CĂRȚI ROMANTICE

Speranțe renăscute

DEBBIE MACOMBER

capitolul 1

Grace Sherman se uita în jos, fix, la documentul legal care avea să inițieze procedurile de divorț. Stătea jos în biroul avocatului cu Maryellen, fata ei cea mai mare, care venise cu ea ca să îi asigure sprijinul de care avea nevoie. Grace își spuse încă o dată că totul trebuia să fie simplu și ușor de făcut, acum că decizia era deja luată. Era gata să pună capăt căsniciei ei, gata să își refacă viața distrusă. Să o ia din nou de la capăt... Însă mâna îi tremură în timp ce lua stiloul.

Era greu de ignorat faptul că nu dorea asta – însă din cauza lui Dan nu avea de ales.

În urmă cu cinci luni, în aprilie, bărbatul cu care era măritată de aproape treizeci și șase de ani dispăruse. Dispăruse fără urmă. Cu numai o zi înainte totul fusese perfect normal; a doua zi, pur și simplu dispăruse. Din câte se părea, din proprie inițiativă și fără nici un fel de explicație. Chiar și acum, lui Grace îi era greu să creadă că bărbatul cu care trăise, pe care îl iubise și cu care avea două fete, putuse să îi facă ceva de o asemenea cruzime.

Dacă Dan nu o mai iubea, ea, una, ar fi putut să accepte acest lucru. Ar fi găsit în ea suficientă mândrie, suficientă generozitate ca să îl elibereze fără nici un fel de amărăciune. Dacă el se simțea atât de nefericit în căsnicia lor, ea l-ar fi lăsat bucuroasă să fie liber să își găsească fericirea cu altcineva. Ce nu putea să îi ierte însă era suferința pe care el o lăsase pe umerii familiei lor, ceea ce le făcuse celor două fete pe care le aveau împreună. Mai ales lui Kelly.

Dan dispăruse la scurt timp după ce Kelly și Paul anunțaseră plini de entuziasm că, după ce încercaseră ani la rândul, în cele din urmă ea rămăsese însărcinată.

Dan fusese extrem de bucuros, iar Grace, la rândul ei, la fel. Acest bebeluş avea să fie primul lor nepot. Şi ei aşteptaseră atât de mult să se întâmple asta...

Kelly fusese întotdeauna apropiată de tatăl ei, iar dispariţia lui în acest moment critic din viaţa ei o devastase. O implorase pe Grace să amâne procedurile de divorţ, convinsă că tatăl ei se va întoarce înainte ca Tyler să se nască. Iar când Dan avea să revină, urma să le dezvăluie motivul perfect întemeiat al dispariţiei lui şi să le explice totul spre satisfacţia lor.

Cu toate acestea, el nu se mai întorsese şi nici nu mai primiseră vreun fel de informaţii despre el. Nimic în afară de îndoieli, întrebări şi un sentiment profund şi chinuitor de furie ce se accentuase în săptămânile următoare ce parcă nu se mai terminau.

Când Grace nu mai rezistase aşa, fără să ştie nimic, îl angajase pe Roy McAfee, un detectiv particular şi fost poliţist în care avea încredere. Roy făcuse o cercetare extinsă, fiind sigur că Dan lăsase o urmă printr-un document, ceva, şi avusese dreptate. Pentru Grace fusese un şoc total ceea ce scosese la iveală Roy. În urmă cu un an, Dan cumpărase o rulotă, plătind cu bani gheaţă. Grace nu avusese nici cea mai vagă idee de unde avusese el aceşti bani şi nici nu ştiuse ceva despre rulotă. El nu-i vorbise niciodată despre aşa ceva, şi nici ea nu o văzuse vreodată. Nici până astăzi nu avea nici cea mai vagă idee referitoare la locul în care el o ţinuse în toate aceste luni. Sau unde anume era acum rulota.

Ţinând cont de genul acesta de dovezi extrem de mai covârşitoare, Grace îşi făcuse o teorie. Credea că Dan folosise rulota ca să întâlnească în secret cu altă femeie. Fusese văzut o singură dată, şi asta undeva pe la sfârşitul lunii mai. Pentru ea era ca şi cum soţul ei orchestrase această scurtă reapariţie exact pentru ea, ca şi cum o tachina, provocând-o să îl găsească. Ziua aceea fusese una dintre cele mai groaznice pe care le trăise Grace.

Un coleg de muncă de-al lui Dan îl văzuse în portul turistic, iar Maryellen venise în grabă la bibliotecă să o ia și să o ducă acolo. Însă până în momentul în care Grace ajunsese în port, Dan era deja plecat. O femeie oprise lângă trotuar, iar Dan se suise în mașină și plecase fără ca să se mai audă vreodată ceva de el sau să mai fie vreodată văzut.

Gândindu-se acum în retrospectivă, începuse să creadă că Dan îi dăduse răspunsurile de care ea avea nevoie cu atâta disperare. Nu se putea gândi la alt motiv pentru care el ar fi apărut așa, în secret, în cel mai circulat loc din oraș, unde era cel mai probabil să fie văzut - și recunoscut. Biblioteca la care lucra ea era situată la mai puțin de două străzi distanță. În mod clar, soțului ei îi lipsea curajul de a-i spune că exista altcineva în viața lui. În schimb, alesese din câte se vedea o altă modalitate mai crudă de a o informa; o umilise în fața întregii comunități. Grace știa, fără ca să i se spună în mod expres, că tuturor celor din Cedar Cove le era milă de ea.

Din simplul fapt că el fusese văzut, totul căpătase contur și se clarificase în mintea lui Grace. Indiferent cât îl mai iubea pe Dan, orice sentiment murise în acea după-amiază. Până atunci, se încăpățânase să nu creadă că era posibil să mai existe altcineva. Chiar și când pe factura de la cardul VISA apăruse o plată consistentă înregistrată la un bijutier local, Grace refuzase să accepte faptul că soțul ei avea o relație extraconjugală cu o altă femeie. Dan pur și simplu nu era genul acela de bărbat, care să fie infidel. Ea avusese încredere în el. Dar gata, totul se terminase.

- Ești bine, mamă? o întrebă Maryellen, atingând-o pe braț.

Mâna lui Grace se strânse în jurul stiloului.

- Sunt bine, se răsti ea, regretând imediat tonalitatea folosită.

Nu intenționase să-i vorbească atât de dur.

Fiica ei se uită într-o parte. Grace își concentră atenția asupra documentelor de divorț, ezită un moment mai lung, iar apoi semnă în mare grabă, așternându-și numele întreg pe hârtie.

– O să mă ocup ca toate acestea să fie completate imediat, spuse Mark Spellman.

Grace se relaxă, lăsându-se pe spate în scaun. Asta era tot ceea ce era de făcut? Puteai pune capăt la treizeci și cinci de ani de căsătorie printr-o simplă semnătură?

– Asta-i tot?

– Da. Întrucât n-ai mai avut veşti de la Daniel de cinci luni de zile, nu prevăd nici un fel de complicații de natură legală. Divorțul ar trebui să fie încheiat în câteva săptămâni.

Aproape patru decenii aruncate pe fereastră precum un morman de gunoi. Toți anii, cei buni, cei răi, cei plini de griji și nevoi, anii în care amândoi se chinuiseră și puseseră ceva bani deoparte. Asemenea tuturor cuplurilor, avuseseră și ei problemele lor, însă în ciuda a toate acestea, reușiseră să își păstreze căsnicia nealterată. Până acum, până la această...

– Mamă? spuse Maryellen în șoaptă.

Grace dădu rapid din cap, surprinsă de emoția ce o sugruma. Rămăsese fără nici o lacrimă din toate cele de care intenționase să scape. În lunile de după dispariția lui Dan, Grace jelise aproape fără încetare pierderea mariajului și a bărbatului pe care credea că îl cunoaște. Adevărul era că nu mai avea de ales; divorțul devenise inevitabil. Era esențial ca ea să își protejeze interesele financiare. Conform spuselor avocatului, nu își permitea luxul de nu face nimic.

Situația ei legală era o chestiune aparte, iar ea se ocupase de acest lucru, însă impactul emoțional o afectase foarte tare. În ciuda hotărârii ei însă, durerea nu se diminuase. Iar sentimentul de umilință cauzat de ceea ce făcuse Dan persista, resimțindu-se în mod constant. Toată lumea din oraș era conștientă de situația ei și de faptul că soțul o părăsise.

Încet, Grace puse stiloul deoparte.

- Atunci o să aștept să mă ții la curent, îi spuse ea avocatului, ridicându-se de pe scaun.

Maryellen se ridică odată cu ea.

Avocatul, un bărbat tânăr, mai aproape de vârsta lui Maryellen decât de a ei, le însoți până la ușa biroului. Dădu să spună ceva, apoi își lăsă ușor privirea în jos și murmură un „la revedere" scurt.

Afară, odată ieșite din micul birou de avocatură, cerul căpătase o tentă plumburie deprimantă. Grace se simți cuprinsă și mai tare de povara tristeții; știuse că această întâlnire nu avea să fie ușoară, însă nu se aștep-tase să aibă un asemenea efect asupra propriei încrederi în sine.

Maryellen își aruncă rapid privirea la ceasul de la mână.

- Trebuie să mă întorc la galerie.

- Știu, spuse Grace.

Fiica ei se oferise să meargă împreună cu ea la această întâlnire ca sprijin moral. Deși îi era recunoscătoare, Grace crezuse că nu era nevoie. Dar Maryellen avusese dreptate.

Fiica sa era și ea divorțată. Maryellen se măritase de tânără și cam în pripă, iar căsnicia ei se terminase în mai puțin de un an. Experiența în sine o făcuse să fie atât de părtinitoare și de pornită împotriva bărbaților, încât de-atunci încoace evitase orice fel de relație. Grace încercase să o asigure că într-o bună zi va întâlni un om minunat, un bărbat aflat în căutarea cuiva exact ca ea. Maryellen apreciase ideea asta ca pe o poveste desuetă și refuzase să o asculte, iar acum Grace înțelegea de ce. Divorțul era traumatizant, îți provoca genul acela de du-rere violentă ce ajungea până în străfundurile ființei. Grace simțea că își pierde echilibrul intern și se simțea vinovată, ca și cum ea fusese cea care greșise într-un fel. De fapt, ca și cum ea ar fi purtat întreaga vină. Maryel-len știa cum este, căci ea simțise pe propria piele aceste emoții când era mai tânără și nu avea acea înțelepciune

sau perspectivă diferită asupra vieții ce vin odată cu maturitatea.

– Crezi că o să fii bine? întrebă Maryellen, în mod evident nu prea dornică să plece.

– Bineînțeles că da, spuse Grace, forțându-se să zâmbească.

La urma urmei, trebuia să se simtă ușurată. În sfârșit, făcuse ceea ce era corect să facă. Îi acordase lui Dan toate șansele posibile, mersese până într-acolo încât își stabilise în minte o serie de termene limită. El avea să se întoarcă la nașterea bebelușului lui Kelly. Sau până la sărbătoarea de 4 Iulie. Sau până la aniversarea căsătoriei lor. Și așa trecuse primul termen mental, apoi altul, și altul, până ce fusese silită să se confrunte cu adevărul gol-goluț. Că el *nu* mai avea să se întoarcă. Dacă până acum nu avusese nici un fel de vești despre el, nu era cazul să se mai aștepte să primească vreodată. Dan nu intenționa câtuși de puțin să fie găsit.

– Ai de gând să se întorci la muncă? întrebă Maryellen.

– Nu, spuse ea, refuzând să își permită să cedeze tristeții și să își plângă singură de milă. O să mă duc să iau prânzul.

– Prânzul? E trecut de ora patru. N-ai mâncat mai devreme?

– Nu.

Grace nu mai adăugă faptul că de zile bune îi lipsea pofta de mâncare, pe măsură ce se apropiase întrevederea stabilită cu avocatul. După care, știind că fiica ei își făcea griji, adăugă cu tărie:

– O *să fiu* bine, Maryellen.

Maryellen se uită în partea de jos a dealului abrupt spre malul apei, unde ambarcațiunile se legănau ușor în apele adăpostite ale golfuletului. Mașinile se scurgeau de-a lungul Harbor Street, atât de aproape una de cealaltă încât păreau că formează o linie continuă. Muncitorii de la șantierul naval Bremerton ieșeau de la serviciu, iar traficul aglomerat umplea drumurile, în timp ce soții

și capii de familie se grăbeau acasă spre familiile lor. Exact la fel cum făcea cândva și Dan.

– Sunt atât de furioasă pe tata încât nu știu ce-aș face dacă l-aș mai vedea vreodată, spuse Maryellen strângând din dinți.

Cu toate acestea, Grace știa de fapt cum stăteau lucrurile. Era convinsă că Maryellen ar fi fost fericită, că nu i-ar fi păsat deloc de ceea ce făcuse el, atât timp cât venea înapoi acasă. Iar Kelly, fiica lor cea mică, ar fi țipat de bucurie și le-ar fi spus cât de mult se înșelaseră. Ar fi fugit spre tatăl ei cu brațele deschise, așteptând nerăbdătoare scuzele ce aveau să explice totul.

– Sunt bine, insistă Grace. Serios.

Cu toate acestea Maryellen ezită:

– Nu-mi place deloc să plec și să te las singură așa.

– O să trec peste asta.

Deși ceea ce simțea ea cu adevărat cu greu putea fi descris în acest fel. Însă dacă Grace învățase ceva în viață, acesta era importanța echilibrului interior. Pentru fiecare pierdere existau compensații, iar ea își reamintea cu fiecare ocazie că trebuia să se concentreze asupra aspectelor pozitive ale vieții ei.

– Am atât de multe motive să fiu recunoscătoare. Tu și Kelly, iar acum un nepoțel. Îmi pare atât de rău că totul a trebuit să se încheie astfel între mine și tatăl tău, însă o să-mi revin și o să fiu mai puternică decât am fost vreodată.

Și chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, Grace știu că sunt adevărate. Sentimentul de pierdere era profund, însă echilibrul avea să revină în viața ei și la fel și bucuria.

Justine Gunderson era în pauza de masă și nu-și dorea decât să se ducă în grabă acasă și să verifice corespondența. Nu mai primise nici un fel de veste de la Seth de aproape o săptămână. Bine, fie, de cinci zile, însă resimțise fiecare dintre acele zile ca pe un an întreg. Soțul ei era de ceva mai mult de-o lună în Alaska, pescuind

în apele pline de crabi ale Mării Bering. Seth o avertizase când îl dusese cu mașina la aeroport că va lucra șaisprezece ore pe zi. O asigurase că o iubește nebunește și că se va întoarce înainte ca ea să aibă timp să i se facă dor de el.

Seth se înșelase. Justine suferea cumplit. Se căsătoriseră, după cum spunea o veche melodie americană, „cuprinși de febră", incapabili să amâne nunta nici măcar cu un minut de îndată ce luaseră decizia. Fără să le spună nici părinților lui sau ai ei, plecaseră în mare grabă spre Reno, obținuseră autorizația, găsiseră un preot și pe urmă se duseră direct să își ia o cameră la hotel.

Erau tineri, sănătoși și foarte îndrăgostiți. Justine îl știa pe Seth aproape de o viață întreagă. Fusese cel mai bun prieten al fratelui ei geamăn - asta până când Jordan se înecase la vârsta de treisprezece ani. Justine și Seth fuseseră în aceeași clasă de liceu până la absolvire. În cei zece ani ce urmaseră, el locuise în Cedar Cove, însă ei nu mai păstraseră legătura până recent, când amândoi se alăturaseră fără prea multă tragere de inimă comitetului de organizare a reuniunii clasei lor la întâlnirea de zece ani.

La momentul respectiv, Justine ieșea cu Warren Saget, un dezvoltator imobiliar local. Warren era cu câțiva ani buni mai în vârstă decât Justine; de fapt, era puțin mai mic decât tatăl ei. Lui Warren îi plăcea să aibă o femeie frumoasă la braț, iar Justine i se potrivea perfect. Contribuia și faptul că ea era dispusă să îi păstreze micul lui secret - poate că era el un bărbat de mare succes în lumea afacerilor, nu avea însă aceleași merite și în dormitor. Când erau împreună, ea își petrecea adesea noaptea în casa lui scumpă și confortabilă, ce stătea parcă de strajă golfulețului, așa cum era așezată în vârful dealului, însă o făcea mai degrabă demonstrativ decât pe bune. Avea propriul ei dormitor în casa lui Warren. Justine știa foarte bine ce credea lumea, însă nu îi păsase niciodată prea mult.

Pe de altă parte, mamei ei îi păsa. Olivia Lockhart împărtășea la rândul ei presupunerile de ordin general ale comunității referitoare la aranjamentul pe care ea îl avea cu Warren și avea o grămadă de opinii în această privință. Justine nu îi dăduse nici un fel de explicații asupra subiectului întrucât nu era treaba Oliviei. Această neînțelegere dintre ele tensionase relația mamă-fiică. Nici bunica ei nu se arătase prea mulțumită de această relație, însă Charlotte nici nu o dezaproba atât de fățiș. Fără îndoială, sperând să îi distragă atenția de la relația ei cu Warren, mama ei o încurajase pe Justine să se întâlnească cu Seth – și cu toate astea, chiar și Olivia fusese șocată când Justine o sunase să îi spună că într-un impuls de moment se măritase cu el.

Practic vorbind, căsătoria o luase și pe Justine prin surprindere, la fel cum se întâmplase și cu familia ei. După o ceartă scurtă pe un subiect legat de Warren, Seth pur și simplu plecase. Justine nu putuse să lase totul să se termine așa, nu cu Seth, așa că se dusese la el, sperând să schimbe ceva. A spune că reușiseră să-și rezolve problemele era departe de ceea ce se petrecuse în realitate...

După nuntă, avuseseră la dispoziție doar acel weekend înainte ca Seth să se întoarcă în Alaska. În săptămânile ce urmaseră, primise când și când vești de la el, însă bărbatul nu putea să sune – sau să primească telefoane – în timp ce era pe mare, așa că orice comunicare între ei fusese foarte sporadică.

Justine se uită la ceas și încercă să decidă dacă ar trebui să se ducă până acasă cu mașina să își verifice corespondența sau nu. Dacă nu găsea nici o scrisoare, avea să se simtă deprimată pentru tot restul zilei. Pe de altă parte, dacă chiar se întâmpla ca Seth să îi trimită un mesaj, după aceea ar fi fost în al nouălea cer timp de câteva zile bune. Avea nevoie de o scrisoare, un telefon, *orice* care i-ar fi putut reaminti că făcuse alegerea corectă când se măritase cu el. Măritișul fusese singurul lucru

impulsiv pe care îl făcuse în toți cei douăzeci și opt de ani ai ei. Îi plăcuse să aibă o viață ordonată și precisă. Nevoia de control îi influențase toate alegerile pe care le făcuse vreodată – asta până când se îndrăgostise de Seth.

Această înclinație spre ordine fusese unul dintre motivele pentru care i se potrivise de minune slujba de la First National Bank, unde promovase rapid până la poziția de manager. Cifrele aveau noimă; se adunau cu acuratețe; nu erau deloc ambigue. Pe cât putuse de bine, acesta fusese de fapt modul în care Justine alesese să-și ducă viața – cu convingeri puternice și cu lucruri clare, fără să prea lase loc pentru frivolitate și impuls.

Din obișnuință, ridică privirea când ușile duble din sticlă ale băncii se deschiseră și îl văzu pe Warren Saget intrând, cu o atitudine aproape sfidătoare. Veni direct spre biroul ei de lucru, încrezător și stăpân pe el. Justine nu îl mai văzuse de la nunta ei precipitată. Din păcate, nu se despărțiseră în cele mai amiabile condiții. Warren fusese furios când aflase că ea se măritase cu Seth și făcuse niște remarci urâte, chiar jignitoare. Sincer vorbind, Justine nu era pregătită pentru o a doua confruntare.

Se ridică de pe scaunul ei. La un metru șaptezeci și opt de centimetri, plus tocurile pantofilor, era la fel de înaltă ca Warren. Avea părul castaniu, drept, și îl purta lung și cu cărare pe mijloc, așa cum îl avusese și în liceu, ceea ce îi evidenția înălțimea. Prin simplu fapt că era în picioare, îi transmitea un mesaj non-verbal, anume acela că nu avea de gând să îl lase să o intimideze – și că intenționa ca această întâlnire să fie cât se putea de scurtă. În mod sigur nu avea să-i permită să îi facă o scenă în fața personalului băncii și a clienților săi. Zach Cox, un contabil din zonă, dădu din cap în direcția ei în drum spre ieșire. Justine îi răspunse în același mod, arătându-i că îl văzuse, apoi își întoarse atenția asupra lui Warren.

– Bună, Warren.

– Justine.

El îi întâlni privirea, iar expresia pe care ea o văzu pe fața lui îi spuse că temerile ei erau nefondate.

– Am venit să-mi cer scuze, spuse el. Consider că ți se cuvin.

– Da, așa este.

Ea își încrucișă brațele și își mută greutatea corpului de pe piciorul stâng pe cel drept, nerăbdătoare.

– Aș putea să te invit să luăm prânzul împreună? întrebă el, după care se grăbi să adauge: E cel mai infim gest pe care-l pot face. Am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun și pe care n-am încetat să le regret chiar din momentul acela.

– Nu cred că este o idee bună să fim văzuți împreună.

În ochii căprui ai lui Warren se citi dezamăgirea.

– Da, pot să înțeleg asta, spuse el, acceptându-i refuzul.

Spre uimirea sa, se așeză pe scaunul din fața biroului ei.

Nesigură la ce anume să se aștepte, Justine se lăsă pe al ei.

– Ce face Seth? întrebă el. E în continuare în Alaska?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Mai are câteva săptămâni până se întoarce acasă.

Douăzeci și opt de zile pentru mai multă exactitate, dacă totul decurgea conform programului. Tăia zilele din calendar în fiecare seară înainte să se culce, singură și nefericită. Nu discutaseră nimic despre viitor; nu fusese timp de așa ceva. Un singur lucru era sigur – Justine ura gândul că soțul ei trebuia să o lase singură câteva luni de zile în fiecare an. Se gândea deja cu groază la următorul sezon de pescuit, ce avea să înceapă în mai.

– Arăți bine, spuse Warren cu o sclipire de admirație în priviri.

– Mulțumesc, răspunse ea, fără să zâmbească.

El oftă:

– Știu că nu mă crezi, dar să știi că nu vreau altceva decât să fii fericită.

Warren se însurase și divorțase de trei ori și o ceruse și pe ea în căsătorie în câteva rânduri. Justine refuzase de fiecare dată. De fapt, nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să se mărite cu Warren.

Conștient de atracția ei din ce în ce mai mare față de Seth, Warren îi cumpărase un inel cu un diamant neobișnuit de mare în speranța că o să o facă să se răzgândească. Justine ura să recunoască că mărimea acelui diamant îi slăbise pentru puțin timp hotărârea pe care o luase. Știa că lui Warren i-ar fi plăcut la nebunie să îi strecoare inelul pe deget și să o declare proprietatea lui exclusivă. Însă bărbatul care o alintase era acum nefericit și plin de regrete. Îi cerea să îi ierte reacția nervoasă pe care o avusese față de căsătoria ei.

– Sau, bine, poate c-am putea să mergem să luăm prânzul împreună, spuse Justine și știu că luase decizia corectă când Warren se lumină brusc la față.

Izbucni în râs când văzu cum bărbatul se ridică în grabă de pe scaun, fără să se mai deranjeze să-și mascheze nerăbdarea. Pe Seth nu l-ar fi deranjat ca ea să se vadă din când în când cu Warren, ca doi prieteni vechi; Justine era sigură de asta. Îi respecta independența și judecata ei ireproșabilă și își dădea seama că ea n-ar fi abuzat niciodată de încrederea lui.

– Unde ai vrea să mergi? întrebă el. La orice local vrei, nu trebuie decât să spui unde.

– La D.D.'s, în Cove, sugeră ea, alegând restaurantul lui favorit.

– Perfect.

Zâmbi aprobator.

Justine se întinse după geanta ei și îl urmă spre ușa de la intrare, pe care Warren o ținu deschisă pentru ea.

– Vrei să mergem pe jos? întrebă ea.

D.D.'s era la numai vreo două străzi distanță, însă de regulă Warren prefera să meargă cu mașina.

– Sigur, spuse el.

Se vedea că se străduiește să îi facă pe plac. Se opri singur la jumătatea gestului când îi veni să o ia de mână, după câte observă ea, iar ea se simți recunoscătoare pentru asta. Adevărul era că într-un fel îi lipsea Warren. Da, avea și defecte, însă putea să fie un partener de conversație foarte bun și avea o minte ascuțită. În plus, între ei doi exista o poveste comună, una care avea mai mult de-a face cu prietenia decât cu dragostea. În felul său aparte, lui îi păsa de ea și o iubea, chiar dacă nu cu aceeași intensitate cum îl iubea ea pe Seth. Cu soțul ei, atracția era fizică și puternică, însă în cele câteva zile pe care le petrecuseră împreună înainte ca el să plece în Alaska nu prea avuseră timp de prea multă conversație. Dorința lor intensă, unul pentru celălalt, îi copleșise pe amândoi. Justine nu avea nevoie de cuvinte ca să știe ce simțea Seth. Felul în care făcea dragoste cu ea i-o dovedea din nou și din nou.

Acel weekend părea ca un vis acum, iar ea se întreba dacă ceea ce descoperiseră ei putea fi real.

La restaurant, Warren și Justine se așezară la o masă de afară. Zona de servire de afară nu avea să mai rămână deschisă prea multă vreme. Toamna plutea deja în aer, însă Warren alesese să mănânce în aer liber în loc să stea la o masă înăuntru, știind că ea se bucura de lumina strălucitoare a soarelui.

– Sper că încă mai putem fi prieteni, spuse Warren, zâmbind în timp ce chelnerița le înmâna meniurile.

– Asta chiar ar fi ceva drăguț.

Ea își spuse din nou în minte că dacă vor mai mânca împreună din când în când asta nu avea cum să îl deranjeze pe soțul ei. Seth nu era genul de bărbat gelos și la urma urmei nici ea nu era.

Justine și Warren împărtășeau un interes comun în lumea finanțelor, așa că aveau o grămadă de lucruri de discutat. Conversația lor de-a lungul mesei de prânz decurse de la sine, fără întreruperi, iar durerea și dorul din inima lui Justine aproape că se estompară complet până în momentul în care terminară. Îi era încă

îngrozitor de dor de Seth, însă nu se mai simţea la fel de singură şi de pierdută aşa cum se simţise mai devreme în timpul zilei. Warren nu îi ceruse să o vadă din nou, nu o presase absolut deloc. După masa de prânz îşi luară la revedere în faţa băncii, ea îi mulţumi pentru masă şi el plecă.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, în timp ce conducea spre apartamentul ei, starea de spirit a lui Justine era bună, mai bună decât fusese toată săptămâna. Însă când se apropie de şirul de cutii poştale dispuse în afara complexului ei de clădiri, ezită, punându-şi întrebarea dacă era vreo scrisoare de la Seth.

Avea nevoie să îi fie reconfirmată dragostea lui, căci cea mai mare temere a ei era că bărbatul regreta căsătoria lor făcută aşa, în pripă. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce descuie cutia poştală şi scoase corespondenţa.

Nici o scrisoare.

Parcurse încă o dată grămada de reclame, scrisori aiurea trimise de tot felul de organizaţii şi asociaţii şi, respectiv, facturi, doar ca să fie sigură. Avea să petreacă încă o seară de vineri singură în faţa televizorului, se gândi ea. Putea să o sune pe mama ei, însă ea ieşea cu Jack Griffin de la *Cedar Cove Chronicle* şi probabil că oricum era ocupată. Simţindu-se dezarmată, Justine intră în apartamentul ei şi îşi aruncă corespondenţa pe blatul din bucătărie, scoţându-şi dintr-o mişcare pantofii cu toc.

În urmă cu câteva săptămâni, s-ar fi bucurat de o seară de vineri doar pentru ea. Warren făcea aproape întotdeauna planuri. Însă toate astea erau irelevante acum şi nu i-ar fi fost cu nimic de folos să-şi plângă de milă. Dacă tot îi era dor de Seth, atunci trebuia să facă ceva care o putea face să se simtă mai aproape de el.

Imediat îi veni în minte barca lui cu vele. *Silver Belle* era acostată în portul turistic, iar Seth îi dăduse ei cheia ambarcaţiunii. Când nu pescuia în Alaska, el locuia la bordul ambarcaţiunii. Sau cel puţin o făcuse până

la căsătoria lor. Nici măcar nu vorbiseră unde vor locui când se întorcea el... Ceea ce mai putea să aștepte, însă în momentul de față, avea nevoie de mângâiere, avea nevoie să se afle în locul ce reprezenta căminul lui, printre lucrurile lui. Dacă își petrecea noaptea acolo, putea să se înfășoare în pătura lui, să doarmă în hainele lui, să inspire parfumul lui. Mai dormise acolo de câteva ori și întotdeauna se simțise mai bine.

Mulțumită de idee, Justine își scoase costumul cu care fusese la serviciu și își puse o pereche de blugi și o helancă. Luă o carte de citit, un CD nou pentru walkmanul ei cu căști și haine de schimb pentru a doua zi dimineață. În drum spre portul turistic își luă și ceva de mâncare pentru masa de seară.

Doar ce ajunsese la parcare când își aduse aminte că își uitase telefonul mobil. Dacă suna Seth, ar fi făcut-o la acel număr de telefon. Întorcându-se la apartament, descuie și deschise ușa chiar când se auzi un ultim apel al telefonului ei. Se repezi spre el, apăsând butonul de preluare a apelurilor în mare grabă.

– Alo, alo! strigă ea. Seth? Seth, tu ești?

Nu îi răspunse decât un simplu ton de apel. Verifică rapid identitatea apelantului – numărul era necunoscut, deși era precedat de 907, codul regional atribuit statului Alaska. Apasă pe butonul de apelare, lăsând telefonul să sune de zece ori înainte să renunțe în cele din urmă.

Scrâșnind din dinți de frustrare, Justine se aplecă peste marginea canapelei și își trecu degetele prin păr. Fusese Seth; cu siguranță el fusese. Probabil că sunase de la un telefon public de la chei.

Nu avusese telefonul la ea un singur minut și ratase șansa de a vorbi cu soțul ei.

– Am ajuns acasă.

Zach Cox intră pe ușa din spate a garajului și păși în bucătărie. Strânse din dinți când văzu dezordinea care îl întâmpină. Chiuveta era plină ochi cu o grămadă

de vase folosite la micul dejun, iar laptele scos pentru cerealele de dimineață era încă pe blat.

– Cine a lăsat laptele afară? întrebă el pe un ton autoritar.

Cei doi copii ai lui – ce convenabil – nu îl auziră. Allison, care avea cincisprezece ani, era la calculator în birou, navigând pe internet, iar Eddie, care avea nouă ani, stătea întins pe burtă pe mocheta din sufragerie urmărind cine știe ce aiureală de program la televizor.

– Unde-i mama? întrebă el imediat când ajunse lângă fiul său.

Eddie ridică o mână și îi făcu semn fără nici un cuvânt spre camera de serviciu, unde nevasta lui lucra la mașina de cusut.

Zach o porni agale în direcția aceea în drum spre baie.

– Bună, Rosie, am venit acasă, îi spuse el celei care îi era soție de șaptesprezece ani. Ce avem la cină?

– Oh, bună, scumpule, spuse Rosie, ridicându-și rapid privirea de la mașina de cusut. Dar cât e ceasul acum?

– Șase, murmură el.

Nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când venise acasă și găsise cina în cuptor.

– Laptele a fost lăsat afară din nou, spuse el, gândindu-se că va trebui aruncat după ce stătuse zece ore la temperatura camerei.

– Eddie și-a pregătit un bol de cereale după ce-a venit de la școală.

OK, se gândi el, atunci poate că laptele mai avea o șansă.

Ea alinie materialul negru strălucitor și îl trecu rapid prin mașina de cusut, scoțând boldurile cu care era însăilat pe măsură ce avansa.

– Ce mai coși acolo? întrebă el.

– Un costum de Halloween, murmură ea printre cele patru sau cinci bolduri pe care le strângea între buze.

Apropo - se opri și își scoase boldurile din gură - la școală la Eddie e ziua porților deschise. Poți să te duci diseară?

- Ziua porților deschise? repetă el. Tu nu poți să te duci?

- Nu, spuse ea hotărât. Am repetiție la cor.

- Oh.

El avusese o zi lungă și solicitantă la birou și sperase să se poată odihni în seara aceea. În schimb, se pare că trebuia să participe la acest eveniment de la școala fiului său.

- Ce avem la cină? întrebă el din nou.

Soția lui dădu din umeri.

- Comandă o pizza, OK?

Era a treia oară în ultimele două săptămâni în care avuseseră pizza la cină.

- M-am săturat de pizza.

- Localul ăla nou cu specific chinezesc nu face livrări la domiciliu?

- Nu.

Știa asta, doar ce mâncase niște mâncare chinezească la prânz. Janice Lamond, o colegă de serviciu recent angajată, se dusese și îi adusese porția de creveți pe care o comandase.

- În plus, exact asta am mâncat la prânz.

- Atunci ce vrei? întrebă Rosie, făcându-și de lucru cu mantia ce făcea parte din costumul lui Harry Potter pe care i-l ceruse Eddie.

- O ruladă de carne tocată cu piure, porumb fiert și o salată proaspătă.

Rosie se încruntă.

- Cred că mai este o porție de ruladă de carne în congelator.

- Ruladă de carne *făcută în casă*, completă Zach.

- Îmi pare rău, dar nu în seara asta.

- Dar când? întrebă el, acum deja iritat.

Doar nu avea pretenții dacă voia ca nevastă-sa să-l aștepte cu cina pregătită când venea de la muncă, nu-i așa?

Cu meseria lui de contabil, Zach făcea suficient de mulţi bani cât să-şi permită ca Rosie să stea acasă cu copii. De fapt, încă de când se căsătoriseră căzuseră de acord asupra acestui aspect.

La un moment dat, Zach presupusese că în momentul în care Allison şi Eddie vor merge la şcoală, Rosie va veni să lucreze cu el la birou. Firma Smith, Cox & Wright avea adesea nevoie de personal suplimentar. Dintotdeauna Rosie intenţionase să îşi ia o slujbă undeva în oraş, însă din câte se părea pur şi simplu nu se întâmplase. La şcoală era nevoie de voluntari. După aceea fuseseră Brownies[1] când Allison avusese opt sau nouă ani, iar acum erau Cub Scouts[2] pentru Eddie. Iar apoi activităţile sportive, atelierele la after-school, lecţiile de dans... În curând devenise evident faptul că toată gama de activităţi ce ocupau mare parte din timpul lui Rosie nu se va reduce pe măsură ce creşteau copiii. Şi cum amândoi credeau că nevoile copiilor trebuiau puse pe primul plan, hotărâseră de comun acord că Rosie n-ar mai trebui să se întoarcă în rândul angajaţilor.

– Sunt obosit, îi spuse Zach soţiei sale, şi mi-e foame. Ţi se pare atât de ieşit din comun să mă aştept să iau cina cu familia mea?

Rosie trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi păstreze cumpătul.

– La şcoala lui Eddie, astă-seară, este ziua porţilor deschise, Allison o să vină cu mine la repetiţii, în corul juniorilor, iar eu trebuie să termin costumul ăsta de Halloween înainte de ziua de vineri. Lui Eddie îi trebuie pentru petrecerea echipei lui de fotbal. Asta-i tot ceea ce pot să fac.

Se citea clar enervarea în vocea soţiei sale, şi rezistă tentaţiei de a o întreba ce făcuse toată ziua cât el fusese la serviciu.

Supărată, Rosie îl fulgeră cu privirea.

---

[1] Divizie a Cercetaşilor dedicată exclusiv fetelor în SUA (n.tr.)

[2] Divizie a Cercetaşilor dedicată exclusiv băieţilor în SUA (n.tr.)

- Dacă vrei să mă opresc din toate astea acum și să-ți pregătesc cina așa o să fac, însă trebuie să-ți spun că cred că *da, asta chiar mi se pare* ieșit din comun.

El îi cântări vorbele, iar apoi, simțindu-se puțin vinovat bătu în defensivă, spunând:

- Bine. O să comand pizza.

- Ai grijă să le spui să nu pună și ardei gras, zise ea, concentrându-și din nou atenția la costum.

- Mie-mi place ardeiul gras, bodogăni el, fără să își dea seama că Rosie ar putea să îl audă.

- Eddie și Allison îl detestă - preferă măslinele. Știi bine asta. Nu mai fi atât de dificil.

- E-n regulă, o să comand una care să fie jumătate cu cârnați și măsline și jumătate cu cârnați și ardei gras.

Nevastă-sa își dădu expresiv ochii peste cap.

- Știi că nici eu nu prea mă omor după ardeiul gras.

Așadar, pe lângă faptul că avea pretenții ieșite din comun, mai era și egoist. Ei bine, cel puțin făcea bani.

- Atunci să fie cu cârnați și măsline negre, spuse el.

- Minunat.

Se duse la telefonul din bucătărie în care deja era memorat numărul de la Pizza Pete's. Comandă și o luă spre baia de lângă dormitorul matrimonial.

- Acum unde te mai duci? întrebă Rosie în timp ce el trecea pe lângă camera de serviciu.

- Să fac un duș și să mă schimb.

- Chiar trebuie? bombăni ea.

- Dar ce-are? întrebă el pe un ton insistent.

Ea se trase într-o parte lângă mașina de cusut și se ridică în picioare.

- Am crezut că ai putea să te duci îmbrăcat așa, la costum, la ziua porților deschise.

- De ce?

Abia așteptase să ajungă acasă să-și scoată cravata de la gât.

- O să faci o impresie bună îmbrăcat în costum dacă te întâlnești cu învățătoarea lui Eddie. Doamna Vetter o să știe că ești un adevărat profesionist în branșa ta.

Adăugă încă un zâmbet să îl convingă, după care îi îndepărtă o scamă de pe umăr şi îi îndreptă o încreţitură a sacoului.

- Arăţi atât de bine în costum, spuse ea zâmbind. Poate că ar trebui să te bărbiereşti, însă.

Zach îşi trecu palma de-a lungul feţei şi-şi simţi tuleiele ţepoase. Avea dreptate.

- Dacă fac duş şi mă bărbieresc, atunci o să-mi dau jos şi costumul ăsta.

Rosie se încruntă vizibil.

- Nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de dificil.

- Dacă aş avea parte de-o cină decentă din când în când, poate c-aş fi mai dispus să fac aşa cum îmi ceri, se răsti el.

Nu se putu împiedica să-şi amintească cât de plăcută fusese masa de prânz pe care o luase cu Janice. Femeia începuse să lucreze în bancă abia la întâi ale lunii şi, în opinia lui Zach, deja se dovedise extrem de capabilă. Era o persoană care învăţa repede, competentă, cooperantă. De două ori se abătuse din drum doar ca să-i ia ce voia el la masa de prânz. Nu mai departe de acea după-amiază, insistase să se ducă cu maşina până la Mr. Wok's pentru porţia aceea de creveţi.

Aşezat pe marginea patului generos din dormitor, Zach îşi scoase sacoul şi îl puse lângă el. Deschizându-şi nasturii de la încheietura mâinii, îşi rulă mânecile cămăşii şi se îndreptă spre baie.

Tocmai dăduse drumul la apa caldă să se bărbierească, când Rosie intră în baie.

- Ai destui bani cash pentru tipul care aduce pizza?

- Cred că da, spuse el. Uită-te în portofel.

Soţia lui îi întâlni privirea în oglindă.

- Îmi pare rău pentru cină.

- Ai fost ocupată.

- A fost o nebunie azi, spuse Rosie, aşezându-se pe marginea căzii cu jacuzzi.

O comandaseră anume, în urmă cu trei ani când fusese construită casa şi fusese nevoie de câteva luni

bune ca să sosească. Rosie o dorise cu atâta ardoare încât renunţase la a mai placa cu gresie podeaua din hol şi cea din bucătărie. Zach ar fi optat mai degrabă pentru podele cu gresie, însă nu fusese în stare să îi refuze soţiei sale acest mic lux. Cu toate astea, el, unul, nu putea să îşi amintească când fusese ultima oară în care Rosie folosise de fapt cada. La fel ca el, ea intra şi ieşea de la duş, fiind tot timpul pe fugă de la o obligaţie la alta.

Ea îi povestea mai departe despre ce făcuse în ziua aceea, întâlnirile comitetului, programarea la dentist a lui Allison şi nu ştiu ce petrecere la bibliotecă pe care fusese de acord să o coordoneze.

– Nu ştiu cum reuşesc mamele care merg la serviciu să facă toate astea.

– Nici eu, spuse Zach, deşi era aproape sigur că seara soţiile asociaţilor săi pregăteau şi puneau cina pe masă şi cu toate astea tot reuşeau să lucreze patruzeci de ore pe săptămână.

În plus, mai era aproape sigur şi de faptul că celelalte soţii erau mai bine organizate decât Rosie.

– Pregătesc cina mâine-seară, promise ea.

Zach îşi întinse spumă de ras pe faţă.

– Ruladă de carne tocată cu piure?

Nu spera la atât de mult, dar măcar promisiunea s-o audă.

– Orice vrei tu, copil mare ce-mi eşti.

În ciuda iritării, el zâmbi larg. Poate că *era*, într-adevăr, un tip dificil.

capitolul 2

Cardul de credit probabil că îi aparţinea femeii care lunea trecută stătuse în partea opusă a restaurantului, faţă de el, decise Cliff Harding. El, unul, sigur o observase. Nici nu ar fi avut cum să nu o observe; erau singurii clienţi din Pancake Palace în după-amiaza aceea.

Mulțimea ce se aduna la masa de prânz plecase, iar la ora respectivă era prea devreme pentru cină.

Era o femeie atrăgătoare și avea cam vârsta lui, însă îi păruse distrasă, adâncită în gânduri. Ar fi fost surprins dacă ea măcar și-ar fi amintit că el fusese acolo. Își plătiseră consumația cam în același timp, și probabil că acesta fusese momentul când se întâmplase. Nota de plată era într-adevăr a lui, dar cardul de credit pe care îl băgase la loc în portofel era al lui Grace Sherman. Și, cel mai probabil, al lui era la ea.

Toată săptămâna își văzuse de treburile lui, fără să-și dea seama măcar că avea la el cardul VISA al altcuiva. Dacă nu i-ar fi atras atenția un farmacist vigilent, probabil c-ar mai fi trecut încă și mai mult timp până să observe.

De îndată ce ajunse acasă, o căută pe Grace Sherman în cartea de telefoane, dar fără sorți de izbândă. Găsi totuși un rând pe listă alocat unei familii, D & G Sherman, cu adresa Rosewood Lane nr. 204, Cedar Cove. Vocea înregistrată în robotul telefonic era cea a unei femei, așa că lăsă un mesaj și așteptă ca ea să îl sune înapoi. Până acum, nu sunase nimeni, așa că se gândise că dăduse de un alt Sherman. Ceea ce trebuia să facă probabil era să îi dea cardul de credit șefului de la Pancake Palace și să solicite înlocuirea propriului său card.

În ultima vreme Cliff găsise o grămadă de motive să conducă până în Cedar Cove. În iunie, Charlotte Jefferson îl sunase în legătură cu ceva referitor la bunicul lui, pe care de fapt el, unul, nu îl cunoscuse niciodată. Ceea ce era sigur – Cliff nu avea nici un fel de apreciere pentru Tom Harding, chiar dacă omul fusese faimosul Cowboy Cântător[1], un personaj popular începând cu sfârșitul anilor '30 până la mijlocul anilor '50. Tom Harding îi părăsise și îi abandonase pe tatăl și bunica lui Cliff în încercarea lui de a-și cuceri faima. Spre sfârșitul

[1] În limba engleză, în orginal *Yodeling Cowboy* (n.tr.)

vieții, probabil că Tom regretase durerea pe care o provocase familiei sale, însă era deja mult prea târziu. Cliff era singurul său nepot și - cel puțin conform spuse lor lui Charlotte Jefferson - bătrânul intenționase să ia legătura cu el.

Charlotte avea probabil în jur de șaptezeci și ceva de ani, însă era o femeie de toată isprava. Se împrietenise cu bunicul lui în timp ce făcea muncă voluntară la Centrul Medical de Recuperare din Cedar Cove și îl îndrăgise pe bătrân. Erau prieteni, îi explicase Charlotte.

Bătrânul Tom își pierduse capacitatea de a vorbi după un atac cerebral foarte grav, însă din câte se părea Charlotte reușise să comunice cu el foarte bine. Îi spusese lui Cliff că Tom îi dăduse o cheie cu puțin timp înainte să moară. După ce cercetase în amănunțime despre ce era vorba, ea îi găsise lucrurile personale la o firmă ce închiria spații de depozitare și ajunsese la concluzia că Tom era cowboy-ul care fusese cândva o mare vedetă de film și televiziune. Fiind singura rudă în viață a lui Tom, Cliff era îndreptățit să intre în posesia tuturor acelor mici amintiri.

La început, Cliff nu dorise să aibă în nici un fel de-a face cu bătrânul, însă Charlotte nici nu voise să audă de așa ceva. Considera deja că avea misiunea de onoare de a se asigura că lucrurile lui Tom, printre care se numărau afișe, scenarii și pistolul lui cu butoiaș cu șase cartușe - ajungeau exact la Cliff, indiferent dacă acesta le voia sau nu.

Odată ce o cunoscu pe Charlotte, Cliff înțelesese de ce bunicul lui se simțise atât de confortabil în compania bătrânei și pe parcursul verii, deveniră rapid prieteni.

Își făcu un obicei din a trece pe la ea să o vadă sau a-i da un telefon la fiecare două săptămâni. Se părea că ea se bucura de aceste vizite și vorbea cu mândrie de cei doi copii ai ei și de nepoți. Fiul ei, William, locuia undeva în sud, din câte își aducea el aminte, iar fiica, Olivia, era judecătoare la tribunalul de-aici din Cedar Cove, specializată în dosare matrimoniale. Cliff nu ajunsese încă

să o cunoască pe Olivia, cu toate că începuse să se întrebe dacă exista cu adevărat o femeie care să întruchipeze atâtea calităţi câte îi descrisese mama ei.

Acum, după ce Cliff îşi petrecuse mai mult timp studiind lucrurile pe care le recuperase Charlotte de la firma de depozitare, ajunsese să aprecieze ceea ce făcuse femeia. Şi nu îi trecu prin cap nici un mod mai potrivit de a-i mulţumi decât prin a-i da unul din posterele respective pe care le înrămase frumos. Lui Charlotte îi plăcuse mult Tom Harding şi asta fusese chiar *înainte* ca să ajungă să-l ştie drept Cowboy-ul Cântător.

Cliff îşi parcă camioneta pe dealul abrupt de deasupra golfuleţului, proptindu-i roţile în bordură. Cărând afişul greoi, urcă cele câteva trepte ce dădeau spre impunătoarea casă de familie. De obicei, Harry, „motanul ce o păzea" pe Charlotte, dormea ghemuit la geamul camerei de zi. Şi chiar înainte să apuce să sune la uşa de la intrare, Cliff o auzi pe Charlotte descuind.

Nu avusese niciodată ocazia de a număra câte încuietori avea Charlotte, însă se gândi că Houdini însuşi n-ar fi putut pătrunde înăuntru. Nu era sigur ce anume ascunsese ea acolo de era aşa de valoros; ştia însă că orice lucru preţios era posibil să fie îngropat sub o grămadă de dresuri într-un sertar. Era cât se poate de conştient şi de faptul că la un moment dat, în timpul conversaţiei lor, era posibil ca Charlotte să îl întrebe dacă mâncase ceva.

– Cliff, spuse ea bucuroasă, descuind paravanul din plasă de protecţie împotriva insectelor, deblocând prima încuietoare şi apoi pe cea de-a doua. Ce surpriză plăcută! Nu pot să cred că nu mi-ai spus că ai de gând să treci pe-aici! Aş fi făcut nişte fursecuri măcar.

Exact acesta era motivul pentru care nu sunase în avans. Femeia era hotărâtă să-l pună la îngrăşat. Cliff nu avea nevoie de nici un fel de ajutor în acest domeniu – avea deja burtă, asta venise odată cu vârsta şi se chinuia din greu să o dea jos. Până acum, slăbise cinci kilograme de la începutul anului când se pusese pe slăbit, deşi

ar fi jurat că este mult mai ușor să spargă pietre. Era hotărât însă ca până la pensie să nu mai trebuiască să-și facă vreodată griji în legătură cu greutatea sa corporală.

- Ți-am adus ceva, spuse el în timp ce ea îi deschidea plasa cu cadru.

Harry își înălță capul, se uită lung la el și, din câte se părea, decise că Cliff este prieten. Motanul închise ochii și își continuă somnul.

- Stai jos și o să fac câte o ceașcă de ceai pentru amândoi, spuse Charlotte. Și am niște chec pentru tine.

- Nu te deranja.

Știa că nu avea nici un rost să protesteze, dar măcar încercă. Nu intenționa să stea decât câteva minute. După ce pleca de la Charlotte, urma să lase cardul de credit al lui Grace Sherman la Pancake Palace. Putea și să o întrebe pe Charlotte dacă o cunoștea pe Grace; din câte se părea, bătrâna îi cunoștea aproape pe toți locuitorii din Cedar Cove.

- Cu siguranță îți este foame, spuse Charlotte, părând afectată de faptul că el o refuzase.

- Charlotte, insistă el, deschide-ți cadoul.

Posterul nu era împachetat, însă atelierul la care îl înrămase îl băgase într-o cutie plată de carton.

Charlotte se uită întrebătoare la el.

- E pentru mine?

El zâmbi larg și dădu aprobator din cap, bucurându-se de reacția de confuzie și agitație. Charlotte era genul de persoană care tot timpul le dădea celorlalți tot felul de lucruri, însă nu îi venea deloc la îndemână să primească ceva.

Deschise învelitoarea de carton, iar Cliff o ajută să scoată rama dinăuntru. Ridică posterul în fața ochilor ei și auzi un icnet ușor când femeia își dădu seama ce era. Își acoperi gura cu o mână, iar ochii ei gri-închis se umplură de lacrimi.

- Oh, Cliff, n-ar fi trebuit să faci asta, spuse ea, clipind foarte rapid. E mult prea valoros ca să mi-l dai mie.

– Ei, aiurea! Sunt sigur că bunicul meu ar fi vrut să-l ai. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi avut nici unul din toate lucrurile alea.

Și în plus, Cliff nici n-ar fi știut nimic despre bunicul lui, în afară de ceea ce îi spusese tatăl lui. Acum nu îl mai percepea pe Tom ca pe un nemernic egoist și obsedat de faimă; ci ca pe un bătrân plin de regrete căruia i-ar fi plăcut să întoarcă anii pierduți înapoi și să facă cu totul și cu totul alte alegeri.

– A fost foarte greu să te conving, îi reaminti Charlotte, încruntându-se ușor.

Nu avea cum să o contrazică. Ea fusese cea care insistase să-l sune și să-i scrie. Dacă nu și-ar fi făcut apariția la ușa ei atunci când o făcuse, Cliff se gândi că ar fi fost în stare să-i aducă de una singură toate lucrurile, aventurându-se pe autostradă într-o mașină pe care era sigur că nu o condusese niciodată cu mai mult de șaizeci și cinci de kilometri pe oră.

Charlotte se întinse după o batistă brodată din buzunarul șorțului și își suflă nasul zgomotos.

– Nu știu ce să spun.

– Vrei să ți-l fixez undeva pe un perete ca să nu te chinui tu cu el?

– Oh, te rog.

Venise pregătit pentru asta, gândindu-se că era cât se poate de probabil ca această sarcină să necesite ajutorul lui.

– Crezi c-ar fi nepotrivit să îl pun în dormitor? întrebă ea.

– Dimpotrivă, cred că ar fi exact alegerea potrivită, o asigură el.

O urmă de-a lungul holului lung ce ducea spre dormitorul matrimonial de la capătul casei. Patul dublu lipit de perete avea o tăblie ușor curbată. Un șifonier demodat cu o ditamai oglinda era așezat în cealaltă parte a încăperii. Mai avea și un fotoliu confortabil cu tapițerie uzată de culoare verde și o masă cu lampă de citit. Cliff

se gândi că femeia îşi petrecea majoritatea timpului citind, judecând după grămada de cărţi de pe masă.

- Ce zici de locul ăsta? întrebă Charlotte, făcându-i semn spre un loc gol de pe peretele alb din faţa patului.

Mai multe fotografii erau îngrămădite sus pe şifonier, însă Cliff nu avu vreme să le studieze. Una îi atrase atenţia, însă. Charlotte văzu la ce anume se uita şi se întinse după fotografia înrămată.

- Asta-i Olivia la şase luni, spuse ea, arătând spre poza unui bebeluş. Era un copil excepţional chiar şi-atunci.

Cliff se abţinu să nu zâmbească. Olivia cea de şase luni îşi sugea degetul mare de la picior şi zâmbea cu o plăcere nedisimulată, cu toată gura ei fără dinţi. Cliff putu doar să îşi imagineze ce-ar fi spus judecătoarea dacă ar fi ştiut că el văzuse fotografia.

- Mamă?

Aproape ca şi cum fotografia ar fi făcut-o pe fiica lui Charlotte să apară brusc, ca prin magie, auzi o voce feminină venind dinspre sufragerie.

- Eşti bine? Uşa de la intrare este deschisă şi...

- Oh, Dumnezeule...

Charlotte ieşi în grabă din dormitor.

- Olivia?

- Uşa era descuiată şi tu niciodată..., spuse Olivia, întâlnindu-se cu Charlotte în mijlocul holului.

Se opri brusc când Cliff ieşi din dormitor.

Olivia se holbă la mama ei şi apoi la Cliff.

- Bună, spuse el, bucurându-se de privirea ei perplexă.

Olivia crescuse şi se transformase într-o femeie extrem de atrăgătoare. Acum probabil că nu era momentul să o întrebe dacă mai este încă suficient de agilă să îşi ducă piciorul la gură. Totuşi nu se putu abţine să nu zâmbească. Asemănarea dintre mamă şi fiică era cea mai evidentă la ochi, chiar dacă ai ei erau căprui. Dacă n-ar fi ştiut că Olivia este judecătoare, ar fi bănuit că ocupă o poziţie plină de responsabilitate după modul

în care păşea. Era de înălţime medie, apropiată de vârsta lui, iar părul îi era un castaniu uşor strălucitor.

– Sunt Cliff Harding, spuse el, păşind în faţă şi întinzându-i mâna.

– Nepotul lui Tom, îi explică Charlotte. Tocmai îmi fixa pe perete un poster al Cowboy-ului Cântător.

Olivia se încruntă când dădură mâna.

– Oh, Doamne, tu eşti Cliff Harding!

– Exact asta am spus şi eu, bombăni Charlotte.

– El e cel care are cardul de credit al lui Grace.

De fapt, din perspectiva lui Cliff, Grace era cea care avea cardul *lui* VISA.

– O cunoşti pe Grace Sherman?

Olivia dădu aprobator din cap.

– Suntem prietene de ani de zile. Intenţiona să te sune înapoi în seara asta.

Charlotte se uita neajutorată când la unul, când la altul, ca şi cum ar fi ratat poanta unei glume bune.

În câteva vorbe, Cliff îi explică cum stătea treaba.

– Ar fi bine să te ocupi de problema asta imediat, îl sfătui Charlotte. Eu, personal, nu folosesc carduri de credit. Este ca şi cum ai umbla cu banii de la jocul de Monopoly.

– Sperasem să pot să mi-l iau înapoi pe al meu cât de curând, spuse Cliff. Crezi c-aş putea să trec pe la Grace?

– Lucrează la bibliotecă, îi spuse Charlotte. Ai putea să-ţi laşi camioneta parcată aici şi să mergi pe jos până acolo. E la numai câteva străzi distanţă şi am putea profita de după-amiaza asta însorită, că nu m-aştept să mai avem parte de prea multe.

– Cred c-ar trebui să te întâlneşti cu Grace, îl încurajă Olivia.

Ea îşi mută privirea de la el, iar Cliff se întrebă dacă nu cumva îi scăpa *lui* ceva.

– Oh, da, încuviinţă şi Charlotte. Olivia are dreptate, ar trebui să te întâlneşti cu Grace. Ar putea să-i fie de folos un prieten după tot ce i-a făcut Dan.

- Dan, adăugă rapid Olivia, este soţul ei, adică... *a fost* soţul ei. A dispărut anul acesta, de ceva vreme deja.

Cele două femei începură imediat să-l pună în temă cu unde anume putea fi Dan şi cu bănuiala tuturor - cum că o părăsise pe Grace şi fugise cu o altă femeie.

- Grace a depus actele de divorţ lunea trecută, îi spuse Olivia.

Aceeaşi zi în care li se încurcaseră cărţile de credit. Nu era de mirare că îi păruse distrată şi preocupată. Nu era de mirare că fusese singură la masă. Cu toate că, Cliff ar fi observat-o şi dacă ar fi fost în mijlocul unei mulţimi numeroase.

Grace Sherman era ca... ca o floare de munte, o floare de colţ. În mod normal nu era un tip poetic şi chiar n-ar fi putut să spună de ce se gândea la ea în termenii aceia, însă asta era imaginea care îi venise în minte. O floare care înflorea în ciuda frigului, vântului, vicisitudinilor. Se străduise el să nu fie atât de evident acest lucru, însă se simţise atras de ea din prima şi se gândise la ea. Trecuse o foarte lungă perioadă de timp de când nu mai privise o femeie, orice femeie, în felul în care o privise pe Grace.

- Cred că o să fac o plimbare până la bibliotecă, murmură el.

- Ce idee bună, spuse Olivia bucuroasă.

Fiica lui Charlotte părea nerăbdătoare să-l trimită de acolo. Probabil că încerca să-l încurajeze să o cunoască pe prietena ei. Dacă aceasta era situaţia, Cliff nu mai avea nevoie de alte încurajări. După ce îşi luă la revedere de la Charlotte şi Olivia, plecă şi coborî uşor dealul ce dădea spre malul apei. Aceasta era prima lui vizită la bibliotecă şi se opri să admire pictura murală de afară. În oraş mai erau alte câteva picturi murale, pe care le admirase de multe ori.

Grace Sherman se afla la recepţie când Cliff intră în bibliotecă. Îşi ridică imediat privirea când el se apropie de ghişeu.

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Eu sunt Cliff Harding, spuse el şi aşteptă.

Normal, ei îi trebui un moment să facă legătura cu numele.

- Oh, bună - dumneata eşti cel care are cardul meu de credit, iar eu îl am pe al dumitale. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să te recunosc. Dacă vrei să aştepţi un moment, mă duc să-mi iau geanta.

Grace inspiră adânc, după care spuse:

- Aveam de gând să te sun astă-seară.

- Exact asta mi-a spus şi Olivia.

- O cunoşti pe Olivia?

- Ne-am cunoscut în după-amiaza asta, acasă la Charlotte.

Din nou, ea ezită, ca şi cum ar fi avut nevoie să pună cap la cap toate informaţiile primite.

- Dumneata eşti nepotul lui Tom Harding. Charlotte ne-a povestit de multe ori despre dumneata. Îmi cer scuze, nu m-am dat imediat seama cine eşti. Dacă nu te deranjează, o să lipsesc un moment.

- Nici o problemă.

Ea dispăru într-un mic birou aflat chiar în spatele ghişeului şi se întoarse cu poşeta în mână. Cardul lui credit era băgat într-un plic minuscul de culoare albă. Îşi schimbară cardurile între ei, râseră pe seama a ceea ce se întâmplase, după care rămaseră aşa, uitându-se fix unul la celălalt fără să poată spune nimic, câteva clipe stânjenitoare.

Era acum sau niciodată, hotărî Cliff.

- Mă gândeam c-am putea să ne mai amuzăm în legătură cu întâmplarea asta într-o seară, la cină.

Trecuseră ani buni de când Cliff invitase ultima oară o femeie la întâlnire, şi se simţi puţin îngrijorat. Când văzu că ea nu răspunde, crezu că sigur dăduse greş cu invitaţia.

- La cină? răsună în cele din urmă vocea lui Grace. Noi doi?

Cliff vorbi iute:

- Eu am divorţat acum cinci ani. N-am mai ieşit cu cineva de când m-a părăsit soţia şi... ei bine, mă gândesc că poate a venit timpul să...

- Înţeleg, spuse ea, uitându-se din nou fix la el. Adică...

Se opri şi inspiră încă o dată adânc, destul de zgomotos.

- Mulţumesc.

Îşi duse mâna la gât.

- Nu ştii cât de flatată sunt că m-ai întrebat. Din păcate, încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

Ceea ce era un răspuns cinstit.

- Şi când crezi că ai putea fi pregătită?

- N...nu pot să spun. Nu de mult timp am depus actele de divorţ. Simt că nu ar fi corect din partea mea să ies cu altcineva până când nu voi fi liberă din punct de vedere legal să o fac.

Îşi feri privirea.

- Presupun că ai auzit deja de soţul meu?

Cliff încuviinţă încet din cap.

- O să aştept, Grace, şi sunt un bărbat răbdător.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el văzu începutul unui zâmbet. Exact ce spera să vadă din nou. Curând.

- Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat, spuse Jack, proptindu-şi picioarele încălţate cu şosete de taburetul tapiţat al canapelei, plasat în faţa televizorului cu ecran supradimensionat al Oliviei.

Marţea seara era seara când se întâlneau. Olivia îl invitase la ea pentru cină şi pentru a urmări împreună noua serie din *The New Detectives*[1] de pe Discovery Channel. În ultima vreme făcuseră când unul, când celălalt de mâncare. Săptămâna aceasta fusese rândul Oliviei şi făcuse o tocăniţă de pui la cuptor de-ţi lingeai degetele. El, pe de altă parte, aducea mâncare de la vreun restaurant din oraş.

[1] Film documentar dedicat medicinei legale, împărţit în serii distincte şi difuzat pe episoade bazate pe cazuri reale de crimă (n.tr.)

– Cum adică ce s-a întâmplat? se arătă ea surprinsă.

– Abia dacă ai scos o vorbă toată seara.

Olivia oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Fusese ziua lui norocoasă, când, în urmă cu nouă luni, în acea dimineaţă, păşise în sala ei de judecată. Nou-venit în Cedar Cove şi nou la ziar, se dusese la sala de judecată dedicată divorţurilor, deloc entuziasmat întrucât avea atâta experienţă în domeniu şi se aştepta să audă ce a auzea întotdeauna.

Însă Olivia era altfel. Ian şi Cecilia Randall, un cuplu tânăr, se înfăţişaseră în faţa ei, însoţiţi de avocatul lor. Un divorţ tipic, încă doi oameni cu inimile zdrobite ce se prefăceau că nu-i afecta deloc ceea ce li se întâmpla. Numai că durerea parcă le emana amândurora din toţi porii. Jack văzuse acest lucru şi se întrebase dacă îl mai văzuse şi altcineva. Presupusese că toţi cei implicaţi în procesul legal deveniseră imuni la epavele umane care apăreau în faţa acestor judecători. Cuplurile intrau în sala de judecată afectate, suferinde, distruse emoţional de durerea pe care soţii şi soţiile şi-o provocau adesea unii altora.

Familia Randall pierduse o fiică abia născută, îşi amintea Jack, şi îi ceruseră Oliviei să pună capăt contractului lor prenupţial astfel încât să îşi poată depune actele de divorţ. Olivia le respinsese cererea şi, în esenţă, le respinsese şi divorţul. Articolul de prima pagină al lui Jack din acel weekend lăudase curajul judecătoarei.

Olivia nu se prea bucurase de atenţia nedorită de care avusese parte, însă îl iertase. În lunile ce urmaseră acestui episod, bărbatul ajunsese chiar să o cunoască pe Olivia Lockhart. Deveniseră din ce în ce mai apropiaţi, iar acum începea să spere că această relaţie avea un viitor.

– Ai de gând să-mi spui? continuă el, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva interpretase greşit tăcerea ei.

Avusese şi el la rândul lui parte de nişte veşti tulburătoare, însă nu era încă pregătit să îi dezvăluie acest lucru.

- Îmi fac griji din cauza lui Justine, spuse Olivia după un moment scurt.

- Cum aşa?

Din câte ştia Jack, fiica Oliviei era îndrăgostită lulea de soţul ei pescar.

- A fost văzută luând masa de prânz cu Warren Saget vinerea trecută.

- Cu Warren?

Jack nu înţelesese ce vedea fiica Oliviei la dezvoltatorul imobiliar. Acum că Justine se măritase cu Seth, sperase că Warren va trece mai departe - ceea ce în cazul lui probabil însemna o femeie chiar şi mai tânără.

- Ai auzit tu povestea asta sau ţi-a spus Justine?

- Eu am auzit-o, cu urechile mele, spuse Olivia muşcându-şi nervos buza de jos. Justine nu-mi împărtăşeşte prea multe despre ea.

Îl privi cu nişte ochi măriţi de îngrijorare.

- Cred că... regretă că s-a măritat cu Seth.

Jack îşi luă piciorul de pe taburetul tapiţat al canapelei şi se aplecă în faţă. Asta era ceva serios. Se încruntă, încercând să se gândească la vreo vorbă de încurajare pe care putea să i-o spună. Însă el, unul, nu prea se putea numi un expert în relaţia părinte-copil. Relaţia sa cu propriul fiu nu era una prea amiabilă şi asta dintr-un motiv foarte clar. În copilărie, Eric suferise de leucemie. Jack îşi găsise alinarea în băutură şi ani de zile îşi abandonase emoţional soţia şi fiul. După divorţ, Eric nu mai dorise să aibă în vreun fel de-a face cu tatăl lui. Jack nu putea să dea vina pe băiat; oricum ar fi stat lucrurile, era supărător şi dureros. Acum, după mai mulţi ani în care nu se mai atinsese de alcool şi la încurajarea Oliviei, făcea eforturi susţinute să restabilească legăturile cu el.

La rândul ei, şi Olivia avea o relaţie tensionată cu fiica ei, însă la un nivel complet diferit.

- Întreab-o şi gata, o sfătui Jack. Probabil c-o să vrea să-ţi spună.

Clătinând rapid din cap, ea respinse din start această idee.

– Nu pot... lui Justine nu o să-i placă deloc tentativa mea de a-i invada viaţa personală. Nu îndrăznesc să-i spun nici un cuvânt până când nu aduce ea însăşi vorba despre asta. În plus, nu vreau să ştie c-am aflat de prânzul la care a fost cu Warren. O să mă acuze că-mi plec urechea la toate bârfele.

Olivia îşi întinse picioarele şi se aplecă în faţă.

– Cum se face, întrebă ea, că sunt în stare să dau verdicte care afectează viitorul comunităţii noastre, într-o sală de tribunal, şi totuşi nu pot vorbi deschis cu propria-mi fiică?

Era aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi el în legătură cu fiul lui. Săptămână de săptămână Jack scria editorialul din *Cedar Cove Chronicle*. Nu era niciodată confuz sau nu se punea problema să nu îşi găsească cuvintele când venea vorba să îşi exprime opiniile în scris. Însă când vorbea cu singurul lui copil – ei bine, ţiată că siguranţa de sine îi dispărea. Îi era teamă să nu vorbească prea mult sau, dimpotrivă, nu suficient de mult, să nu pară critic sau indiferent.

– Eric m-a sunat în după-amiaza asta, spuse Jack mohorât. Era supărat, iar eu n-am ştiut ce să-i spun. Sunt tatăl lui, a venit la mine cu o problemă şi-ar fi trebuit să fiu în măsură să îl ajut.

– Care-i problema?

Asemenea lui Jack, Olivia ştia că pentru Eric era important să ia legătura cu el, în ciuda relaţiei lor dificile. Când bărbatul nu îi răspunse imediat, Olivia îl mângâie uşor pe spate:

– Jack?

– Fata cu care trăieşte Eric este însărcinată.

– N-au folosit mijloace contraceptive?

– Nu. El n-a crezut că aşa ceva e posibil.

Olivia râse uşor.

– Nu înţeleg de ce un cuplu ar risca când vine vorba de metodele contraceptive.

Jack se întoarse ca să fie față în față cu Olivia.

- Întrucât Eric a avut cancer pe vremea când era copil, din cauza medicamentelor și diferitelor proceduri a rămas steril. Doctorii ne-au spus asta cu ani în urmă.

Olivia se încruntă.

- Vrei să spui că acest copil nu-i al lui?

Jack își frecă fața cu mâinile.

- Nu poate fi, iar Eric știe asta.

- Oh, Doamne.

Jack ar fi vrut nespus să îi poată da un răspuns lui Eric, să-l ajute în vreun fel, doar că nu-i venise în minte nimic care să-l consoleze sau să-l îndrume. Așa că se simțea încă o dată copleșit de sentimentul că iar dăduse greș în privința fiului său.

În galeria de pe Harbor Street era liniște deocamdată. Profitând de acest moment de respiro, Maryellen se strecură în camera din spate ca să își pună o cană de cafea. Zilele lucrătoare treceau în general foarte încet, îndeosebi toamna. Pe timpul verii, galeria era punct de atracție pentru turiști și era tot timpul aglomerată. În calitate de manager, Maryellen era mai mult decât bucuroasă de acalmia ce venea odată cu toamna, mai ales că nebunia de Crăciun avea să înceapă în curând. Se pregăteau deja cu tot ce trebuia pentru acest eveniment.

În cursul zilei de azi, avea să treacă pe aici Jon Bowman. Îl văzuse ultima oară în iunie și își aminti de întâlnirea lor cu multă jenă. Jon era un bărbat rezervat, probabil timid, care nu avea deloc apetență pentru conversațiile obișnuite, de salon. Sperase să-l poată face să participe la o discuție cu ea; pe de altă parte, nu-i venise decât să turuie vrute și nevrute despre tot felul de lucruri irelevante. În momentul în care bărbatul plecase, îi venise să-și tragă palme pentru lipsa ei de tact și judecată.

Imediat după ce își turnă cafeaua în ceașcă, auzi pași pe podeaua lustruită din showroom. După o sorbitură

rapidă, revigorantă, lăsă ceaşca deoparte şi se grăbi să ajungă înapoi în partea din faţă a galeriei, pregătită să îi ureze bun venit clientului proaspăt sosit.

– Bine aţi venit, spuse ea, după care se lumină la faţă când văzu cine era. Jon, exact la tine mă gândeam.

Fotografiile lui erau de mult timp favoritele ei dintre toate operele de artă pe care le vindeau. Galeria se ocupa de o varietate de forme de reprezentare artistică: picturi în ulei şi acuarelă, sculpturi în marmură şi bronz, figurine din porţelan şi obiecte unicat din lut. Jon era singurul fotograf prezent în galeria de pe Harbor Street.

Fotografiile erau deopotrivă alb-negru şi color, iar subiectele abordate de el includeau peisaje şi detalii de natură, precum prim-planul unei roci poroase, pe o plajă sau modelul format din linii şi forme neregulate de pe scoarţa unui copac. Câteodată se concentra asupra elementelor umane, precum o barcă cu vâsle pe o mare agitată sau coliba unui pescar. Însă nu folosea niciodată oameni în compoziţiile sale artistice. Maryellen era impresionată de modul în care el găsea simplitatea într-un peisaj aparent complex, făcându-l pe privitor conştient de liniile şi formele ce în mod normal nu sunt aşa uşor de observat – şi de modul în care scotea la iveală complexitatea în nişte detalii minore şi simple. Acesta era un artist cu o adevărată viziune, o viziune ce o făcea să se uite în mod diferit la lucrurile din jur.

Îl cunoscuse pe Jon prin munca lui. După cum descoperise, el nu era genul de om care să spună prea multe, însă lucrările lui erau atât de expresive, încât intuiai rapid modul lui de a fi şi de a simţi. Acesta era motivul pentru care voia să îl cunoască mai bine. Acesta şi nici un alt motiv. Chiar dacă îl şi găsea al naibii de atrăgător...

Jon Bowman era înalt şi atletic, având pe puţin un metru şi optzeci înălţime. Avea părul lung, dat peste cap ca să nu îi cadă peste ochi şi prins adesea în coadă

de cal la spate. Nu era un bărbat frumos în sensul obișnuit al cuvântului; trăsăturile lui erau ascuțite, având un nas mult prea mare pentru fața lui îngustă, mai degrabă acvilin după înfățișare. Se îmbrăca în stilul sport casual, de regulă în blugi și cămăși în carouri.

Începuse să-și aducă lucrările în galeria de artă în urmă cu trei ani - grupând mai multe fotografii la un moment dat și lăsând intervale lungi între livrări. Maryellen lucra la galerie de zece ani și îi cunoștea bine pe majoritatea artiștilor care locuiau în zonă. Socializa adesea cu ei, însă în afară de a discuta chestiuni stricte de serviciu, vorbise arareori cu Jon.

I se păruse ciudat că artistul ei favorit se încăpățâna să reziste eforturilor ei de a-i câștiga prietenia.

- Am mai adus niște fotografii, spuse el.

- Chiar speram s-o faci. Am vândut tot ce mi-ai adus în iunie.

Aceste vești îl făcură să zâmbească ușor. Zâmbetele lui Jon erau la fel de rare ca și dățile în care se angaja în conversații.

- Oamenilor le plac fotografiile tale.

Lauda îl făcu să se simtă jenat. Ori de câte ori clienții solicitaseră să îl cunoască, bărbatul refuzase. Nu explicase de ce, însă ea intuise că motivul era că atenția publicului trebuia să rămână concentrată pe artă și nu pe artist.

- O să aduc fotografiile, spuse el brusc, dispărând pe ușa din spate a galeriei.

Când se întoarse, avea un braț plin de fotografii înrămate, de diferite mărimi. Le duse în camera din spate a galeriei și le puse pe masa de lucru a lui Maryellen.

- Pot să-ți ofer o cafea? întrebă ea.

Îi mai făcuse și alte ori aceeași ofertă, iar el o declinase de fiecare dată.

- Desigur.

Maryellen era convinsă că nu-i înțelesese bine răspunsul. Își spuse în sinea ei că este absurd să se simtă atât de fericită și de entuziasmată numai fiindcă în cele

din urmă el îi acceptase oferta. Aşa că îi turnă o ceaşcă de cafea şi îi făcu semn îndemnându-l să-şi pună zahăr şi frişcă. El clătină din cap.

Se aşezară pe scaune unul în faţa celuilalt, separaţi de masa de lucru, uitându-se fiecare în ceaşca lui de cafea.

– Lucrările tale se bucură din ce în ce mai mult de recunoaşterea publicului, spuse ea într-un târziu.

El îi ignoră remarca.

– Eşti divorţată? întrebă el fără menajamente.

Întrebarea o luă pe Maryellen pe nepregătite. Firește că îşi dăduse seama că bărbatul nu era un maestru al conversaţiilor de salon, însă această întrebare era mai mult decât nepoliticoasă, dacă nu mitocănească de-a dreptul. Oricum însă, hotărî să îi răspundă – iar apoi să devieze de la subiect şi aducă discuţia înspre el.

– De treisprezece ani.

Nu vorbea aproape niciodată despre căsătoria ei. Fusese tânără şi imatură şi plătise un preţ mare pentru greşeala ei. De îndată ce divorţul se finalizase, revenise la numele de domnişoară şi alesese să lase în urmă toată această experienţă.

– Dar tu?

Din câte se părea, Jon avea propriile lui interese, căci îi răspunse la întrebare tot cu o întrebare:

– Şi cu toate astea, nu-ţi dai prea multe întâlniri, nu-i aşa?

– Nu. Tu?

– Aşa şi-aşa.

– Eşti însurat?

Nu credea că este.

– Nu.

– Divorţat? întrebă ea după aceea.

– Nu.

În mod sigur el nu se deranja să îi împărtăşească ceva în plus şi nici nu se simţea obligat să îi dea vreo informaţie personală în schimbul celor pe care i le dăduse ea.

– De ce *nu*-ţi dai întâlniri? se auzi următoarea lui întrebare.

Maryellen dădu din umeri, alegând un răspuns nonverbal în schimbul unei explicații lungi.

Jon sorbi din cafea.

- Nu-ți cere nimeni să ieși cu el?

- Oh, ba da, desigur.

Însă ea prefera petrecerile și alte evenimente sociale în locul unor ieșiri în oraș cu câte cineva.

- De unde atâta interes, așa, pe nepusă masă? Ai vrea să-mi ceri să ieșim împreună? întrebă ea îndrăzneață.

Dacă el chiar avea de gând să o facă, ar fi fost tentată să spună da. Sau poate că nu. Bărbații indescifrabili, misterioși erau periculoși, iar ea își învățase deja lecția asta.

- Ce ți-a făcut tipul ăla? întrebă Jon pe un ton insistent.

Maryellen se ridică de pe scaun, nesimțindu-se deloc în largul ei din cauza modului în care el se eschiva continuu, răspunzându-i la întrebări cu propriile lui întrebări. Fiecare întrebare săpa din ce în ce mai adânc, intrând pe un teritoriu pe care ea l-ar fi lăsat mai degrabă neexplorat.

- Spune-mi tu mie ceva ce nu știu despre tine, zise ea, provocându-l din priviri.

- Sunt bucătar-șef.

- Vrei să spui că-ți place să gătești?

- Nu, sunt bucătar-șef la André's.

Era restaurantul de elită, cu specific pescăresc, de pe faleza din Tacoma.

- N... N-am știut.

- Majoritatea oamenilor nu știu asta. Este modalitatea prin care îmi plătesc facturile.

Vocea lui Kelly răsună din interiorul galeriei:

- E cineva aici?

Sora ei nici c-ar fi putut să aleagă un moment mai nepotrivit de a o vizita, iar Maryellen aruncă o privire plină de regret spre showroom.

- Asta-i soră-mea.

- Ar trebui să plec.

Jon luă o înghiţitură din cafeaua ce se mai răcise acum, apoi puse ceaşca jos.

– Stai, nu pleca încă.

Ea se întinse impulsiv spre el, atingându-i braţul.

– Sunt sigură că n-o să dureze decât un moment.

– Vino la André's într-o seară, spuse el. O să-ţi pregătesc ceva special.

Maryellen nu era sigură dacă el voia să spună că ar trebui să vină singură sau ar trebui să vină cineva cu care ieşea în oraş. Însă i se păru complet nepotrivit să întrebe.

– Aşa o să fac, spuse ea în timp ce Kelly intra în camera din spate a galeriei.

Sora ei se opri brusc, în mod evident plăcut surprinsă să o găsească pe Maryellen cu un bărbat.

– Eu sunt Jon Bowman, spuse Jon în tăcerea ciudată aşternută în încăpere. O să vă las să vă bucuraţi de visita. Mi-a părut bine să te văd din nou, Maryellen!

– La revedere, spuse ea, simţind un amestec de surpriză şi regret.

Şi în plus şi senzaţia că abia aştepta să-l vadă din nou, recunoscu ea în sinea ei. Ceea ce cu siguranţă nu mai simţise de ani de zile.

Kelly se uită la el cum pleacă. De îndată ce Jon ajunse la o distanţă apreciabilă, de la care nu ar mai fi putut auzi nimic, întrebă:

– E ceva cu tipul ăsta?

– E doar unul din artiştii noştri, îi răspunse Maryellen scurt, fără să continue în nici un fel.

Kelly se aşeză pe scaunul abia eliberat de Jon.

– Cum se simte mama?

– Mai bine decât mă aşteptam.

Stabilirea primei întâlniri cu avocatul fusese dificilă, însă hotărârea mamei sale o făcuse să meargă până la capăt.

– Dar tati se va întoarce, să ştii, spuse Kelly.

Maryellen nu o contrazise, deşi trecuse mult timp de când îşi pierduse orice speranţă că se mai întâmpla vreodată.

- Nu mă crezi, nu-i aşa? o provocă Kelly.

Maryellen, de fapt, renunţase. Indiferent de motiv, tatăl lor dispăruse. Iar când venea vorba de bărbaţi, ea, una, nu avea aşteptări prea mari, nici măcar de la propriul lor tată.

Oare putea Jon Bowman să fie în vreun fel diferit? Nu avea să se gândească acum la acest aspect, decise ea.

- Tati *o să se întoarcă*, insistă din nou Kelly când văzu că Maryellen îi ignoră întrebarea.

- Timpul ne va da răspunsul toate, nu-i aşa? spuse Maryellen şi se întinse după cafeaua ei.

capitolul 3

Probabil că înnebunise complet, se gândi Justine în timp ce cobora din micul avion de transport pasageri în King Cove, Alaska. Trecuseră aproape două săptămâni de când nu mai avusese nici un fel de veşti de la Seth şi nu mai putea îndura să aştepte nici măcar o zi.

Contactase fabrica de conserve unde Seth şi tatăl lui îşi vindeau peştii şi crabii, însă aceştia nu aveau nici un fel de informaţie despre programul ambarcaţiunii de pescuit. Justine lăsase un mesaj secretarei obosite acolo, deşi nu exista nici o garanţie că Seth avea să-l primească vreodată. O rugase pe femeie să îl anunţe pe Seth că Justine va sosi chiar în acel weekend. Nu putea decât să spere că el aflase de atât de apropiata ei vizită.

Coborând cu grijă treptele scării avionului de zece locuri, Justine se uită plină de speranţă, dorindu-şi să îl vadă pe Seth şi rugându-se ca el să fie aici în micul aeroport, aşteptând-o. Vântul o izbi drept în faţă, şi rămase şocată de cât de rece era. Era ultimul weekend din luna

septembrie, şi vântul acesta de Alaska era deja dovada apropierii iernii.

– Vă aşteaptă cineva, domnişoară? întrebă pilotul când Justine se întinse după geanta ei cu lucruri de schimb din căruciorul de lângă avion.

– Soţul meu – cred.

Însă Seth nu era lângă pistă. Aşa că luă un taxi până în oraş şi ascultă doar pe jumătate atentă bodogănelile şoferului despre viaţa pe coasta Alaskăi. Individul o lăsă la motelul de lângă malul oceanului cu firma din neoane parţial arse pe care scria TEL.

Camera era mică, simplă, fără decoraţiuni şi anostă cu mocheta ei de culoare bej, ce era mai degrabă practică decât plăcută ochiului, fiind pătată în mai multe locuri. Draperiile şi cuvertura de pat aveau un model floral şters care nu ar fi putut fi considerat frumos nici măcar pe vremea când erau noi. Se aşeză pe marginea saltelei subţiri, simţindu-se tristă şi pierdută. Venirea aici fusese o nebunie, o dovadă a cât de disperată era cu adevărat. Acum că sosise în Alaska, trebuia să accepte că această călătorie nu fusese altceva decât o pierdere de timp.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, i se păruse perfect normal şi chiar extraordinar să se mărite, însă acum era copleşită de îndoieli. Nu-i venea să creadă că *într-adevăr* se măritase cu Seth. Scoase un oftat lung, venit parcă din inimă. În câteva cuvinte, avea nevoie să ştie că el o iubeşte. Şi întrucât nu avusese veşti de la el decât de câteva ori, începea să creadă contrariul. Sau că mai degrabă, dragostea lui nu era decât o pasiune temporară, o dorinţă pe care el acum şi-o satisfăcuse.

Ei bine, putea să-şi petreacă toată săptămâna în camera de motel plângându-şi de milă sau putea să încerce să afle unde anume era el. Hotărâtă să afle unde era soţul ei, se îmbrăcă în cele mai călduroase haine şi o întrebă pe Betty, doamna de la recepţie, încotro să o ia spre fabrica de conserve. Nu avea maşină, dar nu era decât

o distanță scurtă de mers de la motel până la docuri. Vântul făcea că părul ei lung să îi biciuiască fața în timp ce mergea spre întinderea de apă, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Era spre finalul sezonului de pescuit și o grămadă de ambarcațiuni erau acostate cu bordul la chei.

Justine stătu de vorbă cu mai mulți pescari. Cu toții îl cunoșteau pe Seth și pe tatăl lui, însă nimeni nu avea nici un fel de informație pentru ea. Deznădăjduită, porni înapoi spre motel.

Chiar când pleca, observă o mare ambarcațiune de pescuit pregătindu-se să acosteze, cu brațul macaralei imense ridicat spre cer. Brațele macaralelor mai mici, laterale, se întindeau în afara bordajului asemenea unor brațe subțiri de oțel. Un bărbat musculos și foarte bine făcut, cu părul blond acoperit de un fes albastru stătea cu spatele la ea; semăna cu Seth la culoarea părului și statură. Era oare posibil? Putea fi atât de norocoasă?

Mărind pasul, se grăbi de-a lungul docurilor spre vasul de pescuit.

- Seth! strigă ea, însă numele fu luat de vânt și purtat în altă direcție.

Cu toate acestea, bărbatul probabil că auzi ceva, căci se întoarse. *Era* soțul ei. Când o văzu, făcu un salt gigantic de pe navă ca să aterizeze cu ambele picioare pe chei.

Justine alergă de-a lungul debarcaderului din lemn și, cu un țipăt de bucurie, se aruncă în brațele lui. El o apucă strâns de mijloc, ridicând-o câțiva centimetri deasupra solului. O sărută, și orice îndoială, orice semn de întrebare dispăru în acel sărut înflăcărat.

Justine auzi niște bărbați chicotind undeva în vecinătate, însă aproape că nu-i băgă deloc în seamă și, din câte se părea, și Seth la fel.

- Ca faci aici? întrebă el, dându-i părul la o parte de pe față.

Ochii lui erau plini de căldură și dragoste.

– Cum de-ai ştiut c-o să ne întoarcem în port?

– N-am ştiut –m-am rugat doar să te găsesc aici.

El îşi coborî gura spre a ei încă o dată şi murmură ceva cum că, deşi mulţi nu credeau, rugăciunile din inimă deveneau realitate, chiar înainte să îi cuprindă buzele cu ale lui.

– Am o cameră la motel, îi şopti ea.

Seth se uită rapid peste umăr.

– Aşteaptă aici.

Se repezi spre ambarcaţiune, sări la bord şi dispăru rapid sub punte. Justine începea să se întrebe ce se întâmplase cu el, când reapăru cu o geantă sport de culoare neagră, atârnată de umăr. Chiar dacă avea nevoie să facă un duş şi să se bărbierească, era cu siguranţă cel mai frumos, interesant, incredibil bărbat pe care îl văzuse vreodată.

– Cât timp avem la dispoziţie? întrebă ea.

– Două zile.

Ea îşi petrecu braţul după braţul lui şi îşi puse capul pe umărul lui.

– Trebuie să stăm de vorbă, Seth.

– O să stăm, promise el, însă orice fel de conversaţie avea să treacă în plan secund dacă ea percepea în mod corect acea strălucire din ochii soţului său.

– Văd că ţi-ai găsit soţul, spuse Betty când se apropiară de motel.

– Aşa e, spuse Justine, cu vocea plină de fericire.

Până când ajunseră la camera ei, Justine avea cheia deja scoasă din buzunar şi pregătită.

Seth o ridică în braţe de îndată ce uşa fu descuiată şi o duse pe sus înăuntru, aprinzând din mers lumina în timp ce intrau. Ceea ce îi păruse urât şi tern cu numai o oră în urmă acum părea ceva de talia unui adevărat apartament potrivit să-ţi petreci luna de miere.

Soţul său o lăsă pe propriile ei picioare pe moceta ponosită, iar mâinile lui se afundară în părul ei, îndreptându-i gura spre a lui. Sărutul lor fu lung. Şi plin de pasiune.

- Trebuie să fac un duș, murmură el nerăbdător când se desprinseră din sărutare. Așteaptă-mă aici.

- OK, șopti ea, cu ochii închiși, încă stoarsă de energie de sărutul lui.

- Ți-e foame? întrebă el.

Justine deschise ochii și se uită fix în ai lui. Seth își scotea haina și începuse să își desfacă nasturii de la cămașă.

- Am o foame în mine..., răspunse ea, însă amândoi știau că nu se referea la mâncare.

- Oh, Jussie, și eu la fel.

Era singura persoană din lume care îndrăznea să îi spună așa.

- Nu pot să cred că ești aici, spuse el.

Își smulse hainele de pe el, stând pe marginea îndepărtată a patului ca să își scoată bocancii din picioare. Apoi se ridică direct în fața ei ca să își desfacă fermoarul de la pantaloni. Chiar și în graba cu care se dezbrăcă, își asigură timpul necesar să-și aranjeze hainele pe un scaun. După care se strecură gol pușcă în baie.

Dușul se dovedi cu siguranță cel mai rapid duș făcut vreodată. Justine abia avusese timp să-și descalțe pantofii și-și scoată puloverul, trăgându-l peste cap. Doar ce începuse să își desfacă nasturii de la bluză când el se întoarse în cameră. Privirea lui intensă o făcu să se oprească, iar degetele parcă îi înghețară la ultimul nastur. Era ridicol să se simtă atât de timidă cu el. Erau căsătoriți și deja își petrecuseră împreună un weekend de neuitat în calitate de soț și soție. Însă asta fusese acum câteva săptămâni și deja totul părea la fel de îndepărtat precum un vis.

Întotdeauna sensibil la starea ei de spirit, Seth păru că vrea să-i cunoască gândurile, să-i simtă grijile. Cu o tandrețe care ei îi înmuie genunchii, o trase ușor spre el. Gura lui era caldă și umedă, și nu părea să existe vreo parte a corpului ei pe care el să nu vrea să o sărute. În curând bluza ei era pe pat lângă pulover.

Sărutările lor păreau să îi înmoaie şi lui genunchii, căci se lăsă pe pat şi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei. Îi sărută abdomenul, după care îşi ridică mâinile şi îi scoase sutienul, eliberându-i sânii. El gemu, iar ea, aplecându-se, îi căută gura cu propria gură.

Apoi o trase uşor în pat lângă el şi amândoi se lăsară cuprinşi de un tumult senzual care dură până când Justine rămase fără aer şi fără vlagă. În braţele soţului ei şi având numai un cearceaf pe ei, ce le acoperea picioarele, se odihni cu capul pe pieptul lui şi cu un braţ în jurul taliei lui.

Pe jumătate aplecat, cu spatele lipit de tăblia patului, Seth îşi plimbă mâna de-a lungul părului ei, cât era de lung. Justine închisese ochii, însă nu pentru că era somnoroasă. Aceste momente trebuiau să fie savurate, mai ales dacă trebuia să trăiască doar cu amintirea lor încă câteva săptămâni bune.

– Nu ştiu ce te-a adus aici, îi şopti Seth. Însă indiferent care-i motivul, sunt recunoscător pentru asta.

– Trebuia să ştiu, zise ea, cu vocea mai mult ca o adiere decât ca un sunet în sine. Trebuia să te întreb dacă îţi pare rău că ne-am căsătorit.

– Nu.

Răspunsul venise instantaneu şi ferm. Ridicându-i bărbia, el îi studie ochii.

– Ţie?

Ei îi înflori zâmbetul încet, încet pe faţă. Simţindu-se nemaipomenit de relaxată şi uşurată acum, nu i se păru deloc greu să-i dea răspunsul pe care îl dorea el:

– Sunt atât de îndrăgostită de tine încât simt că înnebunesc. Vreau să fim împreună, Seth. Urăsc să te ştiu atât de departe.

– Şi mie mi-a fost greu, îi spuse Seth, mâna lui continuându-şi mângâierea. Dintotdeauna mi-a plăcut să pescuiesc, însă inima mea a rămas la tine chiar din momentul în care am plecat.

Justine își trecu mâna peste umărul lui, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea pielea moale și fină de acolo.

- N-am spus nimănui de acasă ce am de gând să fac. Știam că dacă îi spun mamei sau bunicii că vin cu avionul până aici ca să te găsesc, mi-ar fi zis că-i imposibil, că risc mult prea mult.

- Tu întotdeauna ai avut un simț incredibil al sincronizării, o tachină Seth.

- Să știi că am, nu-i așa?

Ea își frecă obrazul de pectoralii lui tari, plăcându-i la nebunie să-l simtă, să-l vadă și să-l miroasă pe acest bărbat. Apoi își puse piciorul peste piciorul lui.

- Când trebuie să pleci? întrebă el.

- Duminică după-amiază, mai târziu.

Mâinile lui erau din nou afundate în părul ei.

- În acest caz, mai bine am recupera timpul pierdut, ce zici?

Justine fu pe deplin de acord cu el.

Grace se trezi devreme luni dimineață, simțindu-se mult mai fericită decât fusese de o perioadă lungă de timp încoace. Buttercup, cățelușa ei golden retriever, ce dormise pe podea lângă ea, se ridică în picioare, dând repede din coadă în timp ce Grace arunca pătura la o parte și se dădea jos din pat.

- Bună dimineața, scumpo, spuse ea, întinzându-se după halatul de casă.

Se întrebă ce-ar zice Dan dacă ar afla că îi luase locul un câine.

Buttercup intră la pas în bucătărie, în spatele lui Grace, după care ieși singură afară, prin ușița specială de acces decupată în ușa mare. În timp ce câinele își vedea de treburi afară, Grace făcu un ibric mic de cafea. Fredonând ușor pentru sine, făcu un duș și alese o bluză roșie în carouri și un pulover albastru ca să le poarte la bibliotecă. Se încălță cu o pereche de pantofi roșii,

asortați cu bluza, iar apoi puse două felii de pâine din făină de grâu în prăjitor pentru micul dejun.

Când veni vremea să plece, Buttercup o urmă până la mașină. Grace îi frecă urechile companioanei sale, recunoscătoare pentru faptul că avea să fie aici, să o aștepte când se întoarce.

Buttercup era colega de cameră perfectă: iubitoare, ascultătoare, de încredere. Câinele se întorcea în bucătărie prin ușița ei specială de îndată ce Grace pleca. Iar după aceea, când Grace revenea acasă, Buttercup urma să iasă din nou să o întâmpine.

Soarele era sus pe cer, însă pentru după-amiază era prognozată ploaie. Grace iubea lunile de toamnă; își aduse aminte că și Dan simțea exact la fel. Cum fusese tăietor de bușteni cam toată viața, întotdeauna se simțise în pădure ca acasă. Abia în ultimii ani, odată cu închiderea unei mari părți din suprafețele împădurite dedicate exploatărilor, Dan se angajase la un serviciu local specializat în îngrijirea copacilor. Nu se plângese niciodată, însă ea știa că el urâse slujba asta și tânjise să se întoarcă în pădure.

O cuprinse iar tristețea, și își impuse să nu se mai gândească la cel care în curând avea să devină fostul ei soț. Indiferent unde era Dan acum și indiferent cu cine, ea nu îi dorea decât fericire. Ea, una, nu reușise niciodată să-l facă fericit, nici măcar în primii ani ai căsniciei lor. Se căsătoriseră de tineri. Grace era deja însărcinată cu Maryellen până la momentul absolvirii liceului. Se măritase cu Dan, iar el se înrolase și plecase în Vietnam, însă omul care se întorsese de acolo nu avea să mai fie nicicând cel care plecase. Aproape patruzeci de ani mai târziu, încă suferea de pe urma coșmarurilor și amintirilor pe care refuzase să i le împărtășească. Ea nu aflase niciodată ce se întâmplase în acele jungle întunecate, iar Dan întotdeauna spusese că era mai bine că nu știe.

Ca de obicei, lunea dimineața la bibliotecă totul era mai relaxat după activitatea susținută din weekend.

Grace hotărî să schimbe avizierul și scoase pachetul cu o sperietoare de ciori, o pisică neagră și un ogor plin de dovleci. Aveau seturi de decupaje din carton pentru fiecare anotimp și sărbătoare în parte; urma Ziua Recunoștinței și apoi Crăciunul. Era ocupată cu aranjarea avizierului, când auzi o voce masculină în spatele ei.

- Aș vrea să mă înscriu la bibliotecă, îi spuse Cliff Harding asistentei ei, Loretta Bailey.

- Pot să vă ajut eu cu asta.

Loretta scoase un formular și îl puse pe blatul de separație de la recepție. Se opri când văzu că Grace se uita cu atenție la ea.

Cliff privi peste umăr.

- Bună, Grace.

- Bună.

Speră că vocea nu îi trăda sentimentul de derută ce o cuprinsese.

- Am crezut că-i timpul să am și eu o fișă la bibliotecă, având în vedere că sunt în Cedar Cove săptămână de săptămână.

- Avem cel mai mare procent de clienți pe cap de locuitor comparativ cu orice oraș mare sau mic din statul Washington, îl informă Loretta în timp ce îi dădea un pix.

- Sunt impresionat, spuse Cliff în timp ce privirea i se mută înapoi spre Grace.

Ea încercă, fără sorți de izbândă, să-i ignore privirea admirativă. Avu senzația că nu mai știe ce să facă cu mâinile și o piuneză căzu și se rostogoli de-a lungul podelei. Aplecându-se ca să o ia, aproape că se lovi cap în cap cu Cliff Harding în timp ce și el, la rândul lui, se aplecase să facă același lucru. Era îmbrăcat în același stil western cum îl mai văzuse, completat cu o pălărie de fetru asortată, marca Stetson, și cizme. I se păru chiar că simte venind dinspre el o adiere cu parfumul atât de specific al fânului.

– Tot nu eşti pregătită să iei cina cu mine? întrebă el în şoaptă, asemenea unui sufleur pe scenă, când amândoi erau încă aplecaţi.

Ea se uită iute în sus la Loretta, care studia cu grijă o hârtie sau aşa ceva, însă nu se lăsă păcălită aparenţe. Colega ei era extrem de interesată de răspunsul lui Grace, probabil chiar mai mult decât Cliff.

– Eu... nu prea cred că sunt.

Îi simţea căldura radiindu-i de pe faţă. Interesul lui vizibil o făcea să fie uşor stingherită. Ultima ei întâlnire cu un bărbat fusese cu Dan, când amândoi erau adolescenţi. Mai precis, cu aproape patru decenii în urmă – într-un alt secol! Acum lumea era cu totul altfel.

– Şi-atunci ce zici să mergi să bem o cafea împreună? întrebă Cliff.

Înainte ca Grace să poată răspunde, Loretta stătea pe vârfuri, aplecată peste blatul de la recepţie şi zâmbind în jos spre ei.

– Poţi să-ţi iei pauza de prânz acum, dacă vrei.

Grace rezistă tentaţiei de a geme din rărunchi.

– La Pancake Palace? sugeră Cliff, zâmbind ca un puşti.

Părea recunoscător pentru ajutorul Lorettei, chiar dacă Grace nu era.

– La ora cinci, spuse ea, fără umbră de zâmbet pe faţă.

Zâmbetul lui însă se făcu şi mai mare în timp ce se ridică în picioare.

– O să fiu acolo.

Grace se ridică şi ea şi se uită scurt peste blatul de la recepţie la Loretta. Cliff, între timp, o pornise spre uşă.

– Cum rămâne cu fişa de bibliotecă? strigă Grace.

Cliff nu se opri din mersul lui cu paşi mari.

– O să completez formularul data viitoare când trec pe-aici, îi răspunse.

Până la ora cinci, Grace încă nu se hotărâse dacă să se întâlnească cu Cliff Harding sau nu. Până la urmă însă, bunele maniere avură câştig de cauză. O fi fost ea neliniştită în privinţa întâlnirii cu el, însă tot ea era cea

care fusese de acord să fie acolo, iar Grace se ținea întotdeauna de cuvânt.

Cliff ieși dintr-un separeu de la restaurant și se ridică în picioare când ea se apropie.

- Nu eram sigur că o să vii, spuse el cu voce joasă.

- Nici eu n-am fost sigură că o să vin, recunoscu ea și se așeză pe bancheta tapițată cu stofă roșie din fața lui.

Potrivi în poziția corectă ceașca din ceramică de culoare bej, de pe masă, din fața ei.

Cliff ridică o mână ca să îi atragă atenția chelneriței.

- Vin imediat, anunță Goldie din spatele barului.

Chelnerița în vârstă lucra la Pancake Palace dintotdeauna, din câte își amintea Grace – de pe vremea când ea însăși era doar o liceancă. O angajată nouă, nu Goldie, fusese cea care le încurcase cardurile de credit.

Aducând vasul de sticlă al cafetierei plin cu cafea, Goldie turnă mai întâi în ceașca lui Grace, apoi o reumplu pe a lui Cliff.

- Voi doi aveți de gând să stați mult? o întrebă ea pe Grace. Cei de la Camera de Comerț au făcut rezervare pentru cină.

Era modalitatea subtilă a lui Goldie de a o informa pe Grace că dacă nu voia ca întreaga comunitate a oamenilor de afaceri să știe că ieșise la o cafea cu Cliff, ar face bine să nu lungească prea mult această întâlnire.

Lui Grace îi venea să-i sărute mâna bătrânei în semn de mulțumire.

- Nu stăm mult.

- Cum doriți, o liniști Goldie făcându-i cu ochiul.

- Mulțumim, spuse Cliff.

- Da, îți mulțumim, Goldie.

Acum că avea parte de toată atenția ei, Cliff se uită fix în jos la ceașca lui de cafea, evitând orice fel de contact vizual.

- Cred că știu destul de bine cum te simți acum.

Grace avea sincere îndoieli în această privință.

- Chiar așa?

– Eşti neliniştită, puţin agitată, iar stomacul îl sim
de parcă ar fi plin de fluturi. Sunt pe aproape?

Adevărul e că era.

– Suficient de aproape. De unde ştii?

– Fiindcă şi eu mă simt la fel.

– Spuneai că eşti divorţat de cinci ani, nu?

Asta însemna că starea de tensiune pe care o sim
ţea în prezenţa sexului opus avea să se manifeste de
pururi?

– Da.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

Ar fi fost bine dacă el era dispus să povestească, d
fiind că ea, una, nu avea nici o intenţie să dezvălu
vreun detaliu intim al vieţii *ei*.

– Nu în mod deosebit.

– Ai copii?

– O fiică. E măritată şi locuieşte pe Coasta de Es
Vorbim în fiecare săptămână, şi am grijă întotdeauna a
mă duc să o văd o dată sau de două ori pe an.

Cel puţin el păstrase contactul cu copilul lui, spr
deosebire de Dan care le abandonase atât pe Grace, cât
şi pe fiicele lor.

– Susan – soţia mea – s-a îndrăgostit de un coleg d
serviciu, spuse Cliff.

Mâna lui se strânse în jurul cănii, iar ea îi observ
mişcarea spasmodică a unui muşchi din bărbie.

– Judecând după cele spuse de ea la momentul
respectiv, nu fusese niciodată fericită.

– Şi acum este?

– N-aş avea de unde să ştiu. După divorţ m-am pen
sionat şi m-am mutat în Olalla, spuse el, menţionând o
comunitate locală la aproximativ cincisprezece kilome
tri distanţă sud de Cedar Cove.

– Localnicii îi zic Ou-la-la, îi spuse Grace.

– Pot să înţeleg de ce. Este foarte frumos acolo.
Am patruzeci de acri de pământ şi cresc cai de rasă
americană.

– Pare extraordinar.

- Chiar este, cu excepția unui singur aspect. El se uită fix în ochii ei. Sunt singur.

Era ceva ce Grace înțelegea mult prea bine. Căsnicia ei nu fusese niciodată fericită în toate sensurile cuvântului, însă de-a lungul anilor Grace și Dan ajunseseră să se împace unul cu prezența celuilalt. Erau o grămadă de aspecte care contribuiseră la asta - discuțiile amicale de la cină, serile petrecute în oraș la film, plus o multitudine de experiențe împărtășite și trăite împreună. De cele mai multe ori, Dan era acolo ca să o întâmpine când se întorcea de la serviciu. Acum era numai Buttercup.

- Îmi caut o prietenă, îi spuse Cliff. Cineva care ar vrea să meargă din când în când cu mine la un concert, atât și nimic mai mult.

Ideea îi surâdea și lui Grace.

- Ar fi plăcut.

- Speram să gândești astfel.

Tonul lui era gentil și încurajator.

- Însă, se grăbi ea să adauge, numai după ce divorțul meu este finalizat.

- E-n regulă, spuse Cliff.

- Încă ceva.

Încă o dată privirea ei o întâlni pe-a lui.

- O să te sun eu data viitoare. De acord?

El ezită:

- De acord, dar asta nu înseamnă că nu vrei să mă mai duc la bibliotecă?

- Ești bine-venit oricând, îi spuse ea. Atâta timp cât vii pentru chestii strict legate de bibliotecă.

- Desigur.

El se întinse după cana de cafea și o duse la buze, însă nu înainte ca Grace să îi vadă zâmbetul ce i se contură la colțurile gurii.

Avu bănuiala că se datora faptului că bărbatul tocmai își pusese în cap să devină un cititor pasionat.

*

Lucrurile fuseseră încordate între Rosie şi Zach d data în care fusese ziua porţilor deschise la şcoala l Eddie. Rosie îl învinovăţea pe soţul ei pentru asta. Za pur şi simplu nu aprecia cât de multe făcea ea. Din că se părea, omul avea impresia că ea stătea acasă şi se ui la telenovele cât era ziua de lungă în timp ce el era serviciu. Nu înţelegea cât de complicată era viaţa ei. E atât de ocupată încât câteodată pleca de acasă înainte lui şi nu se mai întorcea până seara târziu. Iar acum colac peste pupăză, Zach se aştepta ca ea să îi pregătea că o cină cu patru feluri de mâncare, îşi spuse în sine ei enervată.

Îl rugase să participe la activitatea de la şcoala lu Eddie, iar el fusese foarte supărat pe ea zile bune dup aceea. Eddie era şi fiul lui, iar faptul că se întâlnis cu învăţătoarea nu trebuia să reprezinte mare lucru. C toate acestea, se plânsese toată seara. Mai întâi despr faptul că trebuise să comande pizza pe post de masă d seară, apoi despre ardeiul gras, apoi nu avusese che să se îmbrace în costum la întâlnirea de la şcoală şi... Mai târziu în aceeaşi seară, în ciuda eforturilor ei susţi nute, neînţelegerile dintre ei escaladaseră într-o ceartă de proporţii.

Nu reuşiseră să treacă peste asta nici în zilele care urmaseră.

După două săptămâni de situaţie încordată şi com plet lipsită de noimă, unul din ei trebuise să facă un gest conciliator. În ciuda faptului că seara trecută rămăsese trează până dincolo de miezul nopţii ca să citească raportul comitetului asupra şedinţei de planificare a orelor de pregătire fizică, ce urma să aibă loc în acea seară, Rosie se trezi în zori şi făcu ouă prăjite cu bacon. Pe vremuri obişnuia să îşi facă timp să gătească un mic dejun adevărat pentru familia sa. Spera că Zach îşi va da seama ce încerca ea să facă şi că asta îl va mai potoli.

Rosie sparse ouăle în tigaie îndată ce auzi mişcare la Allison în cameră. Acum că Allison era la liceu,

copiii aveau programe diferite, ceea ce făcea mult mai dificilă posibilitatea coordonărilor meselor principale ale zilei. Însă dacă pentru soțul ei era important ca ea să își petreacă jumătate din dimineață în fața aragazului, era dispusă să o facă pentru a avea pace și liniște în casă.

- Am niște ochiuri pe foc pentru tine, îi spuse ea fiicei sale când Allison intră în bucătărie.

- Urăsc ochiurile, spuse Allison, trântindu-și rucsacul de școală pe masă.

- De când?

Fiica ei se uită la ea de parcă Rosie era dusă cu capul.

- Din totdeauna.

- Am uitat.

Rosie își amintea vag scandalurile pe care le avusese pe vremuri în privința micului dejun.

- Atunci ce zici de niște bacon prăjit?

- Bleah.

Fiica ei deschise frigiderul și scoase o cutie de băutură carbogazoasă.

Rosie se arătă îngrozită.

- Nu poți să bei așa ceva!

- De ce nu? Allison se uită la ea cu dispreț. Beau suc în fiecare dimineață. De ce nu pot să beau acum?

- Bine, dacă asta vrei.

Nu merita să se certe pentru atât. Toate cărțile pe care Rosie le citise despre creșterea adolescenților recomandau să îți alegi cu atenție mizele pentru care merita să te certi. Să cedeze în privința băuturii carbogazoase părea ceva minor comparativ cu a nu o lăsa pe Allison să își facă piercing în nas.

Rosie stinse focul și puse ouăle ochiuri în două farfurii, împreună cu șunca prăjită pe cale să se răcească. O luă de-a lungul holului, ciocăni și deschise ușa de la camera lui Eddie. Încăperea părea o zonă de dezastru ecologic, și își feri privirea cât putu ca să nu vadă ce era

înăuntru. Fiul ei era tolănit de-a lungul patului, cu p
tura pe jos, pe podea.

- Vrei să mănânci micul dejun? întrebă ea.

Eddie își înălță capul și clipi rapid spre ea.

- Mamă?

- Vrei micul dejun? repetă ea.

El se ridica în fund, brusc treaz.

- Îhî, spuse el cu entuziasm.

Așa mai venea de-acasă.

- Cei cu ciocolată sunt favoriții mei.

- Ce anume cu ciocolată?

- Biscuiții Pop-Tarts.

- Ți-am prăjit ouă cu bacon.

Eddie strâmbă din nas ca și cum i-ar fi sugerat să mi
nânce moluște.

- Nu, mulțumesc.

Băiatul se lăsă la loc pe spate pe pernă și se întin
după pătura de pe jos.

Bine, era clar. Aventurându-se până la dormitoru
matrimonial, îl găsi pe Zach chiar când ieșea din dre
sing, îmbrăcat la costum și cravată.

- Am pregătit micul dejun, spuse ea, ușor înțepată.

El dădu din cap ca și cum ar fi încuviințat.

- Ești gata pentru masă?

- Nu pot acum, spuse el, uitându-se în jos la ceasul d
la mână. Am o întâlnire devreme, la prima oră.

Asta era pur și simplu culmea, fir-ar să fie! Nimen
nu-i aprecia eforturile și faptul că acum se sculase
fix pentru asta, deși dormise mai puțin de cinci ore.
Întorcându-se în grabă, Rosie se duse înapoi în bucătă
rie, aruncă baconul întărit și ouăle la gunoi și deschise
cu multă forță mașina de spălat vase. Îndesă farfu
riile înăuntru.

Zach intră în bucătărie.

- Vezi că plec acum.

- Îți doresc o zi bună, murmură ea în bărbie.

- Și ție la fel.

Soțul ei se opri în fața ușii ce dădea spre garaj.

- Vrei să ne întâlnim la amiază să luăm prânzul împreună?

Aşadar, Zach îşi dădea *totuşi* seama de eforturile ei. Acum făcea şi el o încercare de a fi mai drăguţ cu ea.

- Cred că e o idee minunată.

Îi oferi un zâmbet recunoscător, iar el îi zâmbi la rândul lui.

- La unsprezece şi treizeci?

Rosie încuviinţă dând din cap, iar el se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

- Tati, strigă Allison, intrând în grabă în bucătărie. Pot să merg cu tine cu maşina?

- Numai dacă te grăbeşti.

- Doar o secundă!

- Ne întâlnim la maşină.

Allison plecă în grabă spre dormitorul ei şi se întoarse peste două secunde cu un pulover, după care îşi recuperă rucsacul de pe masă, acolo unde îl lăsase.

- Ţi-ai luat banii pentru prânz? întrebă Rosie.

- Ei na! răspunse ea exasperată. Bineînţeles.

Allison o sărută pe obraz exact la fel cum o făcuse Zach şi ieşi.

Nu mult după plecarea lor, Eddie apăru în cadrul uşii de la bucătărie.

- Biscuiţii mei Pop-Tart nu-s gata încă?

- Aproape gata, bombăni ea şi căută prin dulapurile de bucătărie până găsi o cutie cu mâncarea preferată a fiului ei pentru micul dejun.

O oră mai târziu, Eddie plecă să ia autobuzul şcolii, iar Rosie strânse totul în bucătărie şi porni maşina de spălat vase. Încă îmbrăcată în capotul ei de casă destul de ponosit, vechi de zece ani, se duse în dormitor şi deschise sertarul de la şifonier ca să îşi scoată nişte lenjerie intimă curată.

Abia când ajunse la duş îşi aminti că trebuia să fie la şcoală până la prânz în calitate de voluntară pentru servirea prânzului la clasa lui Eddie. Gemu şi îşi ridică faţa spre jetul de apă. Şi diseară avea să fie plecată

de acasă. Adevărul era că Zach nu fusese de acord c ea să prezideze acest comitet dedicat pregătirii fizice copiilor. Ajunsese în această poziție cu un an înaint și promisese să își ducă mandatul până la capăt, da doar atât. Însă anul trecut, în luna iunie, nici un p rinte nu se arătase dispus să se ofere voluntar. Rosi nu avusese de ales și trebuise să continue ca președin ta comitetului.

Se îmbrăcase și era pe punctul de a suna la biroul lui Zach când sună telefonul. Peste jumătate de oră, ie șea în grabă pe ușa casei, nevoită să rezolve o urgență referitoare la noile robe ale corului de la biserică. În tr-un fel sau altul comanda lor fusese încurcată cu ce a altei biserici, undeva în Florida. Era imperativ nece sar ca robele lor, cele bune, să apară până la sfârșitul lunii. Așa că, ajunsă la biserică, împachetă la loc, cu meticulozitate, robele, dădu vreo șase telefoane și dus cutiile la oficiul poștal ca să fie returnate companiei pro ducătoare. Abia pe la unsprezece și jumătate își dădu seama că nu apucase încă să îl sune pe Zach. Scoțân du-și telefonul mobil, apăsă pe numărul de la biroul soțului său.

– Smith, Cox și Wright, se auzi o voce plăcută – și necunoscută – de femeie.

Rose reduse viteza ca să oprească la semafor.

– Rosie Cox la telefon. Aș putea vorbi cu soțul meu, vă rog?

– Bună ziua, doamnă Cox, eu sunt Janice Lamond. Nu cred că ne-am cunoscut, nu-i așa?

– Nu, nu ne-am cunoscut, spuse ea.

Lumina semaforului se făcu verde, iar ea accelera și își continuă drumul.

– Îmi pare rău, dar domnul Cox a plecat de la birou. Să înțeleg că se întâlnea cu dumneavoastră?

Nu căzuseră de acord să se întâlnească undeva anu me, cel puțin nu din câte își amintea ea. Unde mama naibii s-ar fi putut duce Zach? „Gândește, gândește", se sili ea.

- Şi-a luat mobilul cu el?

- Îmi pare rău, mi-e teamă că nu. Domnul Cox a spus că nu vrea să fie deranjat.

Rosie gemu.

- V-a spus cumva încotro se duce?

Femeia ezită.

- Cred că a spus ceva de D.D.'s din Cove.

Desigur. Era localul ei favorit, şi Zach o ducea întotdeauna acolo de ziua ei.

- O să întârziaţi? întrebă Janice. Aş putea să sun la restaurant şi să-l anunţ, dacă doriţi.

- Nu mai pot să ajung deloc la masa de prânz, murmură Rosie, regretând sincer.

Zach nu avea să o ierte niciodată. Îndeosebi când avea să afle că ea anulase prânzul din cauză că făcea din nou muncă de voluntariat.

- E ceva ce-aş putea să fac pentru dumneavoastră?

Zach nu menţionase niciodată cât de îndatoritoare era noua lui angajată. Lui Rosie deja îi plăcea de ea. Intră în parcarea şcolii şi opri motorul.

- V-ar deranja cumva să-l sunaţi în locul meu?

- Deloc, chiar mi-ar face plăcere.

- Vă mulţumesc foarte mult.

- Vreţi să îi comunic şi unde anume puteţi fi contactată?

- Nu, spuse ea rapid, nedorind ca Zach să o sune în mijlocul unei activităţi. Spuneţi-i că îi explic totul acasă.

- Bine, mă ocup de asta imediat, spuse Janice.

Rosie mulţumi cerului că noua secretară de la firmă era atât de prietenoasă şi dornică să ajute.

Dacă Zach era supărat pe ea pentru că nu venise la prânz, nu lăsă deloc să se vadă asta când veni acasă în seara aceea. Rosie dezgheţa nişte carne de hamburger în cuptorul cu microunde pentru spaghete, cina favorită a lui Eddie, când soţul ei intră în casă. Ca de obicei, ea se grăbea să plece.

Încercă să îi testeze starea de spirit:

– Îmi pare rău pentru masa de prânz. Îmi pare atât de rău pentru masa de prânz, îi spuse ea.

Zach dădu din umeri în timp ce frunzărea corespondența.

– N-a fost nici o problemă.

– Ar fi trebuit să-mi verific agenda. A dat secretara de tine?

– De fapt, a venit să mănânce cu mine.

– Ai luat masa de prânz cu secretara ta?

Rosie nu era sigură că îi plăcea ceea ce auzise.

– Nu e secretara mea, este asistenta mea personală, îi explică el, cu spatele la ea. Am plecat devreme de la birou fiindcă voiam să prind o masă lângă geam. Când m-a sunat Janice să mă anunțe, mi-am spus c-ar fi păcat să plec de la masa aia și să nu profit de ea. Pur și simplu am glumit cu ea sugerându-i să vină la restaurant dacă tu nu poți, dar se pare că m-a luat în serios.

– Oh. Rosie rămase tăcută clipă. Și ai avut parte de un prânz ca lumea?

Ea mâncase un baton de ciocolată luat de la un automat.

– A fost în regulă, murmură el și se îndreptă spre dormitorul matrimonial să facă un duș, însă ea băgă de seamă că bărbatul fluiera distrat.

– Pot să mă întâlnesc cu tine la prânz în orice zi săptămâna viitoare, strigă ea după el.

– Îmi pare rău, scumpo, spuse el trecând pe lângă ea. Am întâlniri planificate pentru toată săptămâna.

capitolul 4

Mersul săptămânal la salonul de manichiură era singurul lux pe care și-l permitea Maryellen, răsfățându-se singură. Deși o manichiură perfectă reprezenta o extravaganță, n-ar fi putut să-și impună să renunțe la ea. Și chiar și dincolo de-această mică plăcere, Maryellen se bucura de prietenia „fetelor" de la salonul Get Nailed.

Acestea erau apropiate ca vârstă de ea și nemăritate, însă spre deosebire de Maryellen, ele își doreau bărbați în viața lor.

Din două în două săptămâni, miercurea dimineața, Maryellen le asculta văicărelile în legătură cu soarta crudă. Adesea era amuzată de manevrele nebunești la care recurgeau ca să cunoască bărbați. Sincer vorbind, ea nu putea să înțeleagă de ce Rachel, manichiurista ei, nu își găsise un bărbat decent. Maryellen o considera atractivă și plină de abilități practice.

În a treia miercuri din luna octombrie, Maryellen sosi pentru programarea făcută. Rachel, ca de obicei, o aștepta. De îndată ce Maryellen se așeză, Rachel înmuie o bucată de vată în acetonă și se întinse spre mâna ei.

- Ce mai faci? întrebă Rachel.

- Foarte bine, tu? Ai cunoscut pe cineva weekendul trecut?

- Ar cam fi cazul, îi răspunse Rachel cu un oftat prelung. De întinerit oricum nu mai întineresc.

Maryellen știa că Rachel își făcuse un scop în viață din găsirea unui soț până la vârsta de treizeci de ani, iar până la ziua ei de naștere nu mai erau decât câteva luni.

- Am citit ceva interesant săptămâna asta, îi spuse Maryellen. E vorba de-un orășel din Irlanda numit Lisdoonvarna. În fiecare lună septembrie și în prima săptămână din luna octombrie, bărbați buni de căsătorie vin în oraș să își caute neveste. Din câte se pare este o tradiție perpetuată de ani și ani.

- E o glumă, nu-i așa? întrebă Teri de partea cealaltă a încăperii.

- Nu, îți jur că este pe bune.

- Și de unde vin femeile astea? întrebă Rachel.

- De peste tot din lume. Potrivit articolului, o femeie a venit tocmai din Australia cu avionul ca să-și găsească soț - și și-a găsit.

– Eu nu-mi permit să merg până în Irlanda, bombăni Rachel.

– Nu, dar poate c-am putea noi să ne ţinem propriul nostru festival, sugeră Teri.

– Aţi putea, spuse Maryellen, vrând să le încurajeze pe celelalte femei.

Ea nu voia să se implice, dar chiar spera că fetele din echipa de la Get Nailed vor face ceva cu ideea în sine.

– Un Festival al Măritişului? întrebă Teri a cărei voce se precipită datorită entuziasmului ce o însufleţi brusc.

– Îhî, dar cine ar veni? întrebă Rachel. Parcă văd cum va sta treaba. Am ţine prima pagină a ziarelor şi-am fi pe toate posturile de ştiri că dăm o petrecere ca să ne cunoaştem potenţialii soţi şi n-ar veni nici un bărbat.

– Poate că ai dreptate, spuse Teri cu un oftat descurajat.

– Dacă aş vrea să pun punct unei relaţii, n-ar fi nevoie decât să rostesc cuvântul *căsătorie*, iar bărbatul cu care aş fi s-ar debarasa rapid de mine ca de-o ceapă degerată, spuse Rachel încruntându-se în timp ce se concentra la unghia de la degetul mare de la mâna lui Maryellen, ce avea marginea uşor ruptă.

– Ai absolută dreptate, adăugă Jane, altă manichiuristă. Bărbaţii din America şi-au învăţat bine lecţia.

Se auzi un cor de voci aprobatoare.

– Eu, una, am renunţat la Făt-Frumos. Aş fi fericită să-l cunosc măcar pe valetul lui sau pe-ăla care îi ţesală calul, spuse Rachel.

Maryellen zâmbi şi la fel făcu şi micuţa blondină, Jane.

– De fapt, dă-l naibii de ţesălat, continuă Rachel, m-aş cupla cu un tip care ştie să-mi schimbe uleiul la maşină.

– Cândva ieşeam cu un tip de genul ăsta, îi spuse Teri. Larry era aproape tot timpul cu capul vârât sub capota unei maşini. Era de departe mult mai interesat

să asculte huruitul unei mașini decât pe mine. Ceea ce e mare păcat, fiindcă în esență era un tip ca lumea.

- Și de ce v-ați despărțit?

- Mi-a pătat bluza albă de mătase cu vaselină.

- Ai terminat-o cu un super tip pentru că ți-a distrus bluza?

Teri încuviință din cap.

- Ce pot să spun? Bluza aia m-a costat șaptezeci de dolari, și Larry n-a părut să creadă că-i vreo mare scofală. În capul meu, dacă un tip nu e în stare să aprecieze o bluză de șaptezeci de dolari, atunci nu vreau să am de-a face în nici un fel cu el.

- Mi-ar plăcea să întâlnesc un bărbat care să aibă capul pe umeri și să se descurce când vine vorba de bani, spuse Jane. Toți cei cu care am avut de-a face vreodată se așteptau ca eu să achit notele de plată, dat fiind că ei erau întruna în criză de bani.

- Eu am cunoscut cândva unul bogat, dar era al naibii de plictisitor, spuse Jeannie, intrând și ea în vorbă. Am fost împreună trei luni și m-am despărțit de el fiindcă mă distram mai tare când mă spălam pe cap decât când eram cu el.

- Aș prefera oricând un tip plictisitor în locul unuia care să mă folosească, îi spuse Jane.

- Dar tu, Teri? întrebă Maryellen.

Teri, care era îmbrăcată în culori vii, aproape țipătoare, era o femeie înaltă și bine făcută, cu niște ochi negri plini de tristețe.

- Ce gen de bărbați te interesează?

- Eu vreau un bărbat care apreciază mâncarea bună și nu-i este frică de-o femeie căreia îi place să mănânce, spuse ea fără să ezite. M-am săturat de bărbați care vor femei slabe. Vreau un bărbat care să mă ducă la restaurant de fițe unde să comande aperitivul și să-mi sugereze să mai las loc și pentru desert. Sau, și mai bine, mi-ar plăcea un bărbat care să facă el însuși de mâncare.

Își aruncă iute privirea de jur împrejurul salonului.

– Cunoaşte careva pe cineva de genul?

O tăcere bruscă întrerupse conversaţia atât de însufleţită până atunci.

– Ei bine, de fapt, eu chiar cunosc pe cineva care găteşte, spuse Maryellen, gândindu-se la Jon Bowman. Jon este bucătar-şef la un restaurant extraordinar.

– Şi de ce ai terminat-o cu el? întrebă Rachel.

– Ăăă, de fapt noi nici n-am fost împreună.

Şi nici nu aveau cum să fie, în ciuda curiozităţii ei. Lui Maryellen îi plăceau la nebunie lucrările lui Jon, iar el o intriga ca persoană, însă interesul pe care îl manifesta faţă de el nu era de natură romantică. Nu voia nici un fel de bărbat în viaţa ei, indiferent cât de atrăgător ar fi putut fi: era Regula ei Numărul Unu.

– Aş putea să vă fac cunoştinţă, Teri, dacă ai vrea.

– Pe bune?

Vocea celeilalte femei se umplu de entuziasm.

– Şi-atunci ce-ar trebui să facem mai departe? întrebă Rachel, aruncându-şi privirea de jur împrejurul salonului de cosmetică. Se pare că toate am ieşit cândva cu un bărbat care îndeplineşte criteriile altcuiva, ceea ce este minunat, însă în momentul de faţă nu ne ajută pe nici una dintre noi.

– Am putea să dăm o petrecere, spuse Jeannie. Un fel de a-i aduce la un loc pe cei de care n-am despărţit pentru ca celelalte să aibă de unde să aleagă.

– Un fel de târg al foştilor iubiţi, sugeră Teri.

Clienta ei râse, iar celelalte femei din salon i se alăturară.

– Iar eu o să port bluza mea cea neagră, spuse Rachel fără ezitare. Nu-mi pasă dacă Larry o s-o distrugă şi pe-asta.

După care, uitându-se la Maryellen, adăugă în şoaptă:

– Nu-mi permit să fiu pretenţioasă. Maşina mea e într-o stare deplorabilă.

Jane se întinse după calendar.

- Am putea să o facem petrecere de Halloween, anunță ea. Ce ziceți?

Toată lumea fu de acord imediat că o petrecere de Halloween era o idee foarte bună.

- Asta ne lasă puțin mai mult de două săptămâni să ne gândim la niște chestii amuzante. Hai să ne-apucăm de organizare.

- Îhî.

- Poți să pariezi c-o s-o facem.

- Contează pe mine.

Maryellen nu era sigură cum anume se întâmplase asta, însă în ciuda reținerii ei de la început, în curând se trezi pe deplin implicată în toată povestea asta.

- Și cum o să-i facem pe toți tipii ăștia să vină? întrebă Jane, cea mai practică din tot grupul. Nu cred că Floyd ar fi mai interesat să mai iasă din nou cu mine.

- Iar eu, habar n-am, e posibil ca Larry să se fi și căsătorit de-atunci încoace.

- Le cerem să vină, spuse Maryellen. Și trebuie să fim sincere și deschise cu ei. Să le explicăm tipilor pe care îi aducem la petrecere că vin în calitate de invitați ai noștri, dar că vor cunoaște alte femei de îndată ce ajung aici.

- O să-i spun lui Larry că cineva abia așteaptă să-l cunoască, spuse Teri.

- Perfect!

Rachel părea absolut încântată.

Când Maryellen plecă de la Get Nailed, capul i se învârtea nebunește. Chiar nu intenționase să facă parte din tot aranjamentul acesta, deși ea începuse toată discuția.

Nu știa cum plănuiau celelalte să se ocupe de treaba asta, însă în mod sigur nu avea să aștepte până în ultimul moment ca să îi spună lui Jon de petrecere. Când Teri vorbise despre faptul că voia să cunoască un bărbat căruia să îi placă mâncarea, îi venise în mod instantaneu în minte el. Gândindu-se acum la asta însă, Maryellen regretă că-i adusese numele în discuție.

Nu știa ce anume o determinase să o facă. Probabil era vorba de faptul că se tot gândise la el de la ultima lor întâlnire. Acest ultim set de fotografii fusese unul dintre cele mai bune pe care le făcuse până acum, iar ei aproape că îi păruse rău că se vânduseră atât de repede.

Ținând cont că ea era cea care le sugerase celorlalte acea abordare directă, se simți obligată să-și urmeze propriul ei sfat. Așteptă o săptămână, iar după aceea sună la numărul de telefon din agenda ei rotativă de pe birou.

Jon răspunse la cel de-al doilea sunet de apel.

– Alo.

– Jon, bună, Maryellen Sherman la telefon.

Ezită, așteptând un fel de semn de recunoaștere din partea lui.

– Directoarea de la galeria de artă din Harbor Street, adăugă ea.

– Da, știu.

Ar fi jurat că el părea amuzat, ceea ce nu făcu altceva decât să îi sporească starea de nervozitate și confuzie.

– Am fost invitată la o petrecere de Halloween, spuse ea, grăbindu-se să îi explice motivul pentru care îl sunase. Toată lumea se presupune că trebuie să vină cu un partener – sau, mă rog, nu chiar un partener, mai degrabă un însoțitor. Ni s-a cerut să aducem pe cineva, un bărbat, pe care să-l prezentăm celorlalte invitate. Eu am o prietenă, o tipă absolut încântătoare, căreia îi place să mănânce.

Se strâmbă, gândindu-se cât de aiurea sunau vorbele ei, însă continuă:

– Îi plac mâncărurile bune și... ei bine, cea mai mare dorință a ei este să cunoască un bărbat căruia îi place să gătească, așa că, bineînțeles, m-am gândit la tine.

Își dădu seama că vorbește mult și haotic și se opri brusc.

Din partea lui nu se auzi nici un răspuns.

- Te-ar interesa să participi la petrecere? întrebă ea într-un final. Fără nici un fel de obligații.

Voia ca acest lucru să fie cât se poate de clar.

- Adică, de fapt, să-mi faci mie o favoare.

- Întâlnind-o pe prietena asta a ta.

- Da.

- Cea căreia îi place să mănânce bine.

- Da. O cheamă Teri și e foarte amuzantă. Cred c-o să-ți placă.

- Și-o să fii și tu acolo?

Maryellen oftă.

- Da, desigur. Doar eu o să-ți fac cunoștință cu Teri. Deci... ce zici?

- Pot să te anunț mai încolo? întrebă el după altă pauză lungă.

- Bineînțeles.

Realiză că ar trebui să se simtă încurajată că el nu îi respinsese imediat propunerea.

- Atunci păstrăm legătura.

- Super.

- Stai puțin, înainte să închizi, ai avut șansa să arunci o privire la fotografiile mele?

- Oh, da, și sunt fabuloase! Deja le-am vândut pe toate. Speram că o să-mi mai aduci.

- La asta lucrez acum.

- Ar fi nemaipomenit.

De departe aceasta era cea mai lungă și mai complexă conversație pe care o avuseseră în cei trei ani de relație pur profesională.

- N-ai venit până acum la André's, spuse Jon. De-abia așteptam să-ți gătesc ceva.

- Am apreciat cum se cuvine invitația ta, pe bune, dar îmi fac griji ca nu cumva să-ți faci o impresie greșită. După cum ți-am explicat, sunt divorțată și n-am de gând să mă mai mărit. Petrecerea asta nu-i decât o chestie între prietene... Dacă ai veni, ar fi nemaipomenit, dar doar pentru că vreau să o cunoști pe Teri. Oh, era să uit... ți-am spus că dăm petrecerea la Captain's Galley, în bar?

Reuşi să spună toate astea dintr-o singură suflare.
– În noaptea de Halloween, adăugă ea.
– Te sun eu să-ţi spun.
Ceea ce Maryellen consideră absolut rezonabil.

După două zile şi două nopţi de pomină petrecute cu soţul ei, Justine nu mai avea nici un fel de îndoieli referitoare la căsătoria ei. Era şi mai îndrăgostită decât visase vreodată că este posibil.

Fusese o nebunie fără seamăn să plece aşa, dintr-odată, să meargă cu avionul până în Alaska, fără să facă nici un fel de aranjamente prealabile, fusese ceva complet absurd, şi cu toate astea îl găsise pe Seth. Justine considera că acesta fusese un semn. Seth era cu adevărat cel sortit să-i fie soţ.

În câteva săptămâni el avea să fie acasă şi puteau să discute despre viitor şi să facă toate planurile necesare ca să-şi trăiască viaţa împreună. Avusese atât de multe întrebări presante pe care ar fi dorit să i le pună. Însă de îndată ce se întâlniseră, nici una dintre ele nu-i mai păruse atât de importantă. Singurul lucru care conta era să fie în braţele lui Seth, în pat, iubindu-se până la epuizare.

Justine jura că dacă Seth i-ar fi cerut-o, ar fi trăit bucuroasă la bordul bărcii lui cu vele pentru tot restul vieţii. Însă bănuia că probabil el voia mai degrabă să se mute la ea. Să stea în apartamentul ei era mult mai practic decât să locuiască în portul turistic.

Ea îi povestise cum dormise la bordul ambarcaţiunii lui în momentele de maximă disperare, căutând să se simtă cât mai aproape de el. Şi judecând după reacţia lui, îşi dădu seama că bărbatul fusese profund mişcat de temerile ei. Continuase să o sărute fără oprire în timp ce ea îi descria îndoielile în care se zbătea, şoptindu-i tot felul de cuvinte de liniştire. Justine plecase din Alaska simţindu-se profund iubită.

În următoarea vineri seară, Justine trecu pe la casa mamei ei de pe Lighthouse Road. Nici nu o evitase

pe Olivia, dar nici nu îi căutase compania în mod deosebit.

Până în momentul în care Justine parcă în fața casei destul de mari, cu două etaje, ce avea o verandă spațioasă dispusă de jur împrejurul ei, mama sa era deja la ușă, așteptând-o.

- Bună, mamă.

- Justine! Nu știi cât de mult mă bucur să te văd, spuse Olivia, strângând-o cu putere în brațe. N-ai mai venit pe acasă de-atâta amar de vreme...

- Am fost ocupată - de fapt, weekendul trecut am luat avionul spre Alaska ca să-l văd pe Seth.

- Ai fost în Alaska? Ai fi putut să-i spui cuiva de chestia asta.

Latura dezaprobatoare revenise, însă Justine alese să o ignore.

- Ai dreptate, așa ar fi trebuit, încuviință ea calm.

Nu venise aici să se certe cu mama ei.

- Hai înăuntru, insistă Olivia, strângându-și mai tare puloverul în jurul corpului. Este cam rece în seara asta.

Justine o urmă ascultătoare pe mama ei în casă. Bucătăria era cea mai confortabilă încăpere a casei și de aceea părea absolut normal să stea acolo.

- Ceai? întrebă Olivia.

Era unul dintre gesturile ei ritualice pe care le făcea din totdeauna când îi călca cineva pragul.

- Te rog.

Mama se întoarse într-o parte în timp ce punea apa la fiert.

- Și cum se simte Seth?

- Minunat. O să vină în curând acasă. Mi-a fost atât de dor de el! De fapt, de asta m-am dus în Alaska - pur și simplu nu mai puteam să stau atât de departe de Seth și mai aveam și toate punctele ale bonus pe liniile aeriene de la cardul de credit. Am sunat la compania aeriană, mi-au asigurat un loc și dusă am fost - fără ca măcar să știu dacă o să-l găsesc sau nu. Nu mi-a venit

să-ţi spun ce-am de gând să fac, de teamă c-ai încerca s
mă faci să mă răzgândesc.

– Şi ai trecut prin toate astea ca să fii cu soţul tău
întrebă mama ei.

– Oh, da. Chiar sunt îndrăgostită de el, mamă.

Justine se aştepta ca aceste veşti să fie exact ceea c
mama ei dorea să audă. În schimb, Olivia se încrunt
la ea.

– Ce-i? întrebă Justine.

Olivia îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei, de pa
tea cealaltă a mesei.

– Seth ştie că ai luat prânzul cu Warren?

Aşadar, asta era explicaţia. Mama ei ştia. Pe de alt
parte, şi Seth ştia, şi, deşi nu îi ceruse să nu se mai vad
cu Warren, îşi dădea că bărbatul nu era prea fericit c
ea acceptase invitaţia la prânz. Justine fusese puţin su
prinsă de acest fapt, însă nu avea de gând să mai repet
ceea ce făcuse.

– Warren te vrea înapoi, nu-i aşa? spuse mama ei cân
ea nu îi răspunse imediat.

– Ţi-am spus că m-am întâlnit cu Maryellen She
man şi-am luat prânzul împreună la începutul acest
săptămâni? întrebă Justine, schimbând în mod delib
rat subiectul.

Din punctul ei de vedere, Warren era un subiec
tabu.

– A vrut să ne felicite pe mine şi pe Seth.

Mama ei aşeză bolul cu pliculeţe de ceai în centru
mesei.

– Aşadar, preferi să nu discuţi despre Warren.

– Exact.

Olivia îşi îndreptă umerii şi dădu ferm din cap.

– Atunci n-o s-o facem. Ia spune-mi ce face Seth
Când se întoarce?

Justine îi dădu toate detaliile. Cu cât vorbea m
mult, cu atât mama ei părea că se linişteşte –, iar Ju
tine înţelese şi de ce. În sfârşit mama ei avea deplin

încredere în dragostea ei faţă de Seth. Acum Olivia ştia că nimic din ceea ce spunea sau făcea Warren nu avea să schimbe sentimentele lui Justine faţă de soţul ei.

- Ce face Maryellen? întrebă Olivia în timp ce turnă pentru amândouă o a doua ceaşcă de ceai. O văd pe Grace în fiecare săptămână la ora de aerobic, însă arareori avem şansa să vorbim. Chicoti. De fapt, avem nevoie de toată energia doar ca să respirăm. Ţi-a spus Maryellen că Grace tocmai şi-a depus actele pentru divorţ?

Justine încuviinţă din cap.

- Apropo, spune-mi, ce s-a întâmplat cu mariajul lui Maryellen?

Nu-i trecuse niciodată prin cap să întrebe asta până acum. Justine avea doar paisprezece ani la vremea respectivă. Tot ceea ce îşi amintea era faptul că mama ei şi Grace, cea mai bună prietenă a ei, vorbeau foarte mult la telefon. Maryellen se mutase acasă pentru o vreme şi revenise la numele de domnişoară, ca şi cum n-ar fi fost vreodată măritată.

Mama îşi puse o linguriţă de zahăr în ceai şi amestecă.

- Nu cred că ştie cineva cu-adevărat, nici măcar Grace. Când Maryellen s-a măritat, mi-aduc aminte că Grace mi-a zis că senzaţia ei este că bărbatul acela, Clint Jorstad, nu este o alegere potrivită pentru fiica ei.

- Şi din câte s-ar părea, a avut dreptate, spuse Justine. Brusc îi trecu prin minte un gând înfricoşător: Dar în legătură cu mine şi cu Seth ce senzaţie ai? întrebă ea, ridicându-şi ochii plini de speranţă spre mama ei, având încredere în judecata şi înţelepciunea ei.

- Oh, Justine, mie Seth mi se pare un tip absolut extraordinar. Nici c-aş fi putut să fiu mai mulţumită şi mai bucuroasă pentru voi doi. Seth e perfect pentru tine.

Justine zâmbi.

- Şi eu cred la fel, mamă, chiar cred.

Pentru prima oară de o bună bucată de timp înco
ea se gândi la fratele ei. Seth şi Jordan fuseseră cei
buni prieteni, iar mai apoi Jordan se înecase în vara
care ei aveau cu toţii treisprezece ani. Seth era în Ala
cu tatăl lui şi nu aflase de accident până se întor
acasă. Justine fusese cu Jordan în acea zi îngrozito
de august. Îi ţinuse corpul neînsufleţit în braţe p
când sosiseră paramedicii. Era fratele ei geamăn şi
mai bun prieten al ei. Întreaga ei lume se schimb
în vara aceea. La numai câteva luni după incident,
rinţii ei divorţaseră şi într-un interval de timp şoc
de scurt tatăl ei se recăsătorise. Fratele ei mai m
James, păruse că nu bagă de seamă că totul se destrăm
se în jurul lor, însă Justine era suficient de mare ca
primească în plin.

– La ce te gândeşti? întrebă mama ei, uşor încruntat

Justine scuturâ din cap.

– La nimic important, spuse ea, ceea ce nu era del
adevărat.

Însă nu voia să aducă în discuţie singura lor ami
tire care nu avea să înceteze vreodată să doară. Ac
deces în urma căruia mama ei nu mai avusese cum
redevină vreodată aceeaşi. După ce îşi bău şi ultim
gură de ceai, îşi duse ceaşca şi farfurioara la chiuve
şi spuse:

– Ar cam trebui să plec acasă.

– Îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici.

Olivia îi atinse bărbia lui Justine într-o mângâiere.

– Sunt încântată de relaţia ta cu Seth. Sincer.

– Chiar *sunt* fericită, mamă, spuse Justine şi, dintr-u
impuls, se repezi să o îmbrăţişeze. Data viitoare n-o
mai aştept atât de mult ca să te vizitez.

– Bine.

Olivia o conduse spre verandă şi îi făcu semn cu
mâna de la revedere în timp ce Justine demara.

Când Justine ajunse înapoi la complexul de aparta
mente, găsi un bilet din partea managerului lipit pe u

bandă adezivă; în bilet o anunța că acceptase o livrare făcută în numele lui Justine.

După ce-și lăsă corespondența, se grăbi spre biroul managerului unde descoperi că tocmai sosise un aranjament floral imens. Vaza mare de cristal era umplută cu o combinație impresionantă de garoafe, crini roz, irișI și o mulțime de alte flori cărora nu le știa numele și un amestec meșteșugit de diferite frunze. Nu puteau să fie decât de la Seth.

Justine de-abia aștepta să citească biletul de carton ce însoțea buchetul. Seth o iubea, îi era dor de ea, iar soțul ei scump și minunat probabil că își dăduse seama că are nevoie de un impuls emoțional care să o ajute să treacă cu bine peste următoarele săptămâni.

Justine descoperi aproape imediat cât de mult se înșelase. Pe biletul de carton era scris un singur cuvânt.

Warren.

Mârâi dezamăgită și aruncă cartonașul pe blatul din bucătărie. Puse vaza neglijent pe masă, crispându-se de fiecare dată când se uita la ea.

Peste o oră, când își făcea de lucru prin frigider, căutând ceva comestibil și ușor de făcut pentru cină, auzi sunând soneria de la ușă.

Se duse să deschidă și dădu cu ochii de Warren Saget, în fața ușii, îmbrăcat cu un costum de fițe foarte scump și un zâmbet larg pe față.

- Bună, Justine.

- Bună, Warren, spuse ea fără entuziasm.

- Ai primit florile de la mine?

Ea nu îl invită înăuntru.

- Le-am primit, dar mi-aș fi dorit să nu faci asta.

- Am vrut să-ți mulțumesc pentru că ai luat masa de prânz cu mine.

Asta intuise și ea.

- Foarte amabil din partea ta.

El îi întâlni privirea, după care se uită fix la mânerul ușii.

- Pot să intru?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că-i o idee bună.

Dacă mama ei aflase de faptul că se luaseră prânzul împreună, Justine se întrebă câtă lume din oraş mai ştia deja de acest lucru. Nu avea nici un fel de intenţie să adauge la şirul de bârfe şi vizita lui Warren la apartamentul ei.

– Bine, spuse Warren, părând ofensat şi puţin confuz. N-am vrut să te deranjez.

– Nici nu mă deranjezi, e vorba doar de faptul că...

Se opri înainte de a mai spune şi altceva. Warren era mult prea iscusit când era vorba să facă ce-şi punea în minte, iar ea nu avea de gând să-i facă viaţa şi mai uşoară.

El aşteptă ca ea să continue şi când văzu că nu o face, o întrebă:

– Ai vreun plan pentru diseară?

În mod sigur nu avea să-i mărturisească faptul că cel mai tare plan pe care îl întrevedea era să urmărească o reluare a serialului *Nash Bridges*.

– De ce?

– Speram că o să iei cina cu mine. Fără nici un fel de obligaţii. Pur şi simplu m-am gândit că s-ar putea să te simţi singură acum că Seth e plecat de atâtea săptămâni. Mi-am închipuit c-ai putea să te bucuri de o seară petrecută în oraş.

– Nu, mulţumesc, Warren.

El ridică din umeri.

– Nu strică niciodată o întrebare, spuse el cu un zâmbet forţat.

– De fapt, cred că s-ar putea să strice.

El îşi arcui sprâncenele ca şi cum l-ar fi surprins răspunsul ei.

– Noi doi n-ar trebui să ne mai vedem. Nu... nu sub cuvine. Dimpotrivă, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu mai m-ai vizita – nici la serviciu, nici acasă.

Expresia de puşti ofensat reveni pe faţa lui.

- Justine, doar nu crezi c-aș face în mod voit ceva care să pună în pericol relația ta cu Seth, nu-i așa?

- Nu contează ce cred eu. Pur și simplu, Warren, lasă-mă în pace, asta e tot.

- I-ai spus, nu-i așa? Privirea lui Warren se îngustă. Tăntălăul ăla mare suedez e gelos.

El râse, deși fără pic de veselie.

Ea refuza să îl apere pe Seth sau să îi găsească vreun fel de scuze. Soțului ei nu îi plăcea ca ea să se vadă cu Warren și cu asta-basta. Relația ei cu Warren era încheiată; de fapt, fusese așa de mult timp, chiar dacă ieșiseră nu de mult să ia prânzul împreună. Nimic din ceea ce zicea sau făcea el nu avea să o facă să se răzgândească.

- Și cel mai probabil, spuse el cu amărăciune, următorul lucru pe care o să mi-l zici o să fie că tăntălăul ăla mare te-a lăsat gravidă.

- Warren, te rog.

Îi rosti numele lungind vocalele, dându-i implicit de înțeles că această conversație o plictisea.

- Te rog să pleci.

Nu voia să stea în pragul ușii și să se certe cu el. Dădu să închidă ușa, însă vorbele lui Warren o opriră.

- Chiar *ești* însărcinată, nu-i așa? întrebă el pe un ton insistent. Nu vezi ce face omul ăsta cu tine?

- Warren...

- Nu lăsa să se întâmple așa ceva, Justine. Sperasem că o să-ți vii în fire înainte...

Ea terminase cu ascultatul și îi trânti ușa în nas cu un bubuit răsunător.

Sprijinindu-se de ușa închisă, Justine se simți slăbită și ușurată. Gata, el plecase. Fusese o idioată să ia prânzul cu el în oraș în ziua aceea. Acum înțelegea că fusese un gest lipsit de loialitate față de Seth; chiar mai mult decât atât, Warren era un tip prea afemeiat ca să rămână vreodată prieteni, așa cum crezuse în naivitatea ei. Nu numai asta, dar Cedar Cove era un orășel mic, iar modul în care erai perceput conta. Nu putea risca să-și

umilească soțul lăsând lumea să creadă că se vedea cu Warren – presupusul ei fost iubit – pe la spatele lui.

Pe de altă parte însă, Warren adusese în discuție un subiect interesant. Sarcina. La scurt timp după moartea lui Jordan și divorțul părinților săi, Justine se hotărâse că nu vrea copii. Însă acum că era măritată, își dădu seama că i se schimbase modul de a gândi. Nu putea decât să spere că Seth simțea la fel.

Jack Griffin își dădu cu apă de colonie pe obrajii proaspăt bărbieriți și clipi mărunt din cauza usturimii. Își surprinse propria imagine reflectată în oglinda aburită și cu pete, apoi își ridică și coborî sprâncenele de mai multe ori.

– Diseară, spuse el cu voce tare, reamintindu-și că aceasta putea fi foarte bine seara în care reușea să o ademenească pe Olivia Lockhart în patul lui.

Relația lor progresase în mod plăcut – *foarte* plăcut. Dar amândoi erau adulți, chiar oameni trecuți de prima tinerețe, și toți anii ce trecuseră peste ei le aduseseră o anumită... răbdare. Un fel de precauție. Nu mai aveau douăzeci de ani ca să se lase duși de valul creat de hormoni. Pe de altă parte, el era bărbat în adevăratul sens al cuvântului și nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să ducă relația lor la un nivel superior, cel fizic, al intimității. Dincolo de sărutări și îmbrățișări pătimașe... El era gata să facă pasul următor și spera că și ea va fi de acord.

Judecătoarea nu era ca alte femei pe care le cunoscuse. Olivia avea clasă și o mare cultură, iar el era un bețiv ordinar care nu realizase prea multe în viață și care se străduia din răsputeri să nu mai pună gura pe alcool.

Grace Sherman îi spusese că avea să fie ziua de naștere a Oliviei în curând, iar el îi era recunoscător pentru acest lucru. Era exact ocazia pe care o căutase, șansa să îi arate cât de mult ținea la ea. Jack căutase îndelung și din greu cadoul perfect pentru ziua ei. Dorința lui fusese să găsească ceva prin care să-i transmită ceea ce simțea.

Ceva care să se potrivească unei femei în acelaşi timp sofisticată şi lipsită de pretenţii. Iar brăţara fină cu diamante mărunte, tăiate identic, era acel ceva.

Alegându-şi o cămaşă curată, se întinse după cutia din catifea gri şi studie îndeaproape brăţara. Era absolut uluitoare, după părerea lui. Nu mai cumpărase niciodată ceva atât de frumos ca brăţara asta, nici măcar pentru fosta lui soţie. Bijutierul îi făcuse o prezentare credibilă referitoare la calitatea mărfii, iar apoi îi acordase şi 10% reducere, când Jack se arătase mai interesat decât cei care veneau doar să se uite la vitrine. Şi nu era nici o problemă că gândea atât de pragmatic, îşi spuse el. Banii economisiţi aveau să fie folosiţi pentru a ieşi la o cină de zile mari la Captain's Galley. Se bucură imaginându-şi reacţia Oliviei când va deschide cutia de cadou. Deja o împachetase şi despachetase de două ori pentru că iniţial o împachetase, iar mai apoi pentru că dorise să se asigure că este atât de frumoasă pe cât şi-o amintea, o despachetase ca să mai vadă o dată.

Fluierând, Jack termină cu îmbrăcatul.

- *Diseară*, spuse el din nou, cu sângele deja fierbându-i în vene la gândul Oliviei întinsă, în braţele lui.

Din direcţia sufrageriei se auzi un zgomot, iar el scoase capul pe uşa de la dormitor:

- E cineva acolo?

Nici un răspuns.

Jack se încruntă, după care îşi verifică imaginea reflectată în oglindă pentru ultima oară.

- Tată?

Jack îngheţă. Eric era aici? *Acum?*

- Eric?

Jack ieşi din dormitor ca să-l vadă pe fiul lui de douăzeci şi şase de ani în mijlocul sufrageriei, cu o valiză în mână.

- Voiai să pleci? întrebă Eric.

- Dimpotrivă, n-am unde să mă duc, îl asigură Jack.

Băiatul arăta groaznic, era palid și tras la față din cauza suferinței. Avea umerii gârboviți și parcă tot trupul îi striga nefericirea.

– Ce s-a întâmplat?

Eric ridică din umeri.

Experiența îl învățase că numai o femeie era capabilă să aducă un bărbat în asemenea hal.

– Te-ai certat cu Shelly?

În loc de răspuns, Eric pufni, repezindu-l:

– Să zicem.

Aruncând o privire scurtă la valiza din mâna fiului său, presupuse că de data asta era ceva mai mult decât obișnuitele neînțelegeri.

– Te-a dat afară?

Eric încuviință din cap.

Fiul lui se lăsă să cadă pe canapea și se uită rugător spre Jack.

– Ai timp să stăm de vorbă, tată?

Relația lui Jack cu fiul lui putea fi în cel mai bun caz descrisă drept dificilă. Aproape toată viața, Eric locuise cu mama lui. Chiar și după ce Jack se lăsase de băut, Eric respinsese orice efort pe care îl făcuse Jack ca să stabilească o relație între ei. Abia anul acesta, în primăvară, fusese prima oară în care Eric fusese de acord să îl vadă pe Jack. Fiindu-i teamă că din greșeală ar putea să spună sau să facă ceva care să îl supere pe fiul său, Jack o invitase și pe Olivia să li se alăture la întâlnirea inițială. Luaseră toți cina pe faleza din Seattle. De atunci încoace, mult mai încrezători și încurajați de succesul acelei întâlniri în oraș, Jack și Eric se vedeau cam o dată pe lună sau așa ceva.

Jack era încântat de perspectiva de a avea o relație bună cu singurul lui copil. Avea atât de multe de dovedit, atât lui Eric, cât și sie însuși. N-ar fi vrut să lase nimic să afecteze începutul acela fragil.

– Bineînțeles că am timp. Spune-mi ce te frământă.

Jack se așeză în fața fiului său, aplecându-se puțin spre el ca Eric să știe că era interesat și că îi păsa de problemele lui.

- E vorba de Shelly și de sarcina ei, murmură Eric.

La asta se gândise și Jack, însă nu spuse nimic.

- Copilul ăsta *nu are cum* să fie al meu. I-am spus asta, iar ea a sărit ca arsă. Mi-a răspuns că dacă sunt convins că a rămas însărcinată cu altcineva, atunci ar trebui să dispar din viața ei.

- Sunt sigur că n-a vorbit serios, murmură Jack. Femeile mai spun lucruri de genul ăsta la supărare.

- A vorbit destul de serios încât să mă dea afară din apartament.

Da, mare mostră de înțelepciune scosese din el, gândi Jack. Îi veni să-și tragă palme că nu era capabil să-i spună ceva mai ca lumea.

Eric arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

- A spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

- Sunt sigur că n-a vorbit serios nici când a spus asta.

- Ba eu cred că da.

- Poate că da, în momentul în care a spus-o, dar o să se răzgândească mai încolo.

Jack se crispă auzindu-se cât de stângaci se exprimă.

- Curând, adăugă el. În curând o să-ți ceară să te întorci acasă.

- Sper că așa o să facă, spuse Eric cu tărie. Apartamentul e închiriat pe numele meu, adăugă el, dar nu vreau să se mute de-acolo. Poată să păstreze apartamentul dacă vrea.

- Și cu tine cum rămâne? Unde o să te duci?

Eric ezită, apoi ridică privirea.

- Te-ar deranja foarte mult dacă aș sta aici cu tine? Doar pentru un timp.

- Cu mine? răsună indignată vocea lui Jack, și imediat îi păru rău. Cu mine – ei bine, bănuiesc că n-o să ne încurcăm prea mult unul pe celălalt dacă-i vorba numai de câteva zile.

Se dusese de râpă planul cu serile romantice ce avea să le petreacă cu Olivia în viitorul apropiat.

– Probabil că nu va fi pentru mult timp.

Eric părea plin de speranţă.

– Bineînţeles că nu, spuse Jack, străduindu-se să pară cât putea de încrezător. Părerea mea este că Shelly o să sune mâine după tine, să te întorci acasă.

– Chiar?

Lui Eric îi străluciră ochii.

– Sunt sigur.

Eric clătină din cap, din nou mohorât.

– Mă îndoiesc, tată. În primul rând, nu i-am spus că aveam de gând să vin încoace, iar în al doilea rând...

Se opri puţin şi îşi frecă faţa.

– Crezi că doctorii ar fi putut să se fi înşelat în ceea ce mă priveşte?

Era groaznic să-i vadă privirea rugătoare din ochi.

– Adică dacă poţi face copii?

– Îhm. Crezi că există vreo şansă?

Jack se uită la el gânditor.

– Totul s-a petrecut acum o grămadă de vreme. Şi există modalităţi de a afla chestiile astea, ştii bine.

– Da, dar Shelly spune...

Oftă adânc.

– N-aş bănui că are o relaţie cu altcineva, dar vezi tu, nu de mult mi-a povestit despre un tip nou cu care lucrează şi cu care, din câte se pare, s-a împrietenit la cataramă. Lucrau adesea împreună, peste program – şi pe urmă mă trezesc cu ea gravidă. Ce altceva aş putea să cred?

Jack îşi aruncă rapid privirea spre ceasul de la mână. Olivia îl aştepta să vină să o ia în cinci minute.

– Eşti aşteptat undeva, nu-i aşa? întrebă Eric. Atunci ar trebui să pleci, îl îndemnă, deşi cu o voce ce suna şi mai rău decât atunci când venise.

– Stai să văd ce pot face, spuse Jack, cu inima grea.

Nu-l putea lăsa așa pe Eric. Băiatul suferea și avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. De-atâta amar de ani, el nu se purtase ca un tată adevărat pentru fiul lui; în nici un caz nu avea să-l lase iarăși baltă pe Eric.

- Stai să o sun pe Olivia, spuse el. O să înțeleagă.

- Ești sigur? întrebă Eric.

- Absolut.

Amărât, Jack se duse în dormitor și formă numărul Oliviei. Ea îi răspunse aproape imediat și păru surprinsă să-l audă.

- Trebuie să anulez întâlnirea noastră.

- Întâlnirea din seara asta?

Părea la fel de dezamăgită ca el.

- A venit Eric, îi explică Jack.

- Oh.

- Shelly l-a dat afară și a venit la mine. Are nevoie să discute cu cineva. Și s-ar putea chiar să rămână aici câteva zile. Oftă: Îmi pare groaznic de rău că sunt silit să-ți fac asta, dar înțelegi cum stă treaba, nu-i așa?

- Desigur, spuse ea cu blândețe. Doar e fiul tău.

- Mulțumesc. Îmi cer iertare.

- O sun pe mama ca să nu anulez rezervarea. Aș fi preferat să iau cina cu tine, însă înțeleg. Copiii – indiferent de vârsta lor – întotdeauna trebuie să fie prima prioritate. Știi că eu cred cu tărie în asta. Mulțumesc că mi-ai spus, Jack, și baftă.

Jack înțelese că ea aproba din suflet efortul de a comunica cu fiul lui – și cu ea. Singurul lucru pe care Olivia îl ura mai presus de orice erau secretele, o lecție pe care el o învățase la începutul relației lor, când încercase să-i ascundă faptul că fusese alcoolic și că acum era în curs de recuperare.

- Vorbim mai încolo, spuse ea.

- Mai încolo, repetă și Jack iar apoi fiindcă aproape uitase, adăugă: Olivia?

- Da?

- La mulți ani.

capitolul 5

– Ai planuri pentru diseară? o întrebă la telefo
Grace pe Olivia vinerea următoare, după-amiaza târziu

Era o zi senină şi rece de sfârşit de octombrie, i
Olivia tot aşteptase să primească veşti de la Jack încă d
când o sunase de ziua ei.

– Planuri? Aş vrea eu..., spuse Olivia. De ce, ai vre
sugestie? întrebă ea cu ceva mai mult entuziasm.

– Ce-ai zice dacă te-aş duce la un meci de fotbal am
rican? întrebă Grace. După care am putea să mergem
luăm cina. A trecut o grămadă de când n-am mai avu
şansa să petrecem ceva timp împreună.

Olivia era încântată că Grace o sunase. De-a lungu
lunilor ce se scurseseră de la dispariţia lui Dan, Grac
se închisese în sine şi se izolase de aproape toată lume
Discuta cu oamenii doar strictul necesar, în mod cl
nedorind să tulbure în vreun fel amărăciunea şi suf
rinţa ce se transformaseră în cheia de boltă a existenţ
ei. De nenumărate ori găsise scuze să amâne orice vizit
şi planuri de natură socială. Olivia era îngrijorată, în
respecta nevoia de singurătate a prietenei sale. Aşa c
prietenia lor lungă şi extrem de solidă nu fu deloc afe
tată. Grace trebuia să se împace cu faptul că mariajul
se sfârşise. Olivia era alături de ea, încurajând-o cu bil
ţele şi vederi şi sunând-o frecvent, ca să ţină legătura
să-i amintească lui Grace că e alături de ea. Aceasta er
prima dată după o lungă perioadă de timp când Grac
suna ca s-o invite în oraş.

– *Chiar* mi-ar plăcea să merg la un meci, îi spu
Olivia prietenei sale.

– Aşa m-am gândit şi eu, spuse Grace. Încă n-ai ni
un fel de veşti de la Jack?

– Nici măcar un cuvinţel.

– Fir-ar să fie!

Grace avea dreptul să spună asta. Olivia obosise să
tot găsească tot felul de scuze lui Jack, fie şi numai pentr

se însăși. Fusese complet absent din viața ei toată săptămâna. Nu sunase nici măcar o dată. Și nici nu își făcuse apariția la obișnuita lor cină de marți seara. Nu se putea împiedica să nu fie dezamăgită de faptul că el trebuise să anuleze întâlnirea lor de sâmbătă, chiar dacă îl înțelegese. Sperase însă în același timp că-i va trimite măcar un scurt mesaj în care să îi spună cum se simțea Eric – și poate și că-i era dor de ea. Ar fi putut să sune să pună la cale un plan să se întâlnească săptămâna viitoare sau chiar săptămâna cealaltă. În schimb însă, el o ignorase complet.

- Ne întâlnim la terenul de fotbal american la șapte, spuse Grace.

- O să fiu acolo.

Olivia era recunoscătoare că avea unde să se ducă și că avea ceva de făcut. Mai ales că mergea cu cea mai bună prietenă a sa, care părea că iese din izolarea pe care și-o impusese singură. De luni de zile viața ei socială se învârtise în jurul lui Jack. Aproape întotdeauna, își petreceau o parte a weekendului împreună.

La ora șapte, Olivia se întâlni cu Grace chiar lângă gardul de plasă metalică ce împrejmuia stadionul de fotbal al Liceului din Cedar Cove. Terenul era luminat de nocturnă, iar tribunele de pe ambele părți ale terenului păreau să se umple rapid. Grace se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni largi de culoare gri, din lână, și cu un pulover tot din lână în carouri, într-o combinație de albastru și verde. Acum avea părul ușor încărunțit și tuns mai scurt și coafura asta îi venea foarte bine. Dan preferase întotdeauna un alt stil, lung până la umeri, considerând că îi dădea același aer pe care îl avusese în liceu, dar Grace nu mai trebuia să încerce să-l mulțumească pe Dan în vreun fel.

- Arăți minunat, comentă Olivia în timp ce se așezau la coadă ca să-și cumpere bilete.

– Bineînțeles că arăt. Dat fiind că în ultima vre
nu m-ai văzut decât în echipament sportiv, la orele
aerobic.

Olivia zâmbi pentru că era absolut adevărat.

– Ți-aduci aminte cum în liceu obișnuiam să ven
să încurajăm echipa? întrebă Grace în timp ce coa
avansa încetul cu încetul spre casa de bilete.

– Cum aș putea să uit! Bob Beldon și Dan erau er
noștri – preferații noștri din fotbalul american..., spu
Olivia și se opri brusc.

Regretă că adusese numele lui Dan în discuție.

Grace îi atinse brațul.

– Și eu mă gândeam la același lucru. Dan era un sp
tiv nemaipomenit când era tânăr. Încă îmi mai ami
tesc anul în care a marcat punctul învingător care a ad
Cedar Cove înapoi pe lista echipelor din play-off pent
prima oară în zece ani de zile.

– Și eu îmi amintesc, spuse Olivia, aruncând o p
vire spre prietena ei. Nu te deranjează dacă vorbi
despre Dan?

Grace se uită lung undeva în zare.

– Nu chiar. Dar îmi vine mai ușor să mă gândesc
primii ani, de dinainte de Vietnam.

Tăcu apoi câteva momente.

– Nu știu de ce m-a părăsit în felul ăla. M-am tot gâ
dit și mi-am pus întrebarea asta de mii de ori fără să p
da un răspuns. Doar că nu înțeleg cum de-a putut fa
așa ceva. Mi-am dat seama că s-ar putea să nu aflu ni
odată. Tot ceea ce pot să spun este că a fost alegerea lu
Pe de altă parte, am și eu propriile mele alegeri de făc
și trebuie să merg înainte, să-mi continui viața.

– Întotdeauna ai fost o femeie puternică, spu
Olivia, fără să-și ascundă admirația, dar acum ești m
puternică decât ai fost vreodată.

– Mi-aș dori eu să fie așa, murmură Grace și ap
schimbă subiectul, uitându-se în sus la cerul întuneca
al serii. Îmi place la nebunie perioada asta a anului.

– Și mie, la fel.

Vremea din zona Pacificului de Nord-vest[1] luase o întorsătură foarte clară în ultimele două săptămâni. Cu-mând urmau să înceapă ploile de toamnă, iar serile clare şi luminoase aveau să se transforme în nişte furtuni pu-ternice de vânt amestecate cu o burniţă neîntreruptă.

După ce îşi cumpărară bilete, mai luară şi un pro-gram de la una din membrele echipei de juniori care se plimbau de colo-colo încercând să vândă micile bro-şuri chiar în incinta micului stadion. Croindu-şi ca-le spre tribune, Olivia se opri să vadă ce locuri mai erau libere.

- Olivia! Grace! răsună vocea lui Charlotte din secţi-unea dedicată echipei gazdă.

Olivia se uită imediat împrejur până când dădu cu ochii de mama ei care îi făcea semn cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului. Charlotte stătea lângă Cliff Harding cam pe la jumătatea tribunei. Avea o păturică roşie ca să-i ţină de cald, iar Cliff purta o geacă de piele cu franjuri şi omniprezenta lui pălărie de cowboy.

- Ai ceva împotrivă să stăm cu mama? întrebă Oli-via, deşi adevărata ei întrebare avea de-a face cu Cliff Harding.

- Nu, e-n regulă.

Privirea lui Grace era aţintită asupra lui Cliff şi pe buze îi înflori un zâmbet discret.

Asta chiar era o noutate interesantă, îşi spuse Olivia în sinea ei în timp ce urcau treptele.

Olivia o îmbrăţişă pe Charlotte în momentul în care ajunse lângă mama ei. Coborî apoi un rând, făcându-i loc lui Grace. Cliff stătea în partea exterioară a rându-lui, mai aproape de scări.

- Ce surpriză plăcută să vă întâlnesc pe amândouă, spuse Charlotte, extrem de încântată. Cliff n-a mai fost niciodată până acum la un meci de fotbal în Cedar

[1] Regiune din Statele Unite, cuprinzând statele Washington, Ore-gon şi nordul Californiei, ce se întinde îndeosebi pe coasta Oceanu-lui Pacific, cunoscută pentru mediul său natural, plin de zone de coastă, munţi şi păduri. (n.tr.)

Cove. Articolul meu din ziarul de săptămâna asta a f despre sprijinirea tineretului nostru, știați?

– L-am citit, mamă, și mi s-a părut absolut ex ordinar.

Mamei sale îi făcea o plăcere deosebită să scrie în gina dedicată persoanelor în vârstă, Pagina Seniori cum era ea denumită, din *Chronicle*.

– Și Cliff l-a citit și mi-a spus că n-are cum să f parte cu adevărat din comunitatea noastră până că nu o să aclame ca un suporter adevărat echipa noas de fotbal.

Cliff studia programul și părea impresionat de rec mele întregii comunități care sprijineau echipa.

– Ultima dată când am fost la un meci de fotbal în liceeni era pe vremea când eu însumi eram în liceu.

– În orașul ăsta fotbalul este luat în serios de to lumea, îi spuse Olivia.

– Asta se vede.

Meciul era pe cale să înceapă și nu mai erau locu libere. Pe lângă echipa de fotbal, erau prezente și fanfa liceului, echipa de majorete și echipa de juniori.

– Voi două aveți de gând să faceți ceva anume du meci? întrebă Cliff, însă Olivia observă că întrebarea fusese adresată lui Grace.

– O să mă duc împreună cu Olivia să luăm cina, explică Grace.

– Și Cliff m-a invitat pe mine să luăm masa în or spuse Charlotte. Haideți și voi cu noi!

Se uita când la una, când la cealaltă.

– Sigur că da, cred c-o să fie grozav, spuse Olivia.

Dată fiind reacția lui Grace la vederea lui Cli știa că prietena ei n-avea cum să obiecteze.

Începu meciul, iar la jumătatea lui scorul era strân Olivia se trezi încă o dată uimită de câtă lume cunoș tea mama ei. Nu trecea un moment fără ca Charlot să strige pe cineva. Articolul ei săptămânal îi crescu foarte mult popularitatea printre oamenii din or și era în mod evident foarte iubită pentru activități

ți caritabile, incluzând aici și munca de voluntariat de la centrul local de recuperare unde îl cunoscuse pe Tom Harding.

Liceul din Cedar Cove High câștigă în ultimele cinci secunde cu o minge ce trecu printre buturi. Stadionul se stinse într-o stare de maximă bună dispoziție pentru toată lumea. Întrucât la Pancake Palace avea în mod sigur să fie plin după victorie, Cliff sugeră Captain's Galley din centrul orașului.

Se întâlniră toți acolo și fură rapid conduși la o masă de patru persoane. Olivia observă că Cecilia Randall încă mai deținea poziția de șefă de sală, însă acum nu mai avea timp să stea de vorbă cu tânăra soție de marinar în marina SUA. Se așezară și începură imediat să sporovăiască cu ușurință și înainte, și după ce comandară.

Oricât încercă să reziste însă, Olivia se trezi că gândurile îi zboară la Jack, ceea ce o descumpănea. Fără să vrea, îl căutase din priviri tot timpul meciului. De obicei bărbatul scria comentarii sportive pentru echipele de liceu, pur și simplu pentru că îi plăcea să meargă la meciuri. Olivia renunțase să mai numere evenimentele sportive la care fuseseră împreună. Însă dacă el fusese cumva la meci astă-seară, ea, una, nu îl văzuse.

Desigur, ar fi putut să-l sune. Nu erau certați, deși ea nu avea cum să nu se întrebe care era motivul pentru care nu o sunase el. Probabil că Eric încă era cu Jack, însă nu era posibil ca fiul lui să-i ocupe *fiecare* minut în parte. Olivia era din ce în ce mai iritată de chestia asta.

Conversația încetă în momentul în care veni mâncarea comandată, iar apoi reîncepu. Trecură de la meciul de fotbal la starea economiei locale. Olivia mai adăuga câte un comentariu ici și colo în timp ce își mânca, cu înghițituri mici, salata de crab, însă starea ei de spirit nu se prea îmbunătăți dat fiind că încerca din răsputeri să nu se gândească la Jack.

Chiar dacă de la divorțul ei mai avusese ocazio întâlniri, nu se apropiase de alt bărbat așa cum o făc în cazul lui Jack. Cum personalitățile și pregătirea profesională erau atât de diferite, el adusese echilib și spontaneitate în programul ei atât de rigid. Cu el liberă să râdă și scăpase de caracterul formal ce pă să fi pus stăpânire pe orice aspect al vieții ei după ce sese aleasă în funcția de judecător. Jack era un tip n conformist, priceput la vorbe și amuzant – iar ei, fi să fie, îi era dor de el.

Veni și nota de plată și, înainte să aibă timp cin să se opună, Cliff se întinse după ea.

– Trataţia e din partea mea, doamnelor, spuse apă

Olivia obiectă. Nu ar fi fost niciodată de acord meargă cu ei dacă ar fi știut că plătește Cliff.

– Nu pot să te las să faci asta, spuse ea.

– Hei, cât de des are un bărbat șansa să fie văzut trei femei frumoase?

– Ce drăguț din partea ta, spuse Charlotte și îl b ușor pe mână, aruncându-i Oliviei o privire tăioasă.

Oftând, Olivia decise să accepte și murmură și ea te mulțumiri.

Grace chicoti:

– Ești sigur că nu folosești cardul *meu* de credit?

Râseră cu toții și după ce își savurară ultima gur cafea, se despărțiră ca să plece acasă.

– Te simți bine? întrebă Grace în timp ce merg spre parcarea de lângă bibliotecă. Ai fost tăcută t seara.

Olivia sperase să aibă câteva minute să vorbe doar cu Grace, însă cu mama ei și cu Cliff de față ceva nu fusese posibil.

– Cine poate să mai spună ceva în prezența maică glumi Olivia.

– E totul în regulă între tine și Jack?

Cât era de tipic pentru Grace să-i pese de micile îngrijorări ale prietenei sale când *ea* era cea a cărei viață fusese complet dată peste cap.

- Cred că da, răspunse Olivia, iar apoi adăugă: Sper că da.

- Și eu la fel.

Se despărțiră cu promisiunea să vorbească din nou curând, iar Olivia se duse cu mașina acasă. În timp ce păși pe holul de la intrare, văzu că lumina de la robotul telefonic clipea. Se uită lung în jos timp de câteva secunde pline de speranță. Apăsând butonul, aștepta și fu răsplătită de sunetul ușor distorsionat al vocii lui Jack.

„Olivia, bună. Scuze că nu te-am mai căutat în ultima vreme, dar am fost foarte ocupat cu Eric. Speram că ești acasă ca să putem sta de vorbă. Nu ești la vreo întâlnire cu altcineva, nu-i așa?" Se auzi un râs forțat. „Uite ce e, îmi pare rău pentru săptămâna trecută și sper să mă revanșez. Sună-mă când ajungi, bine? Am un cadou special pentru tine pe care l-am luat de ziua ta. Crezi c-am putea să ne întâlnim zilele astea?"

Olivia se uită la ceasul de la mână. Era aproape ora unsprezece, prea târziu să-l mai sune înapoi. Și-așa, el era cel care o făcuse să aștepte toată săptămâna; nu era deloc o problemă să-l facă să fiarbă puțin până dimineață. Pregătindu-se de culcare, Olivia zâmbi.

Lui Maryellen îi venea să-și tragă palme că venise cu ideea asta ridicolă de „întâlnire pentru schimb de bărbați". Totul începuse absolut nevinovat cu faptul că adusese în discuție articolul pe care îl citise despre orășelul Dingle din Irlanda. Și fără să prindă de veste ce și cum, se trezise implicată în planificarea petrecerii. Până la următoarea programare a unei ședințe de manichiură, această întâlnire de Halloween luase asemenea proporții, încât pierduse șirul și numărul exact al persoanelor care urmau să participe.

– A rămas că-l aduci pe prietenul ăla al tău, bucătaru nu-i aşa? întrebă Teri.

Maryellen abia se aşezase, că Teri şi începuse să o as teze cu întrebări referitoare la Jon la care nu putea răspundă.

– După cum am mai spus, nu-i decât un prieten – s nici măcar, rectifică ea. Jon este mai mult o cunoştin de afaceri. Şi încă nu mi-a dat nici un răspuns.

– Oh, spuse Teri părând dezamăgită. Deci nu ş dacă vine sau nu?

– Nu pot spune cu siguranţă.

Nu mai vorbise cu el de la acea conversaţie iniţia din urmă cu o săptămână.

– Dar dacă n-o să fie acolo, o să am grijă să faceţi al dată cunoştinţă.

Ochii negri ai lui Teri se luminară.

– Super.

În seara următoare – seara de Halloween – Maryelle era în cel mai întunecat şi înfricoşător colţ al barul ultradecorat, având chiar deasupra capului un păianje de jucărie atârnat de tavan. Simţea mai acut ca oricân că toată tărăşenia asta fusese o mare greşeală. Locul e plin ochi cu probabil o sută de bărbaţi şi femei, unii costume de Halloween, alţii nu.

Apoi, fără a fi avertizată în vreun fel, fără să-l fi văz sosind, se trezi cu Jon exact lângă ea. Avea în mână halbă de bere ce arăta ca abia scoasă din congelator.

– Bună, spuse el, uitându-se lung prin încăpere aglomerată.

– Ai venit.

Ce remarcă inspirată! Nici c-ar fi putut găsi ceva m potrivit să spună despre ceva absolut evident!

– Adică... vreau să spun... că nu m-ai mai sunat când am văzut că nu o faci, am presupus că n-o să vii.

– Aş fi sunat, însă am vrut să ştiu sigur că pot să-m iau liber în seara asta.

– E-n regulă... nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

De fapt, nici nu o făcuse, dar...

- Și cu restaurantul și cu fotografiile mele, am avut de lucru o grămadă, ore în șir. Câteodată ajung chiar să pierd noțiunea timpului.

Obiceiurile și modalitățile de lucru ale unui artist nu reprezentau ceva nou pentru Maryellen.

- Înțeleg.

El luă o gură de bere.

- Vrei să-ți aduc ceva?

- Nu-i nevoie, mulțumesc.

Uitându-se rapid de jur împrejurul încăperii, dădu cu ochii de Teri, care se deghizase în Cleopatra, de la haine la machiajul abundent din jurul ochilor și peruca neagră.

- Uit-o pe tipa pe care voiam să o cunoști.

- Bine, spuse Jon, urmând-o în timp ce ea își croia drum prin mulțime.

- Teri, spuse Maryellen, întrerupând discuția cea-lalte femei cu cineva - bărbat sau femeie, oare? - îmbrăcat într-un costum de vrăjitor cu niște falduri voluminoase. El este Jon, bărbatul despre care ți-am vorbit.

- Bună, *Jon*, răspunse Teri, ca și cum toată viața ar fi așteptat exact momentul acesta.

Vrăjitorul, nemaifiind băgat în seamă, dispăru rapid.

- Încântat să te cunosc, Teri, spuse Jon.

- Deci, ești bucătar.

Teri veni mai aproape de el, iar Maryellen își dădu seama că băuse mai mult decât suficient pentru seara respectivă. Își mușcă buza, vrând să sugereze că poate ar fi mai bine dacă stăteau de vorbă altă dată.

- Și eu mă descurc destul de bine în bucătărie. Vrei să facem împreună ceva de mâncare?

- De ce nu? Ar putea fi interesant.

Jon luă încă o gură de bere, iar Maryellen își dădu seama că încerca din răsputeri să-și mascheze un zâmbet.

- Maryellen a mai spus că faci și poze.

– Da, pe lângă gătit, mă mai ocup puțin și cu asta.

– De fapt, Jon este un fotograf excepțional, se gră Maryellen să explice, îngrozită de ce putea să-i treacă prin minte.

Încercând să nu fie atât de evidentă în această p vință, se îndepărtă agale și în cele din urmă se întoa în colțul ei ferit. Nu stătu însă prea mult acolo că Jo i se alătură.

– Așadar, Teri este femeia cu care voiai să mă cuple întrebă el.

– Ai făcut vreodată ceva de care să-ți pară rău du aceea? întrebă ea. Mi-e teamă că asta-i una din ac situații.

El dădu din cap aprobator, însă nu răspunse, și răm seră tăcuți unul lângă altul timp de câteva minute.

Cineva băgă câteva monede de douăzeci și cinci c cenți în tonomat, iar muzica începu să cânte. Mai mu cupluri improvizară imediat o zonă de ring de dans. Jo făcu un gest larg, de invitație.

– Mergem și noi?

Jon nu îi dădu nici o șansă să obiecteze. Își puse bet deoparte și o prinse ușor în brațe.

Așa, lipit de ea, îl simțea puternic și bine clăd însă pe Maryellen nu o interesa nici unul dintre ace aspecte.

– Nu cred c-ar trebui să facem asta, spuse ea țeapăn

Nu voia ca Jon să o cuprindă cu brațele, nu voia c această relație să fie altceva decât una strict profesiona Cu toate acestea, admise că își încălcase propria regu când îl sunase, când îl invitase aici – când recunoscu în sinea ei atracția față de Jon Bowman.

– Relaxează-te, îi șopti el aproape de ureche.

– Nu pot.

– De ce?

Ea oftă.

– E-o poveste lungă. Jon, vorbesc serios, asta nu-i d loc o idee bună.

- Un singur dans, spuse el. OK? Gândește-te la el ca la o simplă penitență pentru faptul c-ai încercat să mă cuplezi cu prietena ta.

Ar fi fost extrem de nepoliticos să-l refuze.

- OK, încuviință ea, însă fără tragere de inimă.

Încercă să mențină distanța între ei, deși era difícil cu brațele lui Jon în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Cântecul era unul clasic cu ritmuri lente de dans, *Cherish*, iar ea nu se putea abține să nu fie afectată de linia muzicală. Dacă Jon n-ar fi fost atât de gentil, de cald și de atent, i-ar fi fost mult mai ușor să rămână mai rezervată. Totuși, începu să se mai relaxeze în îmbrățișarea lui.

- E bine, mult mai bine așa, șopti el, conducând-o pe ringul de dans improvizat.

O mângâie ușor pe spate într-o mișcare circulară lentă care îi făcea pulsul să o ia complet razna. Muzica se termină cu mult timp înainte ca ea să fie gata să se oprească.

- Nu e chiar așa rău, nu? întrebă Jon.

Ea clipi des, uitându-se în sus la el, fără să-și dea seama că închisese ochii.

- Nu.

Totul era înfricoșător și minunat, și amândouă la un loc. *Nu voia* să simtă nimic din toate astea. În minte parcă îi răsunau clopote de avertizare. Cu toate astea, când începu următorul cântec – chiar înainte ca el să o invite la dans – ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se apropie mai mult de el.

Jon nu spuse nimic, însă putea să-i simtă zâmbetul. Și spre propria ei uimire, zâmbi și ea, la rândul ei.

Dansară atât de mult de parcă trecuseră ore întregi, dansară melodie după melodie. Nu vorbiră, însă ar fi fost imposibil să nu simtă legătura ce se stabilise între ei. Felul în care o ținea strâns lipită de el îi spunea că era interesat de ea de ceva timp. Iar modul în care ea răspundea la atingerea lui îi spunea *lui* că ea îi considera

lucrările frumoase, excepționale și că el o intriga - c artist și ca bărbat.

Ea voia să știe de ce el îi răspundea la fiecare întreb re tot cu o întrebare. Avea secrete, oare? Bănuia că, pr babil, da. La urma urmei, și ea avea secretele ei. Secre ce rămăseseră îngropate încă din primele zile ale ma ajului ei. Nimeni nu le știa, nici măcar mama ei. Ni sora ei. Nimeni. Probabil că de asta erau atrași unul c celălalt. Probabil că asta simțise el la ea și ea, la rând ei, la el. Maryellen era însă sigură de un lucru. Secrete puteau fi periculoase.

Petrecerea de Halloween era cam pe sfârșite, iar Jon sugeră să o conducă până la mașină. Maryellen accep Știind că nu prea aveau să fie locuri de parcare, își f losise locul ei dedicat din spatele galeriei de artă. Loc era întunecat și pustiu, iar ea se bucură că Jon se oferi să o însoțească.

– Eu m-am simțit bine, îi spuse el în timp ce intr pe alee.

– Și eu la fel.

Întunericul îi înghiți la nu mai mult de jumătate d metru distanță de strada propriu-zisă.

– Te iert că ai vrut să mă convingi să mă combin c prietena ta.

Maryellen se făcu roșie ca racul și mulțumi în gân cerului că nu era suficientă lumină ca Jon să bage d seamă.

– A fost o neînțelegere de la A la Z.

El chicoti:

– Dacă spui tu.

În timp ce ea își căuta cu înfrigurare cheile de la m șină prin poșetă, Jon o opri.

– Adevărul este că de ani întregi aș fi vrut să te cuno mai bine, spuse el încet.

Maryellen n-ar fi putut să articuleze vreun cuvân nici dacă soarta lumii ar fi depins de răspunsul ei. Î închipui ce bine ar fi fost să-i mulțumească iute, râzând și flirtând, iar apoi să se răsucească pe călcâie și să

descuie portiera. În schimb, rămase înțepenită în loc, holbându-se la el. Urma să o sărute. Așa ceva nu se putea întâmpla; pur și simplu ea nu putea să permită asta. Și cu toate acestea, în timp ce prin minte îi treceau obiecții după obiecții, se trezi – împotriva oricărei rațiuni – că se lasă ușor înspre el. Cu capul ridicat, cu ochii pe jumătate închiși.

Când buzele lui le întâlniră pe ale ei, sărutul nu fu nici pe departe genul acela lent și seducător la care se așteptase. Jon o ridică de pe trotuar până când ea ajunse să stea efectiv pe vârfuri. Gura îi era înfometată, de neînțelegut, dornică de atenție și dornică să ofere, și buzele lui puseră stăpânire pe buzele ei. Îi simți gustul pasiunii în timp ce limba lui îi invada gura și îi înghiți geamătul repetat până când avu senzația c-o să leșine.

Nici un bărbat, nici măcar soțul ei nu o sărutase atât de cuprinzător, atât de pătimaș. Când se desprinse din sărut, Maryellen rămăsese fără respirație și fără cuvinte. Dacă el i-ar fi dat drumul din brațe, ar fi căzut la pământ într-o masă inertă.

– Oh, nu.

Când reuși să vorbească, acestea fură primele cuvinte care îi veniră la gură.

– Nu? întrebă Jon.

– Oh... nu.

– Să știi că în punctul acesta orgoliul meu chiar suferă. Crezi c-ai putea spune ceva mai mult de-atât?

– Jon.

Își îngădui un scurt moment să se calmeze și să se adune:

– A... a fost...

– Al naibii de bine și minunat dacă e să mă-ntrebi pe mine.

– Da... așa a fost.

Maryellen nici n-ar fi avut cuvinte să-i explice de ce toată povestea asta era o mare greșeală.

– Toată seara am vrut să fac asta, spuse el pe un ton satisfăcut.

Cu braţele atârnându-i pe lângă corp, Maryellen sprijini lipsită de vlagă de maşină. Încă îi era greu respire şi, nu ştia de ce, dar simţea că-i vine să plângă.

– Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

– O să vorbim, promise Jon, sărutând-o din nou.

Pe jumătate se aşteptase la aşa ceva şi, chiar dac de data asta fusese pregătită, atingerea lui îi păru d vastatoare, făcând-o să icnească într-un amestec de şo şi plăcere.

– Curând, spuse el dezlipindu-şi buzele de ale ei. E regulă?

– OK, încuviinţă ea cu o voce răguşită, deşi nu îşi p tea aminti *ce* anume avea să se întâmple „în curând".

Odată aflată în siguranţă în interiorul maşinii, puse mâinile pe volan. Tremura atât de rău încât i păru imposibil să bage cheia în contact. Ce făcus Ce nenorocire dezlănţuise asupra lor, a amândurora?

Îmbrăcată în blugi şi-o bluză, Grace ieşi afară arunce o privire la casă şi garaj. Nu mai putea am na pregătirile pentru iarnă în jurul casei. Întotdeaun Dan se ocupase de chestiile astea; acum, pentru prim oară de când se căsătorise, Grace trebuia să îndepl nească de una singură aceste sarcini complet necuno cute pentru ea.

Slavă Domnului, ginerele ei o ajutase ori de câte o avusese nevoie de ajutor. Îi arătase cum să schimbe fi trul de la hotă, cum să dea de cap unui robinet ce pic ra şi cum să repare uscătorul, însă Grace nu mai putea continua să se bazeze pe Paul pentru toate astea, indif rent cât de amabil şi de drăguţ era. Trebuia să înveţe se ocupe singură de aceste situaţii.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se uite cu atenţie uşa deschisă a garajului. De două săptămâni încoace uşa cu acţionare automată refuza să mai miş te. Grace re uşise să o deschidă manual, însă seara trecută se blocase în poziţia deschis. Trebuia reparată înainte să o perce pă cineva ca pe o invitaţie la jaf.

Stând în fața garajului, purtând mănușile foarte mari ale lui Dan, cu mâinile în șolduri, Grace se uita la ușa garajului ca la un balaur gata să o împroaște cu pucioasă și flăcări.

- Gata, ia-ți inima în dinți, își spuse făcându-și curaj. Poți să o faci. Ai făcut toate cele - poți să încerci să te ocupi și de o ușă de garaj.

Bine, mai întâi trebuia să găsească manualul de utilizare și uneltele necesare. Dan era atât de mândru de bancul lui de lucru din garaj. Avea orice fel scule și de unelte pe care ți le puteai imagina. Și cu toate astea, când plecase, nu luase nici măcar una cu el. Și la fel cum zimțea în legătură cu toate celelalte lucruri legate de dispariția lui, chestia asta o deruta, neputând să înțeleagă nu să-și explice de ce.

Oare chiar era femeia asta cu care plecase atât de incredibilă, atât de uimitoare, încât să-i ofere absolut tot ce avea nevoie? Sau lucrurile care pe vremuri contau pentru el acum nu mai însemnau absolut nimic? Își lăsase aici hainele, sculele, chiar și verigheta. Nu luase cu el nimic mai mult decât hainele de pe el.

Grace nu știa unde anume putea găsi manualul. Se gândi că Dan își păstra diferitele cărți cu instrucțiuni într-o cutie undeva prin garaj. Văzu o grămadă de cutii suprapuse sub bancul de lucru; o scoase pe cea de sus. Lăsându-se în genunchi pe podeaua din beton, îi deschise capacul. În locul manualului, găsi cămașa groasă din lână pe care i-o cumpărase anul trecut de Crăciun. O ridică și icni. Cămașa fusese tăiată bucăți. Arăta de parcă Dan luase o foarfecă și făcuse fâșii cămașa de cincizeci de dolari. Nu mai rămăsese intact din ea decât gulerul și manșetele mânecilor.

Grace își aminti că îl întrebase pe Dan despre cămașă, își aminti că el îi spusese că este cămașa lui favorită, dar nu îl văzuse purtând-o vreodată. După o vreme, îi ieșise complet din minte.

Altă cutie scoase la iveală o a doua surpriză urâtă. Kelly îi dăduse lui Dan de ziua lui o carte foarte lăudată

despre al Doilea Război Mondial. El îi mulțumise fo
te mult și spusese că o citise. Însă nu făcuse asta.
schimb, și cartea era la rândul ei distrusă, cu pagin
sfâșiate din cotor. Grace mai descoperi încă două cu
pline de dovezi vii ale carnagiului pe care îl comise
el. Era ca și cum le pusese acolo ca să le găsească
Dan nu și-ar fi putut exprima mai bine de-atât ura fa
de ele nici dacă ar fi stat chiar acolo și le-ar fi striga
în față.

Cutremurată până în străfundurile sufletului, Gra
goli cutiile la gunoi și se așeză pe treptele verand
din spatele casei. Prima ei reacție fusese una de fur
Cum de îndrăznea el să facă așa ceva? Cum îndrăzne
Apoi simți o nevoie copleșitoare să plângă. În oc
i se strânseră lacrimi usturătoare, dar refuză să li se l
pradă. Refuză să-i lase soțului ei puterea de a o redu
la condiția unei creaturi slabe, plângăcioase, lipsite co
plet de coloană vertebrală.

Buttercup veni lângă ea, părând că simte starea p
care trecea Grace.

– Oare ce l-ar determina să facă asta? își între
câinele.

Buttercup se uită în sus la ea cu niște ochi mari
plini de tristețe.

– Nici eu nu știu, fetițo. Pur și simplu nu știu.

Simțind nevoia să ia pe cineva în brațe, Grace își p
trecu brațele în jurul gâtului câinelui și-și îngropă fața
blana lui Buttercup.

Nu-și dădu seama cât rămase acolo, resimțind ac
furie intensă, regretul și emoția clocotindă. După
timp însă se ridică în picioare. Ușa de la garaj nu avea
se repare de una singură.

Căutând prin grămada de cutii stivuite cu mare g
jă, în cele din urmă dădu din întâmplare peste man
alul de utilizare. Îl frunzări citind rapid informați
necesare. Cartea cu instrucțiuni oferea și sugestii
caz de defecțiuni de funcționare, pe care le stud

în detaliu. Își spuse de câteva ori că era în stare să se ocupe de asta.

Tocmai ce poziționase scara pliabilă când o camionetă intră pe alee. Grace îl recunoscu pe Cliff și ezită, cu picioarele pe cea de-a patra treaptă.

- Bună, spuse el, coborând din camionetă.

Buttercup se duse în grabă să-l ia în primire pe nou-venit. Deși prietenoasă, cățelușa ei era foarte protectoare cu Grace și nu era deloc dornică să lase străinii să intre pe proprietate. Spre surpriza lui Grace, Buttercup îl întâmpină pe Cliff ca și cum ar fi făcut parte din familie.

- Bună, spuse ea, dorindu-și acum ca să fi fost îmbrăcată cu o pereche mai nouă de blugi și o bluză mai puțin decolorată.

- Mi-a spus Charlotte ceva cum c-ai avea o problemă cu ușa de la garaj, spuse el, aplecându-se ca să scarpine urechile câinelui.

Grace clipi des, uimită cum de aflase mama Oliviei de problema ei, însă apoi se gândi că Charlotte avea întotdeauna o cale de a afla tot felul de lucruri.

Cliff își îndreptă spatele părând că așteaptă invitația ei.

- Am venit să văd dacă pot să-ți dau o mână de ajutor.

În momentul de față, Grace n-ar fi refuzat în nici un caz ajutorul cuiva.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai uita puțin la ea. Am citit manualul de utilizare, dar n-am apucat să-i verific mecanismul.

- Eu am un talent înnăscut pentru genul ăsta de lucruri. Aruncă o privire în jur. Și mă pricep de minune la curățat frunzele din jgheabul de la streașină.

Grace râse.

- Probabil că ești un înger deghizat.

- Nu prea cred.

O ajută să se dea jos de pe scară și până să aibă t
Grace să intre în casă să facă un ibric de cafea, bărb
făcuse deja ușa de la garaj să funcționeze din nou.

– Care era problema? întrebă ea, uimită că fusese
de ușor.

– Săriseră rotițele de pe ghidaj. Eu doar le-am pu
loc. Nimic mai mult.

În timp ce Cliff ducea scara spre casă, Grace se în
se după greblă și începu să adune o grămadă uriaș
frunze de stejar. Când termină, Cliff o ajută să le b
în saci de plastic.

– Ești gata pentru cafeaua aia? întrebă ea, când le
la gură și ultimul sac.

– O, da, de-abia aștept.

Ea îl conduse în bucătărie și scoase două căni n
de cafea.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc.

El o studie o clipă, după care zâmbi șmecherește,
un puști.

– O să mă gândesc eu la ceva, o tachină el.

– Sunt convinsă.

Grace izbucni în râs – și brusc își dădu seama că d
cu două ore în urmă se chinuia să își reprime lacrim
Contrastul era cu atât mai vizibil când văzuse modul
care Buttercup îl primise pe Cliff.

– În mod normal Buttercup nu este prietenoasă
străinii, îi spuse ea.

Cliff mângâie câinele.

– Probabil că simte mirosul cailor.

Grace își propti coatele de masă.

– Uitasem că ești crescător de cai de rasă.

– Da, caii sunt o parte importantă din viața mea. T
știi să călărești?

Grace clătină din cap:

– Nu mi-am petrecut prea mult timp în preajm
cailor.

Stătură de vorbă un timp, conversația lor decurgân
complet natural. Grace rareori se simțise atât de relax

un bărbat. De mai multe ori trebui să-și spună în ei că din punct de vedere legal era încă măritată Dan. Dar deși el fugise, poate, cu o altă femeie – sau um, dăduse bir cu fugiții – ea, una, intenționa să i calce jurămintele făcute.

În timp ce se pregătea să plece, Grace îl văzu pe Cliff ncând o privire spre camera de zi. Pe un raft de bi-tecă era o fotografie de familie înrămată.

– Acela este Dan? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Cliff se apropie de bibliotecă și luă fotografia făcută aproape douăzeci de ani în urmă. Ambele fete erau lescente pe vremea aceea, iar Kelly avea aparat den-. Privirea lui Dan fusese sobră în timp ce se uita di-t la aparatul de fotografiat, fără să lase să întrevadă ci un fel de emoție.

După un moment extraordinar de lung, Cliff puse la fotografia ușor decolorată de vreme.

– Nu știu de ce-a plecat, șopti Grace. Pur și simplu u știu.

Cliff nu spuse nimic.

– Și neștiința asta este îngrozitoare.

– Nu pot decât să-mi închipui cât de rău poate fi.

Ea înghiți în sec.

Cliff îi dădu la o parte părul de pe obraz.

– Nu vreau să te simți vinovată pentru că am fost ici în după-amiaza asta. Asta nu a fost o întâlnire moroasă.

Grace zâmbi tremurând ușor.

– Și dacă ai de gând să suferi din cauza remușcărilor, unci ar trebui să te frământe cât sufăr eu că nu pot să te iau în brațe chiar acum. Dacă ai de gând să te simți inovată, atunci s-o faci din cauză că mă macină al nai-i de tare faptul că încă nu te pot săruta.

Grace închise ochii, știind că dacă se uita la el, Cliff ar fi dat imediat seama că și ea voia asta.

Oftând, el îi atinse ușor obrazul cu degetul înainte să întoarcă și să se îndepărteze.

Cu ochii încă închişi, ea îl auzi deschizând u
ieşind.

capitolul 6

Janice Lamond fusese o achiziţie valoroasă pen
personalul de la biroul lui Zach Cox. Îşi asumase din
în ce mai multe responsabilităţi şi dezvoltase nişte rel
excelente cu clienţii lui. El îi aprecia atitudinea şi d
tamentul de nezdruncinat faţă de muncă. Când v
vremea pentru evaluarea ei, la şase luni de la angaj
Zach o chemă la el în birou.

– Ia loc, Janice, spuse el, făcându-i semn spre scaun
aflat de partea opusă a biroului său de lucru.

Janice se aşeză pe marginea scaunului şi-i susţinu
virea cu o urmă de zâmbet pe faţă, aproape ca şi cum
fi fost neliniştită cu privire la ce urma să-i spună el.

– Ai deja jumătate de an de când lucrezi la noi
firmă.

– Chiar a trecut atât timp?

Se simţea de parcă făcuse parte dintotdeauna d
echipa lui. Era apreciată, plăcută şi se integrase de
nune în rândul celorlalţi angajaţi ai firmei. Dorn
să mulţumească pe toată lumea, nu era genul care să
grăbească să plece la sfârşitul programului. Iar el aprec
eforturile pe care le făcea ea ca toţi clienţii ce le vizit
biroul să se simtă bine-veniţi.

– După cum ştii, aici activitatea angajaţilor noştri e
evaluată de două ori pe an.

Janice îşi strânse cu putere mâinile între genunchi.

– Credeţi că este vreun aspect pe care ar trebui s
îmbunătăţesc? întrebă ea.

Dacă era vreunul, Zach nu ştia care anume ar fi put
fi. După părerea lui, femeia era angajata perfectă.

– Nu, nu. Ai făcut o treabă excelentă.

– Mulţumesc.

Ochii ei străluciră la lauda lui.

- Pentru mine este o plăcere să vin la serviciu în fiecare zi. Îmi place mult slujba.

Și datorită ei și pentru Zach era acum o plăcere să meargă la serviciu. Janice era bine organizată. Biroul ei era într-o deplină ordine, iar întâlnirile lui decurgeau șnur, ca după un mecanism de ceasornic. Când ajungea dimineața la birou, Janice era acolo ca să îl întâmpine, cafeaua era făcută, iar corespondența se afla deja pe biroul lui. Ceea ce contrasta izbitor cu viața lui de acasă. Cu nenumărate întruniri ale diferitelor comitete, Rosie lăsa adesea farfuriile de la cină pe masă sau îngrămădite în chiuvetă peste noapte. Casa era un dezastru perpetuu, și nici măcar cele mai obișnuite treburi din casă nu păreau să fie duse la îndeplinire. Cu toate acestea, Rosie era soția lui, iar el o iubea.

- Aș vrea să îți acord o mărire de salariu de zece procente, îi spuse Zach lui Janice. Ceilalți parteneri sunt de acord.

- Zece procente? repetă ea ca și cum n-ar fi înțeles ce-a spus el. După numai șase luni?

- Noi cei de-aici am învățat că dacă vrem să ne păstrăm angajații cei mai buni, trebuie să le oferim o răsplată adecvată. Suntem mulțumiți de munca ta aici la Smith, Cox & Wright. Sperăm că o să faci parte din echipa noastră mulți ani de-acum înainte.

- Mi-ar plăcea foarte mult asta.

Zach nu mai avea nimic de adăugat. Se ridică în picioare, și Janice făcu și ea la fel. O conduse până la ușa biroului.

- Nu am cuvinte să vă mulțumesc, spuse ea.

- Eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească.

- O mărire de salariu de zece procente, adăugă ea entuziasmată, acoperindu-și gura cu ambele mâini. Este minunat, pur și simplu *minunat*.

Înainte ca el să poată reacționa în vreun fel, Janice își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl îmbrățișă strâns. Imediată însă ce își dădu seama ce făcuse, se înroși ca focul și ieși în grabă. Zach se gândi că nu fusese decât

un impuls de moment din partea unei femei cald pline de însufleţire.

Însă lui Zach îi făcu plăcere acea mică îmbrăţi şi se trezi zâmbind următoarele câteva minute.

La cinci şi jumătate, când teoretic se termina ziua muncă, el rămase să mai lucreze la nişte acte pe c le avea de făcut. Zilele astea nu prea se grăbea să aj gă acasă. Rosie era în general ocupată cu nu ştiu proiecte legate de munca ei de voluntariat, iar Allison Eddie îşi vedeau de propriile lor activităţi şi de prieteni Janice îşi închidea calculatorul chiar când el ieşi din rou, la ora şase fix.

– N-am ştiut că mai eşti aici, spuse el, aruncând ra o privire la ceasul de la mână.

– Am vrut să mai verific o dată toate cifrele, pent ultima oară, înainte să bag raportul companiei Mulle în mapa de corespondenţă.

El îi zâmbi. Genul acesta de atenţie la detalii e exact motivul pentru care femeia obţinuse o mărire d salariu.

– Noapte bună, Janice.

– Noapte bună, domnule Cox şi, încă o dată, v mulţumesc.

În momentul în care Zach ieşi de pe Lighthouse D vină, îndreptându-se spre Pelican Court, zâmbetul i pieri. Era puţin probabil ca Rosie să-l aştepte cu cin gata. Cel mai probabil, avea s-o găsească pregătindu-s pentru nu ştiu ce chestie pe care o avea de făcut în afara casei. Din câte se părea, nu-şi organiza niciodat adecvat timpul pentru asemenea evenimente, şi pri urmare intra în panică şi arunca în grabă ceva pe mas pe post de cină. Cel mai probabil, cina avea să fi compusă din cine ştie ce rahaturi ambalate pe care le cumpărase de la băcănie şi încropite laolaltă fără prea multă bătaie de cap. În unele seri servea la masa de seară ceva de la magazinul de delicatese. Asta când pe el nu-l dezgusta nimic pe lumea asta mai mult decât mân carea chinezească care stătuse toată ziua în galantare

luminile de prezentare de la magazin. Puiul prăjit la magazinul de delicatese, pe de altă parte, nu era atât de rău, dar se săturase de pui așa cum se săturase și de pizza.

Zach își parcă mașina în garaj și își desfăcu ușor cravata când intră în bucătărie.

- Ai întârziat, spuse Rosie, grăbindu-se să pună tacâmurile de argint în centrul mesei. Cina e gata.

- Ce avem de mâncare?

Ea se întinse după o casoletă pusă deasupra coșului de gunoi și îi citi eticheta cu voce tare.

- Lasagna.

- De data asta măcar e făcută ca lumea?

Ultima dată când îi servise mâncare semipreparată, partea din mijloc era încă înghețată.

- Ar trebui. Am ținut-o douăzeci de minute în cuptorul cu microunde.

Apoi, fără să facă nici o pauză, Rosie întoarse capul și strigă după copii:

- La masă!

- Te duci în oraș?

- Ți-am spus azi-dimineață că-n seara asta mă duc la clubul de lectură.

- Și ai citit cartea?

- Cine are timp s-o facă? Dar vreau să aud ce au de spus toți ceilalți.

În glas îi răzbătea o tonalitate metalică, de nervozitate, ca și cum o enerva faptul că-i punea întrebări în legătură cu treburile ei.

Zach luă corespondența și o sortă. Se opri la desfășurătorul cu plățile făcute cu cardul lui VISA cu o lună în urmă. Strecurându-și cu grijă degetul pe sub bucata de hârtie care sigila plicul, îl deschise. Spre uimirea și groaza lui, găsi o factură pentru suma de trei sute de dolari încasată de cei de la Willows, Weeds and Flowers.

O întrebă pe Rosie despre asta.

– Oh, da, am uitat să-ţi spun. Am folosit cardul să cumpăr flori pentru masa de prânz a doamnelor d personalul auxiliar de la spital.

– Trei sute de dolari pentru *flori*?

– Comitetul o să-mi deconteze banii.

– Când?

– Nu ridica tonul la mine, Zach, se răsti ea. Sunt sig că o să primesc cecul până la sfârşitul săptămânii.

– Cardul este numai pentru urgenţe.

Rosie, cu mâna în şold, îi aruncă o privire cruntă.

– Asta *chiar a fost* o urgenţă. Femeia de la firmă venit cu aranjamentele florale pentru mese, pentru banchet iar cea care se ocupă la noi în comitet cu plăţile nu se sise încă. Trebuia plătită. Cu siguranţă, chiar şi tu poţ înţelege asta.

– Şi-atunci te-ai oferit *tu* voluntară?

Zach nu ştia de ce soţiei sale i se părea necesar să sar în ajutor şi să salveze lumea.

– Cineva trebuia s-o facă. De ce eşti atât de supărat din cauza asta?

– Nu e numai din cauza asta. E vorba de mult mai multe chestii, spuse Zach. E vorba de toate cele. M-am săturat de mese de seară făcute la plesneală că eşti tu grăbită să pleci pe nu ştiu unde. M-am săturat ca seară de seară să ieşi pe uşă în mare grabă, m-am săturat de dezastrul din casa asta.

Ochii lui Rosie se umplură de lacrimi, iar obrajii i se făcură roşii ca focul.

– N-ai nici un pic de consideraţie pentru tot ce fac eu în casă.

Zach o privi fix.

– Tot ce faci tu? Ia spune-mi, ce faci tu mai precis toată ziua, în afară de faptul că te împarţi alergând de la nu ştiu ce activitate neplătită la alta? În timpul ăsta, familia ta mănâncă gunoaie. Casa noastră este un dezastru, iar eu n-am apucat toată săptămâna să stau cu tine mai mult de zece minute puse cap la cap.

- Adică vrei să sugerezi că-mi pasă mai mult de comi- și comitete decât de familia mea?

- Nu sugerez nimic. O spun cât se poate de clar și ect.

- Tu chiar nu înțelegi nimic, nu?

- Greșit, strigă el. Am înțeles cu siguranță mesajul, și la fel și copiii noștri. Eu și copiii suntem undeva pe planul al doilea în viața ta. Îți umpli zilele cu tot felul de activități de voluntariat ca să te simți prețioasă și importantă, iar eu, sincer, m-am săturat până peste cap.

Deodată văzu că Allison și Eddie intraseră în bucătărie și stăteau nemișcați în pragul ușii. Lui Zach nu-i plăcea deloc să se certe în fața copiilor, dar toate aceste trăiri negative îl măcinau de prea multă vreme.

Rosie îl privi de parcă ar fi agresat-o fizic, după care izbucni în lacrimi și se repezi spre dormitor.

O clipă Zach rămase stană de piatră acolo în timp ce copiii lui se uitau la el cu niște ochi acuzatori. Nu pricepea de ce viața lui de familie era o continuă agitație și neînțelegere. Nu era de mirare că prefera să fie la serviciu, în biroul lui cel atât de bine organizat.

Având nevoie să își limpezească gândurile, Zach își scoase cravata de la gât și se îndreptă spre garaj.

- Unde te duci, tată? strigă Eddie după el.

Zach nu știa.

- În oraș.

Nici unul dintre copiii lui nu spuse nimic ca să-l oprească, și adevărul era că Zach nici n-ar fi vrut să fie în vreun fel oprit din drum, fie și temporar. Odată urcat în mașină, porni la drum și merse o bucată de timp prin oraș până când începură să îi ghiorăie mațele. Trecuse destul de mult timp de la prânz și ideea de a se întoarce acasă la niște semipreparate congelate pe jumătate gătite nu-i surâdea în nici un fel.

Potrivit ceasului de la mână era aproape ora opt. Zach se opri la Taco Shack undeva la periferia orașului. Restaurantul cu specific mexican era mai bun decât

să mănânce în grabă niște fast-food, dar și-așa, în de față nu-i păsa prea mult. Hotărî să comande taco și să le mănânce în mașină.

În timp ce se ducea la tejghea ca să comande, ob o femeie așezată singură la o masă. Nu i se păru ș știe ce, până își dădu seama că i se părea cunoscută. torcându-se, îi mai aruncă încă o privire rapidă.

– Janice?

– Domnule Cox, ce căutați aici? Adică... vreau spun că n-am știut că mâncați aici.

– Mai mănânc, din când în când, spuse el.

Adolescenta care lucra în spatele tejghelei se apro în grabă de el ca să-i ia comanda. Zach examină men și se hotărî să își ia niște chili relleno și o băutură rece. timp ce aștepta să i se pregătească mâncarea, se întoar agale la masa unde stătea Janice.

– Dar ce te-aduce pe tine la Taco Shack într-o sea de marți?

Ea i se păru dulce și frumușică când zâmbi în s spre el.

– Sărbătoresc mărirea de salariu pe care am primit-o.

– De una singură?

Ea încuviință din cap.

– Fostul meu soț îl are marțea la el pe fiul nostru, și mă simțeam prea fericită ca să mă duc acasă și să stau singură în fața televizorului.

Comanda lui Zach fu gata câteva minute mai târziu, iar el se duse să o recupereze.

– Te deranjează dacă vin să stau la masa ta?

– Nu. Adică... ar fi minunat.

Zach mâncă încet, iar apoi amândoi comandară ca fea. Toată tensiunea pe care o resimțise întreaga seară dispăru ca prin farmec și se trezi râzând și bucurându-se de ieșirea aceasta.

Când Zach se întoarse în cele din urmă acasă era aproape zece. Rosie era în pat, prefăcându-se că doarme. Stătea întinsă pe partea ei, cu spatele la el. Se uită la ea un scurt moment și se gândi dacă ar trebui să-și ceară

u scuze. Nu, își spuse în sinea lui, gata, terminase uzele față de nevastă-sa. Ea era cea care trebuia să-și ulască comportamentul. Dar dacă voia să-l trateze petele, n-avea decât, lui nu-i păsa.

Jack stătea la biroul lui de la *Cedar Cove Chronicle* și ulta lung la monitorul calculatorului. Cursorul clipea zător înspre el de pe un ecran aproape gol. Articolul pre problema obligațiunilor pentru parcul local ar fi buit terminat acum două zile. Cu siguranță Jack avea opinie despre subiectul în sine. Avea chiar o grămadă chestii de spus și putea să le transpună în text cu rbe meșteșugite, de îndată ce reușea să și-o scoată pe Olivia din minte.

Trecuse aproape o lună de când anulase cina de ziua ei. Fuseseră probabil cele mai lungi zile din viața lui. Faptul că Eric locuia cu el complicase totul. Rutina lui de zi cu zi, liniștea mentală cu greu câștigată, productivitatea în ale scrisului, toate fuseseră făcute praf și pulbere.

Cu asta se alesese Jack pentru că lăsase să-l macine regretele pentru păcatele tinereții. Voia să fie un tată bun pentru Eric; tânjise să recupereze anii pierduți, iar acum iată că i se ivise ocazia să o facă. Din păcate, momentul nici c-ar fi putut fi mai prost de atât.

Deloc surprinzător, Eric decisese că are nevoie de un tată exact în același timp în care Jack se îndrăgostea și voia să își petreacă fiecare moment liber cu Olivia Lockhart. În prima săptămână pe care Eric o petrecuse cu el, Jack nu făcuse altceva decât să se plângă ore întregi în legătură cu necazurile lui. Era ca și cum Eric avea cel puțin cincisprezece ani de suferințe și îndoieli de care trebuia să se elibereze. Răbdător, Jack îl ascultase și când putuse îi oferise consolare sau chiar sfaturi.

Când în sfârșit avusese prilejul, Jack o sunase pe Olivia, murind de nerăbdare să o vadă, dorindu-și din toată inima să ia o pauză de la problemele fiului său. Sperase

că o oră sau două cu Olivia aveau să îi refacă starea spirit. În loc de asta însă, se trezise într-o stare și deplorabilă când descoperise că nu era acasă. Aștept și se perpelise toată noaptea așteptând ca ea să îl su înapoi. Ea nu o făcu însă nici măcar a doua zi dimi ță, înainte să trebuiască să plece să culeagă informații la Târgul de Crăciun pentru secțiunea din ziar dedic evenimentelor din comunitate.

Într-un final reușiseră să ia legătura, la începutul să tămânii următoare, iar Jack băgase de seamă că sen mentele ei față de el păreau să se răcească. Nu că i-ar spus ea ceva exact. Ginerele ei se întorsese din Alask iar ea lucra cot la cot cu Charlotte ca să organizeze petrecere de nuntă pentru Seth și Justine.

De-atunci încoace, de fiecare dată când vorbise c Olivia, femeia îi spusese că e ocupată. Prea ocupată s se vadă cu el. Până și tradiționalele lor cine de mart seara fuseseră date uitării. Și totuși, câtă bătaie de cap putea să îți dea organizarea unei nunți? Se părea că Oli via trebuia tot timpul să fugă undeva sau să vorbească cu cineva. Cineva care în mod clar nu era Jack.

Dincolo de agitația legată de pregătirile acestei petreceri de nuntă, ceea ce îl îngrijora de fapt pe Jack era schimbarea ei de atitudine față de el. Da, era o răcire vizibilă. Așa că ori de câte ori reușeau să stea puțin de vorbă, Jack își lua inima în dinți, așteptându-se aproape tot timpul ca ea să-i sugereze să se despartă. Această așteptare chinuitoare – sentimentul că ea căuta o modalitate mai amabilă prin care să-i spună să-și ia tălpășița – era exact ceea ce îl împiedica să-i dăruiască brățara. Îi era teama că darul lui scump ar fi putut fi interpretat ca un mijloc prin care încerca să o manipuleze, așa că îl păstrase, neștiind ce altceva să facă.

Cursorul de pe ecran continua să pulseze, iar Jack se răsuci cu tot cu scaunul ergonomic, uitându-se afară

fereastră. Era clar că nu funcționa. Avea nevoie de o ședință la AA[1] și să vorbească cu îndrumătorul[2] lui.

Găsi o întrunire AA lângă Bangor, însă pentru că era pe un teritoriu necunoscut, se așeză în spatele încăperii și îl ascultă pe cel care vorbea, care avea mai bine de douăzeci de ani de când nu mai pusese alcool în gură. La sfârșitul ședinței, când cei din grup se ridicară în picioare, își împreunară mâinile și spuseră *Tatăl nostru* și *Rugăciunea de izbăvire*, vocea lui Jack se făcu auzită, amestecându-se cu celelalte voci. Oamenii aceștia erau ca o familie pentru el. Poate că nu-i cunoscuse până atunci, dar toți se confruntau cu aceeași problemă care îi unea.

Înapoi, în drum spre serviciu, Jack se opri la Thyme & Tide, pensiunea de pe faleză, aflată în proprietatea îndrumătorului și prietenului lui, Bob Beldon, și a soției acestuia, Peggy.

Bob era în garaj, ocupat cu unul din proiectele lui de tâmplărie când Jack intră cu mașina pe alee. Bob ieși să-l întâmpine.

- Ce mai faci? întrebă Jack, nu foarte pregătit să abordeze direct motivul vizitei lui.

- Bine. Tu?

Jack dădu din umeri.

Bob zâmbi cu un aer cunoscător.

- Îmi dau seama că dacă ai trecut pe-aici să mă vezi așa, în mijlocul zilei, s-a întâmplat ceva. Vrei să vorbești despre asta?

Jack oftă, mulțumit că nu era nevoit să o ia pe ocolite.

- Ai câteva minute?

- Desigur. Vino înăuntru. Peggy s-a dus până la sora-sa, dar sunt sigur că mai e niște cafea în cafetieră.

---

[1] Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

[2] În engleză „sponsor", persoană care susține prin sfaturi, propria experiență și chiar simpla prezență eforturile cuiva înscris la Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

Jack îi era pe deplin recunoscător. Se simțea înj
jorat și fără stare, și chiar după zece ani de când
mai pusese gura pe băutură, nevoia de alcool tot îi m
apărea, îndeosebi în momente de genul acesta. Înt
nirile ajutau, însă discuțiile cu Bob puneau totul înt
altă perspectivă. Trecuse o bucată lungă de timp
când nu mai resimțise o dorință atât de puternică
bea ceva.

– Cum stau lucrurile cu Eric? întrebă Bob, îndrept
du-se spre bucătărie.

Se opri pe veranda din spatele casei și-și sco
puloverul, pe care îl agăță de un cârlig. După care
luă înainte făcându-i semn să-l urmeze rapid în înc
perea mare și spațioasă. În ciuda dimensiunilor, bu
cătăria era caldă și îmbietoare, cu masa ei de steja
cu covorul țesut manual de pe podeaua lustruită și
mănunchiurile de ierburi aromatice atârnate la usc
lângă geam.

– Eric încă stă la mine. Nici lui nu-i place mai mu
decât mie, dar nu are ce face până când rezolvă ruptur
asta dintre el și Shelly.

– Ce se întâmplă între el și fata asta?

Jack habar nu avea. La sugestia lui, Eric o sunase deja
pe Shelly de două ori. Jack plecase ca să-i asigure pu
țină intimitate, însă nu avusese nevoie de cine știe ce
puteri paranormale că să-și dea seama că cele două con
versații nu decurseseră prea bine. Ambele se sfârșiră în
numai câteva minute, lăsându-l pe Eric și mai deprimat
ca înainte.

– N-am venit să vorbim despre Eric, îi spuse Jack pri
etenului său. Am o problemă cu Olivia.

– Ce s-a întâmplat?

Bob îi oferi în tăcere o cafea, pe care Jack o refuză.
Atunci Bob păru să se răzgândească și bagă mâna în fri
gider ca să scoată o cutie de cola rece. Jack o refuză și
pe aceasta.

- Sunt mort după Olivia, recunoscu Jack, deși asta reprezenta un element de noutate pentru Bob, care încurajase de la început relația.

- Știu.

Bob deschise cutia de suc și se sprijini de blatul de bucătărie în timp ce aștepta ca Jack să continue.

Jack rămase și el tot în picioare. Începu să se plimbe de colo-colo prin bucătărie.

- Credeam că și ea simte același lucru pentru mine.

- Și ce-a făcut-o să se răzgândească?

- Asta-i problema, spuse Jack. *Nu știu.* A trebuit să anulez cina noastră cu ocazia zilei ei de naștere când Eric a apărut pe neașteptate. Inițial a părut să înțeleagă situația, însă în ultima vreme...

Clătină din cap, nesigur cum să transpună în cuvinte ceea ce simțea.

- Tot am senzația că sentimentele ei față de mine s-au schimbat și că acum așteaptă numai momentul potrivit să-mi spună fără menajamente să dispar naibii din peisaj.

Bob își măsură cu atenție cuvintele.

- Așadar, tu ești în continuă așteptare, te macină îndoiala și te scoți din minți de unul singur, anticipând sfârșitul - chiar dacă ea n-a spus de fapt nimic în privința asta.

- Îhm, cam așa ceva, recunoscu Jack.

- N-ai prefera mai degrabă să știi ce gândește ea?

Jack chibzui un timp la întrebarea asta și hotărî, cu toată sinceritatea, că nu. Voia să nu renunțe la Olivia cât de mult mai putea fiindcă, fir-ar să fie, se îndrăgostise de ea.

- E ocupată până peste cap cu petrecerea de nuntă a lui Justine, spuse el, oferindu-i o scuză.

- N-ai răspuns la întrebare. De fapt, eviți în întregime acest subiect și știu de ce. Nu vrei să înfrunți realitatea, în cazul că nu este ceea ce vrei tu să auzi.

– S-ar putea ca ea să vrea să-i pună capăt acestei ţii, iar eu nu vreau asta. După cum ţi-am spus şi înai cred că sunt îndrăgostit de ea.

– Ai dreptate – Olivia ar putea să decidă să-i p capăt. Însă dacă o s-o facă, o să supravieţuieşti.

Bob avea mai multă încredere în el decât avea j însuşi.

– Nu cred că vreau s-o pierd.

– N-ar fi mai bine să ştii cum staţi decât să te laşi cinat de îndoieli?

„Ei bine... ba da", presupuse el.

– Poate, bombăni.

Singura modalitate de a afla era să o întrebe direct Olivia. Poate că nu avea să-i placă răspunsul, după cu spusese şi Bob, însă îi era al naibii de greu să mai fa faţă acestei stări de nelinişte şi frământare. Dacă ea respingea, trebuia să se obişnuiască cu ideea.

– OK, aşa o să fac. O să vorbesc cu Olivia.

Se opri din plimbatul de colo-colo şi dădu aprobato din cap spre prietenul lui.

– Mulţumesc.

La rândul lui, Bob încuviinţă plin de seriozitate în loc de răspuns, după care dădu pe gât ultima gură d cola şi-l conduse pe Jack la maşină.

Acum că-şi adunase gândurile şi ştia ce are de făcu Jack decise că trebuia să ia imediat măsuri. Se uită la ceasul de la mână: era ora patru şi treizeci de minute. Olivia trebuia să se fi întors de la tribunal şi să fie acasă. Se duse cu maşina direct la casa ei de pe Lighthouse Road. Nu o sunase toată săptămâna fiindcă îi fusese frică de ce ar fi putut ea să îi spună; pe de altă parte, nici ea nu îl sunase. Parcând în faţa casei ei, îşi blestemă propria slăbiciune, propria nevoie. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu i-ar fi păsat atât de mult. Ştia un singur lucru – dacă ea îi spunea să dispară, el, unul, nu avea să se apuce din nou de băut.

Sună la sonerie şi aşteptă.

Parcă trecură o mie de ani până când Olivia deschise ușa. Era cu telefonul la ureche, însă când văzu că Jack era cel care sunase, zâmbi, trase zăvorul ușii cu mâna și îi făcu semn să intre înăuntru, încă vorbind la telefon.

- Îmi pare rău că Marge nu poate veni, Stan, dar sunt sigură că Justine va înțelege.

Ah, așadar vorbea cu fostul ei soț. Jack îl cunoscuse pe Stan în urmă cu câteva luni, chiar înainte să se implice în mod serios într-o relație cu Olivia. Din punctul de vedere al lui Jack, fostul ei soț era un nemernic care își credea importanță.

- Poți să ajungi aici înainte de ora trei?

Ea zâmbi în semn de scuză spre Jack, care se așeză pe canapea.

- Bineînțeles că mătușa ta Louise este invitată.

Își dădu ochii peste cap și făcu un gest sugestiv din mână, indicând că era mai mult decât nerăbdătoare să încheie convorbirea cu fostul ei soț.

- Hai că trebuie să închid - este cineva la mine... Jack. Ți-l amintești pe Jack, nu-i așa? Aaa, nu ți-l mai amintești?

„Mincinosule", se gândi Jack. Fostul ei soț știa exact cine anume era el.

Ea râse, fără ca Jack să se poată gândi la măcar vreun singur motiv amuzant. Fără îndoială, bătrânul Stan făcuse o remarcă insultătoare la adresa lui.

- Chiar trebuie să închid, Stan, spuse ea din nou, puțin mai tare de data aceasta. Ne vedem weekendul viitor împreună cu mătușa ta Louise. Transmite-i lui Marge toate cele bune din partea mea. Pa.

În secunda imediat următoare, apăsă pe butonul de închidere al telefonului portabil și se prăbuși pe canapea lângă Jack.

- Trebuia să ne întâlnim în după-amiaza asta?

- Ah... nu, dar nu te-am mai văzut de ceva vreme. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Jur că petrecerea o să mă omoare cu zile. Dar Justine este singura fiică şi vreau ca totul să fie perfect pentru ea şi Seth încruntă uşor. Tu ai primit invitaţia, nu-i aşa?

Jack dădu din cap aprobator. Deja începea să se simtă mai bine.

– Arăţi extrem de obosită, îi spuse el.

Poate că şi ea observase cât de epuizat nervos era el, dar nu avea de gând să îl aducă pe Eric în discuţie. Aici era vorba de el şi Olivia, nu de familiile sau obligaţiile lor.

– Chiar *sunt* extrem de obosită, încuviinţă ea. Nu vine să cred cât de mult timp şi efort îţi ia organizarea unei simple petreceri de nuntă. Sper că veniţi, şi tu şi Eric.

Se simţea bine să fie invitat.

– Dacă vrei tu.

– Bineînţeles că vreau să fii acolo. O să am nevoie de întreg sprijinul moral pe care l-aş putea primi.

Telefonul din mâna ei sună, iar ea apăsă pe butonul de preluare a apelurilor şi-l duse la ureche.

– Mamă, scuze. Sunt deja pe drum. Da, da, spune-le celor de la firma de catering că ajung acolo în zece minute.

Închise telefonul, după care sări de pe canapea în picioare şi o porni spre bucătărie.

– Eşti ocupată.

Jack se ridică şi el în picioare, gândindu-se că era mai bine să plece.

– Îmi pare rău, Jack.

Se întoarse brusc cu faţa spre el.

– Putem să ne întâlnim mai târziu?

El simţi că îi stă inima.

– Diseară mă duc la o întrunire a comitetului director al şcolii.

Ea încuviinţă din cap, deşi el se îndoia că-l auzise.

– Aşteaptă puţin, te rog, spuse el, şi o apucă uşor de umeri.

a părut ușor luată prin surprindere, însă zâmbi când
dădu seama că intenționa să o sărute. Brațele ei se
încrucișară ușor în jurul gâtului lui, iar gura i se ridică
spre gura lui.

Încet, încet, după ce sărutul lor se încheie, el își des-
puse buzele de buzele ei.

- Chiar aveam nevoie de asta.

Ea își lipi scurt capul de umărul lui.

- Și eu.

Justine era extenuată, însă nespus de fericită acum
că ținea ușa apartamentului deschisă în timp ce Seth
descărca și ultimele cadouri de nuntă din mașină. Pe-
trecerea fusese minunată - nu-i venise să creadă că
mama și bunica ei organizaseră totul singure. Întreaga
după-amiază fusese perfectă, exact așa cum și-o imagi-
nase. Mâncarea fusese incredibilă, muzica frumoasă,
atmosfera festivă. Îi cunoscuse toate rudele lui Seth,
iar el le cunoscuse pe ale ei. Rudele lui erau ușor de
localizat în mulțime; niște suedezi mari și vânjoși,
sociabili și gata să-și facă noi cunoștințe, comparativ cu
rudele ei oarecum mai retrase și cu tendința de a sta la
un loc.

- Chiar nu știu cum de-au reușit mama și bunica
să pună toată asta la cale, spuse Justine, așezându-se
pe canapeaua bleu și proptindu-și picioarele pe ta-
buretul tapițat din același set. Cred că asta a fost cea
mai grozavă zi din viața mea, pe lângă ziua nunții noas-
tre, desigur.

I se păruse extrem de romantic faptul că fugiseră și se
căsătoriseră în secret.

Seth se așeză lângă ea și își sprijini capul de speteaza
canapelei. Picioarele lui mari, încrucișate în zona glez-
nelor, se alăturară picioarelor ei pe taburet. Și el părea
la fel de extenuat ca Justine.

- Mă simt atât de răsfățată, spuse ea în șoaptă.

Seth își petrecu brațul în jurul ei.

- Habar n-aveam că am atâtea rude, murmură el.

– Sunt ani buni de când n-am mai văzut-o pe mă
tatălui meu, Louise.

Seth o sărută pe gât şi o trase şi mai aproape, lipi
de el.

– Ai vreun fel de îndoială?

Justine zâmbi.

– Nici măcar una. Tu?

– Nici una, spuse Seth cu hotărâre. Îmi iubesc so

Seth se întorsese din Alaska de aproape trei să
mâni şi viaţa lor fusese tumultoasă ca o tornadă
momentul în care el coborâse din avion. Pregăti
pentru petrecere le răpiseră ceva din timpul avut
dispoziţie, iar faptul că acum îşi potriveau vieţile u
după celălalt fusese o provocare mai mare decât ant
pase ea. Seth lucra în portul turistic, iar orele de mu
că i se schimbau de la o săptămână la alta. Încetul
încetul, începuse şi să-şi aducă lucrurile personale
ea. Traiul în comun implica tot felul de compromisu
unele dintre ele uşor şi plăcut de făcut, iar altele mu
mai dificile, cum nici unul dintre ei nu era obişnuit
ia decizii sau să stabilească de comun acord lucruri
rutină cu o altă persoană.

Însă de fiecare dată când Justine se trezea şi îşi dăd
seama că bărbatul din patul ei era chiar soţul ei, era at
de copleşită de fericire încât nu mai putea adormi
loc. Aşa că găsiră modalităţi plăcute de a-şi petrece ace
ore matinale. Din păcate, asta făcea ca zilele ei la banc
să se prelungească mult înspre noapte, iar când ajunge
acasă complet extenuată, să o usture ochii de la lipsa
de somn.

– Cine era tipul care era cu Grace Sherman? întrebă
Seth.

– Cliff Harding, îi spuse Justine chicotind. Şi deşi s-a
străduit din răsputeri să-mi explice că nu erau acolo la o
întâlnire, sunt convinsă că e ceva între ei.

– A mai auzit cineva ceva de Dan?

– Din câte ştiu eu, nu. Mama a spus că divorţul o să
fie finalizat în lunea de dinaintea Zilei Recunoştinţei.

- Asta-i săptămâna viitoare.

- Știu.

Ideea de divorț o făcu pe Justine să-și piardă veselia. Tatăl ei fusese la petrecere, însă Marge, nu. Așa că se întrebă dacă era vreo problemă între tatăl ei și a doua lui soție. Dacă așa stătea treaba, ea nu voia să știe despre asta. Poate că Marge nu venise în mod intenționat, știindu-și seama că situația în sine avea să fie oarecum încordată. Jack Griffin fusese cel care ajunsese primul și apoi rămăsese undeva în spate, în timp ce mama și tatăl ei captaseră automat atenția tuturor. Probabil că se simțise destul de prost, dat fiind că Olivia abia dacă avusese vreun moment pe care să îl petreacă cu el.

- Te încrunți.

Justine se uită la soțul ei și nu văzu altceva decât o dragoste imensă. Voia ca asta să nu se schimbe niciodată, absolut niciodată.

- Sper că tu o să mă iubești mereu, Seth, spuse ea în șoaptă.

- Jussie, cum poți să spui așa ceva? întrebă el. O să te iubesc până la ultima suflare.

- Promiți?

- Din toată inima, spuse el, strângând-o și mai tare în brațe.

- Nu vreau să ni se întâmple și nouă ce li s-a întâmplat părinților mei.

Seth o sărută pe frunte.

- N-o să ni se întâmple. N-o să lăsăm să ni se întâmple așa ceva.

Divorțul părinților ei se petrecuse cu mult timp în urmă și, cu toate acestea, Justine rămăsese afectată. Știa că probabil părea nesigură și avidă de atenție în plan emoțional, așa că dădu vina pe starea ei de oboseală. Faptul că își văzuse prietenii împreună, râzând și stând de vorbă cu oaspeții de la petrecerea de nuntă îi reamintise lui Justine de viața fericită pe care o avuseseră toți înainte de moartea lui Jordan.

- Mi-e dor de familia mea, îi șopti Justine.

– Îmi pare rău că James n-a putut fi aici.

Fratele ei era în Marina Militară şi, fiind staţion în baza navală din San Diego, nu putuse să partic la petrecere.

– Mi-aş fi dorit să fi putut să vină şi el.

– Dar nu la fratele acesta te refereai, nu?

– Nu. Mi-ar plăcea atât de mult ca totul să revină cum era înaintea verii din anul 1986...

Se opri, înghiţind în sec.

– Mi-amintesc cât de furioasă am fost pe Jordan dimineaţa aia pentru că-mi citise jurnalul. Şi... şi ap în după-amiaza aceea fratele meu geamăn era mort, părinţii mei – toată familia mea, de fapt, n-a mai f niciodată la fel.

Justine se întoarse să se uite la soţul ei, cu lacri în ochi.

– Nici unul dintre noi n-a trecut vreodată peste as

– Ştiu.

Seth o frecă uşor pe obraji cu degetul mare, prin du-i primele lacrimi. Continuă să o ţină lipită str de el.

– O să te iubesc mereu, îi promise el din nou.

Ridicându-şi capul, ea îi căută gura. Săruturile l deveniră din ce în ce mai profunde, făcându-i să sim o dorinţă cunoscută, din ce în ce mai intensă.

Seth o ridică în braţe ca şi cum ar fi fost un fulg nea. O duse pe braţe până în dormitor şi o ajută să scoată rochia înainte să-şi scoată şi el propriile haine.

Făcură dragoste încet, cu emoţie, iar după ce ter nară rămaseră înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.

– Întotdeauna o să fie atât de bine? întrebă ea, s tându-i umărul.

– Eu aşa sper, o tachină Seth.

– Seth?

– Hmm?

– Ce părere ai de copii?

– Copii? Adică ce părere aş avea dacă am face bebe?

- Da.

Adică, exact așa.

- Acum?

- Ei bine... în curând.

- Cât e de curând? întrebă el.

Ei îi trebui o clipă să cugete la această întrebare.

- Mă gândeam că foarte curând, adică în nouă sau zece luni. Dacă ești și tu de acord.

Ea își trecu piciorul moale și mătăsos peste piciorul lui.

- Mi-ai spus cândva că nu vrei să ai copii.

- M-am răzgândit. Tu ce zici de un copil - sau doi?

- Aș fi superîncântat, dar numai dacă ești sigură de asta.

- Sunt sigură.

Seth o sărută pe gât și își lăsă buzele să îi coboare pe claviculă și apoi mai jos. Justine își arcui spatele și gemu ușor în timp ce el începu să-i sugă sfârcul cu tandrețe.

Seth trecu de la un sân la altul, oprindu-se puțin între.

- Am o întrebare.

- Întreabă-mă orice, șopti ea, gâfâind, nerăbdătoare ca el să facă din nou dragoste cu ea.

- Ați mai avut gemeni în familie?

Justine râse.

- În fiecare generație.

Seth scoase un geamăt exagerat.

- Exact de asta mi-era teamă.

- Dacă o să se întâmple să avem un băiat..., murmură în timp ce el continua să îi exploreze corpul.

Își trecu mâinile peste umerii lui lați și suspină din cauza preaplinului senzațiilor ce puseseră stăpânire pe ea.

- Hmm...

- Aș vrea să-i dăm numele fratelui meu.

Seth își înălță capul astfel încât privirile li se întâlniră camera învăluită în lumina lunii.

- Și eu la fel.

– Cred că Jordan s-ar bucura foarte tare ca fiul nost
să-i poarte numele.

Ochii lui Seth păreau că sclipesc.

– Cred c-ar trebui să începem proiectul ăsta cu beb
lușul chiar acum, nu-i așa?

Într-o clipă se rostogoli peste ea, iar Justine își d
chise corpul și inima ca să primească toată dragost
lui. Viața ei n-ar fi putut niciodată să redevină cea
dinaintea acelei după-amiezi de vară de acum șaispre
ce ani. Și cu toate astea, pentru prima oară de atun
se simțea cu adevărat liberă să-și construiască o ferici
nouă. A ei și a lui Seth.

capitolul 7

Acum că petrecerea de nuntă a lui Justine și Seth
terminase, Olivia putea să se concentreze asupra Zi
Recunoștinței. Stând în biroul de la tribunal, după
zi întreagă petrecută în sala de judecată pentru a
soluții legale diferitelor probleme de natură familial
își frunzări paginile agendei și constată perplexă că
bătoarea era incredibil de aproape. Oare când zbur
timpul? Aproape că nu-și mai amintea când îl văzu
ultima oară pe Jack. Era vina ei sau... Nu, el era cel c
o evita, hotărî ea. Olivia clătină din cap; nu voia să
gândească la relația ei cu Jack Griffin plină de suiș
și coborâșuri.

Se auzi un ciocănit politicos la ușă. O bătaie ușo
pe care Olivia o recunoscu imediat ca fiind a mam
sale. Lui Charlotte îi plăcea să stea din când în când
sala de judecată a Oliviei. Susținea că cel mai bine tri
ta în timp ce asculta cazurile judecate de Olivia. Ar
ori însă îi făcea vizite Oliviei în biroul de la tribunal,
atunci de regulă fiindcă avea o părere bine conturată
privire la unul dintre cazurile fiicei ei. Charlotte reu
de regulă să îi împărtășească părerile sale într-un m
direct și fără echivoc.

- Intră, mamă, strigă Olivia.

- Cum de-ai știut că sunt eu? întrebă Charlotte, intrând în încăpere.

Avea la ea geanta de lucru, cu andrele și ghemuri pentru tricotat, de două ori mai mare decât poșeta ei, și aceea deloc insignifiantă ca dimensiuni. Aruncă o privire aprobatoare la rafturile din mahon închise la culoare, ce se întindeau pe trei din pereții încăperii.

Olivia își reținu un zâmbet.

- Ce-ți mai trece prin minte, mamă?

Charlotte își puse geanta de lucru pe canapeaua verde din piele și se lăsă să se afunde în pernele groase ale acesteia.

- Îți dai seama că aproape a venit Ziua Recunoștinței?

- Chiar acum mă gândeam la asta. Jur că nu știu ce s-a întâmplat cu luna asta.

- Mă gândeam că anul acesta ar trebui să-l invităm pe Jack. Tu ce zici?

De fapt, Olivia nu avea nimic împotrivă. Indiferent dacă ne evita pe cine, o invitație la cina de Ziua Recunoștinței putea fi un pas însemnat spre a atenua ruptura dintre ei.

- E o idee minunată.

Mama ei strălucea de încântare.

- Fiul lui locuiește în continuare la el, așa că trebuie să-l includem și pe Eric, îi aminti Olivia.

- Desigur, încuviință Charlotte fără să stea pe gânduri.

- Cum rămâne cu Cliff Harding? Va fi singur?

Charlotte își luă geanta de lucru și și-o puse pe genunchi.

- Am vorbit chiar ieri cu el și mi-a zis că se duce cu prietenul pe Coasta de Est ca să petreacă sărbătoarea cu Alica ei și familia ei.

- Cât de drăguț.

Lui Olivia îi plăcea foarte mult Cliff, și în mod special îi plăceau blândețea și răbdarea cu care se ocupa

de Charlotte – şi de Grace. Fusese extrem de bu
roasă că el acceptase invitaţia de a participa la petre
rea de nuntă a lui Justine şi Seth. Prezenţa lui făcu
în mod evident evenimentul mult mai plăcut pent
Grace, mai ales că el îşi petrecuse marea majoritate
după-amiezii lângă ea. Când Cliff era prin preajma
Grace părea mult mai sigură pe ea şi mai naturală,
cum era pe vremuri. Era emoţionant să o vadă reacţ
nând pozitiv la atenţia acordată de un bărbat. Că
Dan dispăruse, Grace bănuise că probabil ea era c
care într-un fel sau altul nu avea tot ce îi trebuia un
soţii bune. Luni întregi, se învinovăţise pe ea însă
deşi Olivia era sigură că vina nu putea să-i aparţină
vreun fel.

– Fac eu plăcintele, spuse Charlotte. De carne, d
mere, de dovleac şi de pere. Adevărul este că-mi place
plăcintă de pere făcută aşa cum trebuie.

– Dar colăceii? întrebă Olivia însufleţită.

Colăceii copţi la cuptor de mama ei erau un adevăr
deliciu, de neuitat la orice zi festivă.

– Bineînţeles că tot eu îi fac. Absolut.

Apoi completară meniul – cine şi ce o să aducă. Ol
via era responsabilă de pregătirea curcanului, cu tot cu
umplutură şi celelalte garnituri. Olivia avea să o roag
pe Justine să facă salata de fructe şi orice altceva cu
care mai dorea să contribuie. Jack şi Eric aveau să fi
oaspeţii lor.

De îndată ce mama ei plecă, Olivia se întinse după
telefon şi apelă numărul lui Jack de la redacţia ziarului.
Centralista îi făcu imediat legătura.

– Griffin, spuse el răstit, părând preocupat.

– Lockhart, replică Olivia.

– Olivia.

Vocea i înmuie instantaneu:

– Bună.

– Bună şi ţie. Ce faci?

– Mai întâi spune-mi cu ce eşti îmbrăcată.

Glasul lui îşi recăpătase tenta aceea jucăuşă.

- Jack! Sunt la tribunal.
- OK, atunci ce-ai pe sub roba de judecător?
- Vrei să încetezi?

El oftă de parcă îi era extrem de greu să se abțină.

- Care-i treaba? Ți-e dor de mine, nu-i așa?
- Am sunat să vă invit pe tine și pe Eric de Ziua Recunoștinței să luați cina cu mama, Justine, Seth și cu mine.
- Pe bune? Vreau să spun, desigur. Minunat. Chiar ne-ar face plăcere.
- N-aveți alte planuri?
- Nu, îi răspunse Jack. Sau, mă rog, aveam de gând să iau un curcan înghețat de la raionul cu produse congelate și să-l bag la cuptor. Îți dai seama că alternativa e net superioară. Ar fi perfect... numai să..., ezită el.
- Să ce? întrebă ea.
- Te-ar deranja să mai inviți pe încă cineva?
- Pe cine?
- E o femeie cu care m-am întâlnit în ultimele săptămâni... E singură și ea și...
- Jack!
- Nu mă crezi?
- Nici măcar pentru o secundă.

Olivia se abținu din răsputeri să nu izbucnească într-un râs zgomotos. Își făcuse griji cu privire la relația lor, însă totul părea că revenise la normal.

- Am vorbit serios când am spus că aș vrea să mai inviți pe cineva, spuse el, iar tachinarea din voce îi dispăru. Te-ar deranja teribil dacă aș ruga-o pe Shelly Larson să ni se alăture?
- Prietena lui Eric? Cea despre care el crede că este însărcinată cu copilul altcuiva? întrebă Olivia încruntându-se.
- Sunt disperat ca ei doi să se împace, îi spuse Jack. Fiul meu se simte îngrozitor fără ea. O iubește pe Shelly, și mă gândesc că dacă ar fi să se întâlnească pe un teritoriu neutru poate ar reuși pur și simplu să repare răul făcut. Da, va fi nevoie ca Eric să-și schimbe atitudinea,

dar vrea să o facă dacă şi Shelly este la rândul ei dispu să o facă.

Olivia nu voia să fie prinsă în mijlocul acestui co flict, însă îşi dădea seama că Jack nu mai ştia ce să m facă şi cam ajunsese la capătul puterilor tot încercân să rezolve această situaţie. Eric şi Shelly erau în mo evident într-un impas – iar Eric nu arătase în vreun f că ar vrea să se mute din casa lui Jack.

– O să faci asta pentru mine, Olivia? o imploră Jac De dragul sănătăţii mele mintale.

Şi al relaţiei lor, adăugă Olivia în gând.

– Cu o singură condiţie, spuse ea. Nu cred că este idee bună să-i spui lui Eric sau lui Shelly că tu ai pu totul la cale în acest scop anume. Trebuie să-i spui lu Eric că eu sunt cea care o invită pe ea.

– S-a făcut, promise el. Dar o să vorbeşti tu cu Shell pentru mine? Te rog? Nu vreau să pară că mă bag und nu-mi fierbe oala.

– Dar exact asta faci, sublinie Olivia.

– Sigur, însă nu mi se pare că am de ales. Din câte se pare, nu sunt în stare să se descurce singuri.

– Bine, dă-mi numărul ei de telefon, spuse ea cu un oftat.

Ea îl notă, iar apoi trasă nişte liniuţe ondulate, ca nişte norişori, în jurul cifrelor în timp ce continuară să stea de vorbă.

– Ai ceva planuri pentru diseară? întrebă Jack, iar vo cea îi scăzu devenind răguşită şi sexy.

– Nu ştiu. De ce? Te-ai gândit tu la ceva?

– La Camera de Comerţ este ziua porţilor deschise. Vrei să mergi?

Tonul insinuant al lui Jack sugera mai degrabă o noapte de amor pasional în locul unui eveniment mai degrabă plictisitor legat de lumea afacerilor.

– Cred că e posibil să reuşesc să integrez activitatea asta în agenda mea socială extrem de încărcată.

– Pot să trec să te iau la şapte?

– La şapte e bine.

- Îmbracă-te în ceva sexy.
- Pentru Camera de Comerţ?
- Nu, Olivia, răspunse el sec, pentru mine.

Zâmbetul ei dură mult timp după ce convorbirea telefonică luă sfârşit.

De îndată ce ajunse acasă, Olivia o sună pe Shelly Larson. După o introducere lungă în care explică cine este şi care era motivul pentru care a sunat, aşteptă un răspuns la invitaţia pe care o făcuse.

- Eric ştie despre asta? întrebă Shelly.

Vocea ei era plăcută şi melodioasă. Olivia încercă să asocieze vocea cu fotografia pe care i-o arătase Eric cândva. Din câte îşi aducea aminte, Shelly era o brunetă minionă care lucra pentru o agenţie de publicitate din Seattle. Locuise împreună cu Eric timp de aproape doi ani de zile.

- Jack mi-a sugerat să te invit, spuse Olivia. Am fost de acord, cu condiţia ca nici unul dintre voi să nu vină acolo fără să ştie despre asta. El chiar speră ca tu şi Eric să puteţi să vă rezolvaţi o dată pentru totdeauna problemele.

Shelly nu răspunse; din câte se părea, mai avea încă nevoie de timp să se gândească.

- Tu ai pe cineva din familie în împrejurimi? întrebă Olivia, dorind să-şi facă o idee despre existenţa lui Shelly.

- Nu – mama a murit când eram mică de tot, iar tata n-a prea făcut parte din viaţa mea. Am fost crescută de bunică-mea, însă s-a prăpădit acum trei ani.

- Aşadar, eşti pe cont propriu.

- Da.

Ea nu prea părea interesată să continue discuţia pe această temă. În schimb, brusc izbucni:

- Pur şi simplu, nu înţeleg de ce Eric nu vrea să creadă că acest copil e al lui. Prin asta mă insultă pe mine şi întregul meu set de principii şi valori.

În mod sigur Olivia nu voia să ia partea nici unuia dintre ei. Potrivit spuselor lui Jack, fiul lui era incapabil să procreeze, dar la urma urmei, orice era posibil.

– Câteodată bărbaţii nu sunt decât nişte tăntălăi, spuse ea, sperând că păruse suficient de compătimitoare.

– Mulţumesc foarte mult pentru invitaţia la cină, spuse Shelly, glasul redevenindu-i puternic şi încrezător, însă trebuie să refuz. Eu şi Eric am terminat definitiv.

– Ba nu, atâta vreme cât eşti însărcinată cu copilul lui, îi aminti Olivia. În cazul ăsta, relaţia voastră nu e nici pe departe terminată.

– Nu contează. Eric nu mă crede şi, în ceea ce mă priveşte, orice tribunal se poate ocupa de asta. Nu vreau să vă stric plăcerea petrecerii de Ziua Recunoştinţei – nu-i fi corect nici faţă de tine, nici faţă de Jack sau ceilalţi oaspeţi ai tăi. A fost foarte frumos din partea lui Jack să vrea să mă includă şi pe mine, însă pur şi simplu n-o să meargă.

Olivia nu se simţea deloc în largul ei să încheie deja convorbirea, acum că ştia că Shelly era singură pe lume.

– Mi-ar plăcea să păstrăm legătura, Shelly, asta dacă nu te deranjează.

– Nu, cred că nu. Totuşi Jack are dreptul să-şi cunoască nepotul.

Închiseră aproape imediat, iar Olivia rămase acolo, gândindu-se la cele spuse. După părerea Oliviei, tânăra dovedise o înţelepciune extraordinară când refuzase invitaţia. Îşi dădea seama cât şi-ar fi dorit Shelly să fie inclusă printre participanţii la petrecere, şi cu toate astea refuzase, ştiind că ceilalţi nu s-ar fi simţit în elementul lor din cauza situaţiei dintre ea şi Eric.

Jack sosi la timp, la ora şapte.

– Ei bine? întrebă el plin de speranţă. Ai vorbit cu Shelly?

– Da, dar ne-a refuzat invitaţia.

– Nu!

Jack gemu și își trecu amărât degetele prin păr.

- Eric ce-a spus?

- Că o să vină la cină dacă vine și Shelly, dar altfel se gândește să se ducă la niște prieteni de-ai lui din Kirkland, acolo unde muncește.

- Poate că așa-i mai bine, spuse Olivia.

- Pentru mine, nu! strigă Jack.

Și nici pentru ei, se gândi Olivia.

- Fir-ar să fie, speram că voi primi niște vești mai bune!

Se aplecă ușor spre scaunul ei, apoi bagă mâna în buzunar.

- Am chestia asta la mine de câteva săptămâni bune și așteptam momentul potrivit să ți-o dăruiesc.

Scoase la iveală un pachet înfășurat într-o folie lucioasă, multicoloră.

- Este cadoul de ziua ta de naștere.

Ea se uită lung la el, uluită.

- Hai, dă-i drumul, o îndemnă el. Desfă-l.

Olivia luă cadoul, se așeză lângă Jack și apoi desfăcu panglica.

- Îmi pare rău că-l primești atât de târziu, spuse el, privind-o cu îngrijorare.

Ea desfăcu folia de împachetat și ridică cu grijă capacul unei cutii de catifea gri. În momentul în care văzu brățara elegantă cu diamante mărunte, nu-și putu înăbuși un icnet.

- Îți place? întrebă el.

- Jack, nu... nu știu ce să zic.

- Voiam să știi cât de importantă ești pentru mine, Olivia.

- Oh, Jack...

Se chinui să îi spună cât de bucuroasă era și apoi decise că nu mai era nevoie de cuvinte. Puse cutiuța deoparte cu mare grijă și își petrecu brațele în jurul gâtului lui Jack, sărutându-l într-un fel care să-i transmită cât se poate de limpede cât de mult îi plăcea.

*

Ziua Recunoştinţei avea să fie o zi liniştită pen
Grace, având-o doar pe Maryellen alături, să-i ţină co
panie. Divorţul fusese finalizat şi declarat ca atare lu
Nu fusese nevoie să se prezinte şi ea la tribunal; M
Spellman o sunase după-amiaza târziu cu vestea că to
decursese fără probleme. Luni după-amiază, gata,
mai era măritată cu Dan. Toată hârţogăria fusese se
nată, parafată şi autentificată de notar. Era din nou
femeie căsătorită.

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, Grace se trezi
vreme. Exact aşa cum făcuse anul trecut. Dar atun
de Ziua Recunoştinţei, cumpărase un curcan de no
kilograme. În timp ce umplea pasărea şi o pregătea pe
tru băgat la cuptor, Dan făcuse tot felul de glume cu
iar apoi se dusese afară să taie lemne de foc. Mai târzi
Kelly şi Paul veniseră la cină şi la fel şi Maryellen. Fuse
o zi plăcută, o zi petrecută în sânul familiei, plină
râsete şi căldură.

Anul acesta, Kelly şi Paul erau în maşină, în d
casa părinţilor lui, Dan dispăruse, iar curcanul de no
kilograme fusese înlocuit de un piept mic de curcan
şi o plăcintă de dovleac cumpărată de la magazin.

Grace descoperi că îi era imposibil să-şi controle
emoţiile. Casa parcă nu fusese niciodată atât de mare
de goală. Simţindu-i starea de spirit, Buttercup rămase
aproape de Grace în timp ce ea se plimba din cameră în
cameră, fără ţintă.

La scurt timp după ce depusese actele pentru divorţ,
Grace eliberase partea lui Dan din garderobul comun
în care îşi ţineau hainele. Deşi mai căutase prin hai-
nele lui şi înainte, disperată să găsească vreun indiciu
referitor la motivul pentru care soţul ei dispăruse şi
unde anume, luase la mână pentru a doua şi chiar a
treia oară fiecare buzunar de cămaşă şi de pantaloni
în parte. Apoi îi împăturise hainele şi le puse deoparte
ca să le doneze la vreun azil. Acum erau împachetate în
saci şi cutii, pe care le lăsase pentru moment într-unul
din dormitoarele goale.

Telefonul sună, și uitându-se la ceasul de la mână, Grace văzu că era aproape șapte.

- Alo, spuse ea, întrebându-se cine ar suna atât de devreme.

Drept răspuns auzi un pârâit static în receptor.

- Alo, spuse ea din nou, de data aceasta mult mai tare.

La capătul celălalt se închise, iar pe ea o cuprinse un sentiment straniu. Închise, dar mai ținu mâna pe receptorul telefonului timp de câteva secunde. Cât de... ciudat. Era exact genul de tâmpenie pe care numai Dan ar fi putut s-o facă. Dumnezeule din Ceruri, oare *era cu putință* să fie el?

Oare se gândea și el la Ziua Recunoștinței pe care o petrecuseră cu numai un an în urmă? Poate că îi era dor de ea; poate că citise despre divorț în rubrica anunțurilor legale din ziar. Dumnezeule, asta era nebunie curată! Ceva complet absurd. *Trebuia* să uite de Dan, trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Căsătoria ei era încheiată, iar ea trebuia să treacă la următoarea etapă a vieții sale.

Maryellen ajunse acasă în jurul prânzului. Deja Grace avea cartofii puși la fiert, iar pieptul de curcan era la copt, rumenindu-se frumos în cuptor. Avea de gând să facă piure de cartofi cu usturoi și să servească broccoli și o mică salată.

- Miroase bine aici, spuse fiica ei în timp ce intra pe ușa de la bucătărie.

Puse un mic ghiveci de crizanteme arămii în mijlocul mesei și o sărută pe Grace pe obraz.

- Am făcut sosul ăla din merișoare care-ți place atât de mult, spuse Grace.

- Oh, mamă, e minunat! Fără sosul tău, masa de Ziua Recunoștinței n-ar mai fi la fel.

Ea deschise frigiderul și aruncă o privire rapidă înăuntru.

- Dumnezeule, cât de mult ai făcut?

- Exact cât scrie în rețetă.

Întrebarea lui Maryellen fu doar un alt mod de a-i reaminti că anul acesta nu erau decât ele două.

– Ia-ţi acasă ce vrei.

– OK.

Fără să aibă stare, Maryellen se plimbă de colo-colo prin bucătărie.

– Ai nevoie de mine? Vrei să fac ceva?

– Totul este sub control.

Fiica ei o porni prin hol spre ceea ce fusese cândva camera ei. Se întoarse peste vreo două minute.

– Văd că i-ai împachetat toate lucrurile lui tati.

Grace simţi un nod în gât din cauza lacrimilor. Încuviinţă din cap.

– Divorţul s-a finalizat luni.

– Ştiu, spuse Maryellen strângând-o uşor de braţ. Cum te simţi?

– Cam la fel cum te simţeai şi tu când ai divorţat.

Maryellen oftă adânc:

– Atât de rău?

Grace se uită într-o parte, hotărâtă să nu lase ca ziua asta în care trebuiau să se simtă recunoscătoare să se transforme într-o zi a mâhnirii şi a furiei.

Telefonul sună, şi Grace îi făcu semn lui Maryellen să răspundă, fiindu-i teamă că ea n-ar fi putut spune nimic.

– Alo, spuse Maryellen, apoi se încruntă. Alo? *Alo?*

După un scurt moment, puse receptorul în furcă.

– Ce ciudat! Nu era nimeni pe fir.

– Am primit şi mai devreme un apel ca ăsta, spuse Grace. Nici atunci n-a spus nimic.

Maryellen se uită lung la ea, marcată.

– Crezi c-a fost... tata?

Grace deja bănuise exact acest lucru, însă nu avea cum să ştie cu siguranţă. Fusese extrem de important pentru ea să mai reducă din cheltuieli, iar la scurt timp după dispariţia lui Dan anulase funcţia de identificare a apelantului şi alte opţiuni suplimentare oferite de compania de telefonie.

- De ce-ar face aşa ceva? întrebă Maryellen, părând supărată acum. De ce nu poate pur şi simplu să nu se mai amestece în vieţile noastre în loc să apeleze la stratagemele astea mizerabile?

- Bănuiesc că îi e dor de noi, spuse Grace.

Era singurul motiv la care se putea gândi.

- Dacă îi e atât de dor de noi, de ce nu vine acasă? strigă Maryellen. Am de gând să-i spun asta.

Apoi se întinse după telefon şi începu să formeze un număr.

- Pe cine suni? întrebă Grace.

- Steluţă 69.

- N-o să meargă, spuse Grace, cu vocea gâtuită. N-am putut să-mi mai permit toate opţiunile suplimentare... Probabil că Dan ştie asta. Probabil că şi-a dat seama că n-o să fiu capabilă să-i localizez apelul.

Închise ochii într-un efort inutil de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

- Câteodată mă gândesc că-l urăsc pentru că ne face asta.

- Mamă, nu-i nimic. Nu-l putem lăsa să ne distrugă ziua...

- Eu şi tatăl tău am fost căsătoriţi mai bine de treizeci şi cinci de ani.

Îşi simţi picioarele tremurând şi se aşeză brusc pe un scaun de bucătărie.

Telefonul sună din nou.

- Nu răspunde! spuse Grace. Nu-i da satisfacţie. Lasă-l să sune, lasă-l să sune şi gata.

La al cincilea apel, robotul telefonic porni automat, şi încă o dată singurul sunet pe care îl auziră fu acel pârâit static.

Maryellen îşi trase un scaun şi se aşeză la masă faţă în faţă cu Grace. Îi luă mâinile mamei sale, strângându-le cu putere.

- Nu ştiu de ce-a plecat tata, şopti ea, dar oricare ar fi fost motivul, cu siguranţă nu a fost din cauză că ai făcut

sau nu ai făcut tu ceva. Eşti o mamă minunată şi ai fă
o soţie bună.

Grace îşi înălţă capul şi o privi în timp ce lacrimile
curgeau pe şervetul de lângă farfuria din faţa ei.

– Mulţumesc, scumpo.

Şi-ar fi dorit să o creadă pe Maryellen, însă nu crede
că bărbaţii pleacă pur şi simplu de acasă dintr-o căsnicie
care durase atât dacă sunt fericiţi şi mulţumiţi.

Îşi trase nasul şi făcu un efort să-şi scoată din minte
telefoanele. Maryellen îi dădu drumul la mâini şi-i întinse
se un şerveţel să-şi şteargă ochii.

– Mi-aş fi dorit ca Cliff Harding să fie aici, spuse
Maryellen cu multă convingere. Asta ar fi fost o mare
lovitură pentru tata, nu-i aşa? Ar fi meritat să sune şi să
răspundă un bărbat.

Grace zâmbi palid.

– Chiar că da.

Apa de la cartofi începu să dea în fiert peste marginile
nile cratiţei, iar Grace sări să dea focul mai încet. Se
folosi de aceste câteva secunde ca să-şi revină şi când
se întoarse la masă zâmbea.

– Mamă, spuse Maryellen ezitând. Cum stă treaba cu
tine şi domnul Harding? Aveţi de gând să începeţi să
ieşiţi împreună acum că divorţul este încheiat?

Grace se tot gândise la asta de săptămâni bune încoace,
ce, fără să fie în stare să ajungă la o decizie fermă. De
fapt, îl pusese deja pe Cliff să aştepte degeaba o dată.

– Probabil că nu, îi spuse ea fiicei sale.

– Ar trebui s-o faci, o îndemnă Maryellen. Îmi place
de el. Ştiu că lui Kelly s-ar putea să-i vină greu să accepte
un alt bărbat în viaţa ta, dar o să se obişnuiască.

– Nu-i vorba de ceea ce o să spună Kelly – sau tu
sau oricine altcineva, în chestiunea asta, i se confesă
Grace. Nu mă înţelege greşit, îmi place Cliff, însă nu
sunt pregătită să intru în lumea celor care ies sau îşi
dau întâlniri.

– Dar, mamă...

- E prea devreme. Încă mă resimt după despărțire. Am crezut... am sperat c-o să se termine totul la pronunțarea divorțului, dar acum îmi e clar că n-o să se întâmple așa. *Trebuie* să știu, Maryellen. Am nevoie de răspunsuri. Unde-i tatăl tău? De ce n-a putut să-mi spună unde sau de ce a plecat? Ce secret misterios și greu de înțeles are de ascuns față de noi?

Grace știa foarte bine că viața nu-ți dădea întotdeauna răspunsuri. Probabil că într-o bună zi avea să-și găsească și ea liniștea. Însă pentru moment nu avea parte de așa ceva. Dimpotrivă, simțea incertitudinea, furia și durerea mocnind în interiorul ei, la fel de puternic ca în ziua în care soțul ei dispăruse. Nu că n-ar fi avut și momente fericite sau destule lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Își avea în continuare fiicele, prietenii, slujba, dar...

- *Trebuie* s-o faci, mamă. Trebuie.

Fiica ei spuse asta cu o asemenea hotărâre, încât Grace nu știu cum să reacționeze.

- Dacă n-o faci, mi-e teamă că o să sfârșești ca mine.

- Și ce anume e-n neregulă cu tine? întrebă Grace dezaprobator.

- Uită-te la mine! țipă Maryellen. Am treizeci și cinci de ani și sunt absolut îngrozită să nu mă îndrăgostesc din nou. N-am încredere în propria judecată. Practic fac un atac de panică dacă un bărbat vrea să mă sărute. Mi-e atât de teamă de ce s-ar putea întâmpla că resping pe oricine ar vrea să se apropie de mine. Mă uit la Kelly și la Paul, iar ei par atât de fericiți și de normali. De ce nu s-a putut să fie la fel și căsnicia mea?

- Oh, Maryellen...

Grace habar nu avea ce să îi spună fiicei sale. Maryellen vorbea atât de rar de căsătoria ei, încât habar nu avea cum ar fi putut să o facă să se simtă mai bine.

- Îl iubesc pe micuțul Tyler atât de mult... Dar n-o să am niciodată propriul meu copil.

- Nu spune asta. Încă ești tânără, insistă Grace.

Maryellen clătină din cap.

– Nu lăsa ca divorțul ăsta să-ți facă ce mi-a făcut m al meu, repetă ea. Te rog, mamă. Mai ai ani buni în inte. Dacă ți se va mai oferi încă o șansă să iubeș profită de ea! Promite-mi că o să profiți de ea – și o să fii fericită. Altfel nu cred că o să-mi mai găse vreodată fericirea.

Sărbătoarea de Ziua Recunoștinței cu mama ei fuse una din cele mai solicitante zile din viața ei, se gând Maryellen în timp ce deschidea galeria vineri dimine la prima oră. Încă se simțea secătuită din punct de v dere emoțional. Dacă ar fi putut să-și ia liber azi, ar f făcut-o. Însă se aștepta să fie asaltată de clienți în ziu care prin tradiție era cea mai mare zi dedicată cumpăr turilor din tot anul.

Cu atât de mulți oameni care trecură pe la galerie se făcu aproape ora două înainte să apuce să-și mănân ce sendvișul făcut din carnea de curcan rămasă de la masă. De altfel, singurul motiv pentru care avu totuș parte de un moment în care să-și tragă sufletul era asistenta ei, Lois Habbersmith, care fusese de acord să lucreze în după-amiaza asta cu ea. Proprietarii galeriei, familia Webber, locuiau în California și nu veneau nici odată, având încredere deplină în Maryellen să se ocupe de toate aspectele afacerii.

Stând pe un scaun în camera din spate, Maryellen își încrucișă picioarele și abia ce apucase să muște prima oară din sendviș că în încăpere intră Jon Bowman.

– Jon...

Nu se așteptase să apară. Inima începu să-i bată ca nebuna. Bărbatul o sunase de două ori de la petrecerea de Halloween încoace, iar ea reușise de fiecare dată să evite să vorbească cu el.

– În continuare fugi de mine? întrebă el.

– Nu știu ce vrei să spui, minți ea.

El zâmbi, dându-i de înțeles că nu îl păcălise.

– Ai mai avea ce face cu încă vreo câteva fotografii de-ale mele?

- Da, răspunse ea, cât se putea de încântată să mai trimească lucrări de-ale lui, oricât de multe. Ultimul set a fost vândut în totalitate.

- Pot să ți le dau în seara asta?

Ea se întrebă de ce oare nu i le adusese acum.

- Da, ar fi minunat. La ce oră?

- La șapte.

Galeria se închidea la șase.

- Pot să te aștept aici, îi spuse ea.

Avea să afișeze fotografiile acolo pe loc, astfel încât a doua zi să le pună deja în vânzare.

- Vreau să le iei de la mine de-acasă, spuse el fără pic de emoție în voce sau pe față. Îți promit că drumul cu mașina o să facă toți banii.

Maryellen se încruntă. Cât de inteligent fusese el să se asigure că ea nu-și făcuse nici un fel de alt program.

- Eu aș prefera mai degrabă să le aduci tu aici.

Acesta era modul în care funcționase în trecut înțelegerea dintre ei.

- Știu c-ai vrea, însă nu și de data asta. O să pregătesc cina pentru tine. Dacă chiar vrei fotografiile atunci să fii la mine acasă la șapte.

Dădu să-l contrazică, să-i spună că nu se va lăsa șantajată în felul acesta, dar însă el nu-i lăsă prilejul. Pur și simplu plecă. Dacă avea de gând să îl contrazică, trebuia să se ducă după el în galeria plină de lume, iar el știa că nu o va face.

De două ori în aceeași după-amiază, Maryellen avu cereri legate de lucrările lui Jon și se trezi promițând că acestea vor fi disponibile a doua zi. Fotografiile lui se vindeau aproape imediat ce erau expuse pe pereții galeriei. Dacă mai voia și altele, el îi spusese cât se poate de clar că trebuia să vină și să le ia singură.

La șapte, bombănind în sinea ei, Maryellen conducea pe un drum de țară întunecat, folosind o lanternă să verifice adresele de pe cutiile poștale, căutând aleea pe care să intre cu mașina spre casa lui Jon. Când în cele din urmă localiză aleea cu pricina, întoarse pe un drum

de pământ acoperit cu pietriş şi merse mai bine de în un kilometru şi jumătate. Chiar când era pe cale să nunţe, îi apăru în faţa ochilor o casă cu etaj.

Parcă maşina în spate, se dădu jos şi se opri să uite la luminile jucăuşe din Seattle ce străluceau p partea cealaltă a Puget Sound. Cel mai probabil ca lui era aproape de ţărm. Un feribot, cu lumini extrem de puternice, aluneca parcă de-a lungul apei undev la distanţă.

– Mă întrebam dacă o să vii, spuse Jon de undeva di întuneric.

Îşi făcu apariţia din umbră ca s-o întâmpine.

– Nu prea mi-ai lăsat de ales.

Nu-i plăcuse asta şi voia ca el să ştie.

– Nu, nu prea, încuviinţă el. Vino înăuntru.

– Nu... nu pot să rămân la cină. Sper că nu te-ai de ranjat în nici un fel.

– Ba m-am deranjat teribil. Mi-ar plăcea să rămâi. Te rog.

– Dar...

Nu avu cum să i se împotrivească, aşa că îl urmă în casă.

Interiorul era doar parţial terminat, observă ea. Obiectele de mobilier erau dispuse pe podelele goale. Pereţii erau în mare parte nezugrăviţi. Bucătăria avea electrocasnice noi şi blaturi din plăci albe de faianţă, însă podeaua era acoperită doar cu panouri de placaj. O masă acoperită cu o faţă de masă din in şi cu lumânări pe ea se afla acolo unde probabil era sufrageria. Lumina era difuză, provenind în întregime de la o pereche de veioze mici şi de la sursele de lumină din bucătărie. Prin ferestrele mari, panoramice, se vedea imaginea uimitoare a orizontului de deasupra oraşului Seattle.

– Dă-mi voie să îţi iau haina, spuse Jon.

Maryellen vru să se împotrivească, chiar vru să o facă. În loc de asta însă, se trezi lăsându-şi haina să-i alunece

pe umeri. Jon o luă și se duse spre un garderob fără ușă și o puse pe un umeraș.

- Vrei să-mi vezi casa? întrebă el.

Ea încuviință dând din cap.

- Cine a construit-o?

- Eu, spuse el cu un chicotit ușor. Fac totul de unul singur.

Ea își aminti că Jon îi spusese lui Teri că este genul de bărbat bun la toate. Acum își dădea seama cât de adevărat era. O conduse prin casă, deschizându-i calea. Singura încăpere cu ușă montată era baia. Dormitorul matrimonial era la etaj și avea un balcon ce dădea înspre apă.

- Vara stau acolo dimineața și-mi beau cafeaua, îi spune Jon.

Ceea ce lui Maryellen nu i se păru deloc dificil să-și închipuie - liniștea, pacea, frumusețea clară și nealterată a Puget Sound dimineața devreme.

- Am cinci acri de pământ aici, continuă el. Înainte să te întrebi cum de mi-am putut permite această proprietate, ar trebui să-ți spun că pământul i-a aparținut bunicului meu. L-a cumpărat la un moment dat prin anii '50 aproape pe nimic. Când a murit mi l-a lăsat mie.

În bucătărie se auzi sunetul strident al unui dispozitiv de temporizare.

- Cina-i gata.

O ajută să coboare scările, luând-o înainte și strângându-i mâna în mâna lui. Odată ajunși în corpul principal al casei, o însoți până la masă și îi trase galant un scaun.

- Pot să te-ajut cu ceva? întrebă ea.

- Nu, o asigură el.

Mai întâi, aprinse lumânările. Apoi turnă vinul în pahare, un *gewürztraminer* foarte aromat. După aceea, aduse o salată - din frunze de salată și felii de pară proaspăt tăiată, caşcaval Roquefort ras și alune prăjite, caramelizate în miere. Sosul de salată era un amestec

de ulei, oţet de zmeură, sare şi piper, cu un miros de pregnant.

– Oh, Doamne, şopti Maryellen după ce gustă o da E absolut incredibil.

– Nu-i decât începutul, îi promise Jon.

Băură un pahar de vin la salată şi altul înaintea lului principal – somon la cuptor, cu un sos de măr atât de cremos, încât Maryellen închise ochii înainte savureze prima îmbucătură. Desertul constă într-un to din mere şi smochine.

Între felurile de mâncare, Jon umplu din nou pahar le de vin, deschizând o a doua sticlă, iar când termina cina, Maryellen se simţi încălzită şi uşor ameţită. El duse să se aşeze pe o canapea confortabilă. Un CD c muzică clasică – recunoscu *Anotimpurile* lui Vivaldi – s auzea undeva în fundal.

– O să-mi trebuiască o tonă de cafea, îi spuse ea.

– E deja pusă la făcut.

Se simţea aroma puternică. Îmbujorată şi deplin mul ţumită, îşi sprijini capul de speteaza canapelei şi se uită afară la priveliştea nemaipomenită de acolo. Luminile străluceau în depărtare asemenea unor licurici, iar apa întunecată reflecta o lună aflată la ultimul pătrar. Jon închisese luminile, aşa că propria ei imagine nu se reflecta în fereastră. Nu exista nimic care să interfereze cu priveliştea de afară.

El se aşeză lângă ea.

– N-a fost prea rău, nu-i aşa?

Apoi ca şi cum era posibil ca ea să nu fi înţeles întrebarea, adăugă:

– Să fii aici cu mine, vreau să spun.

– A fost foarte... plăcut.

– Hai, recunoaşte. Nu sunt atât de înfricoşător pe cât par, nu-i aşa?

Ea se foi şi îşi schimbă poziţia ca să se uite la el şi zâmbi.

– Dar poţi să fii.

– Când?

- Când mă săruți.

Probabil că vorbea vinul în locul ei, deși era adevărat. Jon îi luă ușor mâna și îi examină degetele lungi și delicate.

- S-ar putea să te surprindă ce am să-ți zic, dar să știi că și eu, la rândul meu, am fost speriat de sărutările tale.

- Eu te-am speriat?

Maryellen nu era atât surprinsă, cât amuzată.

Ca și cum ar fi vrut să dovedească cele afirmate, el se aplecă în față și își lipi apăsat gura de a ei. Era un sărut tandru, deloc solicitant, dar care promitea mult mai mult de-atât.

- Vezi? spuse el cu o voce joasă, ce nu suna deloc precum vocea lui.

Îi lipi mâna de pieptul lui.

- Uite, simte-mi inima.

- Da... Bate foarte tare.

Și inima ei bătea la fel de nebunește. Vrând să îi arate ce efect aveau săruturile lui, se aplecă spre el și-i acoperi gura cu gura ei. Sărutul fu mai profund, mai lung și mai intens. Până în momentul în care se încheie, lui Maryellen i se învârtea capul.

- Simte și tu inima *mea*, îi șopti ea.

Jon își puse palma lui mare peste pieptul ei, însă după aceea, ca și cum nu s-ar fi putut abține, îi cuprinse sânul. Îi lăsă suficient timp să îl oprească, dar ea pur și simplu nu putu să o facă. Senzațiile pe care atingerea lui le producea înlăuntrul ei erau prea excitante. Prea tentante. Degetele lui îi descheiară nasturii bluzei în timp ce continua să o sărute. Chiar înainte ca el să termine, ea își duse mâinile în spate ca să își scoată sutienul, lăsându-și sânii să i se reverse liberi. Jon îi apucă cu ambele mâini și gemu când ea se aplecă mai mult spre el și își plimbă limba de-a lungul marginii interioare a urechii lui.

După aceea, totul se întâmplă atât de repede, încât Maryellen nu-și mai dădu seama cine pe cine dezbrăca.

Tot ceea ce știa era faptul că erau pe canapea, iar Jon gata să facă dragoste cu ea. Bărbatul nu-și luă ochii ochii ei când se ridică deasupra ei.

– Vrei să faci asta? întrebă el.

Ea închise ochii și încuviință din cap, atât de dorni să îl simtă în ea, încât își înfășură strâns brațele în ju lui și-i trase gura înapoi spre gura ei.

– Spune-o, insistă el.

– Da, te rog.

Făcură dragoste încet și îndelung. Și o făcură ext ordinar, altfel decât orice experimentase ea vreodată. I un moment dat, în timpul nopții, se duseră sus la e în patul lui. Extenuată, Maryellen se cufundă într somn adânc cu trupul lui Jon încolăcit în jurul ei, c brațul lui petrecut pe deasupra taliei ei și cu mâinile l lipind-o strâns de el.

Puțin înainte de răsărit, dis-de-dimineață, când l mina abia începea să coloreze cerul, ea se foi. Complet surprinsă, fără să cunoască aproape deloc ce era în j rul ei în cameră, Maryellen se trezi și se ridică bru în fund.

– Unde sunt? întrebă ea.

– Ești cu mine, spuse Jon și o luă înapoi în brațele lu aducând-o la loc.

O sărută din nou, iar ea se întoarse cu fața la el. A doua oară când făcură dragoste, ea stătu deasupra lui, părul ei lung căzându-i peste umeri și sâni.

Dimineața, Maryellen se trezi prima și rămase în t cere în brațele lui câteva momente bune, gândindu-se la ceea ce făcuse. Jon Bowman o sedusese –, iar ea îl lăsase. Îi dăduse să bea și să mănânce, iar apoi o atr sese la el în pat –, iar ea îl lăsase. Ba chiar voise să se întâmple, și asta fără să se gândească la măsuri contr ceptive sau la vreo formă de protecție sexuală. Ceea ce era nebunie curată.

Având grijă să nu îl deranjeze, se dădu jos din pat, ex trem de rușinată când descoperi că este complet goală. Coborând scările pe vârfuri, își adună hainele una câ

și le lipi la piept, peste sâni. Își puse lenjeria intimă chiar își trăgea pantalonii largi de lână când Jon apăru capătul scărilor, gol de la brâu în sus.

- Pleci pe furiș? întrebă el.

Ea nu răspunse. Intențiile îi erau evidente, iar ele nu includeau micul dejun și nici cafeaua și ziarul de dimineață.

- N-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat.

- Și totuși s-a întâmplat. Ai de gând să te prefaci că nu?

Ei îi ardea fața.

- Da.

- Maryellen, fii rezonabilă.

- Nu - noi avem o relație profesională. Nu poate fi nimic altceva.

- De ce nu?

Ea nu avea nici un fel de răspunsuri pe care să le poată da fără să se lanseze în explicații în care nu voia să intre.

- Pentru că nu se poate. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile și asta e!

- Îmi datorezi o explicație mai ca lumea.

- Nu-ți datorez nimic.

Continuă să se îmbrace cât de rapid putu, închein-du-și fermoarul de la pantaloni.

- Ai planificat dinainte toată mica ta poveste de seducție. Vinul, cina, muzica...

- Ei pe dracu'! Mă doreai la fel de mult pe cât te doream și eu. Dacă ai de gând să fii supărată, bine, dar măcar fii cinstită cu tine însăți.

- Da, te-am dorit, însă nu m-aș fi culcat niciodată cu tine dacă nu m-ai fi șantajat să vin aici. Avuseseși totul planificat - până la ultimul detaliu, până la cele trei pahare de vin, nu-i așa?

Își dădu la o parte părul de pe față și își luă în grabă bluza. Își băgă mâinile pe mâneci și nici nu se mai încheie la nasturi înainte să se ducă spre garderobul

deschis de unde îşi luă la fel de hotărât şi haina. O t
cu putere de pe umeraş lăsându-l să se legene în gol.

– Maryellen, spuse el cu un ton rugător, emoţion
Nu pleca aşa. Nu mă minţi pe mine şi nu te minţi
pe tine. N-am plănuit nimic din ce s-a întâmplat aici

– Ba este cât se poate de evident că ai făcut-o.

Când era tânără, naivă şi virgină, Clint o momi
patul lui cu vin şi promisiuni. Riscaseră nebuneşte
complet iresponsabil în privinţa şanselor de a răm
însărcinată, exact aşa cum făcuse şi acum. Se părea
în toţi anii ce trecuseră de la căsătoria şi apoi divor
ei nu învăţase nimic.

– Bine, se răsti el. Crezi ce vrei, însă eu, unul, ş
care-i adevărul şi la fel şi tu.

Maryellen ieşi cu paşi mari şi apăsaţi, şi abia în m
şină, la jumătatea drumului spre casă, îşi aminti
fotografii.

capitolul 8

Jack nu ştia cât de mult mai putea să suporte să-l aib
în casă pe Eric. În casa lui *foarte mică*. Când se duse
să pregătească micul dejun de dimineaţă, descoperi
o pungă de pâine goală. Eric mâncase până şi ultim
felie de pâine. Era cel mai recent exemplu al nepăs
rii fiului său. Se întrebă cum se descurcase Shelly cu
felul lui Eric de-a fi, cu nepăsarea şi delăsarea lui, înju
rând în timp ce îngrămădea farfuriile şi cănile în maş
na de spălat.

Făcând tot ce îi stătea în putinţă ca să îşi controleze
starea de iritare, Jack decise că putea să se descurce şi
fără pâinea prăjită de la micul dejun. Îi făcea bine la
silueta. Pe de altă parte, atitudinea lui nu se îmbunătăţi
când descoperi că Eric folosise mai toată apa caldă când
făcuse duş şi că mai apoi boilerul se umpluse complet
cu apă rece.

Fără să știe că boilerul nu mai avea apă caldă, Jack intră în cădița de la duș și dădu drumul la robinetul de apă, doar ca să fie stropit din abundență de un șuvoi de apă rece ca gheața. Țipând, deschise cu putere ușa de sticlă, ieși clătinându-se și înșfăcă un prosop. Din nefericate, era deja umed după dușul făcut de Eric. Fiu-său reușise să folosească ambele prosoape, așa că nu mai era decât unul uscat pentru Jack.

- Asta a pus capac la tot! strigă el, aruncând prosopul pe jos.

Când Eric venise să stea la el, se presupunea că va fi pentru câteva zile. Situația asta continua de săptămâni bune de-acum, iar Jack era decis să-i pună capăt.

Dispoziția în care se afla trecea rapid de la iritare la furie în timp ce încerca să se îmbrace, încă ud de la duș. De două ori trebuise să se oprească și să inspire adânc pentru a-și mai calma inima ce îi bătea cu putere. Din câte putea el să înțeleagă, Eric și Shelly erau într-un mare impas. Nici unul dintre ei nu avea să facă vreo mișcare în acest sens. Jack sperase că aveau să-și rezolve problemele de Ziua Recunoștinței, acasă la Olivia. Din păcate, Shelly refuzase invitația.

Eric încercase să-și ascundă sentimentele, însă în nici un caz nu ar fi avut cum. Fiul lui își pusese toate speranțele în faptul că avea să o vadă pe Shelly de Ziua Recunoștinței, iar refuzul ei îl făcuse să fie și mai confuz. Era convins că acum ea se vedea cu altcineva. Acesta fusese momentul în care Jack îl convinse pe Eric să facă o vizită la o clinică de fertilitate. Iar după vizită, Eric intrase într-o depresie ce durase zile întregi.

Neștiind ce altceva să facă, Jack simți că nu avea de ales și că trebuia să preia controlul în privința acestei situații. Până când ajunse la biroul de la redacția ziarului, își făcuse deja un plan de acțiune. Avea să o sune el însuși pe Shelly.

Din fericire avea numărul de telefon de la ea de la serviciu, iar când fu făcută legătura telefonică, îi sugeră să se întâlnească la cină. Shelly fu de acord și stabiliră

o oră, alegând un loc de pe faleza din Seattle. Lucru trebuiau să se schimbe şi încă rapid! De dragul fiu său... şi al lui.

La şase şi jumătate, în aceeaşi zi, Shelly se întâlni Jack la restaurantul de fiţe cu specialităţi marine. Ea deja la masă şi îl aştepta. Ea încă nu îl văzuse, aşa el profită de acest moment ca să o studieze. Shelly o tipă frumuşică, minionă şi cu un aspect fragil, în osebi acum. Jack fu surprins să vadă că deja purta bluză pentru gravide. Era foarte uşor de ghicit că e însărcinată.

– Bună, Shelly, spuse el sărutând-o pe obraz înain să se aşeze în faţa ei, pe partea opusă a mesei.

– Domnule Griffin.

– Te rog, insistă el, spune-mi Jack.

– Nici o problemă.

Ea îşi lăsă privirea în jos, aparent ca şi cum voia să tească meniul, însă Jack avu senzaţia că ştia deja ce vr să comande. *El*, unul, ştia ce voia. Pateurile gehero cu umplutură de crab erau excelente. Însă întâlnire aceasta nu era despre pateuri cu crab sau despre orice altceva din meniu.

– Îmi imaginez că te întrebi de ce te-am sunat, spun Jack şi puse meniul deoparte.

– Bănuiesc că are de-a face cu Eric.

Apoi, ca şi cum n-ar fi putut să se abţină, întrebă:

– Ce face?

– Nu prea bine, îi spuse Jack. Îi este dor de tine.

Shelly se uită spre cheiul de acostare şi la întindere de apă întunecată la culoare de dincolo de acesta.

– Şi mie mi-e dor de el.

Vocea îi era moale.

– Fiul meu a fost întotdeauna un puturos şi un îngâlat?

Jack lansă întrebarea, sperând să o înveselească măcar puţin. Era cât se poate de probabil ca Eric să fi moştenit asta de la el. Propria lui lene şi lipsă de ordine nu-l deranjase însă niciodată prea tare pe Jack, pe când la Eric

nerva la culme. În plus, Eric îl depășise de departe puturoșenie.

- Întotdeauna, spuse Shelly cu un început de zâmbet față. Eu sunt cea organizată și ordonată. Măcar măncă cum trebuie?

Probabil că nu era o idee prea bună să recunoască ptul că fiu-său îi mânca lui sufletul și aproape îl depodase complet de căminul lui.

- Se pare că la capitolul ăsta se descurcă. Dar tu um ești?

Shelly mai zâmbi puțin și Jack observă cât de palidă ra la față.

- Mie îmi este tot timpul foame. În viața mea nu am vut un astfel de apetit. Îmi iau micul dejun și apoi pe la jumătatea dimineții sunt atât de înfometată, încât mai mânânc încă unul.

Asta explica de ce se îmbrăca deja cu bluze pentru gravide. Biata fată dăduse iama în mâncare ca să o ajute să treacă prin această perioadă dificilă. Lui Jack îi păru rău că nu știa ce să-i spună.

- Ai mai vorbit în ultima vreme cu Eric? întrebă el, aducând cu grijă în discuție acest subiect.

- Nu... noi n-am mai vorbit din săptămâna de dinaintea Zilei Recunoștinței.

- Așadar nu știi.

Lui Jack i se rupse inima. Deci Eric nu-i spusese și ei.

- Ce să știu?

- L-am convins pe Eric să treacă pe la una din clinicile acelea pentru fertilitate și să își testeze sperma. Tu susții că copilul este al lui, iar Eric spune că nu poate fi din cauza a ceea ce i-a spus un doctor cu niște ani în urmă.

Shelly se lumină imediat la față.

- Ce idee minunată! Atunci știe că el este tatăl copilului.

- Din păcate, nu.

Jack îşi aruncă privirea în jur, surprins că încă văzuseră nici un ospătar în zonă. Chiar atunci ap unul. Jack ceru cafea şi pateuri cu crab; Shelly coman salată tradiţională de legume proaspete cu sos Ranc din belşug, pui fettuccini Alfredo, plus pâine cu ca val şi usturoi. Jack se gândi că dacă deserturile ar fi lo listate în meniul principal, ea ar fi comandat şi c pentru desert.

– Explică-mi ce-ai vrut să spui despre Eric. Dacă a dus la clinică, atunci *nu are cum* să nu ştie că el este ta copilului, insistă Shelly.

Îşi puse şervetul de in în poală şi îl întinse cu mul hotărâre, ca şi cum orice cută din material ar fi făcut pasibilă de-o pedeapsă. Faţa ei crispată arăta cât e de îngrijorată.

– Potrivit raportului medical, probabilitatea ca Eri să procreeze este extrem de improbabilă.

Jack ura să fie cel care îi aducea aceste veşti proast însă bănuise că Eric îi spusese deja şi ei. Se gândise d fapt că discuţia pe care cei doi o avuseseră după, m mult decât raportul în sine, reprezenta cauza depresi fiului său.

– Am văzut cu ochii mei raportul clinicii. Cantitate şi calitatea spermei lui sunt foarte reduse. *Totuşi* există o posibilitate infimă ca el să fi procreat acest copil, însă el nu înţelege asta. Tot ceea ce a citit din raportul medical au fost cuvintele *extrem de improbabil*.

Shelly îşi lăsă privirea în jos, iar Jack se întrebă dacă nu cumva se forţa să nu plângă.

– Asta explică foarte multe, spuse ea în şoaptă.

– Oh?

Jack nu voia să fie indiscret, însă dacă ea avea de gând să îi ofere de bună voie această informaţie...

– Asta explică de ce nu m-a mai sunat. Nu mă crede că acest copil este al lui. În mod evident crede că l-am

[1] Cel mai popular sos pentru salate din Statele Unite, printre ingredientele sale numărându-se maioneză, smântână, muştar, ceapă verde, ceapă roşie, usturoi, sare şi piper. (n.tr.)

elat, iar mie nu-mi place deloc chestia asta. Mă doare arte tare lipsa lui de încredere în mine, Jack.

Ea se uită în jos la masă:

- Însă în ciuda a toate astea, continuă să-mi plătească chiria. Știe că eu nu pot să mă descurc cu plățile din ceea ce câștig.

Lui Jack îi veni să geamă din toți rărunchii. Aprecia generozitatea lui Eric, dar asta putea la fel de bine să însemne că aveau să mai treacă ani buni până când el avea să se mute la casa lui. Jack se pricopsise cu fiu-său pe termen nedeterminat.

- Eu i-am spus lui Eric să n-o facă, că o să mă ocup singură de plăți, dar îmi achită în continuare chiria.

Se opri, clătinând din cap:

- Și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu știu ce m-aș face dacă ar trebui să acopăr chiria plus toate celelalte cheltuieli.

- Iartă-mă că sunt atât de direct și lipsit de menajamente aici, spuse Jack, însă trebuie să știu adevărul. Eric este tatăl copilului tău?

Pentru prima oară Shelly se uită drept în ochii lui.

- Copilul este al fiului tău. Îndată ce se va naște, o să pot dovedi asta fără pic de tăgadă. Până atunci, nu cred c-ar fi deloc bine pentru mine și Eric să ne mai vedem.

Asta răspundea la cealaltă întrebare a lui Jack chiar înainte să fi avut șansa să o pună.

- Înțeleg.

- Îți mulțumesc pentru grijă, Jack, spuse ea pe o tonalitate foarte joasă. Apreciez mult ce faci. Dar nu conteaz ce i s-a spus lui Eric la clinica aia. Fiindcă eu știu că lucrurile nu stau așa. Și o să nasc dovada spuselor mele în mai puțin de cinci luni.

Cina se termină înainte ca lui Jack să-i mai vină vreo idee de ieșire din situația aceea. Când ajunse acasă, Eric stătea în fața televizorului mâncând dintr-o pungă mare de chipsuri.

– Ai venit târziu, spuse fiu-său, având privirea ațin asupra ecranului televizorului.

– Am luat cina cu Shelly în Seattle.

Eric se întinse după telecomandă ca să închi televizorul.

– Ai fost cu Shelly?

El se încruntă la Jack, ca şi cum l-ar fi aşteptat să dea mai multe detalii.

– Te-a sunat ea? întrebă în cele din urmă.

– Eu am sunat-o.

Jack îşi dădu jos haina de ploaie şi se gândi la cea mai bună modalitate de abordare a acestei dileme.

– I-ai spus de testul de spermă? întrebă Eric pe un ton ridicat.

Fiu-său se ridicase în picioare şi îl privea plin de indignare.

– N-a mai rămas pic de pâine azi-dimineaţă, spuse Jack, iar în boiler nu mai era apă caldă şi amândouă prosoapele de baie erau ude şi...

– Mi-ai înşelat încrederea fiindcă am mâncat ultima bucată de pâine veche din casă? Asta vrei să-mi spui?

– Nu... Speram că, dacă vorbesc cu Shelly şi o conving, am putea să punem capăt acestei situaţii o dată pentru totdeauna.

– Dacă vrei să plec de-aici, tot ce trebuie să faci este să-mi spui.

Eric se năpusti înspre ceea ce fusese cândva camera liberă din casă.

– N-am spus că vreau să te muţi de-aici, spuse Jack, fără să pară prea convins, însă.

– Nu-i nici o problemă, tată, spuse Eric, ieşind peste o clipă în grabă din cameră cu geanta lui sport în mână.

Hainele i se revărsau în toate părţile din geantă.

– Gata, am şters-o! N-ai fost cine ştie ce tată când aveam nevoie de unul pe vremea când eram copil. Nu ştiu ce m-a făcut să cred că lucrurile ar putea fi altfel acum.

Jack gemu înnebunit de-a dreptul. Făcuse să se aleagă praful de toată povestea asta, când nu încercase decât să facă viețile să revină la normal.

- Eric, ascultă, îmi pare rău.

- *Îți pare rău?* repetă Eric ca și cum ar fi fost cel mai ridicol comentariu pe care îl auzise vreodată. E puțin prea târziu pentru asta. Nu-ți face griji, n-o să te mai deranjez niciodată.

Și cu astea spuse, plecă, iar Jack se întrebă cât va trece până când va mai auzi de fiu-său.

Cedar Cove era un loc minunat în care să fii în perioada Crăciunului, se gândi Maryellen în timp ce deschidea galeria în prima zi de vineri din luna decembrie. Ramuri de brad ornau ambele părți ale Harbor Street, iar niște decorațiuni uriașe în formă de bastoane-acadea erau atârnate festiv de toți stâlpii de iluminat. Galeria în sine era decorată cu niște luminițe albe și ramuri de molid dispuse cu mult gust, ce emanau un miros plăcut în aer. Pentru Maryellen era mirosul Crăciunului, mirosul pe care îl asocia cu sărbătorile de Crăciun din copilăria ei – și cu tatăl ei. Brusc îi veni în minte o imagine clară a lui, aducând un brad de Crăciun și tropăind ca să-și scuture zăpada de pe picioare. Maryellen clipi rapid să-și reprime lacrimile ce-i veniseră pe neașteptate.

Fără veste se trezi gândindu-se la Jon. Trecuseră două săptămâni de când Maryellen îl văzuse ultima oară, însă bănuia că nu avea să mai treacă mult timp până când el avea să vină la galerie cu alte fotografii de-ale sale. Mai ales pentru că nu le luase cu ea când plecase de la el. Maryellen făcuse tot ce îi stătuse în puteri să se pregătească emoțional pentru următoarea confruntare. Nu putea permite ca tot ceea ce se întâmplase să le afecteze relația de afaceri. De la acea noapte de pomină încoace de o mie de ori îi venise să-și tragă pumni în cap pentru că se lăsase pradă celor mai primare instincte ale sale. Avea la îndemână o grămadă de scuze ca să-și justifice

acțiunile, însă timpul și adevărul le anihilaseră pe to
Nu fusese vorba de băutură sau de lumina lunii și
nu putea să dea vina pe Jon că o sedusese. Fusese
cât se putea de implicată.

Aproape ca și cum ar fi știut că ea se gândește la
Jon își făcu apariția la scurt timp după ce galeria se
chise în mod oficial pentru ziua în curs. Maryellen
ocupată cu o clientă când apăru în studioul larg desch
Observă că avea două fotografii înrămate și bănui
mai erau și altele în mașină.

Maryellen se ocupă în continuare de clientă în tim
ce Jon făcu un al doilea și apoi un al treilea drum, c
când fotografiile în camera din spate a galeriei.

– O să mă mai gândesc, spuse doamna Whitfield.

Lui Maryellen îi trebui un moment să-și dea seam
că soția doctorului se referea la tabloul în acuarelă
care ar fi vrut să-l ia drept cadou de Crăciun pentr
soțul ei.

– Desigur, foarte bine, spuse Maryellen.

După care, așa, din senin parcă, se trezi singură în
camera din spate a galeriei împreună cu Jon.

– Bună, spuse ea neutru, încercând din răsputeri să
pară cordială și politicoasă.

Înainte să plece de la el de-acasă, îi spusese că relația
lor avea să fie de-atunci înainte una strict de afaceri.
Și vorbise serios în privința asta.

– Bună.

Ochii lui o sfredeleau cu o asemenea intensitate,
încât ea se uită într-o parte.

– Este o dimineață plăcută, nu-i așa? murmură ea.

– Cerul e înnorat bine de tot. Probabil o să înceapă
ploaia dintr-o clipă în alta.

Ea zâmbi timid. În mod evident, tentativa de con-
versație politicoasă despre nimic nu funcționa, dar oare
când funcționase vreodată cu acest bărbat?

– Văd că mi-ai adus câteva fotografii.

– Sunt cele pe care le-ai lăsat la mine acasă. Dacă n-ai
fi plecat în așa grabă...

- Îți mulțumesc mult că le-ai adus, spuse ea, întrerupându-l înainte ca el să mai poată spune ceva care să-i aducă aminte de seara aceea.

- Am venit pentru alt motiv, spuse el.

Își băgă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Limbatul lui de colo-colo o făcea să se simtă agitată. Atunci își dădu seama că și el era la fel de agitat. Apoi zâmbetul se opri brusc:

- Ești liberă duminică după-amiaza? Am bilete pentru o călătorie cu trenul de epocă la bordul căruia ai parte de o masă și de program recreativ. Mereu am vrut să merg cu el și speram că o să fii de acord să vii și tu ca invitată a mea.

Exact asta se temuse Maryellen că se va întâmpla. Își simțu respirația atât de mult, încât începură să o doară plămânii.

- Mulțumesc, dar răspunsul este nu.

- Nu?

Părea rănit și confuz.

- Am vorbit serios când am spus ce-am spus data trecută. E important ca relația noastră să nu devină una personală.

El se încruntă:

- E puțin cam târziu pentru asta, murmură el.

Ea îi ignoră remarca.

- Nu am deloc de gând să mă văd cu tine în afara galeriei.

N-ar fi putut fi mai explicită de-atât.

- Dar tu ești cea care m-a invitat la petrecerea de Halloween.

- Știu, și a fost o mare greșeală. Prima din multe altele. Uite, Jon, știu că situația asta este foarte jenantă și ciudată, dar aș vrea să te rog mult să uiți tot ce s-a întâmplat.

Încruntătura de pe fața lui se adânci.

- Asta-i ceea ce vrei tu cu-adevărat?

- Te rog.

I se păru că era pe punctul de-a o contrazice, t după aceea el clătină din cap:

– Nu am de ales, nu?

– Ştiu. Încă o dată, îmi pare rău.

– Bine, cum vrei.

Maryellen îi scrise o chitanţă pentru fotografii şi i întinse.

Trecu un moment lung şi extrem de neplăcut înain ca el să ia bucata de hârtie, să se întoarcă cu spatele la şi să iasă din galerie. De îndată ce el fu plecat, Maryell închise ochii şi îşi eliberă tensiunea acumulată printr-u oftat prelung. Se prăbuşi pe un scaun şi încercă se calmeze.

– Îţi mai răpesc doar un minut, spuse Jon, năvălin înapoi în interiorul încăperii. Eu nu mă pricep deloc să mă prefac. Poate că *tu* poţi uita ce s-a întâmpla dar eu, nu. La dracu', Maryellen, a fost extraordina ce-a fost între noi. Nu ai cum să nu-ţi dai şi tu seam de asta!

– Ba da, am. Te rog, nu înrăutăţi şi mai tare lucrurile!

Ar fi trebuit să ştie că el nu va fi dispus să renunţe atât de uşor.

– Nu eu sunt cel care înrăutăţeşte lucrurile – tu eşti. Hai să ne întâlnim, să vorbim despre asta! Tu hotărăşti când şi unde.

– Nu e nimic de vorbit.

– Eu nu te înţeleg, spuse Jon, plimbându-se iar de colo-colo.

Scândurile vechi ale podelei scârţâiau sub picioare le lui în timp ce se învârtea în jurul unei vaze superbe din porţelan de culoare albastră pe care ea o pregătea să o expună.

– Dacă tu vrei să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, bine, fă ce vrei, dar eu nu pot. Nu pot. Aş fi vrut din toată inima să fi putut, căci aşa n-am reuşit să-mi iau gândul de la tine tot timpul ăsta. De la noi...

– Să fii sigur că în ceea ce mă priveşte, povestea asta mi-a ieşit complet din minte.

El pufni auzind-o, conștient fiind că remarca ei era o minciună sfruntată.

- Dacă ne-ai acorda o șansă, o contrazise el, ai putea descoperi că între noi există ceva aparte.

- Mă îndoiesc, spuse ea cât de neinteresată se putu preface, vrând să-i dea de înțeles că discuția o plictisea. Mi-e teamă c-ai înțeles greșit întreaga situație.

El se holbă la ea:

- Faci genul ăsta de chestii în mod obișnuit?

Ea râse, sperând că în realitate părea amuzată, când în realitate se simțea de fapt umilită și jenată.

- N-am mai făcut-o de ceva timp... Jon, îmi pare rău dacă ai înțeles mai mult din noaptea petrecută împreună decât ar trebui, însă...

- Știu, știu, spuse el ridicându-și mâinile să o oprească. Am prins ideea.

Ea spera din tot sufletul să fie adevărat.

- Relația noastră este strict una de afaceri.

Ea încuviință din cap, forțându-se să zâmbească. Ceea ce probabil că semăna mai mult cu o grimasă.

El privi în jur, încet, deconcertat.

- Dată fiind situația, n-o să te mai deranjez niciodată.

- Îți mulțumesc mult, Jon, spuse ea recunoscătoare.

- Îmi trimiți și mie cecul prin poștă când se vând fotografiile? întrebă el.

Maryellen nu înțelese imediat.

- Să-ți trimit cecul prin poștă? Adică nu o să mai vii aici?

- Nu cred că-i o idee prea bună, spuse el fără menajamente.

- Ah...

Acum el o descumpănise pe ea.

- Exact acesta este motivul pentru care voiam să menținem această relație la nivel strict profesional, fără implicații de natură personală! Sper că nu-i nevoie să punem capăt relației noastre profesionale, nu-i așa? Vreau să spun că fotografiile tale sunt minunate,

cu-adevărat minunate şi... O să trimiţi pe cineva lucrările, nu-i aşa?

Întrebarea căzu parcă undeva între ei şi rămase suspensie acolo timp de mai multe secunde tens nate. În timp ce ea aştepta ca el să se gândească la luţia ei, Maryellen îşi duse mâinile la spate şi le strâ cu putere. Nu asta voia ea. Ea era mândră să îi expu fotografiile. Lucrările lui atrăgeau clienţi pentru ea, lui îi asigurau o plată bună. Era o relaţie reciproc avu tajoasă din punctul de vedere al beneficiilor. O rela *de afaceri.*

Jon se uită fix în ochii ei, iar ea văzu în privirea furie şi regret.

– Cred că este timpul să fac un aranjament cu o a galerie, spuse el ridicând din umeri tensionat, deşi voi să pară nepăsător.

Maryellen îşi muşcă buzele ca să nu-l roage să se m gândească, să nu-l implore să rămână. Cu o voce sugru mată, reuşi să spună totuşi:

– Dacă asta-i ceea ce doreşti, atunci nu pot decât să-ţi urez numai bine.

– Nu este ce-mi doresc, se răsti el. Este ceea ce vrei tu. La revedere, Maryellen.

Ei i se puse un nod în gât când Jon se întoarse şi pentru a doua oară dădu să plece.

– Oh, la naiba, murmură el, întorcându-se la loc.

Apoi veni rapid direct spre ea.

– Nu-ţi face griji, spuse el, apucând-o de umeri. După cum am spus, n-am de gând să te mai deranjez vreodată, însă aş vrea o ultimă amintire înainte să plec.

– Poftim? întrebă ea, cu vocea tremurândă, reacţionând la şocul provocat de atingerea lui.

– Asta, spuse el răguşit.

Apoi o sărută de parcă acesta ar fi fost singurul lucru pe care îl avusese în minte încă din momentul în care ea fugise din casa lui. Un sărut fierbinte, apăsat şi insuportabil de îndelung. În momentul în care el îşi

prinse gura de a ei, ea simţi sângele bubuindu-i în echi.

Maryellen încercă să se abţină să-i dea satisfacţia vreu-ui răspuns, însă când el îi dădu drumul din braţe, se trase doi paşi împleticindu-se şi respirând întretăiat. Mâna i se duse automat la gât, ca reacţie instinctivă.

Murmurând ceva ce ea nu prea putu să audă, Jon plecă şi de data aceasta ea ştiu că este pentru totdeau-na. Îşi simţi picioarele nesigure şi lacrimi înţepătoare în ochi. Se apropie cu greu de cafetieră şi îşi turnă o ceaş-că, şocată de cât de rău îi tremura mâna în timp ce-şi umplea cana.

O sărutase în felul acela fiindcă voise ca ea să-şi amintească de el. Să-şi amintească noaptea pe care o petrecuseră împreună. Iar planul lui funcţionase mult prea bine. Maryellen închise ochii, iar în minte i se de-rulă modul lent şi seducător în care făcuseră dragoste. Îşi aminti cum o atinsese el, cum îi simţise mâinile pu-ternice şi masculine explorându-i corpul, atingând-o cu tandreţe mai întâi cu degetele şi apoi cu limba. Îşi aminti în detaliu, de parcă le-ar fi trăit acum, senza-ţiile pe care le experimentase în timp ce el făcea dragos-te cu ea. Îl dorise cu o pasiune la care îi era foarte greu să renunţe.

Nu îşi propusese să îi facă în vreun fel rău lui Jon, însă-şi dădea seama că o făcuse. Şi în acelaşi timp îşi făcea rău şi ei înseşi. Jon nu înţelegea de ce-l respinsese. Nu ştia şi nici nu avea să ştie vreodată. Îl îndepărtase pentru un motiv care avea să rămână în continuare în-gropat undeva adânc înlăuntrul ei.

O mai apucase o dată pe drumul acesta şi nici acum nu i se vindecaseră rănile din suflet. Câteodată acestea erau mult mai greu de vindecat decât cele fizice. Câteo-dată acestea nu se vindecau deloc.

Şiraguri de lumini de pom de Crăciun erau răspân-dite peste tot pe podeaua sufrageriei când Zach se trezi sâmbătă dimineaţa.

– Bună tati, spuse Eddie când Zach aruncă o pri
în cameră, căscând, în drum spre bucătărie.

Fiu-său stătea în mijlocul şiragurilor de luminiş
dreptându-le şi înşirând cablurile electrice prin spa
canapelei.

– Ce faci cu alea? întrebă el.

Lui Rosie îi plăcea să aibă exteriorul casei decorat
lumini de Crăciun, însă lui întotdeauna i se părus
treabă enervantă. Îşi aruncă rapid privirea la ceasul
cameră şi văzu că era abia şapte. Din câte se părea Ro
era deja trează.

– Mama le-a scos, îi explică Eddie şi bägă ştecher
într-o priză.

Luminile se aprinseră instantaneu, aproape orb
du-l pe Zach.

Bănui că aceasta era aluzia mult prea puţin subtil
soţiei sale că voia ca el să monteze luminile de Crăci
în dimineaţa asta. Minunat, pur şi simplu minun
Era posibil să fi menţionat ceva despre asta mai dev
me, dar zilele astea nu erau în cele mai bune rela
Judecând după ce se întâmplase de Ziua Recunoştinţ
avea să le fie greu să păstreze chiar şi aparenţele un
comportament civilizat în timpul vacanţei de Crăciu
Într-un fel sau altul, reuşiseră să treacă peste întreaga
fără vreo ceartă majoră – probabil fiindcă Rosie îşi p
trecuse majoritatea după-amiezii cu sora ei în bucătări
fără îndoială plângându-se în privinţa lui.

– Unde-i mama ta? întrebă el iritat.

– A plecat.

– A plecat?

Zach se mai uită încă o dată la ceas.

– Şi unde s-a mai dus de data asta?

– La Târgul de Crăciun de la şcoală.

– Şi ce face acolo?

Eddie strânse din umeri.

– Nu mi-a spus. Putem să mergem la McDonald's
să luăm micul dejun? M-am cam săturat de biscuiţ
Pop-Tarts.

Zach se uită fix la fiul său. Puștiul de numai nouă ani ...dea cu adevărat că alternativa la biscuiteii Pop-Tarts ...să se ducă să mănânce undeva în oraș. Rosie deve...e atât de delăsătoare în îndeplinirea responsabilită...or ei de mamă și soție casnică, încât copiii lor nici ...car nu știau că majoritatea familiilor luau masa îm...eună, acasă, în jurul aceleiași mese.

- Tată?

Țipătul lui Eddie îi întrerupse gândurile.

- Uite!

Puștiul îi arătă spre televizor.

- Asta-i ce vreau de Crăciun.

Zach se uită la ecran și văzu o mașină telecomanda..., un camion uriaș de jucărie, ce reușea să se ridice ...unul singur peste o grămadă de pământ scoțând un ...omot asurzitor.

- Mi-a zis mama că pot s-o primesc.

- Așa a spus, nu?

Zach avea să vorbească cu Rosie despre chestia asta. Doar nu era să cheltuiască peste două sute de dolari pe o jucărie stupidă. Intrând în bucătărie, descoperi că nu era cafea făcută, dar în schimb soția lui găsise un mo...ent ca să-i scrie un bilețel, pe care îl fixase lângă vasul ...sticlă al cafetierei.

Lucrez până la patru la Târgul de Crăciun. Montează luminile exterioare, bine? Allison este la o petrecere în pijamale și o să trebuiască s-o aduci acasă. Dacă ai timp, cumperi și tu bradul de Crăciun? Ne vedem mai târziu.

Rosie

Soția sa uitase să îi spună ca o să și lucreze la Târgul ...Crăciun. Ceea ce nu era de mirare, se întâmpla frec...ent. Însă sperase ca măcar o dată să poată avea o zi fără ...bligații sau chestii enervante și obositoare. Pe vremuri, ...mpărarea bradului de Crăciun obișnuia să fie un eve...iment de familie; se duceau împreună la locul în care

se vindeau şi toată lumea avea ceva de spus. Decor era amuzantă, cu muzica auzindu-se pe fundal, cu fl cele de porumb pocnind şi sărind în oala uriaşă în c se făceau şi cu cidru fierbinte. Acum însă, cumpăr şi împodobirea bradului se părea că reprezentau d nişte sarcini suplimentare pe care Rosie şi le-amint un moment dat, nişte chestii enervante care trebu înghesuite cumva într-o „fereastră" a programului a de încărcat al lui Rosie.

- Putem să mergem să luăm micul dejun la McD nald's? întrebă Eddie a doua oară.

Zach nu îi răspunse.

- Tată?

- Sigur, murmură el, observând că nu mai era pic lapte în frigider.

Nu numai că Rosie îi lăsase o listă cu lucruri de făcu dar casa era complet lipsită de-ale gurii.

Toată dimineaţa Zach fu furios pe lipsa de atenţie şi interes manifestată de nevastă-sa când venea vorba de familia ei. Îşi aminti ce îi spusese Janice Lamond despr ziua specială de sâmbătă pe care o plănuia pentru fiul ei. Ea era în mod clar genul de mamă pentru care copilul era principala prioritate.

După micul dejun la McDonald's, Zach o luă pe Allison de la prietena ei, iar apoi, cu ajutorul lui Eddie, reuşi să se ocupe de montarea luminilor exterioare de Crăciun.

- Azi o să ne cumpărăm bradul? întrebă Eddie în timp ce Zach era cocoţat pe scară şi fixa luminile de-a lungul marginii acoperişului casei.

El îşi aruncă privirea în jos la fiul său, care se uita nerăbdător în sus la el.

- Întreab-o pe sora ta dacă vrea să vină şi ea, strigă Zach.

- OK.

Eddie se duse fugind în casă. Nu stătu mai mult de cincisprezece secunde.

- Allison a spus că vine doar dacă trebuie. N-avem nevoie de ea, nu-i așa, tată?

- Spune-i că avem nevoie de ea.

Eddie se holbă la el, cu o expresie ultragiată pe figură. Zach nu se putu abține să nu pufnească în râs. Cu o strângere de inimă își dădu seama că era prima oară când zâmbise măcar, toată ziua. Nu era vina copiilor săi că Rosie alesese să-și petreacă ziua cu niște străini în loc să stea cu familia ei. De îndată ce se întorcea acasă, Zach intenționa să aibă o discuție foarte lungă cu soția lui.

Cumpărarea bradului de Crăciun se dovedi a fi încă un episod enervant al acelei zile care începuse prost și continuase și mai prost. Când ajunseră în sfârșit înapoi acasă, copiii erau puși pe harță și înfometați. Când Zach intră în garaj, văzu că mașina lui Rosie era acolo.

- Am luat bradul, mamă, o anunță Eddie în timp ce intra în grabă în bucătărie.

- Bună, spuse Zach, hotărât să afișeze o față fericită până rămânea singur cu nevastă-sa. Ai avut o zi bună?

Rosie stătea pe canapea cu picioarele sus.

- Sunt extenuată. La voi cum a mers treaba?

- Minunat, spuse Eddie. Tati și cu mine am montat luminile de Crăciun afară. Ne-am dus să mâncăm de dimineață la McDonald's și apoi ne-am oprit la magazin și am cumpărat lapte.

- Ați făcut cumpărături? întrebă Rosie, cu o expresie ușurată în ochi.

- Doar lapte și pâine.

Din nou Eddie fu cel care răspunse.

- Tati s-a gândit c-ar trebui să facem supă de roșii și sendvișuri cu pâine prăjită și cașcaval pentru masa de prânz, și-aveam nevoie de pâine pentru asta.

- Se pare că voi chiar ați avut o zi ca lumea.

- O să împodobim bradul diseară? întrebă Allison, cu o expresie plictisită pe față.

- Bineînțeles, spuse Zach.

– Nu diseară, scumpo, răspunse și Rosie în acel timp cu el.

Allison se uită rapid când la Zach, când la Rosie.

– Azi am stat nouă ore în picioare, spuse Rosie. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să împodobesc bradul. Putem să facem asta mâine după ce venim de la biserică.

– Ba eu nu pot, se plânse Allison. Clubul de franceză organizează o strângere de fonduri prin vânzarea de fursecuri, brioșe și fursecuri la mall, mai știi?

– Oh, corect.

Rosie se frecă cu o mână la ochi:

– Bănuiesc că nu trebuie să ajut și la asta, nu-i așa?

– Ba da, mamă...

Fiica lor părea dezamăgită și jignită totodată.

– Bine, bine.

– Cum rămâne cu cina? întrebă Zach.

Săptămâna asta mâncaseră deja o dată pizza și mâncare de la KFC într-una din seri. Zach își dădea seama că aceasta era o perioadă deosebit de ocupată a anului, însă i se părea important ca ei să ia masa împreună, ca o familie, măcar o dată pe săptămână.

– Cine și ce vrea? întrebă Rosie.

– Pizza, strigă Eddie.

– Mie nu mi-e foame, insistă Allison.

Zach se încruntă.

– Bănuiesc că tu vrei ruladă de carne tocată cu piure, bombăni Rosie suficient de tare cât să audă Zach.

– Ar fi minunat, spuse el, iar apoi adăugă, măcar o dată.

– Împodobim bradul sau nu? întrebă Allison, așezându-se într-o poziție neglijentă pe canapea, lângă mama ei.

– S-ar părea că nu, spuse Zach.

– Dacă asta-i ceea ce vrea tatăl vostru.

Vocile li se amestecară în timp ce, din nou, vorbiră în același timp.

Allison se ridică în picioare și se îndreptă spre hol.

- Ia discutați voi doi și când v-ați hotărât ce vreți să faceți, spuneți-mi și mie. Mă duc în camera mea.

Ca și când și el ar fi simțit că era pe cale să aibă loc o ceartă, Eddie dispăru și el imediat în camera lui.

Tăcerea instalată după plecarea lor era sufocantă.

- Ai fi putut să-mi spui că o să fii plecată toată ziua, spuse Zach, incapabil să-și rețină nervii.

- Ți-am spus, îl repezi Rosie.

- Când?

- Luni seară, nu-ți amintești?

- Dacă mi-aș fi amintit, n-aș mai fi adus asta în discuție acum, nu-i așa?

Rosie se împinse în canapea să se ridice și intră iute în bucătărie.

- Nu vreau să mă cert pe tema asta.

- Bun, pentru că nici eu nu vreau să mă cert. Dar m-am săturat, Rosie.

- Care-i problema ta? întrebă ea, răsucindu-se în loc. Nu mai putem sta deloc de vorbă.

- N-am spus decât că nu mi-ai zis că o să fii plecată toată ziua.

- Iar eu am spus că...

- Știu ce-ai spus.

El era pe punctul de a-și pierde cumpătul.

- Ai fi putut să-mi reamintești.

- De ce, ca să te pot asculta cum obiectezi în legătură cu asta?

Ah, deci asta era. În capul ei, el era cel care nu putea avea decât obiecții. Cu alte cuvinte, vina era în întregime a lui, pentru tot.

- Chiar acum fac o listă pentru tine cu lucruri ce trebuie făcute, spuse el răstit, înșfăcând un pix și o foaie de hârtie. Mai întâi, avem nevoie de-ale gurii.

- Tu ești cel care-a fost la magazin. Știi bine c-ai fi putut să cumperi și altceva de mâncare în afară de lapte și pâine.

- Eu muncesc patruzeci de ore pe săptămână.

- Și eu nu? strigă ea.

– Uită-te în jur şi răspunde-ţi singură la întreb asta. Dacă zici că *munceşti*, pentru cine anume, mă ro faci? Nu pentru familia ta. Nu pentru mine. Nu per copiii noştri. Un Târg de Crăciun este mult mai imp tant decât o sâmbătă petrecută cu familia ta. O vân de nu ştiu ce prăjiturele este mult mai importantă de împodobirea unui brad de Crăciun.

Rosie trânti o jumătate de kilogram de carne de ha burger în cuptorul cu microunde.

– Nu mai poza în martirul din căsnicia asta, Zacha Cox. Dacă tot crezi că tu eşti perfect, ce-ar fi să începi faci şi tu ceva în casa asta ? Cine spune că este respon bilitatea *mea* să cumpăr de mâncare? Se pare că tu cr că, dacă eu n-am o slujbă de la nouă dimineaţa la cin după-amiaza, poţi să-mi dictezi ce să fac. Am şi eu via mea, să ştii!

– Nu ţipaţi! urlă Eddie. Nu mai ţipaţi!

Stătea în pragul uşii de la bucătărie, cu lacrimi în ochi şi cu urechile acoperite cu ambele mâini.

– Eddie, îmi pare atât de rău, strigă Rosie, părând gata să izbucnească în plâns.

Se aplecă să-şi îmbrăţişeze băiatul şi-i aruncă o privire acuzatoare lui Zach.

– Acum uite ce-ai făcut!

– Eu?

Ce ciudat cum totul luase o asemenea turnură încât el era cel vinovat pentru tot.

Zach aşteptă până după cină – o oală de chili făcut în aproximativ douăzeci de minute, dar totuşi o îmbunătăţire comparativ cu ultimele feluri de mâncare – înainte să o abordeze din nou pe nevastă-sa.

– Este limpede că avem numeroase chestiuni de rezolvat, începu el în timp ce ea urmărea un episod în reluare al serialului *Buffy, spaima vampirilor*.

– Numeroase chestiuni, repetă ea. Ai vorbit ca un avocat.

- Da, vorbesc ca un avocat, și? Hai să încercăm să ecem în pace peste perioada asta a sărbătorilor. Co- ii suferă.

- Și eu la fel, Zach.

- Nici eu, unul, nu mă simt chiar copleșit de fericire.

Ieși din sufragerie și se duse în dormitor. Acolo se la un al doilea televizor. Îl fixă pe History Channel și ncercă să se uite la un documentar despre Napoleon.

Rosie veni și ea o oră mai târziu.

- Vrei să stăm de vorbă despre toată povestea asta?

El îi aruncă o privire și-și dădu seama că de fapt nu mai avea rost să stea de vorbă despre nimic.

- Nu neapărat.

Ea nu spuse nimic un moment. Apoi:

- Așa mă gândeam și eu. Doar să știi minte că eu am încercat, Zach. Eu sincer am încercat. Dar tu ești imposibil.

Dacă ar fi încercat așa cum se lăuda, atunci ar fi fost alături de familia ei, acolo unde-i era locul, se gândi Zach și se încăpățână și mai tare să nu se dea bătut. Rosie era cea care se comporta aiurea, iar el nu avea de gând sub nici o formă să renunțe până ce femeia își recunoștea greșelile.

capitolul 9

Grace nu mai dormea bine de la Ziua Recunoștinței încoace. Cu cât se gândea mai mult la apelurile telefonice, cu atât era mai convinsă că Dan fusese cel de la capătul firului. Dintr-un motiv sau altul, plin de cruzime de altfel, fostul ei soț simțea că este necesar să-i distrugă și bruma de liniște sufletească pe care o găsise în lunile ce urmaseră după dispariția lui. Îi trecuse prin minte și faptul că era posibil ca el să aibă pe cineva care să îl informeze cu detalii referitoare la viața ei. Asta ar fi explicat momentul în care începuseră telefoanele.

De-a lungul ultimelor trei săptămâni, se trezise timpul în jur de patru dimineaţa, când noaptea era întunecată. Nu mai era în stare să se culce la loc şi să acolo, în pat, copleşită de vinovăţie, teamă şi durere de furie, căci îşi imagina unde era el şi cu cine – şi imagina cum râdea cu aia pe seama ei. Cam aşa stă treaba la început, însă încetul cu încetul se obişnuise gândul şi cu şocul pe care i-l provocaseră acţiunile Dan. Acum, însă, după povestea cu apelurile telefonic se simţea din nou rău, la fel de rău cum îi fusese în ac prime săptămâni.

Când Grace sosi la bibliotecă luni dimineaţă, o u turau ochii de la lipsa de somn, iar starea ei de spi nu era prea bună. Singurul sentiment pozitiv pe ca îl avea legat de sărbători era dat de nepotul ei. Micu Tyler avea acum aproape patru luni şi era lumina oc lor ei. Problemele lumii păleau când îşi ţinea nepoţel în braţe.

Cliff Harding intră în bibliotecă chiar înainte d prânz. Grace îi simţi prezenţa înainte chiar să îl vad Bărbatul returnă o carte, iar apoi se apropie foarte rel xat de biroul ei de lucru. Avea pe faţă un zâmbet discre care o atinse cu căldura lui.

Lui Grace i se uscă gura şi, în ciuda voinţei ei, se trez că se fâstâceşte. Ştia că fusese să-şi vadă fiica pe Coast de Est, însă nu mai primise nici un fel de veşti de la e de-atunci, şi de altfel îi era recunoscătoare pentru asta.

– Dacă te-aş ruga să vii să luăm prânzul împreună, ai veni? şopti el, sprijinindu-se de biroul ei.

Înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

– Charlotte mi-a spus că divorţul tău s-a finalizat în săptămâna cu Ziua Recunoştinţei.

– Aşa este.

Ea înghiţi în sec, nesigură cum să-i spună ce era în inima ei. Nu era pregătită să se implice în altă relaţie. Şi nici nu ştia când avea să fie. Poate că divorţul se finalizase, însă întrebările, îndoielile şi temerile sale continuau

o bântuie. Din punct de vedere legal era liberă, însă ţional era încă ancorată în trecut.

- Masa de prânz? repetă el.

- Nu prea cred... Îmi pare rău.

- Ce zici de-o plimbare pe faleză? E soare afară şi-o imbare agale, fără ţintă, ne-ar prinde foarte bine ndurora.

Grace fu de acord; părea un compromis rezonabil.

- Dă-mi voie să verific dacă Loretta e disponibilă!

Asistenta ei se arătă mai mult decât dispusă să-şi chimbe ora pentru masa de prânz. Grace îşi luă haina şi mănuşile, după care ieşi în faţa bibliotecii unde o aş- pta el. Cliff studia pictura murală când ea se apropie. Pictura era una din favoritele ei; artistul reprezentase o scenă cu faleza de pe la 1800, având pe fundal o familie la picnic.

- Cum a fost vizita ta la Lisa? întrebă ea.

Din conversaţiile anterioare, Grace aflase că fiica lui avea douăzeci şi opt de ani şi că era măritată cu un consilier financiar în Maryland.

- Minunată. M-a întrebat dacă tot n-am început să ies cu cineva.

Se uită cu subînţeles înspre ea.

- Şi tu ce i-ai spus? întrebă Grace.

Ea îşi băgă mâinile adânc în buzunarele hainei lungi de lână şi îşi potrivi pasul cu al lui în timp ce o luau spre foişorul deschis şi zona de picnic. Acolo se afla o mare scenă cu tribuna, unde erau organizate concertele în Cove în fiecare joi seară pe timpul verii. Acum, în mijlocul lunii decembrie, întregul parc era gol şi mohorât. Singurele creaturi care le ţineau companie erau un stol de pescăruşi ce se învârteau pe deasupra, uitându-se după ceva de mâncare. Ţipetele lor pătrunzătoare şi discordante răsunau de-a lungul falezei.

- I-am spus Lisei că nu încă, dar că fata am ales-o.

O studie din nou pe Grace.

- Doar că aştept ca acum să mă remarce şi ea.

Să îl remarce? Pe Grace aproape că o pufni râsul. E remarcase pe Cliff, desigur. Doar că rămăsese împietr acolo cu un picior în vechea ei viaţă şi cu celălalt trec fără prea multă convingere peste pragul unei noi viei

– Ai de gând să mă faci să aştept mult timp, Gr Sherman?

Ea şi-ar fi dorit să aibă un răspuns pentru el.

– Nu spune nimic, spuse Cliff. Mi-am promis că n să te presez în nici un fel.

El expiră cu putere, iar respiraţia lui formă un fel d ceaţă în aerul rece şi umed.

– Tu m-ai întrebat de vizita pe care i-am făcut-o L sei şi pot să-ţi spun că în mod clar a fost o experien de viaţă.

– Cum aşa?

– A doua zi după ce-am ajuns acolo a fost o furtun masivă de zăpadă.

– Am auzit de asta la ştiri, spuse Grace, amintindu-şi reportajul despre furtuna de zăpadă care lovise Coast de Est în săptămâna cu Ziua Recunoştinţei. Aţi rămas fără curent electric?

– Chiar în mijlocul preparării mesei de Ziua Recunoştinţei. Bineînţeles, curcanul era parţial făcut. Le-am sugerat să mâncăm nişte sushi de curcan, însă nimeni n-a părut prea amator.

– Şi ce-aţi făcut?

– Exact ce-ar face orice suflet întreprinzător. Curcanul a fost făcut la grătar în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Grace râse, închipuindu-şi cum Cliff stătea zgribulit deasupra grătarului, cu vântul şi zăpada şuierând şi învolburându-se peste tot în jur.

– Cum a fost Ziua Recunoştinţei la tine? întrebă el.

– A fost liniştită, am fost doar eu şi Maryellen.

Îşi muşcă nervos buza de jos, întrebându-se dacă să aducă sau nu în discuţie telefoanele lui Dan. În cele din urmă nu o făcu. Apoi, simţindu-se vinovată şi deloc

largul ei că trebuia să-i spună ceea ce avea să-i spună, se lăsă pe marginea unei bănci de picnic.

- Ascultă, Cliff, poate că asta nu-i o idee chiar atât de bună.

- Ce? Să ne plimbăm pe-aici?

- Nu... Fiica ta este preocupată să reintri în rândul oamenilor care ies și-și dau întâlniri, iar tu pari pregătit să o faci. Din punctul meu de vedere, ar trebui să începi, doar că simt că pentru mine nu e în regulă s-o fac, nu încă.

El se încruntă ca și cum ei îi scăpa esențialul.

- Ceea se pare că nu înțelegi tu, Grace, este că singura femeie cu care mi-aș dori să ies ești tu.

Grace clătină din cap.

- Haide, Cliff – nu pot să cred așa ceva. Roag-o pe Charlotte să-ți recomande pe cineva. Ea cunoaște aproape pe toată lumea din oraș și abia după ce apuci să te întâlnești cu alte femei, vei putea hotărî dacă rămâi la aceeași părere.

El se încruntă din nou.

- Să-nțeleg că nu ești genul de femeie geloasă?

În urmă cu un an răspunsul ei ar fi fost unul automat. Nu avea în corp nici măcar o particulă de gelozie, i-ar fi spus. Acum însă nu mai putea zice asta. Până acum câteva luni, nu se considerase ca fiind o tipă posesivă. Pe urmă aflase că Dan fusese văzut cu o altă femeie. Asta o făcuse în cele din urmă să se umple de atâta ură și furie incontrolabilă, încât făcuse dormitorul praf și aruncase afară jumătate din garderobul comun. Hainele lui Dan fuseseră împrăștiate pe verandă și grădina din fața casei.

- Nu știu ce să-ți răspund în privința asta, îi spuse ea. Cred că majoritatea oamenilor sunt capabili de a manifesta gelozie. Oricum ar fi, vreau să-mi promiți că cel puțin iei în considerare alternativa de a te întâlni cu alte femei. Cred că ți-ar prinde bine, Cliff.

Probabil i-ar prinde bine și ei.

El se duse până în mijlocul foişorului uriaş, stătu acolo un moment, după care reveni la ea cu paşi mari.

- OK. Am luat-o în considerare.

Grace râse, clătinându-şi capul.

- Tu nu mă iei deloc în serios.

- Oh, ba chiar o fac.

Cliff se aşeză lângă ea pe bancă.

- Nu vreau să mă văd cu nici o altă femeie, Grace. O să te aştept pe tine. După cum ţi-am mai spus, sunt un om răbdător. Nu-ţi face griji, n-am de gând să te supun nici unei presiuni, însă s-ar putea din când în când să-ţi amintesc în mod discret că exist.

Grace nu-şi dădea seama de ce stăruia el atât. Era una, nu îl încurajase în nici un fel. Şi până acum era singura care beneficiase de pe urma acestei relaţii - ea şi uşa garajului ei.

- Mi-ar plăcea ca într-o bună zi să-ţi arăt ranch-ul meu, spuse Cliff. Tu şi Charlotte puteţi veni amândouă. De fapt, chiar mi-ar plăcea dacă aţi face-o. Ar fi ceva complet nevinovat, spuse el cu un zâmbet larg. Poţi chiar să o aduci şi pe Buttercup dacă vrei.

Grace se gândi la propunerea lui. Îşi formase deja în minte o imagine a casei lui şi era curioasă să descopere dacă realitatea se potrivea cu ceea ce se aştepta să găsească acolo. Dădu din cap aprobator.

- Mi-ar plăcea să fac un tur al proprietăţii, spuse ea.

- Când o să fii pregătită să înveţi cum se călăreşte, Brownie, Ciocolăţica, va fi cea care te va învăţa tot ceea ce trebuie să ştii. Este cât se poate de blândă şi, în plus, este calul perfect pentru o începătoare.

- Şi e şi dornică să facă asta, nu?

- Bineînţeles că este.

Ochii lui Cliff sclipeau de bucurie.

- Aşadar, ar trebui să programez o scurtă şedinţă luna asta?

Decembrie era de regulă plină de tot felul de activităţi şi obligaţii sociale, însă în starea ei actuală de spirit,

Grace nu se simțea în stare să socializeze. Chiar o atrăgea gândul că va vizita ranch-ul lui Cliff.

- Sunt liberă sâmbătă după-amiază, dacă este bine și pentru Charlotte.

Cliff părea mulțumit.

- Aflu și te anunț.

- Ai vorbit serios când ai spus că pot s-o iau și pe Buttercup?

Câinele reprezenta o parte importantă a vieții ei, iar lui Grace îi plăcea ideea ca golden retrieverul să o însoțească.

- Desigur.

Cliff se întinse după mâna ei înmănușată și o strânse în mâinile lui. Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el zâmbi.

- Îți tot spun că o să am răbdare, Grace, și acesta e adevărul. Sunt dispus să aștept ceea ce îmi doresc.

După care îi întoarse mâna cu palma în sus și îi sărută interiorul încheieturii.

Grace închise ochii ca să savureze momentul. Și ea, la rândul ei, dorea asta. La fel de mult ca el - poate mai mult -, însă mai întâi trebuia să și-l scoată din minte pe Dan. Și din inimă. Fiindcă, în ciuda a tot și toate, era încă acolo.

Maryellen nu avea nevoie de testul de sarcină să afle ceea ce deja știa. Stând pe marginea căzii de baie, se uita lung la micul marker de culoare albastră și simțea cum amorțeala îi cuprindea mâinile și picioarele. Acum trecuse deja aproape o lună și făcuse tot ce îi stătuse în putință să ignore ceea ce devenea din ce în ce mai evident.

Trăgându-și una în frunte cu podul palmei, închise ochii:

- Proasto, proasto, proasto.

Panica se făcu mai mare și mai mare în interiorul ei, până când avu senzația clară că va leșina. Făcu un efort monumental să-și redobândească controlul asupra

propriilor emoţii. Când reuşi să o facă, se ridică în picioare şi îşi studie reflexia în oglinda de la baie. Cât de palidă era la faţă! Asta explica un comentariu făcut la adresa ei mai devreme. Un client vechi care trecuse pe la galerie, se uitase ciudat la Maryellen şi o întrebase dacă nu cumva avea gripă.

O gripă urâtă ar fi fost bine-venită, comparativ cu realitatea situaţiei cu care se confrunta.

Oare ce-ar fi trebuit să facă? Întrebarea i se tot învârtea şi rostogolea în minte asemenea unei bile de sticlă colorată în interiorul unei cutii de tablă. Oricât de greu i-ar fi venit, încercă pentru o vreme să pretindă că totul este în regulă. Însă după ce încălzi la microunde o caserolă de mâncare congelată, se aşeză la masa de bucătărie şi îşi trecu în revistă trăirile şi emoţiile.

Un lucru era clar. Nu avea să îi spună lui Jon Bowman. Din punctul ei de vedere, omul ieşise din viaţa ei. Nu exista nici un motiv să îi spună. Nici un motiv să îl vadă. Lucrările lui Jon erau acum expuse în altă parte. El nu trebuia să ştie de sarcină până după naşterea copilului, iar după aceea, fără nici o îndoială, avea să-şi închipuie că era al altui bărbat. Exact ceea ce-şi dorea şi Maryellen.

Gândul că poate avea şi el dreptul să ştie nu era ceva ce ar fi putut accepta în momentul acela. Gândul că poate avea şi el o responsabilitate faţă de acest copil - nu. Respinse ideea fără să clipească.

Atunci îi trecu prin minte alt motiv de îngrijorare: necesitatea păstrării secretului acestei veşti cât mai mult posibil faţă de prietenii şi familia ei. Cu un an în urmă, când fusese însărcinată Kelly, sarcina surorii ei aproape că nu se văzuse. Chiar şi în luna a şaptea, Kelly îşi purtase hainele ei de zi cu zi. Maryellen spera că poate, la fel de bine, şi ea va fi în măsură să-şi ascundă burtica. Avea să se-mbrace cu haine comode şi încă de-acum să nu mai poarte nici un fel de haine strâmte. Sigur, nu era simplu, dar era hotărâtă să o facă cât putea de mult.

Trebuia să îi facă loc copilului în viața ei. Această sarcină neplanificată era un șoc, însă avea să se replieze și să se adapteze rapid situației. Într-un fel, i se oferise o șansă pe care nu o anticipase vreodată. Acest copil, copilul *ei*, căpăta formă în pântecul ei... o clipă se simți nebună de bucurie. După care realitatea crudă o lovi în plin.

În mai puțin de opt luni avea să fie mamă. Viața îi dădea o a doua șansă, iar de data aceasta nu mai avea să repete greșelile trecutului. De data aceasta, nu îi va mai permite unui bărbat să dicteze asupra vieții ei – sau asupra vieții copilului ei.

Copleșită de emoție și plină de planuri pe jumătate conturate, lui Maryellen nu i se păru deloc tentant să stea acasă. Sezonul cumpărăturilor de Crăciun era în plină desfășurare, iar din toate serile aceasta era exact cea în care avea nevoie de ceva plăcut și distractiv.

Se îndreptă spre complexul comercial de pe Cedar Cove Drive, aflat lângă complexul cinematografic cu șase săli de vizionare. Mallul cu magazine independente aranjate în șir era compus din niște firme mai mici, un Wal-Mart, un magazin universal imens, cu diferite categorii de articole pentru casă, și unul de feronerie. Parcarea era aproape plină. Maryellen se duse spre cinematografe și își aruncă privirea la filmele din ofertă, însă nu văzu nici unul care să îi suscite interesul.

Hoinăritul prin magazinul universal, fără să caute ceva anume, părea o posibilitate cu mult mai interesantă. Abia în momentul în care traversă parcarea dintr-o parte în alta îl văzu pe Jon venind în direcția ei. Instinctiv, Maryellen îngheță. Jon o văzu și, la rândul lui, se opri și el brusc. Fiecare părea să aștepte să facă celălalt prima mișcare.

Maryellen își reveni din șoc înaintea lui și chiar reuși să zâmbească în timp ce continuă să meargă spre el.

– Crăciun fericit, Jon!

– Bună, Maryellen.

Privirea lui era precaută și deloc deschisă.

– Îţi faci cumpărăturile de Crăciun?

– Nu, pur şi simplu mă uit.

Cumpărăturile ei se încheiaseră cu câteva luni mai devreme.

El dădu uşor din cap, aprobator.

– Am înţeles că acum îţi duci fotografiile în Seattle.

Lumea care bârfea vrute şi nevrute se mişcase rapid şi o informase că lucrările lui erau acum expuse într-o galerie mare din Seattle. Era o mare realizare pentru el, iar ea se bucură să afle asta, deşi Galeriei din Harbor Street avea să îi lipsească banii făcuţi de pe urma lucrărilor lui.

El dădu din nou din cap aprobator.

– Felicitări, Jon!

Era sinceră când o spuse.

– Mulţumesc.

Gata, nu mai era nevoie să stea acolo în mijlocul parcării.

– Ei bine, mi-a părut bine să te văd.

Asta era cam la limită când venea vorba de sinceritate, însă ar fi fost nepoliticos să spună altceva. Porni mai departe şi dădu să treacă de el, când bărbatul o opri.

– Maryellen...

– Da?

Ştia că vocea îi sună exasperată.

– În legătură cu noaptea aceea.

Ea închise ochii, nedorind să mai audă nimic despre asta.

– N-am epuizat deja subiectul?

– Să ştii ca n-am plănuit ce s-a întâmplat.

– Mi-ai mai zis.

Nu îndrăzni să se uite în ochii lui.

– Ce încerc să-ţi spun este că nu te-am protejat, dacă înţelegi la ce mă refer.

Ea nu reuşi să-i răspundă, aşa că bărbatul ridică din umeri.

– Chiar e nevoie să spun asta în mod explicit?

– Nu.

O explicație era ultimul lucru de care avea ea nevoie acum. În nici un caz, când știa mai bine decât el care anume puteau fi consecințele acelei nopți – care erau, de fapt.

– Crezi că o să fii bine? Vreau să spun, există vreo posibilitate ca... știi tu.

Îngrijorarea lui era evidentă din felul grav în care o privea.

Ea se forță să zâmbească:

– Nu-ți face griji în privința asta.

– Să știi că îmi fac.

Ochii lui se înnegurară:

– Trebuie să știu – să fiu sigur.

Un scurt moment înfricoșător, Maryellen se temu că ghicise.

– Sunt bine, Jon. Îți mulțumesc pentru preocupare, dar situația este sub control.

Ușurarea lui fu evidentă din nodul în care tensiunea din umeri îi dispăru.

– Ești sigură?

– Absolut sigură.

El o privi drept în ochi încă o secundă sau două, după care îi întoarse brusc spatele.

În sfârșit, Maryellen putea să se relaxeze. Răsuflă prelung și se grăbi să intre în Tulips and Things Craft Store.

Vineri, cu cinci zile înainte de Crăciun, Maryellen se duse în pauza de prânz la Pot Belly Deli, care serveau niște salate minunate și niște sendvișuri neobișnuite. Restaurantul era unul dintre preferatele ei pe plan local și se ducea acolo ori de câte ori putea. Delectându-se cu o porție de supă din fructe de mare, Maryellen stătea în colțul localului de una singură, citind o revistă de artă, când intră mama ei.

– Mi s-a părut că tu ești, spuse Grace. Ai ceva împotrivă să iau și eu masa cu tine?

– Din contră, chiar mi-ar face plăcere.

Deşi locuiau şi munceau în acelaşi oraş, trecea le câte o săptămână fără a avea şansa să stea de vorbă s să se viziteze una pe cealaltă.

Mama ei comandă o supă cremă de roşii cu hom şi o ceaşcă de cafea, după care se aşeză pe scaunul d faţa ei.

– Cu puţin timp în urmă am avut un vizitator.

Lui Maryellen nu îi trebui mult ca să ghicească d pre cine era vorba:

– Cliff Harding?

Roşind, Grace încuviinţă dând din cap:

– M-a invitat să vin cu Buttercup să îi văd ranch-ul unde creşte cai. Aşa că sâmbătă am fost acolo.

Îşi amestecă supa fără să se uite în sus.

– Iniţial era vorba să vină şi Charlotte, dar nu s-a simţit bine, aşa c-am fost doar noi, Cliff, eu, Buttercup şi caii. Are nişte cai nemaipomeniţi.

După o scurtă pauză continuă, povestind amănunte despre casă, o cabană din buşteni cu etaj, şi proprietatea în sine – păşunile, pădurea, ba chiar şi un mic râuleţ.

Maryellen nu putea să-şi amintească de când nu o mai văzuse pe mama ei atât de însufleţită în legătură cu ceva.

– Sună minunat.

Faptul că mama ei fusese de acord să îi facă această vizită lui Cliff era un pas în direcţia potrivită.

Grace gustă supa, sfărâmă un pachet de biscuiţi şi turnă totul în supă. Ridică o clipă privirea şi rămase cu ochii fixaţi asupra lui Maryellen:

– Dumnezeule, eşti groaznic de palidă, spuse ea. Eşti cumva bolnavă?

– Sunt palidă?

Încercă să se prefacă că nu ştia.

– Pari anemică.

– Sunt bine, mamă.

Mama ei o studie, încruntându-se uşor.

– Aş vrea să-mi promiţi că-ţi faci o programare la doctor.

- N-am nevoie să mă vadă un doctor, spuse ea, vrând să înceapă cumva cu glume și să-i alunge astfel îngrijorarea. Acum o să-mi spui și să m-apuc să mănânc prune uscate așa cum face doamna Jefferson.

Grace mai luă o gură de supă.

- Dacă nu-ți faci programare, atunci îți fac eu. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de palidă la față. Dacă n-aș ști bine cum stă treaba, aș crede că ești însărcinată.

Spusele mamei o șocară atât de tare pe Maryellen, încât se înecă cu supa. O apucă un mare acces de tuse și respiră greoi, îi dădură lacrimile, iar maică-sa sări în picioare și o bătu cu putere pe spate.

- Te simți bine?

Maryellen se întinse după paharul de apă și sorbi puțină.

- Sunt bine... cred.

Mai trecu un minut sau chiar mai mult, iar Maryellen putu să simtă privirea maică-sii ațintită asupra ei. Când în cele din urmă Grace vorbi, vocea ei avea o tonalitate joasă:

- Tatăl tău a fost întotdeauna mai apropiat de Kelly, spuse ea. Tu ai fost mai mult a mea. Semănăm puțin. Îți dai seama, nu? Părul meu a avut cândva exact culoarea părului tău. Ochii mei sunt ca ai tăi, aceeași nuanță de căprui-închis.

Maryellen nu știa încotro se îndrepta această conversație, însă putea bănui.

- Doar ești mama mea, spuse ea fără să pară îngrijorată. Bineînțeles că semăn cu tine.

Vocea mamei sale coborî atât de mult încât se transformă într-o simplă șoaptă:

- Eram în ultimul an de liceu când am descoperit că eram însărcinată cu tine.

Maryellen înghiți în sec. Detaliile nașterii sale nu fuseseră niciodată discutate în mod deschis, deși își dăduse seama în primii ani de adolescență că mama ei rămăsese însărcinată în liceu.

– I-am spus lui Dan şi n-aveam nici cea mai vagă id ce-o să facem. Era important s-aşteptăm până du absolvire înainte să le spunem părinţilor noştri, în mama a ştiut. N-a fost nevoie însă să îi spun despre tin şi ştii de ce?

Ochii lui Maryellen se umplură de lacrimi, iar ea l luă şerveţelul şi îl mototoli în mâini.

– Pentru că erai aşa de palidă?

Mama ei încuviinţă din cap.

– Şi mai eram şi anemică. Oricât eram de tânără şi de sănătoasă, sarcina mă secătuise de puteri şi arătam palidă de moarte. Nu era nimic foarte grav, însă, a fost suficient să merg la medic şi să-mi prescrie nişte tablete cu fier.

Nu mai adăugă nimic altceva, nu o presă în vreun fel pe Maryellen şi nici nu o bombardă cu întrebări. Pur şi simplu aşteptă.

– Atunci ştii, spuse Maryellen după un moment scurt, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi chiar acolo.

– Şi tatăl?

– A dispărut din peisaj, spuse ea, nedorind să îi menţioneze numele lui Jon.

– Oh, Maryellen...

– O să fiu bine, spuse ea, încercând să braveze, chiar o să fiu. Mamă, am aproape treizeci şi şase de ani. Pot să am grijă de mine.

– Dar...

– O să fie nevoie de nişte schimbări, dar acum c-am acceptat asta, sunt fericită.

Nu părea deloc fericită acum când i se prelingeau lacrimile pe obraji, lăsându-i dâre umede.

– Noi întotdeauna am avut legătura asta strânsă, Maryellen, spuse mama ei. Am ştiut. Într-un fel sau altul am ştiut.

– N-am avut-o întotdeauna, mamă.

Grace se uită în sus la ea.

– Ce vrei să spui?

- Dacă am fi avut legătura asta specială și acum cincisprezece ani, ai fi știut și-atunci.

Maică-sa se holbă la ea cu ochii mari, plini de neîncredere.

Și iată cum ieși la iveală o parte din adevărul pe care crezuse ea că-l va putea ține îngropat pe vecie. Păcatul ei, durerea ei, vina pe care o purtase cu ea în toți anii aceștia.

- Ai mai fost însărcinată?

Nodul din gâtul ei era atât de mare, încât nu putu să răspundă decât încuviințând din cap.

- Doar tu ai fi în stare să aștepți până în ultimul minut să faci un biet pom de Crăciun, îl tachină Olivia pe Jack în timp ce el ridica prima cutie cu globuri dintr-o sacoșă.

De fapt, Olivia credea că era mai degrabă un gest frumos din partea lui Jack. Eric plecase și se mutase pentru o perioadă scurtă, însă se întorsese, spre ușurarea lui Jack. Cumpărase pomul de Crăciun într-un efort de a-i îmbunătăți starea de spirit fiului său în timpul sărbătorilor de iarnă, iar Olivia fusese de acord să-l ajute să-l împodobească.

Eric devenise din ce în ce mai deprimat odată cu apropierea Crăciunului. Jack făcuse tot ce putuse să îl scoată pe fiu-său din starea de depresie, însă fără nici o șansă. Cu două zile înainte de Crăciun, o invitase pe Olivia să împodobească împreună pomul, în timp ce Eric era în oraș. Sperau că surpriza asta îl va aduce la o stare de spirit mult mai bună.

- Începe să-mi placă amărăciunea asta de brad, spuse Jack, dându-se în spate ca să-l studieze.

Toate ramurile păreau că sunt dispuse într-o parte, iar cealaltă parte era aproape cheală.

- Cu siguranță este un copac al la Charlie Brown[1].

[1] Protagonistul central al seriei de benzi desenate *Peanuts*, înfățișat ca un „ratat simpatic", Charlie Brown este un personaj popular, recunoscut pe scară largă în lumea desenelor animate. (*n.tr.*)

În opinia Oliviei, din tot lotul în cauză acesta era cel mai trist brad ca înfățișare, însă fu de acord că exercita o anumită atracție. Ea adusese niște ornamente ce îi mai rămăseseră nefolosite acasă, alături de un CD cu muzică de Crăciun, așa că acum intraseră în atmosferă.

Vocea lui Andy Williams se auzea pe fundal, iar în șemineu focul ardea cu flacără vie.

– Deci? întrebă Jack, aranjând încă o dată ghirlanda de luminițe albe ce se aprindeau pe rând. Ți-ai propus să faci ceva anume după asta?

– Mă gândeam să te las să mă duci să luăm cina undeva.

– La Taco Shack?

Olivia oftă. De nouă ori din zece, acesta era restaurantul pe care îl alegea Jack.

– Cât îți dau să le faci atâta reclamă?

– Aș putea să mănânc acolo încă douăzeci de ani de azi înainte.

– De asta mă și temeam.

Jack agăță o figurină din plastic, ce imita turta dulce, de o ramură de brad.

– Îți place mâncarea mexicană, nu-i așa?

– Desigur – însă îmi place și mai mult compania ta.

Chicotind, Jack o prinse cu mâna în jurul taliei, pregătindu-se să o sărute. Olivia în mod sigur nu obiectă, însă imediat se deschise ușa, iar Jack se opri brusc. Îi dădu drumul, iar Olivia fu cât pe ce să cadă pe podea, redresându-se la țanc.

– Eric, spuse Jack, părând luat prin surprindere. Nu te așteptam să vii în următoarele două ore.

Fiu-său intră în cameră, cât se putea de abătut. Nu păru să fi băgat de seamă că Olivia și Jack tocmai se sărutau.

– Ai luat corespondența?

Eric încuviință din cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

Băiatul părea să fie în stare de șoc.

Eric continuă să meargă cu umerii căzuți și lăsă corespondența luată din cutia poștală pe masă.

- Am primit vești de la Shelly.

- Ți-a scris?

Jack părea foarte bucuros de această întorsătură a lucrurilor.

- Nu...

Eric își acoperi fața cu mâinile.

- Mi-a trimis o fotografie.

- O fotografie? întrebă Jack încruntându-se. Cu ce?

- Cu copilul, îi răspunse Eric.

După care își îndreptă poziția corpului și îi privi pe amândoi drept în față.

- Greșit. Cu copiii. Shelly are gemeni.

- Gemeni!

Jack căzu la loc pe canapea.

Eric se întinse după plicul de deasupra și scoase o hârtie îndoită în două.

- Uită-te să te convingi!

Jack se chinui să se ridice în picioare. Luă hârtia și o examină cu atenție, cu Olivia uitându-se peste umărul lui. Era adevărat, imaginea ușor neclară de ecograf arăta doi fetuși, distincți unul de celălalt. Și erau poziționați într-un asemenea mod, încât era ușor să le vezi sexul.

- Amândoi sunt băieți după cum arată, anunță Jack.

- Shelly n-a pus în plic și o foaie cu rezultatele de la ecografie?

- Nu, spuse Eric, însă când am primit asta, m-am gândit c-ar trebui să stăm de vorbă, așa că m-am dus cu mașina la apartament...

- Și? insistă Jack.

Eric își trecu mâna peste față și păru că nu știe de unde să înceapă.

- Ideea este că eu o iubesc pe Shelly. Ultimele câteva luni de când suntem despărțiți mi s-au părut iadul pe pământ.

– Şi pentru mine au fost iadul pe pământ, murmură Jack, iar Olivia îi trase un cot în coaste.

– Ai reuşit să vorbeşti cu Shelly? întrebă ea.

– I-am spus adevărul, spuse Eric. Că o iubesc, că am iubit-o mereu. Că nu-mi pasă dacă bebeluşul – bebeluşii sunt ai mei sau nu, că vreau să fiu cu ea.

Îşi frecă faţa din nou, iar Olivia crezu că era gata să izbucnească în plâns.

– Mai mult de-atât nu pot să fac, nu? Inima mea îi aparţine deja. M-am oferit să o şi iert. Ce pot face mai mult de-atât?

Olivia gemu.

– Ea n-are nevoie de iertarea ta, Eric.

– Dar copiii *nu pot fi* ai mei, ţipă Eric. Dar vreau să *fac* ai mei dacă mă lasă ea.

– Te-a refuzat?

Jack era cât se poate de indignat:

– Pe femeia asta trebuie să o vadă un psihiatru! De fapt, pe amândoi trebuie să vă vadă.

– Jack!

Fiul lui nu avea nevoie de critici acum; era deja suficient de deprimat. N-ar fi avut nici un rost să-i sporească sentimentul de vinovăţie şi autocritică ce îi apăsa deja pe umeri.

– Shelly n-a vrut să vorbească cu mine. M-a dat afară.

– Din propria ta casă?

Jack aproape că urla.

– Femeia asta-i complet nebună!

– Jack!

Olivia îi mai trase un cot. Înrăutăţea lucrurile în loc să le îmbunătăţească.

– Lasă băiatul să ne spună ce-are de spus!

– Îmi pare rău, spuse Jack, deşi nu prea convins.

– M-am dus să vorbesc cu Shelly. Am vrut ca ea să ştie că nu-mi pasă cine este tatăl. Eu, tipul ăsta nou de la ea de la muncă sau cine ştie cine de pe stradă.

Faţa lui se înăspri şi, deşi scotea pe gură aceste cuvinte, Oliviei îi veni greu să creadă că vorbea serios.

- Și te-a dat afară?

Se auzi din nou Jack pe un ton de neîncredere vădită.

- Shelly țipa prea tare ca s-aud ce spune exact, însă un lucru mi-a fost cât se poate de clar, murmură Eric. Că voia ca eu să plec de-acolo.

- Femeile, bodogăni Jack. Nu poți trăi cu ele, nu poți trăi fără ele.

- Nu vrei să încetezi? se răsti Olivia la el. Mai termină cu clișeele astea și cu comentariile care nu ne sunt de nici un folos, bine?

Jack îi aruncă o privire împăciuitoare.

- Shelly a spus că ar fi cel mai bine să dispar complet din viața ei.

Eric vorbea cu o tonalitate sumbră, iar suferința lui îi sfâșia inima Oliviei.

- Și cum rămâne cu bebelușii? întrebă ea.

- A spus... că este prea târziu.

- Prea târziu? *Cum adică?* întrebă Jack.

- Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine.

Acum el părea și mai aproape să izbucnească în plâns.

- Sau, mă rog, cred că asta a fost ce a spus.

- S-ar fi putut să fi spus altceva, zise Jack disperat. Poate că n-ai înțeles tu...

- Am înțeles în mod clar ușa pe care mi-a trântit-o în față, îi spuse Eric. Totul s-a terminat între noi, acum o știu.

- Hai să nu ne pripim, spuse Jack. Hai să...

- Eric, ia loc, îl dăscăli Olivia, ignorându-l pe Jack. O să fac niște cafea, iar după aceea toți trei o să discutăm situația pe îndelete.

- Ce mai este de discutat? întrebă Eric, dând din umeri complet dezamăgit.

- De fapt chiar mai sunt destule de discutat, dat fiind că bebelușii aceia o să aibă nevoie de tatăl lor și - se opri și se uită lung și dezaprobator la Jack - de bunicul lor.

– Păi eu ce pot să fac mai mult de-atât? întrebă Eric din nou, ducându-se după Olivia în bucătărie.

– Nu-ţi face griji, îi spuse ea încrezătoare, trăgându-se aproape de ea. Viaţa are un mod de a rezolva totul astfel încât să iasă bine. Dacă mama ta ar fi aici în loc să fie în Kansas City, ţi-ar spune acelaşi lucru. Este dureros în momentul de faţă, însă trebuie să ai răbdare. Shelly va apela în cele din urmă la tine. Să ştii că are cu-adevărat nevoie de tine, Eric, şi te vrea înapoi în viaţa ei.

– Crezi?

Era atât de dornic să creadă asta, încât îi făcea aproape rău să-i vadă expresia feţei – atât de vulnerabilă şi de plină de speranţă.

– Da.

Olivia confirmă dând şi din cap, sinceră în ceea ce îi spunea băiatului. Din proprie experienţă, o femeie n-ar fi păstrat legătura cu ei cum o făcuse Shelly şi cina cu Jack, faptul că trimisese fotografiile de la ecografie – dacă ar fi vrut să încheie orice fel de relaţie cu un bărbat. În plus, şi lucrurile pe care i le spusese lui Jack, sugerându-i că ea şi cu Eric se vor vedea după naştere, i se păruseră la fel de promiţătoare Oliviei.

– Pe bune? întrebă Jack. Şi cât timp crezi că trebuie să treacă până atunci?

– Îhî, repetă Eric ca un ecou. Cât?

– La întrebarea asta nu pot răspunde, spuse ea, venindu-i să-i tragă una lui Jack că adusese asta în discuţie.

– Tu eşti o persoană foarte înţeleaptă, nu-i aşa? spuse Eric, uitându-se la ea cu admiraţie.

În sfârşit, păru o idee mai relaxat.

– E super! încuviinţă Jack.

– Acum, ce-ai zice să ne-ajuţi să împodobim amărâciunea asta de brad? întrebă Olivia pe un ton ce nu admitea replică.

Eric ezită, dar după aceea îi zâmbi larg:

– OK!

În străfundul inimii ei, Olivia era *absolut* convinsă că totul avea să se rezolve pentru Shelly, Eric și gemeni – oricine ar fi fost tatăl lor.

capitolul 10

De-a lungul anilor, Olivia susținuse de multe ori discursuri. Era timidă și din cauza aceasta de multe ori ar fi preferat să nu accepte obligațiile astea, dar în poziția ei de oficialitate aleasă, erau imposibil de refuzat. Aceasta fusese prima oară când i se ceruse să vorbească la Centrul pentru Seniori Henry M. Jackson și era cu adevărat foarte emoționată.

Întâlnirile la prânz la care fiecare participant contribuia cu ceva adus de acasă se țineau în prima zi de luni a fiecărei luni. În iunie anul trecut, Mary Berger o rugase pe Olivia să fie ea cea care ținea discursul din ianuarie. Niciodată nu i se păruse că șase luni trecuseră atât de repede. Olivia își notase conștiincioasă data și ora în agendă și apoi își șterse parcă totul din memorie. Abia când deschise agenda pentru Anul Nou îi sări în ochi însemnarea pe care o făcuse.

Desigur, maică-sa era foarte încântată că „fiică-mea, judecătoarea", avea să vină să le vorbească prietenilor ei. După cum o cunoștea pe Charlotte, aceasta avea să se împăuneze cu chestia asta timp de o lună întreagă. Olivia aprecia susținerea mamei sale, dar i se părea că toată fudulia aceasta era puțin cam mult și puțin cam jenantă pentru ea. Charlotte profita de fiecare ocazie ca să le povestească prietenilor și străinilor deopotrivă că singura ei fiică era judecător și, ceea ce era și mai rău, ținea și să le vorbească despre diversele verdicte date de Olivia, completate cu comentarii proprii.

În timp ce Olivia se îmbrăca pentru a merge la prânzul respectiv, se opri puțin, în picioare, în dressing și se încruntă amintindu-și de maică-sa. Charlotte exagerase tare de sărbătorile astea, făcând prăjituri pentru prieteni,

vizitând și supraveghind evenimentele de la Centr pentru Seniori, scriind rubrica pentru seniori din zi în fiecare săptămână.

În ziua de Crăciun, Charlotte era deja epuizată. P vremuri nu ar fi putut s-o oprească nimic. Pentru prim dată, însă, Olivia își dădu seama că pe maică-sa o ajun seară anii din urmă. Pur și simplu Charlotte nu mai er ea însăși, deși încerca să ascundă cu mult curaj cât de istovită se simțea.

În după-amiaza de Crăciun, când întreaga famili se adună acasă la maică-sa, Charlotte îi păruse palid și trasă la față. Imediat după cină, Olivia încercase să o convingă să se odihnească. Bineînțeles că Charlotte s opusese. Olivia se întrebă cum avea să-și convingă mam să-și asume mai puține îndatoriri în noul an.

După ce se hotărî asupra unei rochii de catifea moa le, maroniu foarte deschis și asupra unui șal auriu, Oli via sosi la Centrul pentru Seniori câteva minute mai devreme. Charlotte și prietena ei cea mai bună, Lau ra, se aflau la ușă, așteptând-o. Strălucind de mândrie, maică-sa o îmbrățișă pe Olivia ca și cum trecuseră luni întregi – și nu doar câteva zile – de când se văzuseră ultima dată.

– O mai știi pe Laura, nu-i așa? o întrebă maică-sa fără să fi fost cazul, trăgând-o pe Olivia după ea prin încăperea largă în care erau puse mese de opt persoane, o zonă de bufet și o mică scenă, ușor mai sus față de restul ansamblului, unde se aflau masa de prezidiu și un amvon pentru cei care luau cuvântul.

– Sigur că da, spuse Olivia, zâmbindu-i prietenei mamei ei din clubul de tricotat.

Charlotte și Laura erau cele care fondaseră și rămaseseră de-a lungul timpului sufletul harnicelor seniore din clubul de tricotat. Laura cea plină de entuziasm se pricepea de minune la tricotat, iar Olivia suspectase mereu că ar fi putut convinge o lume întreagă că pacea mondială era posibilă dacă toată lumea făcea rost de niște andrele în loc să-și procure arme.

- Mă bucur foarte mult că ați putut accepta invitația noastră, spuse Mary Berger, una dintre directoarele centrului, apropiindu-se de Olivia. Abia așteptăm să aflăm ce aveți de spus.

Olivia zâmbi absent. Era deja îngrijorată și spera că va putea merge până la capăt fără să se încurce în notițele pe care și le scrisese și fără să se facă de râs - și pe ea, și pe mama ei, de altfel, în același timp.

- Ai vrut ca oaspetele nostru de onoare să stea cu tine? o întrebă Mary pe Charlotte.

Se aplecă foarte aproape de Olivia și spuse cu voce joasă:

- Mama ta vrea de obicei ca vorbitorii pe care îi cunoaște să stea cu ea și prietenele ei în loc să stea la prezidiu.

Olivia își amintea că Jack Griffin le vorbise seniorilor anul trecut și, din câte se părea, maică-sa îl acaparase cu totul. Plătise însă pentru asta, căci Jack o convinsese pe Charlotte să contribuie la Pagina Seniorilor din ziarul *Cedar Cove Chronicle*.

- Mamă? Vrei să stau cu tine, cu Laura și cu ceilalți? o întrebă Olivia.

Charlotte înțepeni și își ridică bărbia automat, ca și cum întrebarea o ofensase.

- Cred că ar trebui să stai la prezidiu.

- Și eu cred la fel, spuse Mary afectată.

Și rostind aceste cuvinte, se întoarse și porni cu pas iute înspre scenă. Olivia era pe punctul de a o urma, când Charlotte o prinse de braț.

- Să-ți iei desertul devreme, spuse ea cu o șoaptă sonoră.

- Desertul?

- Dacă nu ți-l iei imediat, totul o să dispară înainte să ne așezăm la coadă la mâncare. Deci ne servim mai întâi cu desertul. Așa se procedează aici. Eu nu sunt de acord, firește, dar nimănui nu-i pasă ce cred eu despre asta.

- Bine, mamă, îi șopti ea înapoi.

Mary o conduse la scaunul de la prezidiu, iar Olivia se întinse după farfuria pentru desert așa cum o instruise maică-sa. Bufetul suedez oferea o varietate de feluri cu adevărat impresionante. Își luă o bucată de chec cu lămâie și se întoarse la locul ei chiar când Mary era punctul de a spune câteva cuvinte de bun venit. Directoarea Centrului pentru Seniori scoase niște mici pufnituri în timp ce Charlotte trecu pe lângă ea.

– Poate că mama ta nu aprobă această practică, dar asta nu o împiedică să facă și ea exact același lucru, nu-i așa? spuse Mary, aplecându-se în jos puțin de pe podium.

– Știe că, dacă nu-și ia desertul mai întâi, la sfârșit nu o să mai rămână, spuse Olivia calmă, punându-și felia de chec cu lămâie lângă farfuria goală.

Olivia încercă să nu zâmbească. În multe privințe, maică-sa era o rebelă, dar una pe care o iubea foarte mult. Erau zile în care Charlotte o scotea din minți; cu toate astea, Olivia o admira din tot sufletul. Charlotte avea o viață foarte plină; se implica într-o mulțime de activități creative și era foarte preocupată de binele celorlalți. Peste douăzeci și cinci de ani, Olivia spera să fie exact ca ea. Faptul că neobosita Charlotte părea să își piardă din energie în ultima vreme îi descumpănise pe toți membrii familiei, iar Olivia se hotărâse să stea de vorbă cu ea să se ducă la medic.

În timp ce bătrâneii cei mai apropiați de perete se ridicară de la mese ca să formeze o coadă la mesele pline cu mâncare, Olivia le văzu pe Justine și Seth undeva în spate. Fiica și ginerele ei veniseră să îi asculte discursul. Charlotte ajunse prima la tinerii însurăței și îi conduse repede la masa ei. Olivia privi cum maică-sa prezenta tânărul cuplu prietenelor ei care se arătară evident fermecate, mai ales de Seth. Curând se făcu loc lângă Charlotte și se așezară amândouă. Laura îl puse să se ridice pe Seth câteva clipe mai încolo, îl conduse la standurile cu mâncare ca să umple farfuriile pentru el și soția lui.

Justine şi Seth nu erau singurii vizitatori-surpriză. Olivia îl zări pe Jack strecurându-se înăuntru şi stând în fundul sălii, chiar înainte de a urca pe mica scenă ca să-şi prezinte discursul. Se opri puţin când dădu cu ochii de el, dar se simţi încurajată de zâmbetul lui larg şi de faptul că îi făcu cu ochiul. Zâmbind şi ea, se lansă în cuvântarea pe care şi-o făcuse - despre creativitatea oamenilor în vârstă şi despre cât de semnificativă era contribuţia pe care o aduceau ei societăţii.

Mai târziu, Olivia nu-şi mai aminti nici o iotă din ce spusese, dar din câte se părea avusese sens, căci atunci când termină, urmară nişte aplauze puternice, din inimă. Mary anunţă că Bob Beldon, proprietarul Pensiunii Thyme and Tide, avea să ţină cuvântarea în februarie, mai făcu câteva anunţuri „gospodăreşti", şi întrunirea se termină. Spre uimirea Oliviei, o grămadă de oameni se bulucira spre masa de la prezidiu ca să-i mulţumească pentru prezenţa ei acolo.

Charlotte dădu grăbită ocol mesei şi se aşeză lângă Olivia, luând-o de braţ şi spunându-le tuturor celor din jur că Olivia era fiica ei - ca şi cum asta ar fi fost vreo mare noutate! Mary anunţase oricum chestia asta mai devreme, dar din câte se părea, pentru maică-sa nu fusese suficient.

Justine şi Seth aşteptară până ce admiratorii se îndepărtară din jurul ei.

- Ai fost foarte bună, mamă, spuse Justine. Îmi dau seama de ce este bunica atât de mândră de tine.

Ceea ce era un mare compliment, având în vedere că venea de la fiica ei. Pentru o clipă, Olivia fu prea copleşită de emoţii ca să spună ceva. Relaţia pe care o avea cu Justine nu fusese întotdeauna uşoară, deşi Dumnezeu ştia că ea, una, încercase. Partea cea mai dificilă atunci când copilul tău devenea adult era să înveţi să-ţi ţii gura, descoperise ea.

- Foarte frumos din partea ta şi a lui Seth să veniţi.

Seth, ginerele ei, era în picioare alături, cu un cap mai înalt decât tot restul lumii din încăpere.

– Te-ai descurcat de minune, Olivia, spuse el dând din cap respectuos.

– Am trecut să te invităm la cină în seara asta, îi spuse Justine. Și gătesc eu.

Era prima invitație de acest fel pe care o primea de la fiica ei și Olivia nu știu ce să creadă despre asta.

– Mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere.

După care, fiindcă se gândea – și spera – că invitația aceasta avea de fapt un scop ascuns, întrebă:

– Aveți vreun motiv special?

Seth izbucni în râs.

– Nu-ți face griji, nu o să-ți cerem vreun împrumut sau ceva de genul ăsta.

– Crede-mă, nu îmi fac griji. Sunt doar... curioasă.

Era încântată să o vadă pe fiica ei atât de fericită. Justine părea mai împăcată cu ea însăși decât fusese de ani buni încoace și era cât se poate de clar pentru Olivia că măritișul îi adusese multă mulțumire fetei. Nu știa ce se petrecuse cu Warren Saget, dar din câte se părea dispăruse din viața ei. Ceea ce nu o deranja absolut deloc pe Olivia, ba chiar, dimpotrivă.

– Deci vii?

– Bineînțeles.

În drum spre ușă, Charlotte îi spuse:

– Laura și cu mine o să facem un drum până la magazinul de lână din Silverdale în după-amiaza aceasta.

Charlotte mai avea nevoie de lână exact cum ar fi avut nevoie un deșert de nisip, dar Olivia nu-i spuse asta. Dacă faptul că mergea să cumpere lână de toate felurile și de toate culorile o făcea să se simtă bine pe mama ei, Olivia nu putea decât să fie de acord.

– Te conduc până la mașină, spuse Jack, apărând dintr-odată în spatele ei. Bună, Charlotte.

O sărută pe obraz pe mama Oliviei, apoi își puse brațul pe umerii Oliviei.

– A fost un discurs excelent. Am luat o mulțime de notițe.

- Jack! țipă ea. Doar nu ai de gând să scrii ceva din el în ziar...

- Ba bineînțeles că da.

- Ba nu, spuse Charlotte tăios șocându-i pe amândoi. *Eu* o s-o fac. Olivia este fiica mea și eu scriu Pagina pentru Seniori. A vorbit la Centrul pentru Seniori, așa că te rog să nu intri pe teritoriul meu. Nu-mi pasă că tu *ești* redactorul-șef, povestea asta e a mea.

- Bine, bine.

Jack își ridică mâinile prefăcându-se că se predă, cu sclipiri jucăușe în ochi.

Își păstră brațul pe umerii ei în timp ce ieșeau afară.

- Nu a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

- Ba da, a fost, îl contrazise imediat Olivia, dar am supraviețuit.

Jack se uită la ceas și se strâmbă.

- Am întârziat la o ședință a Consiliului Orășenesc. Te sun eu, OK?

- Da, te rog.

O sărută și ea simți că era mai mult decât un simplu sărut scurt de rămas-bun. Îi spuse că îi era dor de ea, că îi era dor de întâlnirile lor la cină de marțea. Iar ea îi răspunse că simțea la fel. Nu-ți venea să crezi câte se puteau transmite printr-un simplu sărut.

Se despărțiră, iar Jack fu nevoit să se răsucească pe călcâie și să traverseze strada în grabă spre mașina lui veche. Olivia se întristă să-l vadă plecând. Oftând, se întoarse la tribunal pentru sesiunea de după-amiază.

Până seara, când porni cu mașina spre apartamentul lui Justine și Seth, Olivia începu din nou să se întrebe care fusese motivul pentru această invitație neașteptată. Oare urma un anunț?

Îi deschise fiica ei, cu o expresie atât de radioasă că Olivia abia dacă se putu abține să nu se holbeze de-a dreptul la ea. Mai fusese aici la ei numai o dată, când peste tot erau o mulțime de cadouri primite la nuntă și o grămadă de cutii împrăștiate pretutindeni. Fiica ei se descurcase de minune să integreze lucrurile lui Seth

în casa ei atât de feminină înainte, transformând-o într-un cămin adevărat și pentru el.

Seth scoase o sticlă de șampanie, în timp ce Justine atârna în cuier haina Oliviei.

– Sărbătorim ceva? întrebă Olivia, așezându-se pe un scaun frumos decorat cu tapițerie brodată.

– Avem niște noutăți, spuse Justine, zâmbindu-i cald soțului ei.

Seth puse sticla de vin pe blat și pe urmă se lăsă să cadă pe canapea lângă Justine.

– Când m-am întors de la pescuit ultima dată, Justine și cu mine ne-am hotărât că nu mai vrem să ne petrecem jumătate de an departe unul de celălalt.

– Este foarte, foarte greu pentru amândoi, adăugă Justine.

Asta era noutatea lor?

– Te-ai hotărât să renunți la pescuit? întrebă Olivia.

Seth avea asta în sânge. Familia Gunderson se ocupa de patru sau cinci generații încoace numai cu pescuitul.

– Seth și cu mine vom cumpăra un restaurant, o anunță Justine. The Captain's Galley a fost scos la vânzare acum câteva luni, am făcut o ofertă, și proprietarul a acceptat-o.

Bine, nu era exact anunțul pe care îl aștepta Olivia, dar nu era rău nici ăsta.

– Excelent!

– Nu ne-am hotărât încă asupra unui nume, spuse Justine. Dar suntem foarte bucuroși.

Aruncă o privire la soțul ei, și el o luă de mână.

Olivia se relaxă.

– Bă bucur mult pentru voi. O să fie mult de muncă, dar știți deja asta.

– Seth face de ani buni economii pentru ceva de genul ăsta.

Din nou fiica ei se uită mândră la soțul ei.

– Eu o să-mi păstrez slujba deocamdată, dar în cele din urmă mă voi duce să lucrez și eu la restaurant.

– Și păstrați personalul sau vă luați alți angajați?

Olivia întrebă cu gândul la Cecilia Randall, care lucra cu jumătate de normă pe post de chelneriță la The Captain's Galley.

– Nu știm deocamdată pe nimeni din personal, îi spuse Seth. E totul foarte recent. De fapt tocmai am aflat acum o oră că oferta noastră a fost acceptată. Adevărul este că atunci când te-am invitat la cină *nu* primisem încă vestea de la agenția imobiliară.

– A, da? Vrei să spui că mai sunt și alte vești?

– Mami, spuse Justine, aplecându-se în față și apucându-i mâinile Oliviei.

Fiica ei îi spunea așa numai când se simțea foarte emoționată în legătură cu ceva; iar Olivia nu mai auzise apelativul acesta de ani întregi. Ochii frumoși ai lui Justine se umplură de lacrimi când îi zâmbi Oliviei.

– Seth și cu mine așteptăm un copil.

Olivia scoase un țipăt de fericire și sări în picioare. Se ridicară și Justine, și Seth, iar Olivia îi îmbrățișă pe amândoi laolaltă în timp ce lacrimi de bucurie i se prelinseră pe obraji. *Aceasta* era vestea pentru care venise aici.

Cliff Harding se lăsase pe spate, rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele întinse, uitându-se în gol la televizor. Serialul de comedie îl plictisea, dar nu dădea vina pentru asta nici pe scenariu, nici pe actori. Parcă stătuse ca pe ace întreaga zi.

Era o activitate a dracului de potrivită pentru o seară de vineri. Ceea ce și-ar fi dorit de fapt era să o vadă pe Grace. Intenționat nu mai vorbise cu ea de dinainte de Crăciun. Se săturase să fie mereu el cel care lua legătura cu ea; de data asta se hotărâse că trebuia ca ea să îl caute pe el. Cele zece zile care trecuseră i se păreau mai degrabă cât zece vieți, iar hotărârea începuse să îi slăbească. Îi spusese că avea răbdare, dar adevărul nu era tocmai așta. *Putea* avea răbdare. Nu îi plăcea, însă, nu îi plăcea absolut deloc.

Poate că ea avea dreptate şi trebuia să se gândească să mai iasă şi cu altcineva. Problema era că nici o altă femeie nu îl interesa nici pe jumătate cât îl interesa Grace. Îi plăcea absolut totul la ea. Zâmbetul ei, blândeţea cu care se purta cu animalele şi copiii. Nu avea o frumuseţe clasică, dar de frumoasă era frumoasă şi-n cât în toate felurile. Îi plăcea părul ei înspicat şi îi plăcea şi tunsoarea scurtă, preferând-o celei cu părul lung pe care o avusese în fotografiile de familie. Deşi în mod evident îmbătrânise de atunci, anii nu făcuseră altceva decât să adauge profunzime şi maturitate personalităţii ei.

Cliff credea în ideea de loialitate – credinţă pe care divorţul i-o confirmase – şi nu voia să fie cu o femeie care putea da cu piciorul cu uşurinţă unei căsnicii de treizeci şi cinci de ani. Dar acum trecuseră deja nouă luni de când dispăruse Dan şi, din câte se părea, alegerea de a pleca îi aparţinuse în întregime.

Tot ce auzise el părea să indice faptul că fostul soţ al lui Grace avea o relaţie cu o altă femeie. În după-amiaza pe care Grace o petrecuse la ferma lui, îi povestise puţin despre acele prime săptămâni de după dispariţia lui Dan. Când îi vorbise despre cum aflase despre inelul pe care omul îl cumpărase de la un magazin de bijuterii, izbucnise în lacrimi. Din câte se părea, Dan cumpărase un inel cu cardul lor VISA. Ultimul lui salariu acoperea valoarea cumpărăturii, şi justificarea îi fusese trimisă lui Grace de la angajatorul lui.

Ceea ce o rănise teribil pe Grace fusese faptul că în afară de verigheta simplă pe care i-o pusese pe deget în ziua nunţii lor, *ei* Dan nu îi cumpărase niciodată un inel. Se părea însă că îi cumpărase unul unei alte femei, ceea ce o lovise drept în inimă pe Grace.

Cliff se duse până la birou să ia un roman, cel mai recent roman poliţist al unui autor care îi plăcea în mod deosebit. Dar chiar înainte să se înapoieze în sufragerie şi să deschidă cartea, ştiu că nu avea nici un rost. Gândul lui era la Grace, nu la aiurelile dintr-o

comedie televizată și nici măcar la intriga unui roman cu crime.

O văzuse ultima dată în săptămâna Crăciunului. Și din nou, fusese la inițiativa lui. După vizita la ferma lui, ea-i scrisese un bilețel. Trei rânduri. O simplă notiță de mulțumire, și cu toate astea citise biletul de nenumărate ori, în căutarea unui mesaj secret, în căutarea unei vorbe de încurajare.

Așteptă până chiar înainte de Crăciun, apoi trecu pe la Biblioteca din Cedar Cove cu un dar. Nu era nimic ieșit din comun sau prea scump. Era un simplu cadou simbolic prin care să-i amintească faptul că se gândea la ea. Văzuse din scrisorica pe care o primise că femeia folosea stiloul. Și el prefera să scrie tot cu stiloul. Așa că alesese unul, marca lui preferată, pusese pe cineva să i-l împacheteze frumos la magazin și apoi i-l dusese la bibliotecă. Ea îi păruse surprinsă și recunoscătoare, dar și jenată că nu avea nimic pentru el.

Nu își putea permite, înțelese el. Dispariția fostului ei soț îi crease în mod evident dificultăți financiare; multă vreme gestionase un buget ce includea două salarii, iar acum rămăsese numai unul. Vorbiseră puțin în ziua aceea la bibliotecă, dar el putuse foarte ușor să citească printre rânduri. Pentru ea era un Crăciun dificil și nu numai fiindcă era primul de după pronunțarea divorțului.

Cliff nutrise în taină speranța că îl va invita la cină de Crăciun, dar ea se dusese să-și petreacă sărbătorile cu fiica ei cea mică. Sperase că poate îl va suna de Revelion, poate chiar să îi sugereze să se întâlnească să bea ceva. Dar nici asta nu se întâmplase.

Acum Cliff începuse să se îndoiască de ceea ce simțea – și să se îndoiască de Grace. Poate că nu avea să-și revină niciodată după dispariția lui Dan. Chiar dacă intrau într-o relație, se temea că ea avea să se uite mereu peste umăr după Dan. Poate că cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să o lase baltă și să uite că o cunoscuse vreodată.

Ceea ce ar fi trebuit să îi vină uşor. Nu se sărutaseră niciodată. Sau, bine, o singură dată pe obraz. Se ţinuseră de mână de câteva ori, dar acestea fuseseră singurele lor atingeri. Cliff însuşi nefiind un sfânt, de fiecare dată când erau împreună tentaţia de a o lua în braţe să o sărute *de-adevăratelea* creştea din ce în ce mai mult.

Sună telefonul, făcându-l să tresară brusc din reverie. Niciodată nu fusese mare amator de discuţii telefonice. Vocea lui răguşită, de obicei foarte puţin binevoitoare, îi îndepărta pe dată pe cei care sunau ca să-şi vândă produsele sau să-şi facă reclamă, ceea ce considera a fi un mare avantaj.

– Harding, se răsti el.

Nu se auzi nimic la capătul celălalt al firului, iar Cliff dădu să închidă când auzi vag salutul timid al lui Grace. Duse imediat receptorul la loc la ureche.

– Grace?

– Bună, Cliff. Sper că nu te superi că te sun aşa, pe neaşteptate.

– Bună, Grace.

În glas i se citea încă o vagă nerăbdare.

– Voiam să îţi mulţumesc pentru stilou. Îmi place mult cum scrie.

Problema lui era, se gândi Cliff, că îşi dorea prea tare anumite chestii şi din cauza asta scornise strategia aceea de aşteptare şi îşi impusese să nu ia legătura cu ea de la Crăciun. Poate că, dacă devenea un pic mai distant, poate că ea avea să-l aprecieze mai mult, să îi caute compania. Din câte se părea, planul lui funcţionase – deşi cu doar câteva clipe mai înainte era gata să uite de întreaga relaţie. Se părea că-şi calculase de minune strategia.

– Când ai venit pe la bibliotecă, spuneai c-am putea ieşi la cină într-o seară.

– Aşa am spus? întrebă el pe un ton neutru, deşi ştia bine că era adevărat.

– Da.

Părea destul de sigură pe ea.

- Mă gândeam că aș putea să-ți răspund la invitație - dacă te mai interesează...

Cu siguranță că îl mai interesa și chiar îi venea din ce în ce mai greu să se prefacă că nu.

- Când?

- Nu... nu știu. Când ți-ar conveni ție?

- Stai să-mi verific programul.

Răsfoi cu zgomot paginile cărții ca și cum ar fi umblat printr-o agendă plină de activități.

- Ce zici de mâine-seară? La șapte?

Ea scoase un oftat în mod evident de ușurare.

- Ar fi perfect.

Sâmbătă toată ziua, Cliff stătu ca pe jar. Sâmbătă seară, se bărbieri, își făcu duș și se îmbrăcă înainte de șase. Era gata de plecare, dar cu traficul de seară, avea să îi ia numai un sfert de oră să ajungă de la fermă acasă la ea. Preferă însă să riște să ajungă mai devreme decât să mai piardă vremea acasă.

Așa că, chiar dacă nu se grăbi deloc, tot ajunse acolo cu o jumătate de oră înainte de întâlnirea fixată, ceea ce se temea că avea să-i transmită ei un mesaj aiurea. În loc de asta, însă, descoperi cu plăcere că și ea era la fel de nerăbdătoare.

- Credeam că mergem în Tacoma, spuse el.

Voia ca Grace să se simtă în largul ei și nu era sigur că ce putea, dacă ea își făcea în permanență griji că îi putea vedea cineva împreună.

- La celălalt capăt al podului e un mic local italienesc care îmi place foarte mult.

The Narrows despărțea Peninsula Kitsap de Tacoma, iar podul lega cele două comunități.

- Iubesc mâncarea italienească.

Cliff sunase înainte și rezervase o masă discretă, într-un colț. Pe drum, discuția se dovedi extrem de relaxată, cu intervale de conversație alternând cu momente de tăcere plăcută. Masa dură aproape două ore, căci se bucurară în tihnă mai întâi de cină și de vin, pentru

ca apoi să zăbovească asupra cafelei şi a desertului. Cliff nu era prea nerăbdător să plece, dar restaurantul începuse să se umple şi nu i se părea frumos să reţină masa toată noaptea.

Întorcându-se spre Cedar Cove, se apropiară de Podul Narrows. Cum traficul devenise şi mai puţin aglomerat, Cliff aruncă o privire către Grace şi văzu că se rezemase cu capul de spătarul scaunului şi închisese ochii.

– Pari atât de liniştită, spuse el.

– Mă simt minunat.

Se opri puţin.

– A fost o seară încântătoare.

Mâncarea fusese excelentă, merlotul, unul dintre cele mai bune pe care le băuse vreodată, dar spera că Grace se referea la compania lui, nu la masă.

– Mă simt... liberă, spuse ea în continuare cu ochii închişi. Îmi închipuisem că, dacă sunt de acord să iau cina cu tine, îmi voi petrece întreaga seară simţindu-mă vinovată.

– Nu ai de ce să te simţi vinovată – încă.

– Încă?

Ridică uşor capul şi se uită lung la el.

– O să te sărut, Grace, spuse el ferm, nedezlipindu-şi ochii de la drum. Şi când o voi face, o să simţi sărutul acela până în vârfurile picioarelor.

– Aaa...

– O să fie un sărut care o să te dea peste cap complet... şi chiar mai mult de-atât.

– Cliff, eu...

– Ai ceva împotrivă? întrebă el cu vocea aceea răguşită, temându-se să nu fie respins.

– Doar un lucru, şopti Grace punându-şi mâna pe genunchiul lui.

– Care anume?

– Că nu opreşti naibii maşina asta s-o faci odată!

Lui Cliff nu trebui să i se spună de două ori.

Rosie şi Zach fuseseră ca şoarecele şi pisica în timpul sărbătorilor de Crăciun, şi lucrurile nu păruseră deloc

să se îmbunătăţească de Anul Nou. Rosie încercă, chiar încercă de-adevăratelea, dar Zach părea să fie din ce în ce mai nerezonabil şi mai pretenţios.

Se ciondăneau tot timpul, neputând parcă să cadă de acord în legătură cu nimic. În unele zile i se părea aproape evident că întreaga ei căsnicie fusese o greşeală.

Zach nu voia o nevastă, voia o slujnică. Rosie încercase să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui, dar când reuşea în sfârşit să-şi programeze toate treburile ca să-şi îndeplinească îndatoririle de soţie, mereu se întâmpla ceva şi totul îi mergea pe dos.

Micul dejun era un bun exemplu în acest sens. Pe de-o parte el o voia legată de aragaz, pe de altă parte, nu interesa pe nimeni ceea ce gătea ea.

Cu puţin înainte de Crăciun, fiind într-o dispoziţie conciliantă, făcuse chifteluţe cu piure de cartofi şi chiar şi sos. Lui Eddie nu-i plăcu deloc carnea tocată, iar Allison se plânse de cartofi. Rosie ar fi putut să se descurce cu nemulţumirile lor, dacă Zach ar fi arătat măcar un grăunte de recunoştinţă sau de apreciere pentru eforturile ei. În loc de asta, însă, tot ce găsise el de spus fusese că nişte cartofi adevăraţi nu proveneau din cutii şi că maică-sa nu folosea niciodată sos din conservă, cumpărat.

Ei bine, ea nu era mama lui, ceea ce îi şi spusese exact cu vorbele acestea. Spre marea ei jignire şi durere, Zach murmurase ceva de genul:

– Nici n-ai avea cum să fii. Nici pe departe.

Astăzi, însă, se părea că în sfârşit totul căpăta o explicaţie. De dimineaţă Zach îşi uitase servieta acasă. În drum spre întrunirea pe care o avea cu comitetul bibliotecii parohiale, Rosie i-o adusese la birou.

Văzându-o pe Janice Lamond cu Zach îi deschisese ochii. Nu era de mirare că era nemulţumit de viaţa lui conjugală. Zach avea o legătură cu femeia aceasta. Poate că nu era chiar vorba de o relaţie – sau da? –, dar cu siguranţă *ceva* se petrecea între ei.

Rosie se tot gândi la asta în timpul întregii întruniri. În după-amiaza aceea nu se duse să-şi onoreze angajamentul pe care îl avea la şcoală, unde făcea muncă de voluntariat. Toată ziua stătu ca pe jar. Cuprinsă de un val de energie total neobişnuit, făcu ordine în toată casa, dădu peste tot cu aspiratorul şi spălă cinci rânduri de rufe la maşină. Avea deja şi o tocăniţă la cuptor când Zach ajunse acasă.

Stând lângă uşa de la bucătărie cu o mână în şold, se uită urât la el când bărbatul intră în casă.

– Ce e? întrebă el după ce urcă cele două trepte de la intrare.

– Trebuie să vorbim.

– Despre ce?

Îşi slăbi nodul de la cravată, cu o expresie încurcată pe figură.

– Vreau să-mi spui care-i treaba cu Janice Lamond.

– Care să fie treaba cu ea? se stropşi Zach.

Ca şi când nu ştia deja. Răsucindu-se pe călcâie, Rosie aruncă o farfurie în maşina de spălat vase.

– Cred că mai bine vorbim despre asta după ce adorm copiii.

Zach se făcu nevăzut câteva minute, după care se întoarse în bucătărie.

– Dacă ai o problemă, vreau să vorbim despre asta acum!

– Foarte bine.

Rosie deschise cu o smucitură sertarul cu argintăria şi scoase cuţitele şi furculiţele pentru masa din seara aceea.

– Am fost la tine la birou în dimineaţa aceasta, dacă-ţi aduci aminte.

– Da.

El îşi încrucişă picioarele şi se sprijini de blatul de la bucătărie.

– Aşa, şi?

– Am văzut cum te privea asistenta – şi cum te uitai şi tu la ea.

Zach se încruntă.

- Asta-i doar în închipuirea ta.

- Ei, pe dracu'!

Cu cât Rosie se gândea mai mult la asta, cu atât se aprindea mai tare. Toată ziua se întrebase ce anume se petrecea între soțul ei și această femeie. Era atât de supărată, atât de jignită, că aproape nu mai putea să judece.

- Nu se petrece nimic între mine și Janice, spuse Zach după o tăcere afectată.

- Bine. Atunci vreau să scapi de ea.

- *Poftim*? aproape că urlă Zach.

- Dacă ceea ce îmi spui este adevărat - ceea ce ea, una, se îndoia sincer - atunci nu o să ai nimic împotrivă să îți iei o nouă asistentă.

- Pentru că ești tu paranoică în legătură cu existența unei alte femei în viața mea. În nici un caz.

Avea fălcile încleștate și expresia aceea încăpățânată îi apăruse din nou pe figură.

- Ești geloasă...

- Am și eu ochi, Zach. Am *văzut* felul în care se uita la tine.

- Hai, mai scutește-mă!

Acum avea și pumnii încleștați.

- Nu e de mirare că nimic din ce pot face eu nu te mai mulțumește. Te tot iei de mine de luni întregi. Nu sunt deloc o gospodină cum ar trebui, iar felurile de mâncare pe care le prepar sunt mult sub standardele tale înalte. Așa a început totul, nu?

- Nu mi-am dat niciodată seama ce imaginație bogată ai, spuse el, și deși vorbele lui nu erau deloc jignitoare, intonația îi era cât se poate de edificatoare în acest sens. Ești atât de ridicolă, că îmi provoci chiar milă.

Dădu roată mesei ca și cum i se părea imposibil să stea la un loc.

- Vreau să dispară din biroul tău.

Zach se apucă de spătarul unui scaun cu ambele mâini, atât de strâns că i se albiră încheieturile degetelor.

– Nici prin cap să nu-ți treacă.

Așezându-se în spatele unui scaun și ea, Rosie îi imită postura. Se uită peste masă fix la Zach, cu ochii mijiți. Văzându-l acum, așa cum arăta cu trăsăturile distorsionate de furie, se întrebă dacă nu cumva era deja implicat într-o altă relație. Niciodată în viața ei nu îi trecuse prin minte că se putea întâmpla așa ceva cu ea și Zach.

– Adică refuzi să o concediezi?

– La dracu', bineînțeles! Mai întâi de toate, chestiunile legate de serviciu nu sunt deloc treaba ta. În al doilea rând, Janice Lamond este o tipă organizată, eficientă și o prezență agreabilă în biroul meu. Nu am de gând să o concediez pentru că e nevastă-mea geloasă. În cel mai bun caz, ar trebui să te pun să iei câteva lecții de la ea în legătură cu felul în care ai putea păstra ordinea și curățenia în casa asta.

Cuvintele lui o loviră ca o ghioagă.

– Dacă asta gândești tu..., spuse ea șocată de cât de rece și de lipsită de emoție îi răsună vocea.

– Exact asta gândesc.

– Atunci poate ar fi o idee bună să ne despărțim.

Zach o privi tăios.

– Asta vrei, Rosie? Ar fi bine să fii al dracului de sigură dacă ai de gând s-o iei pe panta asta.

– Nu am de gând să-ți tolerez o aventură.

Voia să fie cât se putea de clară în privința aceasta.

– Înțelege o dată pentru totdeauna că nu am o aventură cu Janice Lamond, și faptul că sugerezi că aș avea este o insultă și pentru Janice, și pentru mine.

– Poate că nu aveți încă o relație fizică, dar una emoțională, da. Crezi că nu-mi dau seama? Chiar crezi sincer că sunt atât de oarbă încât să nu văd ce se petrece chiar sub ochii mei?

– Nu știu nici măcar dacă ești în stare să recunoști evidența.

Rosie își mușca buza.

– Tu ești cel orb. Vreau să fie dată afară.

Zach râse în bătaie de joc.

– După cum am spus, asta nu se va întâmpla.

– Vrei să zici că mai degrabă ai renunța la căsnicia ta, la soția ta, la copiii tăi și la casă ca să-ți păstrezi asistenta? Chiar atât de importantă este pentru tine? Ghici ce îmi spune asta, Zach!

În momentul acela apăru Allison și rămase timidă în cadrul ușii.

– Iarăși vă certați?

– Nu, spuse Rosie îndulcindu-și tonul.

– Ba da, o contrazise Zach, aproape țipând de nervi.

Avea o privire de gheață pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

Lui Rosie nu îi păsa; nu avea de gând să dea înapoi. Dimpotrivă, îi venea să-l contrazică din ce în ce mai evident, încercând să creeze și mai multă agitație și scandal decât o făcuse deja.

– Nu vreau să ne certăm în fața copiilor, spuse Rosie apăsat.

– Tu ai început chestia asta, și o s-o terminăm chiar aici și acum.

Bătu cu palma în masă, făcând să zăngănească argintăria.

– Mami? Tati?

Eddie era acum lângă sora lui.

Rosie se întoarse și îi spuse:

– Cina e gata în zece minute. Mergeți să vă spălați pe mâini.

Ambii copii rămaseră țintuiți în loc.

– Faceți ce v-a spus mama, se răsti Zach la ei.

Fără tragere de inimă, copiii ieșiră din bucătărie. Rosie îi auzi vorbind pe măsură ce se îndepărtau. Și deși nu putu să-și dea seama ce anume spuneau, cuvântul *divorț* răsună cât se poate de clar.

– Chiar vrei asta? întrebă Zach.

– Dar *tu* chiar vrei asta? Să dai cu piciorul familiei tale pentru o asistentă?

El ignoră comentariul.

– Poate că despărțirea nu ar fi o idee chiar atât de rea. Nu vreau să-mi expun copiii la crizele tale de paranoia.

Rosie încercă să-și înghită nodul pe care îl simțea în gât.

– Și dacă îți dorești chestia asta cu atâta ardoare, îți recomand să consulți un avocat, murmură el.

– Chiar o voi face, se răsti ea la el.

Își simțea inima amorțită, și senzația se răspândea. Uitându-se în gol înainte, strânse spătarul scaunului cu atâta putere, că unghiile îi intrară în lemn.

Zach mai rămase acolo încă o clipă, după care se întoarse, își luă servieta și o apucă spre ușa ce dădea în garaj.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

El ezită numai o clipă.

– Dacă ne vom despărți, o să am nevoie de un apartament.

Și spunând aceste vorbe, ieși pe ușă.

Rosie rămase unde era, cu respirația întretăiată, abia putând să răsufle, abia venindu-i să creadă că ajunseseră în situația aceasta.

capitolul 11

Vântul bătea cu putere, și ploaia răpăia pe casă în timp ce Bob și Peggy Beldon se pregăteau de culcare. Lunile de iarnă treceau agale la pensiune. Erau deja trei zile de când le plecase ultimul oaspete. Afacerea aceasta era proiectul pe care-l porniseră după ieșirea la pensie, dar în momentul acesta Bob nu se plângea deloc de numărul mic de clienți. Astfel, el și cu Peggy puteau în sfârșit să răsufle puțin, să se bucure de casa lor și fiecare de prezența celuilalt.

Vântul făcea ramurile goale ale copacilor să se izbească de geamuri când Bob închise televizorul după ce se uitaseră la știrile de la ora unsprezece. Luminile pâlpâiră.

– Din câte se pare va fi o noapte de pomină, spuse el. Ar fi bine să căutăm niște lanterne ca să le-avem la îndemână.

Peggy dădu din cap, luă cănile de cafea și se duse în bucătărie.

Bob tocmai voia să o ia în sus pe scările din spate când observă niște faruri. O mașină intrase pe aleea din fața pensiunii.

– Nu așteptăm oaspeți, nu?

Deși știa răspunsul la întrebare, o puse totuși, în caz că Peggy făcuse niște rezervări și pe urmă uitase să îi spună.

– Până în weekend, nu.

Peggy băgă cele două căni în mașina de spălat vase.

– Cred că vine cineva.

Soția lui dădu ușor draperia la o parte și se uită lung pe fereastra de deasupra chiuvetei.

– Nu cred că e cineva cunoscut, ce zici?

– Este greu de spus pe ploaia asta, dar nu recunosc mașina.

Bob era deja la jumătatea drumului spre ușă când se auzi soneria. Aprinse lumina pe verandă și descuie ușa. De partea cealaltă se afla un bărbat îmbrăcat cu o haină de ploaie și o pălărie mare, lăsată pe ochi. Într-o mână ținea o valijoară. Avea capul plecat, ascuns de pălărie, ceea ce făcea imposibil să i se vadă fața prea clar.

– Am văzut semnul de pe șosea. Aveți o cameră liberă pentru o noapte? întrebă el cu o voce joasă, ușor răgușită.

– Da, îi răspunse Bob și îl fixă cu atenție un moment pe străin.

Bărbatul avea cincizeci și ceva de ani, presupuse el, dar îi era greu să fie sigur. Omul rămase ușor adus de spate și după ce intră în casă. Totuși, lui Bob îi părea vag familiar.

Caldă și binevoitoare ca întotdeauna, Peggy îl conduse pe oaspetele lor în bucătărie unde ținea registrele și formularele de cazare.

Bărbatul aruncă o privire spre hârtia pe care i-o întinse Peggy.

– O să plătesc acum, spuse el, scoţând bani din buzunar.

– Trebuie să completaţi acest formular de înregistrare, spuse Bob.

Avea o senzaţie ciudată în ceea ce-l privea pe tipul acesta, deşi nu îşi dădea seama exact ce anume era.

– Numele meu este Bob Beldon, spuse el. Poate o să vi se pară ciudată întrebarea, dar credeţi că ne-am mai întâlnit vreodată?

Străinul nu răspunse.

– Dragă, nu-l mai întârzia pe musafirul nostru cu întrebările tale, şopti Peggy.

Iritat, Bob se încruntă uşor. Nu se putea împiedica să nu se gândească de ce străinul alesese o pensiune relativ îndepărtată în locul unuia dintre motelurile aflate mult mai la îndemână, pe marginea autostrăzii.

– Să vă aduc ceva cald de băut? întrebă Peggy.

– Nu, mulţumesc.

Răspunsul îi sună ursuz, aproape nepoliticos.

– Ce vă aduce atât de departe într-o noapte ca asta? insistă Bob. Nu suntem chiar atât de cunoscuţi.

– Nu că ar fi atât de important asta acum, spuse Peggy, uitându-se urât la Bob.

El îşi dădea seama că se enervase din cauza atitudinii lui, dar nici nu putea trece peste faptul că nu se simţea deloc în largul lui în prezenţa bărbatului.

Străinul îi ignoră întrebarea.

– Dacă aţi vrea să-mi arătaţi camera, v-aş rămâne recunoscător.

– Desigur.

Peggy o luă înainte de-a lungul holului ce pornea de la uşa bucătăriei.

– Aveţi de unde alege. Avem camera Goldfinch şi...

– Prima e foarte bună.

Părea nerăbdător să îşi vadă de treburi, oricare ar fi fost acelea.

– O să vă completez formularul și vi-l dau dimineață.

Deschise ușa și-și puse valiza jos, apoi cu spatele la ei spuse:

– Sper că nu vă deranjează dacă mă duc chiar acum la culcare. Am avut o zi foarte lungă.

Bob dădu să-i spună că documentele trebuiau făcute chiar atunci, dar Peggy îi tăie vorba.

– Micul dejun se servește între opt și zece. Somn ușor.

– Mulțumesc.

Închise ușa și auziră cheia răsucindu-se în broască.

Bob așteptă până ce ajunseră sus înainte să spună ceva.

– Nu îmi place mutra lui.

– Nu te prosti, spuse Peggy ducându-se în baie să se demachieze. E doar un client. Nu e nevoie să îți placă. Bănuiesc că va pleca foarte devreme mâine-dimineață și nu vom mai avea niciodată de-a face cu el.

– Poate, mormăi Bob, dar ceva îi dădea senzația îngrijorătoare că nu va fi cazul.

Furtuna continua dezlănțuită, iar Bob rămase la fereastra dormitorului ce dădea înspre apele negre ale golfului. Farul de pe insuliță se vedea la depărtare, avertizând vapoarele de pericolul ce pândea înainte. Îl cuprinse un sentiment straniu. De mai multe ori îi trecuse prin minte întrebarea cum de se putuseră apuca de o astfel de afacere, în care să primească necunoscuți în casa lor. Nu îi plăcea bărbatul din camera de jos, deși nu-și putea da seama exact de ce. Tot ce știa era că instinctul îi spunea că nu era ceva în regulă cu străinul.

Peggy era atât de bună la suflet că nu putuse să vadă dincolo de imaginea unui om prins în vâltoarea furtunii, în căutarea unui adăpost unde să-și odihnească oasele obosite peste noapte. Bob și-ar fi dorit să simtă și el la fel.

– Vii în pat? întrebă soția lui dând la o parte plapuma și băgându-se ușor în așternuturile curate și apretate.

Poate că Peggy avea dreptate. De obicei avea. Bărbatul de jos era doar cineva care se întâmplase să treacă prin zonă. De dimineaţă avea să plece şi nu îl vor mai vedea niciodată. Străinul plătise deja tot ce le datora şi, dacă nu avusese chef să completeze formularul, ei bine, avea acest drept.

A doua zi dimineaţă, pe Bob îl deşteptă soarele. Se trezi brusc, tresărind, surprins să vadă că afară era lumină. Peggy coborâse deja; o auzea cântând melodia de la radio în timp ce pregătea brioşe cu afine. Erau specialitatea ei, iar afinele proveneau chiar de pe micuţul lor teren cultivat lângă grădina de zarzavaturi a lui Peggy, de care era atât de mândră. Aroma de cafea proaspătă se răspândea în sus pe scări.

Bob îşi frecă faţa cu mâinile, amintindu-şi ceva din coşmarul ce îl chinuise peste noapte. Nu atât imagini, cât sentimente şi impresii ce nu fuseseră deloc plăcute. După ce se suise în pat, căzuse într-un somn uşor, agitat, urmat de un somn mai adânc. Însă deşi se străduia din greu, nu reuşi să-şi amintească nimic din visele pe care le avusese.

În mod normal el se scula înaintea lui Peggy şi făcea cafeaua. Simţindu-se vinovat pentru că dormise atât de târziu, se îmbrăcă în grabă. Îi trecu prin cap să se ducă repede până la geam. Cât se poate de evident, Fordul alb era în continuare parcat dedesubt. Deci oaspetele lor nu se strecurase afară din casă aşa cum se aşteptase întru câtva Bob – şi aproape chiar sperase – că o va face. Poate că în dimineaţa asta străinul avea să fie puţin mai prietenos decât fusese cu o noapte în urmă, şi Bob putea să descopere ce anume din înfăţişarea lui îl făcuse să i se pară atât de familiar.

Peggy zâmbi când dădu cu ochii de el.

– 'Neaţa, dragule. De mult timp nu ai mai dormit atât de târziu.

– Ştiu. Nu înţeleg de ce.

Nevastă-sa ezită.

– Iar ai avut un coşmar de-al tău.

– Nu îmi amintesc prea bine...

– Dar te simți bine în dimineața asta?

Fața i se umplu de riduri de îngrijorare când îl studie cu atenție.

– Sunt bine, murmură el. Nu m-am sculat azi-noapte... nu-i așa?

De două ori în decursul anilor, Bob se trezise undeva afară din dormitorul lor. Singura explicație fusese un acces de somnambulism.

– Erai în pat când te-ai trezit, nu-i așa? îl tachină ea.

El dădu din cap simțindu-se brusc ușurat. O îmbrățișă pe soția lui și apoi își turnă o ceașcă de cafea. Își luă „Cartea de căpătâi" de la Alcoolicii Anonimi, se duse în seră și se așeză în balansoar să citească. Nu mai pusese gura pe alcool de douăzeci de ani, dar în continuare lua fiecare zi în serios, respectând programul pe care și-l impusese de atâta amar de vreme. La un moment dat fusese un bețiv aflat literalmente pe marginea prăpastiei și nu-și îngăduia să treacă nici măcar o zi fără să-și amintească de acest fapt. Douăzeci de minute mai târziu, Peggy scotea brioșele din cuptor.

Intrară în rutina de fiecare dimineață și se făcu pe negândite aproape ora zece când soția lui realiză cu voce tare că nu-l văzuseră pe oaspetele lor, deși mașina lui era în continuare acolo. Curiozitatea îl făcu pe Bob să iasă afară ca să arunce o privire pe geamul șoferului. Pe locul din dreapta se afla o hartă, iar o sticlă cu apă pe jumătate goală se găsea în suportul de pahare, dar nu văzu nimic ieșit din comun.

– I-am spus că micul dejun este între opt și zece, nu-i așa? îl întrebă ea pe Bob când acesta reveni înăuntru.

– Poate că pur și simplu doarme. Zicea că a avut o zi foarte grea.

– Dar este trecut de unsprezece, murmură Peggy puțin mai târziu.

– E un tip foarte bizar.

Bob nu voia să renunțe cu nici un chip la părer aceasta.

O jumătate de oră mai târziu, Peggy se arătă din no îngrijorată.

– Poate ar trebui să verificăm dacă se simte bine.

– Lasă-l să doarmă, insistă Bob. Ce știm noi, poat că este în camera lui și lucrează. Nu avea un laptop l el, nu?

– Nu-mi amintesc.

În ceea ce-l privea pe Bob, dacă străinul voia intimit te, avea de gând să i-o ofere.

Nevastă-sa îi aruncă o privire întrebătoare, apoi ridic din umeri și se aplecă din nou asupra păturii pe care s apucase să o tricoteze de curând. Bob se duse în atelierul pe care îl avea în garaj; de când se pensionase se apuca se de tâmplărie și îi făcea multă plăcere să construiască piese de mobilier. De-a lungul anilor făcuse chiar niște mobilă foarte frumoasă, dacă i se îngăduia să-și exprime opinia. De curând terminase un scrin cu sertare și era mândru de ce-i ieșise.

După ce mai dădu încă un ultim strat de lac, se întoarse în casă. O privire pe fereastră îi confirmă faptul că mașina străinului era în continuare parcată unde fusese și mai devreme.

Bob își făcu un sendviș cu șuncă și își reluă trebăluiala în garaj. Câteva minute mai târziu, Peggy veni după el.

– Cred că va trebui să intrăm, spuse soția lui. Am bătut la ușă, dar nu am primit nici un răspuns.

Bob hotărî că Peggy avea dreptate. O urmă în casă și bătu cu putere în ușa dormitorului.

– Sunteți treaz? strigă el cu putere.

– Nu e nevoie să țipi, șopti Peggy.

Părea agitată, și adevărul era că și Bob începea să se simtă exact la fel. Deși aveau afacerea aceasta de mai bine de zece ani, era prima oară când aveau o experiență – sau un client – de genul acesta.

- Am luat cheia, zise Peggy când nu primiră nici un răspuns.

- OK.

- Să-l sun pe Troy Davis? întrebă ea.

Șeriful le era bun prieten, dar Bob nu voia să-i irosească timpul lui Troy dacă exista șansa unei explicații logice pentru ceea ce se petrecea.

- Încă nu.

- Dar ceva s-a întâmplat cu siguranță.

- Nu te pripi cu concluziile, Peg!

Acum îi părea rău că nu își urmase instinctul și nu îi spusese străinului să-și caute un alt loc unde să înnopteze.

Peggy îi dădu cheia, iar Bob o bagă în broască fără nici o tragere de inimă. Încet, răsuci mânerul și deschise larg ușa. Oaspetele lor dormea în mijlocul patului. Haina îi atârna în dulap și pălăria era pe raftul de deasupra. Avea valiza desfăcută, dar aceasta arăta ca și cum lucrurile i-ar fi fost împachetate de un chirurg. Totul era împăturit la linie și spațiul fusese exploatat la maximum. Valiza arăta ca și cum nu se umblase în ea.

- Poate că este bolnav, spuse Peggy, agățându-se de brațul lui Bob.

Bob se îndoia. Recunoștea mirosul acela și pielea i se făcu de găină când îi reveniră în nări miasmele pe care le simțise în junglă în timpul războiului, cu aproape patruzeci de ani în urmă. Duhoarea morții nu era deloc ușor de uitat.

Oricare ar fi fost motivul pentru care străinul se afla în Cedar Cove, acum avea să rămână învăluit în mister.

Bob se apropie de pat și se uită în jos la el. În noaptea dinainte, fața îi fusese umbrită de pălăria care îi fusese trasă bine pe frunte. Acum că Bob îl vedea bine, i se păru mai tânăr. Mai tânăr și complet liniștit.

- E... mort? întrebă Peggy, cu o groază aproape palpabilă.

Deşi ştia deja răspunsul, Bob se aplecă să atingă gâtul bărbatului în încercarea de a-i găsi pulsul. Nu se simţea nimic.

– Cred că este timpul să îl sunăm pe Troy, spuse el.

Cincisprezece minute mai târziu, curtea era plină de maşini speciale. Paramedicii, câţiva agenţi de poliţie şi medicul legist umblau de colo-colo prin casă. Bob răspunse la o mulţime de întrebări, dar nu reuşi să le ofere prea multe informaţii lui Troy sau Joe Mitchell, medicul legist.

– Va trebui făcută o autopsie, spuse Troy.

– O să-l luaţi de aici curând? întrebă Peggy.

Bob îşi dădea seama că era serios afectată de toate astea. Şi adevărul adevărat era că şi el era la fel.

Medicul legist ieşi din cameră şi îşi scoase mănuşile de plastic.

– Aveţi idee ce l-a omorât? întrebă Bob.

– Încă nu, spuse Joe încruntându-se. Pe permisul de conducere scrie că se numeşte Whitcomb. James Whitcomb, şi este din Florida. Vă spune ceva?

– Nu.

Bob putea spune asta cu siguranţă, în ciuda faptului că în seara anterioară i se păruse ceva familiar la el.

– Nu l-am văzut în viaţa mea pe omul acesta.

Joe rămase încruntat.

– A suferit multiple operaţii estetice.

Bob nu prea ştia ce să înţeleagă din asta.

– Aici se întâmplă ceva ciudat, spuse Joe, urmărind trupul ce era scos din cameră pe o targă şi apoi de-a lungul holului.

Popularitatea lui Maryellen la salonul Get Nailed scăzuse în mod considerabil după petrecerea de Halloween. Rachel, tehniciana manichiuristă, ieşise cu prietenul abandonat al lui Teri căruia îi plăcea să lucreze cu maşinile. Iar lucrurile merseseră bine o vreme.

Toată luna noiembrie și apoi și decembrie, Rachel fusese plină de laude la adresa lui Larry și la tot ce făcea acesta pentru mașina ei. Mai întâi îi înlocuise frânele slăbite și încă la o mică parte din prețul pe care i l-ar fi cerut un service. Apoi îi reparase luminile de interior. Reușise chiar și să îi rezolve problema de la casetofon. Rachel îi era recunoscătoare și chiar ajunsese să se autoconvingă că era înnebunită după el. Cum să nu se fi îndrăgostit până peste cap de un bărbat care o ajuta să economisească sute de dolari?

Apoi i se strică transmisia. De data asta era vorba de o reparație majoră, dar eroul lui Rachel era încrezător că o putea rezolva. Tot ce avea de făcut ea era să cumpere un nou sistem de transmisie. Din nefericire, Larry își supraapreciase capacitățile. Nu numai că făcu o treabă de mântuială, dar apoi Rachel trebui și să-și ducă mașina la un service și să plătească reparația încă o dată. Și ca să mai adauge și o jignire la ceea ce făcuse, Larry se prezentase cu o factură pentru munca pe care o prestase și piesele pe care i le schimbase la mașină. E de la sine înțeles că brusc relația luase o întorsătură cât se putea de rea.

Nici experiența lui Jane nu se dovedi mult mai bună. Căutase un bărbat care să se priceapă la bani. Jeannie ieșise odată cu un consilier financiar foarte drăguț dar foarte plictisitor pe care i-l prezentă și lui Jane la petrecerea de Halloween. Jane și Geoff se plăcuseră pe dată. Jane insista că Geoff nu era nici pe departe atât de plictisitor pe cât susținea Jeannie. Dar apoi îi vânduse un pont financiar pe care i-l prezentase ca informație din interior. Cert e că Jane își investise toate economiile în acțiunile respective pentru ca acestea să scadă aproape imediat cu opt procente.

– Ceea ce am învățat eu din toate astea, spuse Rachel, în timp ce își termina treaba dând cu un ultim strat de lac unghiile lui Maryellen, este că, dacă una dintre noi îl lasă pe unul, înseamnă că știe ea ce știe.

– Da, asta fără doar şi poate, îi cântă în strună Jan
– Dar tipul cu care te-ai întâlnit tu? o întrebă Jean
pe Maryellen.

Aceasta clipi, prefăcându-se că nu a înţeles întreba
– Nu m-am întâlnit cu nimeni.

– Tipul acela pe care l-ai adus şi care se ţinea de t
de parcă era lipit cu clei, strigă Teri din partea ceala
a salonului, unde se ocupa de o doamnă mai în vâr
Eu pusesem ochii pe el din prima, dar nici nu s-a ui
la mine.

– Sunt sigură că pur şi simplu vi s-a părut.

Ultima persoană despre care dorea să discute cu pc
etenele ei era Jon Bowman.

– Nu prea cred, mormăi Teri, în picioare în faţa sert
rului cu sticluţele de ojă.

Ridică una dintre ele şi citi numele de pe eticheta d
pe fundul ei.

– Ce spuneţi despre nuanţa „Mai mult decât b che
neriţă"? o întrebă pe clientă.

Din fericire, atenţia tuturor se îndepărtă de la
Maryellen.

– Ieşi cu el? întrebă Rachel hotărâtă, când se aşteptă
mai puţin. Poate că nu ai observat că tipul e în limb
după tine, dar noi, restul, sigur am făcut-o.

– Nu l-am mai văzut de dinainte de Crăciun, dar dac
îl văd, vrei să-i dau numărul tău?

Era singurul lucru care îi trecu prin cap să spună pen
tru a o convinge pe Rachel că nu era deloc interesată să
se întâlnească cu Jon.

– În nici un caz. Am mai fost cu tipi cărora li se puse
se pata pe altcineva. Şi ajungi să te simţi complet aiurea,
dacă înţelegi ce vreau să spun.

Colorând ultima unghie, Rachel setă timerul apara
tului şi coborî lampa deasupra unghiilor perfecte şi ros
ale lui Maryellen.

Odată uscate acestea, Maryellen ieşi în grabă din
salon. Trebuia să se întâlnească cu maică-sa să ia cina
la Pancake Palace. Întregul program îi fusese dat peste

up din cauza unei întâlniri cu proprietarii galeriei care veniseră pe neașteptate pe capul ei. Din fericire, Rachel o putuse primi, refăcându-i programarea, după-amiază târziu.

Temându-se de întrebări, Maryellen își evitase membrii familiei. Kelly, ocupată cum era cu Tyler, îi acceptase fără prea mare bătaie de cap scuzele, dar Grace nici nu voia să audă. Și cum nu avusese de ales, Maryellen fusese de acord să se întâlnească cu ea la Palace, unde mâncarea era din belșug și la prețuri modice.

Grace deja ocupase un separeu când ajunse Maryellen.

Se strecură pe scaunul de vizavi de ea și se întinse după meniu.

- Cum te simți? o întrebă maică-sa imediat.

- Minunat.

Ceea ce era o minciună, dar Maryellen nu voia ca Grace să înceapă cu exagerările în ceea ce o privea. În momentul acela, doar maică-sa știa despre sarcina ei; nu se simțise în stare să divulge secretul nici lui Kelly și nici altei prietene de-ale ei, mai ales cât timp se simțise rău. În fiecare zi a lunii ce trecuse, Maryellen se trezise cu grețuri puternice. Invariabil, puțin mai târziu se apleca deasupra toaletei să vomite. Nu-și amintea să o fi văzut-o pe Kelly cu simptomele acestea când era gravidă. Și, în orice caz, chiar dacă soră-sa suferise de grețuri matinale, Paul era acolo să o iubească și să o încurajeze și să îi dea un prosop să se șteargă.

Maryellen rareori se mai simțise atât de singură de când era.

Grace puse meniul deoparte.

- Deci te simți perfect? Ha! Nu cred o iotă.

- Mamă, începu Maryellen, încercând din răsputeri să rămână amabilă și împăciuitoare. Te rog, nu! Nu începe!

- Ce să nu încep? întrebă Grace și pe urmă păru gata să se răzgândească. Ba hai să începem din nou, bine?

- Te rog! Te rog, spune-mi ce faci tu. Te rog, mamă, măcar de data asta nu mă mai chinui cu întrebări la care nu vreau să răspund!

Își mușcă buza și se rugă în gând ca maică-sa să o asculte.

Grace se uită lung la ea, în mod evident deranjată de cererea fiicei sale.

– Foarte bine, spuse ea încet. Sunt o mulțime de alte noutăți despre care avem de discutat.

– Cum ar fi? întrebă Maryellen entuziasmată și recunoscătoare.

– E bine, în primul rând, spuse Grace, luându-și paharul de apă cu ambele mâini. Am ieșit să iau cina cu Cliff Harding sâmbăta trecută.

Ei da, *acestea* erau niște vești pe care Maryellen aștepta să le audă.

– Cliff te-a sunat?

În opinia ei, bărbatul avusese prea multă răbdare.

Maică-sa se înroși și se uită în jos la meniu.

– De fapt, eu l-am sunat.

Și spuse asta ca și cum se rușina pentru încălcarea gravă a unui cod de etichetă.

– Mamă, dar asta e super!

– În viața mea nu am mai sunat un bărbat.

Chiar și acum Grace părea nesigură că făcuse ceea ce trebuia.

– Ce te-a convins să o faci?

– Olivia, spuse maică-sa fără să ezite. Și două pahare de vin. Ea m-a convins că lui Cliff îi va pieri interesul pentru mine – și, of, am fost atât de singură și de nefericită în ultima vreme...

Maryellen ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine, cu siguranță vinul te poate face să te simți mai dezinhibată.

Era exact omul care știa asta.

– Olivia și cu mine ne apucaserăm să sărbătorim ceva, continuă maică-sa să-i explice. Seth și Justine așteaptă un bebeluș. Și știai că au cumpărat un restaurant? Mă bucur atât de tare pentru ei toți!

- Da, am auzit despre The Captain's Galley. Sunt sigură că le va merge bine și...

O chelneriță foarte tânără și cu o figură fâstâcită veni să le ia comanda.

Maryellen așteptă până ce fata se îndepărtă ca să nu mai audă ce vorbeau.

- Nu i-ai spus nimic despre mine, nu-i așa?

- Nu, murmură Grace. Dar am fost tentată.

- Nu trebuie să știe nimeni, mamă.

- Dar de ce...

- Am motivele mele.

- Vreau să vorbesc cu tine despre asta, Maryellen, dar de fiecare dată când încerc tu te închizi în tine sau te cerți cu mine. Sunt mama ta. Crezi că nu îmi dau seama că mă eviți? Vreau să știu de ce.

Ceea ce trebuia să fie evident.

- Îmi doresc să nu-ți fi spus nici ție... Știam că voi regreta că am făcut-o și chiar regret.

- Nu e numai vorba despre sarcină, șopti Grace. Este vorba de ce mi-ai spus la prânz în ziua aceea.

- Mamă, nu începe!

Nodul din gât se făcea din ce în ce mai mare.

- Te rog, nu începe. Nu pot vorbi despre asta.

- Mi-ai spus că ai mai fost însărcinată o dată. Ai spus că acum cincisprezece ani. Adică înainte să te măriți sau...

Maryellen clătină din cap, refuzând să discute despre cea mai dureroasă perioadă din viața ei.

- Deci cum a mers întâlnirea la cină? întrebă ea în schimb.

Maică-sa se uită lung la ea, cu niște ochi plini de tristețe.

- Dar o să-mi povestești vreodată?

Nu, dacă Maryellen putea găsi o cale să evite asta. Întreaga ei viață se schimbase din cauza acelei sarcini. Femeia care era astăzi și care avea să fie pentru toată viața era rezultatul faptului că purtase în pântec copilul lui Clint Jorstad. Poate că altfel nu s-ar fi măritat

niciodată cu el şi nu ar fi apucat-o pe o cale despre care ştia acum că avea să se dovedească atât de greşită. Însă oricât de mult ar fi vrut să dea întreaga vină pe fostul ei soţ, Maryellen era conştientă şi de propriile ei greşeli.

Era uşor să-şi găsească scuze, să găsească motive pentru ceea ce făcuse.

Fusese tânără şi vulnerabilă şi atât de incredibil de naivă.

– O să-mi spui *vreodată?* întrebă maică-sa.

– Poate.

Sarcina aceasta era o a doua şansă – o ocazie la care nu se aşteptase niciodată. De data asta avea să-şi urmeze inima.

– I-ai spus lui Kelly?

Maică-sa insista să pună întrebări la care Maryellen nu era dispusă să răspundă.

– Încă nu, dar o s-o fac.

– Când?

– Mamă... o să-i spun lui Kelly când voi fi pregătită să le spun şi altora.

Maryellen îşi iubea sora, dar Kelly pur şi simplu nu putea ţine un secret. În momentul în care afla noutăţile, totul avea să se răspândească în oraş, ca vântul şi ca gândul.

– Povesteşte-mi despre cina cu Cliff, spuse Maryellen încă o dată, nerăbdătoare să afle detalii despre prima întâlnire oficială a mamei sale după divorţ.

– Am mâncat la un minunat restaurant italienesc din Tacoma.

– Departe de priviri indiscrete.

Maryellen dădu din cap.

– V-aţi gândit foarte bine. Te-a sărutat?

Culoarea caldă ce-i îmbujoră obrajii mamei era un răspuns suficient la întrebarea asta.

– Da.

Îşi luă furculiţa de jos şi o examină cu atenţie.

– Mamă, te-ai înroşit.

- Singurul bărbat care m-a sărutat în ultimii treizeci și șapte de ani a fost tatăl tău. Asta până sâmbătă, desigur.

- Și cum a fost?

Maryellen știa că nu se cuvenea să se bucure că o vedea pe maică-sa atât de fâstâcită. Se luptă cu pornirea pe care o avea să izbucnească într-un hohot de râs, dar era cu adevărat încântată de faptul că el, Cliff, plănuise o seară atât de romantică și de reacția inocentă pe care o avea maică-sa din pricina asta.

- Mi-a plăcut sărutul. Foarte mult.

- Și te mai vezi cu el? întrebă Maryellen imediat.

- Ești la fel de rea ca Olivia.

- Deci te mai vezi? insistă ea.

- Probabil, deși el nu a spus nimic în sensul acesta.

Chelnerița sosi cu două salate Cobb.

- Mai doriți și altceva? întrebă ea și puse pe masă nota de plată înainte ca ele să aibă măcar vreme să răspundă.

Maryellen o privi pe fată îndepărtându-se.

- Bănuiesc că nu.

- Mi-e teamă că tu și cu Olivia vă așteptați la prea mult de la seara asta cu Cliff. Nu e cazul.

Smulse un șervețel din cutia din fața ei.

- Nu a fost decât o ieșire la cină și nu am discutat nimic despre o a doua.

- Dar ai mai ieși cu el dacă te-ar invita.

- Da... Adică, nu știu... întâlnirile astea mă cam sperie. Se pare că toată lumea crede că e foarte bine să fac asta, dar dacă e adevărat, de ce dracului am sentimentul acesta de vinovăție?

- Nu ar trebui să îl ai. Doar ești divorțată.

Grace oftă.

- Și tu, și Olivia m-ați încurajat să mă întâlnesc cu Cliff, dar nu sunt sigură că ar trebui...

- Și de ce nu?

- Of, draga mea, nu-ți dai seama?

Pe figura mamei se zugrăvise o expresie îngrijorată.

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. A
un nod în stomac de care nu am reuşit să scap de c
a dispărut.

Începu să rupă şervetelul în bucăţele mici.

– După ce am ieşit la cină cu Cliff, m-am simţit bi
M-am simţit într-un fel... eliberată. Liberă. Dar sen
asta nu a ţinut. În noaptea aceea aproape că nu am
chis un ochi.

– Mamă, ai divorţat. *Eşti* o femeie liberă.

– Poate că din punct de vedere legal, dar altfel *mă si*
în continuare măritată. În ciuda a tot ce s-a întâmpl
am sentimentul că îi aparţin tatălui tău. Şi nu ştiu dac
asta se va schimba înainte să aflu unde este şi ce l-a făcu
să plece aşa.

– Mama...

Mâna lui Maryellen o acoperi pe cea a mamei sale.

– Se prea poate să nu aflăm niciodată.

– Îmi dau seama, dar asta nu schimbă cu nimic mo
dul în care mă simt.

Charlotte stătea în camera de aşteptare a cabinetului doctorului Fred Stevens, tricotând nervoasă în timp ce minutele se scurgeau cu greu. Venea la dr. Fred de mai bine de douăzeci de ani şi avea încredere deplină în el. Fusese medicul lui Clyde, şi soţul ei avusese la fel de multă încredere în el.

– Domnul doctor te poate primi acum, Charlotte, spuse Pamela Johnson stând în cadrul uşii ce ducea spre camerele de consultaţie.

Charlotte îşi îndesă lucrul de mână în geantă şi o urmă pe asistentă. Când se opriră lângă cântar, Charlotte se descălţă iute şi se urcă pe el, cu ochii închişi şi ţinându-şi respiraţia.

Era mult mai bine ca anumite lucruri să rămână necunoscute.

– Ai slăbit două kilograme şi ceva, o anunţă Pamela.

– Chiar?

Deși avea sens să fie așa, de vreme ce își pierduse complet pofta de mâncare de săptămâni întregi. La început se gândise că era din cauza stresului pe care îl resimțea întotdeauna în preajma sărbătorilor. Apoi Charlotte observase cât de epuizată se simțea la sfârșitul zilei. În ultima vreme i se părea că urcatul scărilor o făcea să gâfâie mai tare decât de obicei și mai era și problema că uneori simțea o nevoie de necontrolat de a se duce la toaletă.

Pamela o luă înainte, intrând în prima cameră de consultație. Îi puse câteva întrebări preliminare și îi luă tensiunea lui Charlotte. După ce făcu câteva însemnări în fișă, o puse într-un compartiment aflat pe partea exterioară a ușii.

– Poți să te dezbraci și să îți pui cămașa aceasta, îi dădu asistenta indicații înainte să iasă.

Charlotte examină cămașa desfăcută complet, dintr-un fel de hârtie moale, creponată, bleu. Era ridicol să creadă că așa ceva ar fi putut să o cuprindă. Avea atât de rar nevoie de o programare în afara controlului anual că nu-și mai amintea de la o vizită la alta dacă respectiva cămașă se închidea în față sau în spate.

– Bună, Lottie, spuse dr. Fred, intrând în încăpere cinci minute mai târziu.

Atât de puțini oameni îi spuneau pe nume lui Charlotte, încât se simți aproape șocată. Normal că dr. Fred folosea acest apelativ de vreme ce așa îi spusese întotdeauna Clyde.

– Bună, dr. Fred.

Medicul se așeză pe scăunel citind fișa, în timp ce ea se ridică și mai sus pe masa de examinare cu picioarele goale bălăngănindu-i-se în gol. Privind în jos la degetele dezgolite, constată stânjenită că ar fi fost cazul să-și fi împrospătat lacul de pe unghii. Oh, Doamne, asta chiar că era o rușine. Încercă să-și acopere un picior cu celălalt.

– Care e problema? întrebă dr. Fred.

Din câte se părea nu îi observase degetele.

Charlotte îi descrise simptomele de care suferea. Oboseala, explică ea, lipsa poftei de mâncare și de energie și problema aceea chinuitoare cu intestinele. Și pe măsură ce vorbea, se simți din ce în ce mai cuprinsă de îngrijorare.

– Din câte se pare ar fi trebuit să vin deja de-acum câteva săptămâni.

– Așa este, spuse dr. Fred ferm.

– Am fost atât de ocupată și pe urmă a fost și Crăciunul...

Vocea i se stinse. Scuzele îi sunau aiurea, chiar și în propriile-i urechi.

După o examinare de rutină, dr. Fred o puse pe Pamela să ia mai multe eprubete de sânge. Când aceasta termină, se întoarse în camera de consultație. Din fericire, Charlotte era îmbrăcată și pregătită să audă verdictul.

– Ei bine? murmură ea, fără să fie sigură ce să creadă.

Poate că nu era nevoie de altceva decât să i se prescrie niște tablete cu fier și pe urmă putea reveni la viața ei normală.

– Nu voi ști nimic până ce nu primesc rezultatele analizelor de sânge.

– Aveți ceva suspiciuni? întrebă ea, vrând să primească totuși un răspuns pe loc.

– Am ceva idei, dar voi aștepta confirmarea.

– La fel făceați și cu Clyde, spuse ea nerăbdătoare.

– Aș fi complet iresponsabil dacă m-aș lansa în speculații, nu?

– Ei bine... cred că da, trebui ea să recunoască.

Dr. Fred râse ușor.

– Bănuiesc că nu mi-ai adus niște carne dintr-aia de-a ta tocată cu roșii verzi, nu?

– Nu aveți nici o rușine.

– Nu am!

Dădu să se uite în geanta ei cu andrelele și lâna.

Charlotte îl plesni ușor peste mână și scoase un borcan înalt cu capac, plin cu umplutura lui favorită de plăcintă.

- Ești iubita mea.

- Atâta vreme cât vă aduc carne tocată, spuse Charlotte cu un zâmbet.

- Te sun când primesc rezultatele analizelor, îi spuse în timp ce o conducea spre ușă.

Deși nu avea încă nici un rezultat, Charlotte se simți mai bine în următoarele câteva zile. Prea mult timp își neglijase sănătatea și acum că făcuse un pas foarte important înainte ca să afle ce nu era în regulă, avea moralul mult mai ridicat.

Primi un telefon de la cabinetul doctorului Fred la începutul săptămânii următoare; acesta ceruse un nou șir de teste. Pentru unul dintre ele, o colonoscopie, era nevoie de un drum la Spitalul Harrison din Bremerton. Nevrând să o sperie pe Olivia, Charlotte o rugă pe prietena ei Laura să o ducă cu mașina.

- Am făcut și eu o astfel de investigație, îi spuse Laura când veni după ea.

Le luase și pe Bess, și pe Evelyn cu ea ca să o încurajeze.

- O să avem și mai multă grijă de tine, insistă Bess de pe bancheta din spate.

- Mă faceți să mă simt ca o babă, protestă Charlotte - dar nu prea vehement.

De fapt, se simțea mai degrabă ușurată de prezența prietenelor alături de ea.

Evelyn pufni ușor în râs.

- Charlotte, în caz că nu ai observat, chiar *suntem* niște babe. Acum pune-ți centura și nu te mai plânge!

Deși i se administră anestezic, Charlotte rămase trează o parte din procedură. Auzi personalul medical din jurul ei șoptind, chemând un alt medic, arătând spre o anumită parte din ecran. Nu era sigură ce însemnau toate astea și aștepta înfrigurată rezultatul.

Când dr. Fred li se alătură celorlalți medici, își dădu seama după expresia de pe fețele lor că era vorba

de o problemă serioasă. Iar când acesta vorbi în sfârșit, îi fu de ajuns un singur cuvânt să simtă că lumea i se întorsese cu susul în jos.

Prietenele lui Charlotte sporovăiră în drum spre casă, dar ei îi vâjâia capul și aproape că nu auzi nici o vorbă. Laura intră în casă cu ea.

- Vrei să o chem pe Olivia? întrebă.

Charlotte clătină din cap.

- Nu... Nu vreau să o deranjez. E atât de ocupată...

- Trebuie să afle.

- O să-i spun curând, promise Charlotte.

Laura se mai învârti puțin în jurul ei și apoi, ca o prietenă bună ce era, înțelese că Charlotte voia să fie singură. O îmbrățișă pe Charlotte înainte să iasă pe ușă.

Așezată pe scaun, cu Harry în poală, Charlotte își trecu în revistă opțiunile. Nu că s-ar fi așteptat să trăiască de-a pururi, dar simțea că mai are încă o grămadă de ani înainte. Când în sfârșit fu pregătită să spună ceva, nu o sună însă pe Olivia, ci pe fiu-său, Will, care locuia în Atlanta.

- Mamă!

Will era în mod evident foarte surprins să primească un telefon de la ea.

- Ce faci?

- Minunat, minți ea. Îmi închipui că te întrebi ce m-a apucat să te sun așa la serviciu în mijlocul zilei, de vreme ce tocmai acesta este momentul când fluctuațiile sunt mai intense.

- Da, mi-a trecut prin minte chestia asta, spuse Will.

Cât de tare semăna la vorbă fiul ei, inginerul în fizică nucleară, cu Clyde. Cât era de mândră de el și la fel și de Olivia! Brusc, Charlotte simți că o apucă tremuratul.

- Mamă ce s-a întâmplat?

Will părea să știe întotdeauna când o supăra ceva.

- Am fost săptămâna trecută la dr. Fred.

Urmă o pauză.

- Când am vorbit cu Olivia, mi-a spus că în ultima vreme te-ai simțit cam obosită.

- Da, e adevărat. M-am simțit.

- Suficient de obosită încât să te hotărăști să îi faci o vizită doctorului Fred.

- Exact. Știi cât îi place amestecul de carne tocată cu roșii verzi pe care îl fac eu. În mod normal i-aș fi făcut o plăcintă, dar de data asta i-am dus numai un borcan. Am făcut o mulțime de roșii verzi anul acesta.

- Mamă, nu m-ai sunat ca să-mi vorbești despre plăcintele tale, nu?

- Nu...

- Deci ce a avut de spus dr. Fred?

- Ei bine, nu prea multe. A vrut să-mi fac niște investigații.

Apăsă telefonul cu putere pe ureche.

- Și le-ai făcut?

- Oh, da, a fost foarte insistent în privința aceasta. Analiza cea mai dificilă a fost în dimineața asta. Am fost la Spitalul Harrison.

- Și Olivia a fost cu tine?

- O, nu, nu puteam să o deranjez într-o joi, mai ales la sfârșitul lunii. Știi cât de tare se aglomerează programul ei de la tribunal.

- Cu alte cuvinte, Olivia nu știe nimic despre toate astea, nu-i așa?

- Nu încă.

- Și ai primit rezultatul?

Charlotte simți cum ochii i se umplu de lacrimi și îi păru bine că Harry era în poala ei. Îi făcea bine să îl mângâie și chiar atunci, când temerile amenințau să o copleșească, avea nevoie și mai tare de el.

- Mamă? spuse Will mai tare de data asta. Mai ești pe fir?

- Sunt aici.

- Ce a spus doctorul?

Ea ezită.

- Will, știu că v-ar veni destul de greu ție și Georgiei, dar mă întrebam dacă ați putea veni până la Cedar Cove în viitorul apropiat.

– Mamă, ce ţi-a spus dr. Fred?
Charlotte îşi muşcă şi mai tare buza de jos.
– Mi-e teamă că am cancer.

capitolul 12

Zach nu voia separarea aceasta, dar Rosie luase hotărârea fără să-l bage în seamă. Cea care avea să fie curând fosta sa soţie nu era absolut deloc rezonabilă. Fusese şocat şi suferise când îi înmânase actele de divorţ. Pe scurt, ceea ce i se transmitea prin ele era că avea numai douăzeci şi patru de ore să plece din casă. Fusese pentru măsură de uluit că ea recursese la consultarea unui avocat şi pusese astfel în mişcare tăvălugul. Da, vorbiseră despre asta, dar fusese în miezul unei certe aprinse. Cu siguranţă nu se aşteptase să-l dea afară din propria lui casă.

De vreme ce ea era atât de hotărâtă să meargă până la capăt cu divorţul, Zach spera că erau măcar în stare să se ocupe de întregul proces într-o manieră civilizată. Nimic din ce spunea sau făcea el nu ar fi reuşit să o convingă pe Rosie că nu avea o legătură cu Janice. Şi renunţase să îi mai ofere argumente evidente. Dacă soţia lui avea atât de puţină încredere în el, era mult mai câştigat fără ea.

Pe de altă parte, însă, îi venise destul de greu să găsească un apartament la o distanţă rezonabilă de casă. Din fericire, Janice putuse să-l ajute să caute; altfel nu era sigur ce ar fi făcut. Rosie îi ştia programul de lucru mai bine decât oricine altcineva şi sperase că îşi va da seama că date fiind balanţele trimestriale ce trebuiau completate şi calculele de sfârşit de an pe care trebuia să le încheie pentru clienţi, timpul lui liber era foarte limitat. Însă se înşelase în privinţa asta. Lui Rosie nu părea să îi pese.

Zach încerca din greu să păstreze o atitudine pozitivă de dragul copiilor săi. Pentru el nu era nimic mai

important decât relația pe care o avea cu Allison și cu Eddie. Avea de gând să rămână în bună măsură parte din viața lor, indiferent care erau condițiile divorțului.

- Chiar trebuie să pleci? întrebă Eddie cu o figură abătută.

Fiul său stătea pe marginea patului în dormitorul matrimonial în timp ce Zach își împacheta hainele din jumătatea lui de dulap.

- Pentru moment așa este cel mai bine.

Zach refuza să-și târască copiii în problemele pe care le avea cu Rosie. Ei nu aveau nici o vină. Rosie era singura de condamnat în istoria aceasta. Se comportase cu el ca o scorpie geloasă de săptămâni bune încoace, deși își închipuia că acesta era numai un simptom al nesiguranței ei - o nesiguranță pe care el, unul, nu făcuse nimic să i-o alimenteze.

- Vreau să vii împreună cu Allison la apartamentul meu, bine?

- Și să rămânem acolo?

Era o întrebare dificilă.

- Mama ta și cu mine trebuie să lămurim chestiunea asta. Acum vreau numai să vedeți unde locuiesc.

- Bine.

Eddie părea că încerca din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

- Pot să vin oricând vreau?

- Desigur! Apartamentul meu este și casa ta.

Eddie se foi pe saltea și se așeză pe palme.

- Tu o mai iubești pe mama?

- Sigur că da.

Zach puse o cămașă de muncă pe teancul ce era deja în mijlocul patului și se așeză lângă fiul lui. Își petrecu brațul pe după umerii lui Eddie și se strădui să găsească vorbele potrivite.

- Uneori doi oameni care se iubesc nu mai pot fi de acord în anumite privințe. Iar atunci când se întâmplă asta, este mai bine să locuiască separat.

Eddie își plecă privirea.

– Şi mama a spus acelaşi lucru.

Ciudat lucru că puteau fi de acord cu privire la motivele pentru divorţ mai mult decât putuseră fi de acord cu privire la orice ţinea de căsnicia lor. Nu vorbiseră prea mult în ultimele câteva săptămâni. Toată comunicarea se desfăşurase prin intermediul avocaţilor lor, ceea ce era ridicol după părerea lui Zach, de vreme ce continua să locuiască acasă.

– Allison spune că tot divorţul ăsta este doar o făcătură.

Zach observă că *făcătură* era în momentul de faţă unul dintre cuvintele preferate ale fiicei lui. Nu se deranjă să răspundă.

– O să vorbeşti cu mama?

Nu dacă putea să nu o facă, se gândi Zach. Măcar nu se mai certau, şi pentru asta îi era recunoscător. Dimpotrivă, Rosie îşi dădea toată silinţa să fie politicoasă. Era ca şi cum ar fi fost doi străini. Nevastă-sa, însă, avea o mulţime de lucruri să îi spună avocatei ei. Păcatele lui erau enumerate şi analizate în hârtii oficiale care aveau mai multe pagini fiecare. Ştiind că se va înfuria la culme dacă trecea de titlu, Zach lăsă toate documentele în grija avocatului lui. Îl cunoştea de ani buni pe Otto Benson şi lucrase deseori cu el, aşa că era încredinţat că Otto îl va reprezenta în mod just.

– Eşti gata să mă ajuţi să încarc totul în maşină? îl întrebă pe fiu-său.

– Bine.

Eddie nu părea prea entuziasmat. Se lăsă să alunece de pe marginea patului şi o porni în urma lui Zach cu un braţ de haine. Zach aranjă cămăşile apretate pe bancheta din spate a maşinii şi luă şi teancul pe care îl adusese Eddie.

– Vrei să îmi vezi apartamentul? o întrebă pe Allison când se întoarse în bucătărie.

Fiica ei îşi scoase căştile din urechi şi închise CD playerul portabil. Se holbă la el o clipă ca şi cum nu ar fi auzit. În cele din urmă, murmură:

- *Chiar* pleci, tati?
- Mi-e teamă că trebuie, draga mea.
- Dar ai jurat să o iubești pe mami toată viața.
- Știu și îmi este greu să fac asta, dar vezi și tu foarte bine că eu și cu mama ta nu facem altceva decât să ne certăm. Ceea ce nu e bine. O să trecem prin divorțul acesta pentru voi, copii, să vă ferim de...
- O faceți pentru mine și Eddie? Nu cred, tati. Mie mi se pare că tu și cu mama o faceți numai pentru voi înșivă. Din întâmplare eu și cu Eddie suntem prinși la mijloc și nu îmi place deloc chestia asta. Ba chiar o detest, o detest!

Striga deja până să ajungă la capătul frazei. Și înainte ca Zach să poată răspunde ceva, Allison își strecură căștile înapoi pe urechi, blocând orice altceva ar mai fi avut să-i spună.

Zach văzu lacrimile din ochii fiicei lui și i se rupse sufletul. Ar fi vrut să îi spună că problemele dintre el și Rosie nu aveau deloc de-a face nici cu ea, nici cu Eddie. Nu era în nici un caz vina *lor*.

Poate că el și Rosie pur și simplu se schimbaseră și nu se mai potriveau. Asta citise într-un articol pe care i-l dăduse Janice despre motivele obișnuite de destrămare a unei căsnicii. Îl văzuse într-o revistă pentru femei și îi făcuse o copie. Poate că el și cu Rosie nu mai aveau de fapt nimic în comun, în afară de casă și copii, așa cum sugera articolul. Poate că din cauza faptului că el câștiga bani mulți și nu aveau nici o grijă financiară își pierduseră sentimentul că erau *parteneri*, că puteau face față lumii din jur doar împreună, că își puteau împlini visuri împreună. În ultima vreme, căsnicia lor fusese plină de amărăciune și resentimente. Nu făceau altceva decât să se necăjească unul pe celălalt și nu se mai putea trăi așa și cu siguranță cu atât mai puțin când era vorba despre niște copii care aveau nevoie de un mediu sănătos în care să crească.

Dând încă o dată roată casei, pentru ultima oară, Zach își adună lucrurile esențiale ce mai rămăseseră.

Din motive de înțeles, Rosie lipsise de acasă cea mai mare parte a zilei. Ceea ce nu era nici o surpriză, dat fiind că oricum își petrecea cea mai mare parte a fiecărui weekend cu alții, nu cu familia ei. Nu se enervă nici când văzu farfuriile de la micul dejun lăsate în chiuvetă, nespălate. Era o chestie obișnuită. Avea și el o listă cu păcate de care se făcea vinovată soția sa, dar în afară de cazul în care nu i-ar fi permis atitudinea ei, prefera să se ridice deasupra acestor mizerii și să nu târască defectele ei într-o sală de tribunal.

– Tu vii să îmi vezi noul apartament? îl întrebă pe Eddie, dornic să vadă puțin entuziasm.

– Cred că da.

– O să ai camera ta acolo, știi?

Al doilea dormitor era necesar dacă intenționa să îi ia pe copii la el, iar Zach așa voia. Nu își putea permite încă să cumpere și paturile, dar avea să facă rost de ele cât de curând.

– Nu vreau să dorm în aceeași cameră cu Allison, se plânse Eddie.

– Poți dormi în camera mea dacă vrei.

– Pot?

– Absolut.

Asta păru să îl liniștească pe Eddie pe moment.

Înainte să plece, Zach o mai întrebă încă o dată pe Allison dacă voia să îi vadă noua locuință, dar ea rămase cu căștile pe urechi și muzica dată la maximum în ele, prefăcându-se că nu îl aude. Era furioasă, iar Zach înțelegea ce simte fata. În cele din urmă avea să se lămurească singură și apoi puteau să discute despre toate astea. Allison fusese întotdeauna mai apropiată de el decât de mama ei.

Apartamentul cu două camere se găsea la mai puțin de cinci kilometri de casa din Pelican Court. Nu era la fel de mare, dar pe de altă parte, nu își prea permitea să întrețină două case. Voise un apartament cu patru camere, dar nu reușise să găsească unul care să se încadreze în bugetul lui limitat. Alesese acest complex pentru

ca fiul şi fiica lui să poată merge la aceeaşi şcoală. Otto se ocupa de organizarea unui plan de creştere a copiilor împreună cu avocatul lui Rosie.

Odată ajuns la apartament, Zach deschise uşa poftindu-l pe fiul său înăuntru.

Eddie intră în sufragerie şi privi în jur, încruntându-se.

- Unde e televizorul?

- O să-l iau pe cel din dormitorul mare.

Rosie şi cu el erau încă în plin proces de împărţire a bunurilor, dar cea mai mare parte a mobilei nu fusese mutată încă. Până acum, Rosie nu îi făcuse nici o greutate în ceea ce însemna împărţirea bunurilor comune din gospodărie, iar Zach era încredinţat că avea să continue tot aşa. Dat fiind că el era cel care plătise pentru tot ce se găsea în casă, era corect şi firesc să îşi ia ce avea nevoie pentru noua lui locuinţă.

Din câte se părea, lui Rosie nu îi trecuse încă prin minte că trebuia să-şi găsească o slujbă. Zach avea venituri respectabile, dar nu îşi permitea să plătească toate cheltuielile de întreţinere pentru două case. Pentru prima oară de la naşterea copiilor, Rosie avea să fie silită să lucreze în afara casei.

- Ia uită-te la dormitor, spuse Zach cărând un morman de haine în camera mai mare dintre cele două.

Încăperea proaspăt mochetată era austeră şi părea goală-goluţă, fără pat, dar toate acestea aveau să se rezolve curând. Curând, îşi spuse Zach, avea să se simtă aici ca acasă, la fel cum se simţise în locuinţa familiei sale.

- Bună.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, urmată de o voce pe care Zach o recunoscu imediat.

- Janice.

Zach nu se aşteptase la o vizită din partea asistentei sale, şi cu atât mai puţin în weekend.

- Bună, spuse el.

Timidă, ea intră în apartament cu un băiat de aproximativ aceeaşi vârstă cu Eddie.

– El este fiul meu, Chris, spuse ea cu braţul petrecut peste umerii lui.

– El este Eddie.

– Salut, spuse Eddie cu o voce nesigură.

– M-am gândit să trec puţin pe aici să te întreb dacă ai nevoie de ceva, spuse Janice. Ştiu de câtă muncă e nevoie la o mutare şi voiam să văd dacă pot să te ajut în vreun fel.

Întotdeauna fusese plină de solicitudine, iar Zach îi aprecia eforturile mai mult decât oricând. Adusese o pungă pe care o puse pe blatul din bucătărie.

– Eddie, ce zici, îi arăţi lui Chris apartamentul? sugeră Zach.

Aproape instantaneu cei doi băieţi se făcură nevăzuţi în dormitorul din spate.

– Ţi-am adus un cadou de casă nouă, spuse Janice şi se apucă să despacheteze un filtru şi un pachet de cafea.

– Nu era nevoie.

Zach rămase de cealaltă parte a bucătăriei, puţin cam jenat de generozitatea ei.

– Ştiu... Poţi să-mi spui să mă car dacă vrei, dar ştiam că te muţi astăzi. Şi ştiu din proprie experienţă cât de dificil e totul şi sper ca perioada aceasta să treacă uşor pentru tine şi soţia ta.

– Mulţumesc.

Zach prefera să-şi ţină afacerile legate de serviciu separat de viaţa personală, dar fără ajutorul lui Janice în situaţia aceasta de criză recentă, nu ştia ce s-ar fi făcut.

O oră mai târziu când îl aduse pe Eddie înapoi acasă, primul lucru pe care îl observă fu maşina lui Rosie parcată pe aleea din faţă. Eddie se lumină la faţă când o văzu. Deschise portiera dintr-o mişcare şi se grăbi spre intrare. Zach îl urmă cu mult mai puţin entuziasm. Sperase să aibă timp să-şi mute toate lucrurile personale înainte de întoarcerea lui Rosie. Mai erau cărţi şi CD-uri, şi...

– Bună, spuse Rosie, cu o figură tensionată, dar nu dușmănoasă. Văd că ți-ai făcut bagajele.

Zach dădu din cap.

– Mi-am făcut un nou prieten, spuse Eddie, îmbrățișând-o pe maică-sa cu brațele în jurul taliei.

– Foarte frumos. Acum o să ai prieteni și aici, și acasă la tatăl tău.

– Dar Chris nu locuiește în blocul ăla. Mama lui este asistenta lui tati și au venit să îi aducă un cadou de casă nouă.

Desigur, ochii soției lui se îngustară ca niște lame tăioase.

– Sigur că da, murmură ea printre dinți și ieși ca o vijelie din bucătărie.

Zach își lăsă umerii în jos dezamăgit. Cu siguranță Rosie avea să încerce să se folosească de acest fapt la tribunal. Gestul inocent de prietenie și sprijin avea să se transforme într-o „dovadă".

Cliff Harding se simțea foarte entuziasmat în legătură cu această după-amiază de sâmbătă pe care avea s-o petreacă împreună cu Grace. Trecuseră trei săptămâni de la cina pe care o luaseră împreună și vorbiseră de câteva ori la telefon. Își dădea seama că Grace mai avea încă niște rezerve în ceea ce privește relația lor.

Ceva se petrecuse în ultimele trei săptămâni. Nu era sigur ce anume, dar atunci când vorbiseră, femeia i se păruse tulburată și deloc în largul ei. Când o întrebase despre asta, găsise repede un pretext și încheiase politicos convorbirea.

În condiții normale, ar fi întrebat-o pe Charlotte, care era cea mai bună sursă a lui în ceea ce o privea pe Grace, dar prietena lui se confrunta deja cu destule chestii. Curând avea să sufere o operație, urmată de chimioterapie, o încercare extrem de grea pentru oricine, și fizic, și psihic. Își văzuse propriul tată răvășit, stingându-se încet, din pricina cancerului la plămâni. Desigur,

pe vremea aceea, nu existau tratamente eficiente pentru cancer aşa cum existau acum. Şi totuşi...

Aşa că nu, nu putea să o întrebe pe Charlotte ce se petrecea cu Grace. Avea destule griji pe cap.

Dar Cliff era convins că avea de-a face cu Dan. Voia răspunsuri în legătură cu ce se întâmplase cu fostul ei soţ şi nu pricepuse încă faptul că pacea pe care o căuta trebuia să vină din interior.

Cu toate acestea, se simţi încurajat de invitaţia ei la masă. Poate că acum avea să înţeleagă ce o făcuse să dea înapoi după un început atât de promiţător.

Era o zi urâtă, cu vânt puternic, în primul weekend din februarie, când veni în oraş. Cerul era plumburiu şi ameninţând cu ploaia iminentă.

Buttercup îi anunţă sosirea cu un lătrat ascuţit şi pe urmă venind în goană spre veranda unde se aştepta Cliff. Retrieverul dădea din coadă şi, după ce Cliff sună la soneria din faţă, se aplecă să mângâie blana mătăsoasă a căţeluşei. Măcar reuşise ca pe *ea* să o câştige.

– Bună, Cliff, spuse Grace pe un ton destul de rece şi rezervat.

Descuie uşa de plasă să îl lase să intre.

– Ce zi tipică de februarie, nu?

El încuviinţă, gândindu-se că femeia arăta minunat în puloverul acela pe gât roşu şi cu blugii strâmţi. Aroma îmbietoare de chili care fierbea încet într-o tigaie cu capac pe aragaz pluti înspre el, apoi o trase în piept cu nesaţ.

– Miroase bine.

– Am făcut chili.

Ochii ei refuzară să se uite spre el.

– Vrei să iei loc?

Făcu un gest înspre sufragerie.

– Sigur.

Aşteptă până ce se aşeză el, apoi se aşeză şi ea de partea cealaltă a mesei.

– M-am purtat cam urât în ultima vreme şi m-am gândit să-ţi explic ce se petrece.

– Te rog!

Așteptă răbdător, lăsându-se pe spate pe spătarul confortabil al scaunului. Observă că ea nu prea știa ce să facă cu mâinile. Mai întâi le strânse ca și cum s-ar fi rugat, apoi și le strecură între genunchii strânși. Buttercup se tolăni la picioarele lui Grace.

Grace avea o expresie vinovată.

– Am făcut-o de multe ori?

El ridică doar din umeri, zâmbind ușor.

– Să nu crezi că *vreau* să mă port urât, doar că de fiecare dată când sunt convinsă că e în regulă să mă întâlnesc cu tine, se întâmplă ceva și mă face să am îndoieli.

Rămase cu ochii țintă la mâinile ei.

– De data asta ce s-a întâmplat?

Grace o mângâie cu blândețe pe cap pe Buttercup.

– Îți aduci aminte când ai venit în sâmbăta aceea, toamna trecută și mi-ai reparat ușa de la garaj și ai curățat canalizarea? Ți-am fost recunoscătoare, atât de recunoscătoare că nici nu știam cum să mă exprim. Pentru prima oară de la plecarea lui Dan, simțisem că *puteam* să merg mai departe – că puteam să renunț la căsnicia mea.

Cliff se simțise și el încurajat în ziua aceea. Sperase că avea să fie prima dintr-un șir lung de astfel de vizite...

– Pe urmă, foarte curând – de Ziua Recunoștinței – am primit vești de la Dan.

Acum Cliff era cât se poate de confuz. Din câte știa el, Dan dispăruse în aprilie trecut. Nimeni, nici Grace, nici vreuna dintre fiicele ei și, din câte se părea, nici un alt prieten ori membru al familiei nu auzise nimic despre el de atunci. Aparent fusese văzut o dată în mai, dar asta era tot.

– Ai vorbit cu Dan? întrebă el.

– Nu, îi explică ea. Dar a sunat aici, acasă. Nu a spus nimic. Pur și simplu... m-a făcut să-mi dau seama că el era.

– Păi de unde poți fi sigură că era el?

– Nu pot s-o dovedesc, spuse ea și-și îndreptă spatele împreunându-și din nou mâinile. Este pur și simplu

intuiția mea. În dimineața Zilei Recunoștinței, foarte devreme, a sunat telefonul și, când am răspuns, persoana de la capătul celălalt nu a spus nimic. Era Dan - știu că era el.

Era destul de aiurea că, din cauza circumstanțelor, Cliff trebuia să facă față unui fost-soț aparent dispărut ca prin farmec; acum se confrunta și cu fantoma lui.

- Pe urmă, după ce am ieșit împreună la cină, atunci în Tacoma, mi-a părut foarte bine că mă întâlnesc cu tine. Credeam sincer că putem avea o relație.

- Și eu la fel, spuse Cliff stăruitor. Ne potrivim.

- Am crezut că... oh, Cliff, seara aceea a fost magică. Mi-a plăcut absolut totul.

- Și sărutările?

Egoul lui avea nevoie să o audă recunoscând că se bucurase de sărutările lui la fel de mult ca și el.

- Sărutările mai mult decât orice, șopti ea.

Reacția lui Cliff fusese la fel. O adusese acasă în culmea extazului și, plin de speranță, așteptase cu ardoare să o vadă din nou. Și apoi urmaseră tăcerea și o mulțime de scuze de doi bani. Nu mai știuse ce să creadă.

- Acum ceva mai bine de două săptămâni, s-a mai întâmplat ceva. Povestea asta cu Dan se pare că tot nu vrea să-mi dea pace.

- Te-a sunat iar?

- Nu - de data aceasta am primit un telefon de la Joe Mitchell. E medic legist. De curând un om a murit în timp ce se afla cazat la pensiunea Thyme and Tide.

Cliff își aminti că citise despre asta în ziarul local *Cedar Cove Chronicle*. Era o istorie ciudată, ce nu prea avea sens. Din câte se părea, bărbatul nu fusese încă identificat.

- Avea acte false, nu-i așa?

- Ba da. Joe spunea că bărbatul făcuse și o mulțime de operații estetice.

- Adică își modificase înfățișarea?

Grace încuviință din cap.

– Joe a observat că era cam de aceeași vârstă cu Dan și avea cam aceeași statură. Așa că și-a urmat intuiția și m-a sunat pe mine.

Imediat în capul lui se făcu lumină.

– Medicul legist s-a gândit că e posibil să fie Dan?

Ea închise ușor ochii, și Cliff înțelese cât de traumatizată și de supărată fusese fără îndoială când primise un astfel de telefon.

– Joe se gândea că poate voi reuși să îl identific.

Se cutremură vizibil.

– Drumul la morgă a fost absolut oribil. Oribil...

Cliff se trase spre marginea șezutului scaunului.

– Dar nu era Dan, nu-i așa?

Grace lăsă ochii în jos și clătină din cap.

– Nu.

Înghiți în sec cu greutate.

– Dumnezeu să mă ierte, mi-aș fi dorit să fie – nu pentru că i-aș vrea moartea, dar am nevoie de răspunsuri. Am nevoie să știu de ce a plecat și dacă intenționează să se mai întoarcă vreodată.

Își strângea degetele cu atâta putere că i se albiseră încheieturile, ceea ce îi îngreuna și mai tare lui Cliff hotărârea de a rămâne pe loc. Dorința de a o lua în brațe se făcea din ce în ce mai puternică cu fiecare minut care trecea.

– Mai întâi telefoanele de Ziua Recunoștinței și pe urmă asta. E aproape ca și când...

– Telefoanele? repetă Cliff. Adică au fost mai multe?

– De fapt, cred că au fost trei, și de fiecare dată când am răspuns, nu am auzit decât zgomotul de fond, de pe fir. Am avut cea mai stranie senzație, și am știut că era Dan. *Nu avea cum* să nu fie el. Cine altcineva ar mai fi sunat nu o dată, ci de trei ori, fără să spună absolut nimic?

– Stai puțin!

Cliff ridică mâna, gândurile învălmășindu-i-se nebunește în cap.

- Cine altcineva? întrebă şi el pe acelaşi ton ca **al ei.** Ce zici de mine?

- Poftim?

Cliff îşi drese glasul.

- Eu eram.

- Tu ai sunat - fără să vorbeşti?

Ridicase vocea indignată.

- Mai ştii viscolul despre care ţi-am povestit? **Am** încercat să te sun toată ziua şi am reuşit să prind **le**gătura de trei ori. Dar primele două ori nu se auzea **ni**mic. A treia oară nu a mai răspuns nimeni şi nu **am** lăsat mesaj.

- Tu erai?

Grace îşi apăsă mâinile pe gură.

- Dar eu am crezut... m-am gândit că era Dan.

Ochii i se umplură de lacrimi, şi lui Cliff nu-i **mai** păsă ce avea să gândească ea, trebuia să o ia în braţe. **Se** duse pe canapea lângă Grace şi o cuprinse cu braţele.

- Iartă-mă! Ţi-aş fi spus mai demult, dar chiar **nu** am ştiut.

- Am avut senzaţia că Dan vrea să ia legătura cu mine - ca şi cum îmi spunea cât de rău îi părea. Acum un an avusesem sărbători minunate de Ziua Recunoştinţei şi anul acesta... anul acesta am fost numai eu cu Maryellen şi...

Cliff o trase şi mai aproape de el şi îşi lăsă uşor bărbia pe creştetul ei. Ea îi simţi îmbrăţişarea moale şi caldă. Şi, mai mult decât atât, simţi că îmbrăţişarea lui i se potriveşte de minune. Savură aceste momente, se bucură de ele din tot sufletul. El tânjea să îşi aplece faţa spre ea, să ajungă cu gura la gura ei, dar nu voia ca Grace să se supere sau să se întristeze din cauza lui. Când aveau să se sărute din nou, voia să fie un sărut în care să se descopere. Un sărut provocat de pasiunea unuia faţă de celălalt. De afecţiunea unuia pentru celălalt.

Uşa de la intrare se deschise brusc, ceea ce îi şocă pe amândoi. Grace se trase la o parte imediat cu respiraţia întretăiată.

- Kelly...

Fiica ei mai mică era în cameră acum, cu Tyler într-un port-bebe, aruncând fulgere din ochii-i mari şi furioşi.

- Ce caută *ăsta* aici?

- Kelly, acesta este Cliff Harding, bărbatul cu care ţi-am spus că mă întâlnesc, spuse Grace, revenindu-şi imediat.

Se ridică de pe canapea şi se ghemui să-şi privească nepotul. Micuţul Tyler dormea dus.

- Mama ta m-a invitat să iau prânzul cu ea, adăugă Cliff, vrând să se facă cât se poate de bine înţeles că vizita nu fusese iniţiativa lui.

Kelly rămase tensionată pe loc, privindu-i crunt pe amândoi.

- Te rog, draga mea, stai jos!

Deşi fiica ei era în mod evident furioasă, Grace rămase politicoasă şi îndatoritoare.

Kelly îi urmă sugestia, dar fără nici o tragere de inimă.

- De ce nu mi-ai spus despre Maryellen?

Grace oftă şi privi într-o parte.

- Nu a fost decizia mea să nu îţi spun. Aşa mi-a spus Maryellen.

- Propria mea *soră* este însărcinată şi eu nu ştiu nimic, absolut nimic?

Nici Cliff nu avusese habar despre asta, dar nu i se păru momentul potrivit să o spună.

- Părerea mea este că ar trebui să vorbeşti cu Maryellen, spuse Grace. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să mă bag între voi două. Trebuie să recunosc că nu am fost de acord cu Maryellen, dar a fost hotărârea ei.

- Da, dar ţie ţi-a spus.

Amărăciunea lui Kelly era evidentă.

– Nu a avut încredere în mine? M-a lăsat să îmi dau seama singură, ca și cum... ca și cum eu nu aș conta?

– Îmi pare rău, dar a fost alegerea surorii tale, repetă Grace.

– Câți alți oameni mai știau? Eu sunt singura care nu știe?

– Eu am ghicit că e însărcinată, recunoscu Grace. Nu mi-a spus din proprie voință.

Cliff își dădea seama că Grace și fiica ei aveau nevoie să vorbească, iar prezența lui acolo nu le înlesnea deloc discuția.

– Ar trebui să ies puțin, nu? spuse el ridicându-se în picioare.

Grace se întinse să îl ia de mână și se uită în sus spre el cu ochii rugători.

– O să te întorci?

– Dacă vrei.

– Lasă-ne o oră, spuse ea.

Cliff dădu din cap și după ce îi spuse la revedere lui Kelly, porni spre ușa din față. Nici nu ajunsese la jumătatea drumului, când o auzi pe Kelly potopind-o pe maică-sa cu reproșuri.

– Cum ai putut să te întâlnești cu cineva? țipă fiica ei. Nici nu știm ce s-a întâmplat cu tata și deja ți-ai făcut un prieten. Nu-mi vine *să cred* că ai putut face așa ceva. Mai întâi Maryellen își ascunde sarcina de mine și pe urmă aflu că mama are și ea câteva secrete. Ce s-a întâmplat cu familia noastră? Nimic nu a mai fost cum trebuie de când a plecat tati. Absolut nimic.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton ascuțit ca și când Kelly ar fi izbucnit în lacrimi.

Duminică după-amiază, Olivia se afla în terminalul principal din Aeroportul Sea-Tac, așteptând sosirea fratelui ei. Aruncă un ochi la ceas; avionul lui Will trebuia să aterizeze la ora trei și avea destul timp. După mai multe discuții la telefon, se hotărâse să vină și el încoace,

să fie aici la operația mamei care urma să aibă loc a doua zi, dimineață devreme.

Olivia se împăca bine cu fratele ei mai mare. Țineau seră legătura și vorbiseră în multe rânduri de-a lungul anilor și fusese aproape de ea, să o asculte, în acea vară îngrozitoare din 1986. Will fusese la fel de șocat ca și Olivia când Stan se recăsătorise atât de repede după divorț. În ultima vreme, însă, se părea că din pricina carierelor care îi țineau ocupați, fratele și sora vorbeau mai rar. Începuseră să-și scrie e-mailuri, dar de obicei în ele nu făceau altceva decât să-și trimită glume, articole noi și statistici și în general foarte puține lucruri personale.

Cancerul lui Charlotte o zguduise din temelii pe Olivia. Maică-sa fusese întotdeauna sănătoasă, puternică, plină de energie. În ultimele luni observase și ea cum puterile lui Charlotte se împuținau parcă de la o zi la alta, dar fusese atât de prinsă cu problemele ei personale că nu înțelesese gravitatea lucrurilor ce se petreceau. Pusese fragilitatea mamei din perioada aceasta pe seama bătrâneții.

Exact la momentul așteptat, Will trecu de zona de securitate a aeroportului. Se opri puțin să se uite în jur. Când dădu cu privirea de ea, ochii i se luminară și se repezi să o îmbrățișeze din toate puterile.

– Ești frumoasă, la fel ca întotdeauna, spuse el.

– Și tu mereu ai fost un mare mincinos.

Deja se simțea mai bine știind că Will va fi aici luni.

– Ce face Georgia?

Fratele ei era căsătorit de mai bine de treizeci de ani. Georgia era o femeie de carieră – era directoarea unei firme de publicitate – și nu își dorise să aibă copii. Will fusese de acord, chiar dacă cu inima îndoită, dar Olivia se întreba dacă îi părea rău pentru alegerea asta. Oricum, și dacă era așa, ei, una, nu îi spusese niciodată nimic.

– Ca și mine, soția mea este foarte ocupată.

Cuvintele alese parcă cu multă grijă, ca și tonul detașat pe care fuseseră rostite o descumpăniră pe Olivia. De fapt, bănuia mai de mult că existau niște probleme acolo, dar nu acesta era momentul să întrebe despre asta. Simțea că Will avea o problemă, sau, oricum, că exista o problemă în căsnicia lui.

După ce luară bagajele lui Will și plătiră parcarea, ieșiră din aeroport și porniră spre autostrada care ducea la Cedar Cove.

– Ia te uită, comentă Will în timp ce ea întorcea mașina ca să iasă din parcarea aeroportului. De unde ai brățara aia?

Olivia ezitase înainte să poarte brățara fină cu diamante mărunte pe care i-o dăduse Jack, temându-se că ar putea da naștere la întrebări.

– Am primit-o de ziua mea de la Jack Griffin.

– Tipul de la ziar? Mi-a spus mama că te întâlnești cu el.

Se uită fix la ea.

– De la tine, însă, nu am auzit aproape nimic despre acest subiect.

Olivia nu-și lămurise pe deplin sentimentele față de Jack și nu era sigură ce să spună despre relația dintre ei.

– Adevărul e că îmi place.

Simți cum ochii fratelui ei o studiau și se uită scurt la el ca să-i întâlnească privirea.

– Dacă ar fi să ne luăm după brățara aceea, și el simte același lucru.

– Sper.

Simțindu-se mai în largul ei să vorbească despre Jack acum, adăugă:

– Fiul lui locuiește acum cu el și am avut niște probleme din pricina asta.

Eric părea să oscileze fără încetare între depresie și entuziasm extrem.

– Mă bucur că Justine e fericită în căsnicia ei, spuse Will. Nu e prea mult de când mi-a râs în față când

am pomenit cuvântul căsătorie. Spunea că nu o interesează câtuși de puțin.

– Nu numai că e căsătorită, e și însărcinată.

– Nu pot să cred! Din câte îmi amintesc eu, a râs și mai tare de mine când i-am sugerat că s-ar putea să vrea o familie într-o bună zi.

Olivia îi zâmbi.

– Nu am văzut-o nicicând mai fericită. Și îl iubesc și mai tare pe Seth pentru asta. Oh, Will, vreau să îl cunoști și tu.

– Și căsnicia lui James merge bine?

Ea dădu din cap.

– Stan și cu mine am fost șocați de cât de repede s-au derulat atunci lucrurile, dar am cunoscut-o pe Selina și i se potrivește de minune. Când apuc, o să te plictisesc cu ultimele poze cu Isabella Dolores.

– De-abia aștept.

Intrară pe autostradă, iar Will își scoase mobilul. Tastă numărul, puse telefonul la ureche o clipă și apoi închise.

– M-am gândit că ar trebui să o anunț pe Georgia că am ajuns. Probabil e plecată.

Spuse asta ca și cum nu era deloc surprins, dar Olivia se întrebă de ce nu lăsase un mesaj. Mai târziu, când se termina cu operația lui Charlotte, avea să vorbească cu el despre asta.

– Mama e pregătită psihic pentru operația asta? întrebă Will.

Olivia nu știa ce să spună. Judecând după aparențele exterioare, Charlotte era calmă și încrezătoare. Cu câteva zile în urmă, însă, Olivia prinsese o clipă în care surprinsese ceea ce se afla în spatele măștii și pentru câteva fracțiuni de secundă o cutremurase groază pe care o citise în ochii ei.

– Tu știai că bunica Munson a murit din cauza aceleiași forme de cancer? îl întrebă Olivia pe fratele ei.

Charlotte menționase acest lucru în ziua aceea, când fusese foarte îngrijorată, și Olivia știa că era absolut terifiată că istoria era pe cale să se repete.

– Eu aproape că nu mi-o amintesc pe bunica Munson, spuse Will.

– Mama se ține bine, așa, în aparență, dar știu că este speriată.

– Se teme că va muri și ea de cancer de colon?

– Așa cred, îi spuse Olivia. Vrea să fie puternică. Este ciudat, dar când mi-a spus prima oară despre cancer, eu am intrat în panică. Nebunia e că mama a fost cea care m-a liniștit *pe mine*. Mi-a dat toate informațiile pe care și le scosese de pe internet.

– Mama intră pe internet?

– Din când în când. Una dintre doamnele cu care își petrece timpul tricotând la Clubul Seniorilor a făcut un curs de introducere în utilizarea computerului. Și imediat ce a aflat că mama are cancer a chemat-o la ea. Amândouă au căutat apoi tot ce s-a putut găsi despre cancerul de colon.

– Chiar că mama e o persoană cu totul specială, spuse Will. Mai știi cum a fost atunci cu Cowboy-ul Cântător – cum i-a scos toate chestiile cu care se împopoțonase și le-a ascuns în sertarul ei de lenjerie?

Olivia izbucni în râs, simțindu-se minunat în prezența fratelui ei.

– Ce mai face Grace? întrebă el dintr-odată. S-a mai auzit ceva despre dispariția lui Dan? Nu s-a întors de-atunci?

– De câteva ori Grace a fost convinsă că el se întorsese acasă, dar asta a fost devreme, la început.

– Păi de unde să-și dea seama?

– Fiindcă muncise în pădure atâta amar de ani, Dan mirosea a brad. De două ori când s-a întors de la serviciu, în casă mirosea ca atunci când se împodobește pomul de Crăciun. Și singura explicație viabilă pentru asta era ca Dan să fi trecut pe acolo.

– Și de-atunci încoace?

- Nimic, nimic. A crezut că poate o sunase de Ziua Recunoștinței, dar a aflat apoi că fusese Cliff. E prietenul acela al mamei cu care a ieșit Grace de câteva ori.

- Un prieten al mamei, repetă Will. M-aș fi gândit că ar trebui să fie prea bătrân pentru Grace.

- O, nu - Cliff este nepotul lui Tom Harding, actorul cowboy.

- Corect. Îi uitasem numele.

Urmă un interval de liniște și apoi Olivia spuse:

- Știi, când eram adolescenți, mie mi se păruse că ești îndrăgostit de Grace.

- Păi chiar eram.

- Dar nu ai invitat-o niciodată să iasă cu tine.

- Nu, spuse el, pentru că eram foarte timid.

- Tu!

Oliviei nu-i venea să creadă.

- Știu că ei i-ar fi făcut mare plăcere să iasă cu tine.

Și poate lucrurile ar fi stat cu totul și cu totul altfel pentru amândoi.

- Glumești.

Will părea surprins.

- Cred că Grace este una dintre cele mai extraordinare femei pe care le-am întâlnit vreodată.

Admirația lui era sinceră și se potrivea perfect cu simțămintele Oliviei.

- Și eu cred exact același lucru.

Chiar și cu toată nebunia aceea cu Dan, femeia fusese de neclintit ca o stâncă.

- Știe cineva ce s-a întâmplat cu Dan? Există vreo dovadă?

Olivia clătină din cap.

- Mi-aș fi dorit să existe, dar, nu.

- Atunci există vreo teorie în sensul acesta?

- Sincer?

Aruncă o privire rapidă înspre el, suficient cât să-i măsoare reacția.

- Toată lumea presupune că este vorba de o altă femeie. Bărbatul a cumpărat o verighetă chiar înainte

de a dispărea și apoi a fost văzut în oraș cu o femeie. Ca și cum ar fi vrut să le arate tuturor că are o aventură.

- Dar tu nu crezi asta?

- Nu, răspunse ea. Pur și simplu ceva nu se leagă.

- Cum așa?

- Ei bine, Dan nu era chiar cel mai amuzant tip din lume. Nu și-a revenit niciodată după Vietnam. Uneori, aparent fără nici un motiv, intra într-o stare din acelea de depresie de-ale lui și se închidea complet față de lumea din jur. Nu se implica deloc, în nimic, era indiferent - uneori chiar crud. Ceea ce o amăra foarte tare pe Grace.

- Și atunci de ce a stat cu el atâția ani?

Olivia nu era chiar sigură, dar avea teoria ei, bazată pe prietenia îndelungată pe care o împărtășea cu Grace.

- E o femeie cinstită. Când și-a rostit jurămintele de căsătorie le-a luat în serios. *La bine și la greu.* Dar pentru Grace a fost mult mai mult *greu* decât a fost *bine* - și chiar într-o măsură mai mare decât vom ști noi vreodată. Cu toate astea, l-a iubit pe Dan și, în felul lui, Dan a iubit-o pe ea.

Olivia ieși de pe autostradă pe a doua șosea marcată Cedar Cove și o luă spre casa mamei ei.

- Când ajungem la mama, să ai grijă cu Harry! E foarte posesiv și protector în ceea ce o privește.

Will chicoti.

- Să nu-mi zici că mama are pe cineva care locuiește cu ea.

Acum fu rândul Oliviei să zâmbească.

- Așteaptă și-ai să vezi.

capitolul 13

În timp ce citea numărul din 7 februarie al ziarului din Bremerton, Jack arunca din când în când, pe furiș, o privire către fiul lui. Tocmai își terminaseră cina, adică niște lasagna făcută la microunde și înghețată.

Imediat după aceea, Eric începuse să se miște încoace și încolo prin sufrageria mică și compactă a apartamentului închiriat al lui Jack cu vedere spre cheiul apei ca și cum i se părea imposibil să stea într-un loc. Băiatul îl înnebunea pur și simplu pe Jack de săptămâni bune. Se certaseră de mai multe ori în cele câteva luni de când Eric se mutase cu el. Ca o ironie a sorții, în loc să îi îndepărteze, toată ciorovăiala aceea constantă a lor părea să le fi cimentat relația tată-fiu.

Când sosise Eric, amândoi fuseseră mai întâi foarte precauți, fiecare dintre ei având multă grijă să nu spună sau să facă ceva ce putea să-l supere pe celălalt. Senzația aceea de stânjeneală se risipise curând în momentul în care ceea ce se presupunea a fi numai pentru câteva zile se întinsese aproape pe cinci luni. Desigur, exista un anumit grad de iritare, dar măcar era o chestie onestă și în cele din urmă reușiseră să treacă dincolo de nivelul superficial al traiului în doi.

– Vrei să nu te mai plimbi pe aici? strigă Jack când nu mai putu suporta.

Închise ziarul și îl aruncă pe scăunelul de picioare în timp ce Eric se uită crunt la el din partea cealaltă a camerei.

– Nu am ce face, murmură Eric. Judec mai bine când mă plimb.

Jack expiră brusc tot aerul din piept căci stătea cam prost cu răbdarea în zilele acelea. Îi trecu prin cap întrebarea cum de colegii de muncă ai lui Eric îi suportau accesele de energie și nervi. Își dori să o fi avut pe Olivia ca să-i abată gândurile spre altceva, dar aceasta era foarte prinsă cu problema mamei ei. Dacă nu era la spital, atunci se ocupa de fratele ei mai mare. Jack nu o văzuse de aproape o săptămână și, la naiba, îi era dor de ea.

– *Acum* ce mai ai? se răsti Jack.

Eric se uită spre el cu o privire de catâr încăpățânat și nu spuse nimic.

Nici nu era nevoie să spună că totul avea de-a face cu Shelly și gemenii. Jack nu văzuse niciodată pe cineva care să se chinuie din pricina unei femei mai rău decât fiu-său.

– Îi iei ceva de Valentine's Day, săptămâna viitoare? riscă el o întrebare.

Eric se răsuci pe călcâie.

– Crezi că ar trebui?

– Când a fost ultima oară când ai vorbit cu ea?

Eric se uită într-o parte.

– Acum o săptămână. Am sunat să văd ce face.

– Credeam că te hotărâseși să te îndepărtezi de ea.

Jack nu fusese de acord cu decizia asta, dar era viața fiului lui, nu a lui. Voia să îl susțină pe Eric indiferent ce hotăra acesta să facă în privința lui Shelly și a celor doi bebeluși. Dar în ceea ce îl privea pe Jack, nu conta dacă Eric era sau nu tatăl biologic; gemenii aceștia aveau nevoie de un tată. După ce o întâlnise pe Shelly și ajunsese să o cunoască, era convins că *erau* copiii lui Eric, în ciuda probelor medicale ce indicau contrariul. Shelly pur și simplu nu era genul de femeie care ar fi umblat cu unul și cu altul și era clar că îl iubea încă pe Eric, în ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră între ei.

– Am *încercat* să o uit, izbucni Eric. Dar nu-mi pot lua gândul de la ea.

Jack simți că trebuia să-și ajute fiul.

– Știi, Eric, spuse el calm, bebelușii aceia *ar putea* să fie sânge din sângele tău.

Îi mai spusese asta și altă dată; la urma urmei, doctorul de la clinica de fertilitate recunoscuse că exista o mică șansă – sau, mă rog, minusculă. Dar exista.

Eric se prăbuși pe canapea și își îngropă fața în mâini.

– Crezi că eu nu m-am rugat pentru asta? Îmi pare rău de mor că m-am dus să fac analiza aia de spermă.

Ezită, cu umerii aduși înainte, iar când vorbi din nou vocea i se auzi atât de slabă, încât Jack trebui să facă eforturi să-l înțeleagă.

– Săptămâna trecută când am vorbit cu Shelly, i-am sugerat să ne căsătorim și să creștem copiii împreună.

– Dar asta e minunat, spuse Jack înainte să înțeleagă că în mod evident Shelly îl refuzase.

Altfel fiul lui nu ar fi fost așa dărâmat, cum nu-l mai văzuse vreodată.

– Ar fi minunat dacă ea ar fi de acord.

În vocea lui Eric pulsa durerea.

Lui Jack îi venea să-și dea una în cap că putuse fi atât de insensibil.

– Iartă-mă!

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Uneori femeile nu sunt deloc rezonabile.

– Mie-mi spui? întrebă Eric.

Jack chicoti.

– Cel puțin tu și Olivia mi se pare că vă înțelegeți. Îmi place de ea, tată. Ți se potrivește.

– Și mie îmi place.

Se înțelegeau, într-adevăr, foarte bine sau așa fusese până de curând. În ultimele câteva luni se părea că evenimentele din jurul lor se încăpățânau să îi împiedice să-și dezvolte relația.

– Ascultă, tată, spuse Eric, îndreptându-și spatele. E timpul să merg mai departe, să-mi văd de viață. Shelly a fost cât se poate de clară că totul s-a terminat între noi. Am crezut că-și va veni în fire și că vom putea rezolva chestiunea aceasta, dar nu mi se pare că așa ceva va fi posibil.

– Dar nu din vina ta.

Deși lui Jack îi plăcea mult Shelly, considera că era mult prea încăpățânată. Înțelegea sentimentele de trădare care o încercaseră și cât de prost se simțise când Eric o acuzase că se culcase cu un alt bărbat, dar apoi fiul lui se dăduse peste cap să o liniștească. Aparent nimic din ce făcea sau spunea el nu o putea mulțumi pe Shelly.

– Nimic din toate astea nu mai contează.

Jack îşi studie băiatul. În vocea lui răsunau o hotărâre şi o tărie pe care Jack nu le mai auzise de multă vreme.

- Ce vrei să spui?

- Am solicitat un transfer în cadrul companiei.

- Un transfer unde?

- Reno, Nevada.

Brusc tensionat, Jack îşi strânse pumnii.

- Şi l-ai obţinut?

- Nu încă, dar sunt primul pe listă. Ar trebui să aflu în următoarele două luni. Odată ce se întâmplă asta, o să-ţi recapeţi casa numai pentru tine.

Spuse asta cu un aer dezinvolt.

- Sunt sigur că va fi o mare uşurare.

- Este adevărat... şi nu prea.

Jack nu voia nici o umbră de neînţelegere; tânjea după intimitatea lui, dar se bucurase de această oportunitate de a-şi cunoaşte fiul mai bine.

- Mi-a făcut plăcere să te am aici cu mine, chiar dacă mă scoţi din sărite.

- Şi tu mă scoţi pe mine, dar a fost bine. Îţi rămân dator, tată.

Se îmbrăţişară rapid, şi Eric se duse înspre camera lui.

- Ştiu că nu va conta, dar cred că o să-i trimit flori lui Shelly de Valentine's Day.

- Flori, repetă Jack.

Trebuia să aibă grijă ca şi Olivia să primească un buchet ca lumea. Era cadoul tradiţional cu ocazia asta.

- Nu o să scriu nimic pe cartonaşul din buchet, adăugă Eric. Va şti că sunt de la mine.

Şi spunând aceste vorbe dispăru în dormitor.

Deci Eric avea să se mute şi, din câte se părea, chiar curând. Jack se cufundă în canapea, închizând ochii. În mod clar avea sentimente amestecate în privinţa asta, dar *exista* un beneficiu major. Putea să-şi pună din nou pe făgaş propria viaţă amoroasă.

La Olivia îi plăcea totul - cum arăta, cât de deşteaptă era, cât de stilată. Iubea felul în care râdea la glumele lui proaste şi cum îl făcea să se simtă atunci când era

cu ea. Bine, bine, trebuia să recunoască, îi trecea adesea ori prin minte cum ar fi fost să facă dragoste cu ea. Nu se întâmplase încă, dar...

Emoția îl copleși la gândul că vor putea relua relația lor din punctul în care o lăsaseră. Aflase cu mult timp în urmă că pentru Olivia nu era nimic mai important ca onestitatea. Știind asta, plănuia să fie cât se poate de direct; avea să-și mărturisească sentimentele și să o întrebe încotro credea ea că se îndrepta relația dintre ei - și încotro își dorea ea să se îndrepte

Ridicându-se în picioare, se întinse după haină.

- O să ies puțin, îi strigă lui Eric.

Gândul la Olivia făcuse să îi fie și mai dor de ea.

Vorbiseră o singură dată, foarte puțin. Când se dusese să o viziteze pe Charlotte la spital, Olivia nu fusese acolo. Jack nu putuse să o bată la cap pe Charlotte în legătură cu unde era și ce făcea fiica ei, dar era curios. Apoi, tocmai când pleca, dăduse din întâmplare nas în nas cu ea pe holul spitalului; era cu fratele ei și făcuse niște prezentări stângace și formale, evident cu mintea în altă parte.

Probabil nu se cuvenea să-și facă apariția acolo neanunțat, mai ales într-o perioadă atât de stresantă ca aceasta, dar avea într-adevăr o scuză bună. Charlotte scria Pagina Seniorilor în fiecare săptămână și chiar se pricepea de minune la asta. Prietena ei Laura se oferise să o suplinească, dar Jack avea nevoie să știe care era prognosticul în ceea ce o privea pe Charlotte și când trebuia să o aștepte înapoi. Nu se simțea în largul lui să o întrebe asta pe femeia mai în vârstă, așa că avea să folosească pretextul acesta ca să meargă la Olivia.

În drum spre Lighthouse Road, Jack începu să fluiere, bine dispus. Situația cu Eric și Shelly nu era ideală, dar fiul său făcuse tot ce-i stătuse în putere să salveze relația. Nu îl învinovățea pe băiat că voia să meargă mai departe cu viața lui.

Lui Jack îi plăcea foarte tare casa mare, de modă veche a Oliviei cu lucarne, ferestrele cu obloane pătrate și veranda care o înconjura. Lumina se reflecta în geamurile din față, împrăștiind căldură pe verandă. Inima îi se umflă în piept când își imagină cum ea va deschide ușa, cum îi va zâmbi, cum îl va săruta....

Jack parcă și urcă în grabă treptele până la ușă. Se rezemă de tocul acesteia într-o postură studiată pe care și-o dorea sexy și sună.

Peste doar câteva secunde ușa se deschise – și Jack se trezi față în față cu Stan Lockhart, fostul soț al Oliviei. Jack își îndreptă imediat postura. Îl întâlnise pe Stan anul trecut în mai și îl detestase instantaneu. Judecând după modul în care îl privi celălalt bărbat, sentimentul era reciproc.

– Cine este? strigă Olivia de undeva de la distanță.

Era probabil în bucătărie. În fundal se auzea muzica celor de la Credence Clearwater Revival.

– A venit prietenul tău, strigă Stan peste umăr.

Jack observă că îl lăsă să aștepte pe verandă până ce sosi Olivia. În momentul în care sosi, însă, deschise ușa în grabă și îl salută plină de efuziune. Îi apucă mâinile și îl trase în casă.

– Nu am vrut să vă întrerup petrecerea, spuse el, simțindu-se ca un intrus.

Observă că purta brățara dăruită de el și asta îl făcu să se simtă ceva mai ușurat.

– Nu întrerupi nimic, insistă ea, trecându-și brațul pe sub brațul lui.

– L-ai cunoscut pe fratele meu, Will.

Jack dădu din cap stânjenit înspre Will.

– Și, desigur, îl cunoști pe Stan.

Din nou dădu scurt din cap.

– Sărbătorim ieșirea mamei din spital. Se simte mult mai bine, mai bine decât ar fi fost de așteptat. Vine acasă mâine-dimineață! Doctorii ne-au asigurat că au scos toată porțiunea canceroasă, ceea ce e o mare ușurare.

Va trebui totuși să facă niște chimioterapie așa, ca măsură de precauție, dar totul pare în regulă.

- Ce vești bune, spuse Jack.

Ochii i se îngustară puțin când își îndreptă atenția asupra lui Stan.

- Stan și cu mine suntem vechi prieteni, îi explică Will. Acesta a fost singurul moment când ne-am putut întâlni cu toții înainte să mă întorc înapoi la Atlanta.

Jack îi fu recunoscător pentru explicație.

- Nu te țin prea mult, spuse el. Mi-a trecut prin minte să vin să văd ce face Charlotte.

- Te rog să rămâi, stărui Olivia.

El clătină din cap, inventă o scuză și plecă cât de repede putu. Olivia îl conduse la mașină, însă nu înainte de a observa că Stan se uita după ea. Jack simți un fior pe șira spinării care-l lăsă rece ca gheața. În acea fracțiune de secundă, Jack îi citise expresia din ochi.

Stan Lockhart o iubea pe Olivia și o voia înapoi.

Grace își luă hainele de sport și o porni spre sala YWCA pentru antrenamentul obișnuit de miercuri seara. Din cauza operației lui Charlotte, Olivia sărise peste ultimele două săptămâni, dar promisese să vină în seara aceea. Charlotte ieșise din spital de câteva zile, dar stătea la Olivia; avea să se mute la ea acasă abia vineri. Grace era nerăbdătoare să-și vadă prietena. Vorbiseră mai devreme în ziua aceea, și Olivia îi păruse țâfnoasă, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. În mod evident se întâmplase ceva care o dăduse peste cap, dar Olivia nu avusese timp să-i explice. Grace spera doar că nu era ceva legat de Charlotte.

Așteptă în marcare, sprijinită de mașină, până ce Olivia parcă și ea în spațiul de alături. Prietena ei coborî și își înșfăcă geanta cu echipamentul cu un gest scurt.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

- Jack și cu mine ne-am certat azi, mai devreme, murmură ea.

- Tu și cu Jack? Dar credeam că...

– Credeai prost, spuse ea. Am încercat să îl fac să raționeze, dar a fost imposibil.

Se făcu roșie la față.

– Deci ce s-a întâmplat? De ce v-ați certat?

– M-a sunat dis-de-dimineață și *nu o să-ți vină să crezi* ce mi-a spus.

Grace aproape că o luă la fugă ca să țină pasul cu ea când o luară spre sală.

– Ce ți-a spus?

– E gelos pe Stan. Doamne, Dumnezeule, Stan și cu mine suntem divorțați de șaisprezece ani! E căsătorit cu Marge aproape de tot atâția. Dar stai să vezi, că asta nu e tot.

Ca să-și verse nervii cumva, smuci pur și simplu ușa de la sală și o deschise larg. Apoi se opri brusc și își încrucișă brațele.

– Destul! Nu mai pot vorbi despre asta. De fiecare dată când încep, mă enervez și mai tare.

Ca întotdeauna, sala era plină de oameni și activități în derulare. Croindu-și drum prin zona aglomerată de la intrare, Grace o urmă pe Olivia în vestiar, unde începură să se schimbe în echipament sportiv. Grace se așeză pe bancă și-și puse tenișii.

Olivia își scoase în grabă puloverul și salopeta; pe dedesubt avea un tricou și niște colanți. Își potrivi colanții pe ea trăgând cu furie în sus de betelie. Grace se făcu mică. Apoi Olivia își scoase banda elastică pe care o avea pe frunte pentru a absorbi transpirația, ciufulindu-și părul.

– Ce fac Justine și Seth? întrebă Grace, abordând un subiect nou.

Nu știa ce altceva mai spusese Jack, dar cu siguranță fusese o ceartă teribil de serioasă.

Olivia se lăsă să cadă pe bancă.

– Biata Justine își face mii de griji pentru restaurantul ăsta. Muncește prea mult și singura persoană pe care e dispusă să o asculte este Seth. Sunt absolut încântată

că e însărcinată, dar cred pe de altă parte că ar fi putut să mai aștepte câteva luni.

Grace îi înțelegea preocuparea. Nu erau căsătoriți de prea multă vreme și deja aveau un copil pe drum și își deschiseseră o afacere. Ceea ce făcea lucrurile și mai complicate, Justine continua să lucreze la bancă și, din câte știa Grace, Seth era în continuare angajat în port. În plus, se apucaseră la restaurant de renovări și reamenajări. Între semnatul de contracte și discuțiile cu meșterii, tânăra pereche practic nu mai avea deloc timp pentru ea.

– Mama ta e bine? întrebă Grace apoi.

Olivia dădu din cap.

– Mama e slăbită și doarme foarte mult, dar se simte surprinzător de bine.

Grace se simți ușurată să afle asta.

Olivia îi aruncă o privire și continuă:

– Cliff a trimis cel mai frumos aranjament floral. Este, într-adevăr, un domn.

Grace nu voia să vorbească despre Cliff Harding. Nu îl mai văzuse din sâmbăta în care fuseseră întrerupți de Kelly. Fiica ei fusese neprietenoasă și chiar nepoliticoasă de-a dreptul, iar Grace era jenată de modul în care îl tratase Kelly. Cliff se întorsese mai târziu în după-amiaza aceea, dar li se stricase cheful. Ea ar fi vrut să se scuze, să-i spună cât de rău îi părea de modul în care se comportase Kelly. Dar o lăsase moartă, așa cum lăsase nespuse atât de multe lucruri în timpul căsniciei ei. Nici Cliff nu mai adusese în discuție subiectul și acum rămăsese suspendat între ei ca și cum ar fi fost o dispută pe care nu apucaseră să o rezolve.

– Când pleacă Will?

– A plecat în după-masa asta. O să-mi fie dor de el.

Olivia scoase un oftat adânc.

– În ciuda circumstanțelor în care ne-am reunit, călătoria asta a fost o chestie bună. Trecuse mult timp de când nu mai avusesem ocazia să ne vedem.

– Poate că o să se gândească să vină pe-aici în vacanțe scurte mai des, spuse Grace.

– Sper. Will e un om minunat.

– Și eu cred la fel.

Olivia rămase nemișcată o clipă, încruntându-se.

– La ce te gândești?

– La nimic.

Clătină din cap ca și când ar fi vrut să-și facă gândurile să dispară.

– Să-i dăm drumul, spuse ea, făcându-i semn lui Grace să o ia spre încăperea unde se ținea ora de aerobic.

În cele mai multe miercuri, lui Grace îi plăcea activitatea aceasta. Fusese de acord cam cu jumătate de inimă cu un an în urmă, când o întrebase Olivia; nu era genul atletic și nu îi făcuse niciodată prea mare plăcere să facă exerciții fizice.

Ceea ce făcea totul mai tolerabil era gândul că știa că astfel avea să-și vadă negreșit cea mai bună prietenă cel puțin o dată pe săptămână. Însă cum ora era foarte solicitantă, singura posibilitate de a sta de vorbă cu ea era înainte și după antrenament. Uneori se trezeau stând de vorbă în parcare o oră sau chiar mai bine.

În seara aceea, când se termină ora, Grace era transpirată leoarcă. Slavă Domnului că existau exercițiile finale de relaxare, se gândi ea; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Olivia era roșie ca racul și avea părul ud. Se sforțase mai tare decât ca oricând, probabil ca să se elibereze de nervii pe care și-i făcuse cu Jack, bănuia Grace.

– Aveam nevoie de asta, spuse Olivia când se întorceau la vestiarul pentru femei. Sunt în continuare atât de furioasă pe Jack că-mi vine să-l scuip.

– Nu e numai vorba de Jack, îi spuse Grace. E vorba de tot. Îți faci griji pentru Justine și bebeluș. Mama ta tocmai a trecut printr-o operație serioasă și normal că emoțiile au fost foarte mari din cauza asta. Acum Jack

se poartă ca un puști rănit fiindcă te-a găsit luând cina cu Will și cu Stan fără ca el să fi fost invitat.

Olivia își șterse fața cu un prosop și se întinse după șampon.

- Toată lumea trage de tine, continuă Grace. Mama ta, fiica ta și Jack.

- Ai dreptate, așa se întâmplă, recunoscu Olivia.

Își puse prosopul după gât.

- Exact așa simt și eu.

Se așeză pe bancă și oftă.

- Sunt foarte îngrijorată din pricina lui Justine, dar ea refuză să mă asculte. Crede că sunt o babă învechită și prăpăstioasă fiindcă îmi fac griji că muncește prea mult când e în primul trimestru de sarcină.

- Și pe urmă mai e și Jack.

- A, da, Jack.

Vocea Oliviei se îndulci cumva.

- Mă simt prost pentru cearta aceea. Mi-am ieșit din fire.

- Sună-l, spuse Grace. Bănuiala mea este că va fi foarte bucuros să te audă.

Olivia se gândi o clipă la sugestia ei, apoi clătină din cap.

- Nu încă. Mai lasă-mă să mă calmez și s-ar putea să mă răzgândesc.

- Vrei să ieșim la cină?

Nu s-ar fi oferit, de vreme ce avea un buget cam strâmtorat în zilele acelea, dar știa că Olivia avea în continuare nevoie să vorbească.

- Vino la mine! Am o grămadă de mâncare în frigider. Prietenele mamei i-au adus suficiente alimente cât să-i ajungă o lună. Și e o tavă imensă cu lasagna cu broccoli.

- Absolut.

Grace făcea atât de rar mâncare gătită acum, că orice făcut în casă i se părea divin.

Două ore mai târziu, înmuiate de o masă gustoasă, un pahar de vin roșu și vocea dulce de alto a lui Anne

Murray, stăteau în sufrageria Oliviei. Charlotte dormea dusă în dormitorul din spate.

Relaxată, Grace acceptă un al doilea pahar de vin și închise ochii.

– Ce-ai zice dacă l-aș suna eu pe Jack? întrebă ea. Mă știi, așa făceam în liceu? Dacă mă certam cu prietenul meu, sunai tu și îl îmbunai.

Olivia chicoti ușor, așezată pe canapea lângă Grace.

– Sigur că mai știu, dar pare puțin cam infantil acum, nu crezi?

– Așa, și? răspunse Grace.

Olivia râse.

– Dă-i drumul atunci! Vezi ce are de spus.

Lui Grace nu trebuia să i se zică ceva de două ori. Era o prostie, dar era și amuzant în același timp. Olivia îi dădu telefonul portabil, și Grace găsi numărul lui Jack pe tastele de formare rapidă, după care așteptă să sune telefonul.

Chiar înainte ca Jack să răspundă, se răzgândi însă și îi puse telefonul în brațe Oliviei.

– Nu știu ce să spun.

Se temu că Olivia va întrerupe legătura. Însă prietena ei duse receptorul la ureche.

– Eu sunt, spuse ea. Voiam să-mi cer scuze că am izbucnit în halul ăla după-amiază.

Olivia nu mai spuse nimic câteva momente, apoi zâmbi ușor.

– Și eu te-am iertat pe tine.

Râse la replica lui.

– Poți să îi mulțumești lui Grace. Ea a fost cea care a insistat că trebuie să fac ceva să repar ce-am stricat. Și ca de obicei, prietena mea a avut dreptate.

Curând după aceea, Olivia termină convorbirea și se uită la Grace.

– Mulțumesc, șopti ea.

Grace se simțea bine.

– Cu plăcere.

– Acum vrei să îl sun eu pe Cliff pentru tine?

Ea clătină din cap, dar Olivia nu o băgă în seamă.

- Zi-mi numărul, care e?

- Olivia!

- Nu mă face să îl caut în cartea de telefoane, spuse ea. Și să nu cumva să-mi spui că nu îl știi pe dinafară.

- Of, bine.

Spre surprinderea ei, Olivia nu îi dădu imediat receptorul. Așteptă până răspunse Cliff, apoi vorbi.

- Bună, Cliff, Olivia Lockhart la telefon. Voiam să îți mulțumesc pentru florile pe care i le-ai trimis mamei. Sunt absolut minunate.

După câteva cuvinte despre prognosticul medicilor în ceea ce o privea pe Charlotte, spuse:

- E cineva aici care vrea să te salute.

Îi dădu receptorul lui Grace.

Grace trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească în timp ce-și ducea telefonul la ureche.

- Bună, Cliff.

- Grace.

Părea plăcut surprins.

- Credeam că Olivia locuiește cu mama ei.

- Nu chiar – Charlotte e cea care stă la ea acum. Dar după ce se întoarce acasă, prietenele ei vor să facă cu rândul să stea noaptea cu ea. Eu sunt aici fiindcă am fost cu Olivia la ora de aerobic și pe urmă am luat cina și am băut niște pahare de vin.

- Aha, asta explică totul. Te simți suficient de curajoasă să vorbești cu mine.

- Ceva de genul acesta.

- Nu am mai apucat să ne încheiem conversația sâmbăta aceea, nu-i așa?

- Nu, recunoscu Grace.

- Și ești dispusă să mai încercăm o dată?

Era ca și cum revenise într-adevăr la vremea adolescenței.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea timid.

- Și mie, zise Cliff și apoi repetă. Și mie.

*

Sharon Castor, avocata lui Rosie Cox în problema divorţului de Zach, îi explicase că pasul următor va fi o audiere de înţelegere. Ambele părţi aveau să se întâlnească cu avocaţii lor într-un loc decis de comun acord ca să revadă ultimele detalii ale cazului, inclusiv custodia copiilor.

Trebuiau să se întâlnească la bibliotecă în clădirea tribunalului. Problema principală avea de-a face cu copiii. Dacă nu cădeau de acord cu custodia şi împărţirea proprietăţii, trebuiau să apară în faţa unui judecător într-o audiere preliminară. Sharon spusese că decizia judecătorului nu era obligatoriu de pus în aplicare, dar era clar ce avea să se hotărască dacă procesul ajungea la tribunal. Dacă se întâlneau înainte cu judecătorul, toată lumea avea să economisească timp şi bani, ceea ce îi convenea lui Rosie. Voia să se termine totul cât mai repede posibil. Acum că procesul fusese demarat, abia aştepta să iasă din mariajul acesta dezastruos.

Pentru întâia dată de când Zach devenise partener la firma de contabilitate, lipsa de bani era o problemă. Când erau căsătoriţi, aveau un buget fix, iar Rosie se pricepuse foarte bine să-şi păstreze cheltuielile în limitele acelei sume lunare – la urma urmei destul de mare. Brusc însă avea mai puţin de jumătate din banii de care dispunea înainte şi era dificil să facă faţă cheltuielilor. Greutăţile financiare cu care se confruntase de când Zach se mutase de acasă erau destul de mari. Dar el luase jumătate din mobilă şi jumătate din lenjerie şi cam jumătate din tot. De nenumărate ori în fiecare zi se trezea că se întinde să ia ceva ce nu era acolo. Era o modalitate foarte dureroasă să-şi amintească de absenţa soţului ei din familie.

Sharon Castor şi Rosie erau aşezate în bibliotecă, atunci când sosiră Zach şi avocatul lui. Rosie găsise numele lui Sharon în cartea de telefoane. O alesese fără referinţe şi fără recomandarea cuiva fiindcă era prea jenată să recunoască în faţa prietenelor ei că avea nevoie de un avocat. Voia o femeie avocat şi îi plăcuse numele

Castor. Rosie nu era o femeie răzbunătoare, dar voia ca Zach să se simtă până la sfârșitul poveștii de parcă ar fi înghițit o porție serioasă de untură de pește. Nici nu merita altceva după tot ce făcuse familiei lor.

Rosie și cu Sharon așteptară în liniște în timp ce Zach și Otto se așezară de partea cealaltă a mesei.

Rosie își puse mâinile împreunate pe masă și la fel și Zach. Evită să îi privească în ochi pe Zach sau pe avocatul lui. Simți senzația de greață ce o cuprinsese urcând direct din stomac. O apucase mai devreme în dimineața aceea și se făcuse din ce în ce mai puternică pe tot parcursul zilei.

– Ați completat partea ce vă revenea din planul de creștere a copiilor? o întrebă Otto Benson pe Sharon.

– Da.

Sharon împinse documentele peste masă spre Zach și spre avocatul acestuia ca să le vadă.

Ceea ce o uimea pe Rosie era cât de civilizați erau cu toții. Viața ei se dusese de râpă și numai și numai din mândrie trebuia să stea acolo imobilă ca un sac de făină și să se prefacă că totul era în regulă.

Zach și Otto își apropiară capetele și începură să șoptească între ei.

– Nu o să meargă, spuse Otto fără nici o emoție. Clientul meu își iubește copiii și consideră că nu vor avea parte de atenția și îngrijirea cuvenite dacă rămân în custodia exclusivă a mamei.

– Nu ai cum să crezi așa ceva! explodă Rosie.

De fapt, prin asta Zach sugera nimic mai mult sau mai puțin decât că nu era o mamă bună.

Sharon Castor își puse mâna pe brațul lui Rosie.

– Vreți să spuneți că, de fapt, clientul dumneavoastră consideră că le-ar fi mai bine copiilor dacă ar locui cu el?

– Da, răspunse Otto în locul lui Zach.

– Într-un apartament cu trei camere? izbucni Rosie.

Era o glumă; nu avea cum să nu fie o glumă. Se mira până și de faptul că lui Zach i-ar fi trecut prin cap să sugereze așa ceva. Pe urmă avu o revelație. Zach voia casa.

Voia să o dea afară din propriul ei cămin. Să o scoată de acolo şi în scurt timp probabil să o instaleze pe Janice Lamond în locul ei. Gândul o înfurie la culme.

– Mi-aş permite un apartament mai mare dacă nu aş fi obligat să-ţi plătesc ţie toate cheltuielile. Ar fi mult mai bine dacă ţi-ai lua şi tu o slujbă.

Vocea lui Zach semăna mai mult cu un mârâit de animal.

Rosie se uită crunt la el, aproape nevenindu-i să creadă că fusese o vreme când îl iubise pe bărbatul acesta. Îl iubise îndeajuns de mult încât să renunţe la cariera ei ca să îi facă doi copii. Acum i se făcea rău fie şi numai dacă îl privea.

– Ceea ce ne aduce în punctul la care voiam să mă refer eu, spuse Sharon Castor la fel de calmă şi de rece cum fusese şi Benson.

Rosie se minună de calmul celeilalte femei, dar se gândi că era, cel mai probabil, obişnuită cu genul acesta de situaţii.

– Rosie o să aibă nevoie să ia nişte ore pentru a se putea recalifica în meseria ei şi pentru a-şi împrospăta abilităţile de profesoară.

– Are nevoie pe dracu', spuse Zach şi lovi masa cu atâta putere că hârtiile aproape alunecară pe podea.

– Rosie a făcut o facultate. Ce mai vrea?

Rosie tresări din cauza violenţei pe care o văzu la reacţia lui. O şocă, dar se gândi că nu era cazul. La urma urmei nu i-ar fi venit să creadă nici că bărbatul pe care îl avea de şaisprezece ani o va înşela. Căci, deşi nu avea dovezi că Janice Lamond se culca cu Zach, cu siguranţă avea bănuieli şi-ncă nu puţine.

– Este adevărat, clienta mea are diplomă de profesoară, dar sunt ceva ani de când nu mai e la catedră. I-ar fi imposibil să obţină o slujbă la şcoala din împrejurimi fără a face nişte cursuri de împrospătare.

– Pentru care vrei să plătesc *eu*, se răsti Zach.

Avocatul lui îi şopti ceva. Zach păru că vrea să îl contrazică, dar după o clipă, dădu din cap resemnat.

Rosie îşi dădea seama că nu era mulţumit. Şi oricât de meschin ar fi fost, se bucură. Nu se crezuse niciodată capabilă de o asemenea emoţie, dar suferea atât de tare, că ar fi vrut să simtă şi el fie şi numai în mică măsură agonia prin care trecuse ea în ultimele şase săptămâni.

Otto îşi îndreptă spatele.

- Domnul Cox va fi de acord să plătească pentru cursurile de împrospătarea cunoştinţelor, cu condiţia să se desfăşoare într-un interval prestabilit.

- Principala mea grijă este să-mi întreţin copiii şi să-mi fac o viaţă nouă, spuse Rosie.

- Ai întâlniri şi diverse activităţi de voluntariat în fiecare seară a săptămânii, o înţepă Zach. Dacă copiii locuiesc cu mine nu vor fi nevoiţi să mănânce semipreparate la cină.

- Şi ai de gând să te ocupi de gătit şi de casă tu singur sau o s-o angajezi pe asistenta ta?

Rosie se ridicase pe jumătate de pe scaun, atât de indignată că îi venea să urle.

- Te rog, spuse Sharon Castor, punându-şi din nou mâna pe braţul lui Rosie. Ţipetele nu vor rezolva absolut nimic.

- Vreau să am copiii lângă mine, insistă Zach.

- Locul lui Allison şi al lui Edward este lângă mine, îl contrazise Rosie.

Sharon Castor şi Otto Benson schimbară priviri.

- În cazuri din acestea, când amândoi părinţii doresc cu la fel de multă ardoare custodia copiilor, cel mai bine este să se întocmească un plan de custodie comună.

Otto vorbi cel dintâi, punând oferta lor pe masă ca să o studieze Rosie şi Zach.

- Şi cum ar funcţiona asta? întrebă Zach.

Şi indignarea lui Rosie păru să se diminueze întru câtva, deşi îi displăcea profund ideea de a-şi expune copiii la contactul cu prietena lui Zach. Custodia comună nu era un concept nou, în nici un caz, dar nu era ceva la care să fi fost dispusă să se gândească până

atunci. Adevărul era că pornise de la premisa că Zach va prefera să nu aibă copiii cu el ca să stea în calea noii lui relații. De asemenea, presupusese că argumentele lui ce demontau această teorie nu erau decât o armă menită să îi confere un avantaj asupra ei.

– Recomandarea mea este ca minorii să stea patru zile cu Rosie, spuse Sharon Castor, și apoi trei cu Zach.

– Iar săptămâna următoare, adăugă Otto Benson, patru zile cu Zach și trei cu Rosie.

Sharon dădu din cap.

– Și întreținerea copiilor? întrebă Zach.

Normal că era interesat de bani.

Otto explică cum că în situații de genul celor descrise mai sus nu avea să se plătească nici un fel de pensie alimentară. Pe de altă parte, toate cheltuielile pentru copii, cum ar fi aparatele dentare, taberele de vară și hainele, urmau să fie împărțite în mod egal.

La început Rosie simțise că i se ridică sângele la cap că Zach avusese tupeul să pună în discuție subiectul pensiei alimentare, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai bine. Era ocazia perfectă să îi dovedească lui Zach că nu avea nevoie de el. El, pe de altă parte, avea să-și dea seama foarte curând că avea nevoie de *ea*; nu apreciase niciodată tot ce făcea ea pentru el. Era liberă să-și facă o viață nouă fără să trebuiască să depindă de el pentru nimic și exact asta își dorea. Poate că *merita* să ia în considerare ideea custodiei comune.

capitolul 14

Grace nu-și putea permite nici măcar o singură noapte într-un hotel de lux în Seattle, și cu atât mai puțin două, dar făcu totuși rezervări pentru weekend, folosind un cupon de reducere. Apoi se duse să o viziteze pe Maryellen la galerie. Fiica ei cea mare o evita

de la Crăciun încoace. Iar Grace nu mai era dispusă să tolereze aşa ceva.

– Bună, draga mea, spuse ea, bucuroasă că Maryellen era singură la galerie.

Maryellen avea o figură uşor temătoare, iar Grace îşi dădu seama că acum căuta o scuză ca să îi scurteze vizita la maximum.

– Bună, mamă.

Înclină uşor din cap.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere neaşteptată?

– Am venit să facem pace.

Fiica ei o privi încurcată.

– De ce? Ne-am certat cumva?

– Nu chiar, dar în ultima vreme, ori de câte ori ne-am întâlnit, am încercat să te descos ca să aflu ceva măcar legat de tatăl bebeluşului şi de planurile pe care le ai. Ceea ce a fost o greşeală.

Maryellen refuzase să-i răspundă la toate întrebările, iar Grace bănuia că, indiferent cine era tatăl copilului fiicei ei, acesta nu ştia încă nimic. Cea mai mare temere a ei era că ar fi fost vorba despre un bărbat însurat. Reacţia lui Maryellen la încercările ei de-a o sugera o condusese la ideea că exact despre asta era vorba.

Maryellen zâmbi. Nu mai era atât de palidă cum fusese acum o lună şi nimeni care s-ar fi uitat la ea nu ar fi ghicit că era însărcinată. Însă lui Grace îi era clar ca lumina zilei, şi încă după o sută de semne, şi se minuna cum de nu-şi dăduse seama şi atunci când fiica ei fusese la prima sarcină. În afară de acele vorbe rostite în treacăt o singură dată, Maryellen nu mai spusese nimic despre asta. Uneori Grace se întreba dacă nu cumva îşi închipuise doar toată povestea.

– Am rezervat o cameră pentru noi în Seattle, spuse Grace, explicându-i motivul pentru care se afla aici.

– O cameră la hotel? Pentru ce?

– Pentru primul – şi să sperăm nu ultimul – weekend anual exclusiv mamă-fiică.

Maryellen ridică din sprâncene, întrebătoare.

– Şi vine şi Kelly?

– Sper că da.

Grace ştia că fiicele ei nu se înţelegeau chiar foarte bine. Kelly se simţea supărată şi jignită că Maryellen nu îi spusese despre bebeluş. Grace îşi făcuse un obicei din a nu se lăsa prinsă în mijlocul dezacordurilor lor, dar în momentul acesta era foarte dificil, căci şi Kelly era supărată pe ea.

Kelly fusese mereu un mare suporter al lui Dan. Se simţea trădată de tatăl ei – şi acum Grace ieşea cu Cliff Harding, lucru pe care îl percepea ca pe încă o trădare. Decizia lui Maryellen de a-şi ţine sarcina secretă fusese jignirea finală în ochii lui Kelly.

– Dacă Kelly este de acord cu asta, atunci voi fi şi eu, îi spuse Maryellen.

– Speram că vei spune asta.

În seara aceea Grace o sună pe fiica ei mai mică. Nu era o sarcină prea uşoară să o convingă pe Kelly să evadeze în Seattle pentru un weekend, dar Paul o încurajă. Soţul ei, ştiind cât de tristă era Kelly, insistă că era exact ceea ce îi trebuia, inclusiv lui, ca să petreacă ceva timp singur cu fiul lor, să-şi cimenteze relaţia, spuse el.

În cele din urmă, spre marea încântare a lui Grace, Kelly fu de acord.

Vineri seară, toate trei luară feribotul de Bremerton până la Seattle şi apoi un taxi de pe chei. Tânărul şofer, în mod evident un imigrant proaspăt sosit, sări din taxi şi le deschise portiera, după care se urcă la loc grăbit şi porni.

Pentru Grace aceasta era o aventură şi era hotărâtă să petreacă un weekend memorabil cu fetele ei cele frumoase.

– Ce încântare, să avem aşa un şofer politicos, îi spuse Grace, binedispusă.

– Mulţumesc, doamnă, spuse el şi o coti de pe doc.

Avea o engleză rudimentară, dar toate făcură un efort să îi înţeleagă comentariile şi întrebările despre oraş.

O luă spre hotelul de pe Fourth Avenue și trase mașina chiar în curbă, unde portarul de la intrare le ieși în întâmpinare ca să le deschidă portiera.

Grace îi plăti șoferului și adăugă și un bacșiș zdravăn.

– Bine ați venit în America, spuse ea.

– Mulțumesc, spuse el înclinându-și capul. Dumnezeu să binecuvânteze America.

– Dumnezeu să binecuvânteze America, repetă ea.

Holul hotelului era elegant și impresionant, cu un uriaș piedestal de marmură în centru pe care se afla cel mai mare aranjament floral pe care îl văzuse vreodată Grace. Merseră agale până la recepție unde se înregistrară; Grace reuși să nu se crispeze când întinse cardul VISA recepționerei. Câteva minute mai târziu, valetul le conduse la camera lor.

După ce Kelly telefonă să vadă ce făcea Tyler, se relaxă. Era prima oară când se afla departe de fiul ei mai mult de câteva ore și deja îi era dor de puiul ei.

Fiica cea mică se așeză pe unul dintre paturile generoase din cameră și își înconjură picioarele cu brațele.

– Și ai ales deja numele? o întrebă pe soră-sa.

Se scurse un moment de tensiune înainte ca Maryellen să răspundă.

– Nu chiar... De fapt, sper să fie fetiță și, dacă bebelușul va fi într-adevăr fetiță, mă gândeam să o numesc Catherine Grace.

– E un nume foarte frumos.

Grace simți cum lacrimile amenințau să-i invadeze ochii, dar clipi de câteva ori ca să le îndepărteze, nedorind să strice atmosfera serii dacă devenea sentimentală și plângăcioasă. Tânjise atâta după weekendul acesta pe care și-l dorea perfect. Voia să râdă cu fiicele ei, să vorbească cu ele și să reînvie sentimentul acela de apropiere pe care îl împărtășiseră odinioară.

Când Dan dispăruse, cele trei femei pierduseră mai mult decât un soț și un tată; sentimentul lor de siguranță și de căldură familială fusese serios afectat. În ceea

ce o privea pe ea, Grace avea nevoie de răspunsuri, dar la momentul acela nu conta care erau acele răspunsuri.

Între timp, era ca și cum fiecare dintre ele își ținea respirația în așteptarea a ceva ce va să vină. Rămăseseră cumva în suspensie între ce știau și ce nu. Nu existau răspunsuri care să justifice dispariția lui Dan - doar îndoieli și întrebări. Și din cauza aceasta, între ele se săpase încet un mare gol. Și tocmai acest mare gol încerca acum Grace să îl umple.

Se treziră devreme a doua zi dimineață, dornice să exploreze împrejurimile ca niște turiste adevărate. Porniră de la Pike Place Market, unde mâncară chifle fierbinți și băură sortimente exotice de cafea pe stradă. Se plimbară printre tarabele lungi, pline ochi cu tot felul de fructe și legume. Lui Grace cel mai mult îi plăcură tarabele unde se vindeau fructe de mare. Pește, crabi, creveți, calamari și scoici erau expuse pe straturi groase de gheață spartă. Izbucniră în urale laolaltă cu ceilalți oameni din mulțime când pescarii aruncară niște somoni mari de la unul la altul.

Mâncară de prânz la debarcader, sub cerul cenușiu, plin de nori.

Pe urmă făcură un tur la Seattle Aquarium și văzură filmul Imax cu erupția de pe Mt. Saint Helens, un preferat al turiștilor. Până la capătul zilei erau năucite de oboseală. Nici una nu era prea dornică să mai iasă o dată, așa că în final, comandară niște pizza care li se aduse chiar în camera de hotel. Se așezară pe paturi, mâncară cu mâna și râseră de faptul că aveau să plătească scandaloasa sumă de trei dolari pentru o singură cutie de suc din minibarul din cameră.

Și deși erau obosite, rămaseră treze toată noaptea îmbrăcate în pijamale și halate ca să stea la povești. Toate evitară subiectul Dan și conjunctura în care se petrecuse dispariția sa. Nu discutară nici despre sarcina lui Maryellen, în afară de faptul că își dădură cu părerea să găsească posibile nume de băieți. Ambele subiecte le erau însă pregnante în minte. La fel ca și Grace, nici

una dintre fiicele ei nu era dispusă să amenințe pacea fragilă pe care se părea că reușiseră să o descopere.

Duminică, atunci când plecară de la hotel, Grace era obosită și plină de păreri de rău că timpul lor împreună se sfârșise. Era însă încântată că apucase să petreacă acest weekend special cu fiicele ei. Totul fusese exact așa cum visase că va fi.

– Haideți să mai facem asta și altă dată, spuse ea în timp ce așteptau feribotul pe chei.

– La anul nu va fi atât de ușor, spuse Maryellen. Sau cel puțin, nu pentru mine. O să am copilul.

– Adu-o și pe ea, spuse Kelly stăruitor.

– Ea? răspunse Maryellen glumeț. Pari foarte sigură că o să am o fetiță.

– Chiar este o fetiță, spuse Kelly sigură pe ea.

– De unde ai putea ști așa ceva?

– Pur și simplu știu.

Își încrucișă brațele și-și întinse picioarele, sprijinindu-se de spătarul tare al băncii de lemn.

– În sufletul meu, știam că Tyler e băiat cu mult înainte să se nască și sunt absolut convinsă că tu o s-o ai pe micuța Catherine Grace.

Grace habar nu avea dacă fiica ei vorbea la întâmplare sau dacă într-adevăr „simțea". În orice caz, se gândi ea, Kelly avea cincizeci la sute șanse să aibă dreptate. Și ce era cel mai important, își vedea fiicele râzând și glumind împreună când cu numai câteva zile în urmă crezuse că era posibil să nu se mai întâmple niciodată asta.

Când rezervase camera de la hotel, partea rațională din Grace îi spusese că nu își permitea asta; acum știa că meritase fiecare bănuț.

Roy McAfee își luă ochii de la ecranul computerului și aruncă o privire la dosarul Sherman de pe birou, un dosar care devenea din ce în ce mai gros cu fiecare săptămână ce trecea. Câteva luni mai devreme, Grace Sherman îl angajase să descopere ce se putea despre

soţul ei dispărut. Iar până atunci nu avusese noroc. Dăduse peste câteva potenţiale indicii, dar nici unul dintre ele nu dusese nicăieri. Roy deja luase cazul ca pe ceva personal şi se simţea foarte frustrat de faptul că nu reuşise să facă nimic.

După douăzeci de ani petrecuţi în rândul ofiţerilor de poliţie din Seattle, Roy ajunsese la gradul de detectiv. Din cauza unei răni la spate pe care o căpătase în urma unei altercaţii cu un suspect, acceptase pensionarea înainte de termen. Momentul fusese unul bun; cei doi copii ai lor erau mai mult sau mai puţin independenţi şi pe picioarele lor.

El şi Corrie se mutaseră în Cedar Cove, unde traiul zilnic nu costa atât de mult şi valoarea proprietăţilor rămânea rezonabilă. Roy se aşteptase să se liniştească şi să se obişnuiască rapid cu viaţa de proaspăt pensionar.

Roy *nu* se aşteptase încă şi să se plictisească atât de repede să stea degeaba acasă. Cam după un an şi jumătate de la mutarea în Cedar Cove, îşi deschisese o afacere nouă - ca detectiv particular. Corrie fusese toată viaţa în preajma poliţiştilor şi îşi luase sarcina de a-i fi asistentă şi secretară.

Când îşi atârnă firma deasupra intrării, Roy se gândise că avea să primească în principal cazuri în care să verifice anumite persoane sau probleme legate de asigurări, dar nesfârşita varietate de cazuri în care i se ceru să se bage îi făcea viaţa extrem de interesantă. Cel mai dificil şi derutant caz pe care îl primise vreodată se dovedi a fi dispariţia lui Dan Sherman. Omul se evaporase parcă în aşa măsură, încât, dacă Roy nu ar fi ştiut că nu este cazul, ar fi putut bănui că Dan intrase în Programul de Protecţie a Martorilor.

Corrie intră în birou cu o cană de cafea proaspătă. Dădu din cap spre ecranul computerului.

- Dan Sherman?

Roy ridică din umeri. Corrie nu spuse nimic, dar amândoi ştiau că nu putea renunţa pur şi simplu la cazul

acela lăsându-se păgubași. Doar fuseseră atâtea ore pe care amândoi le investiseră în acest caz fără nici un fel de compensație. Grace le alocase un anumit buget, dar banii se epuizaseră înainte să găsească răspunsuri.

– A telefonat Troy Davis, îi spuse Corrie. A stabilit o întâlnire pentru după-amiaza aceasta.

Ei, asta chiar era o veste interesantă. Cu șeriful local se cunoștea doar din vedere. Roy vorbise cu el de câteva ori, și drumurile li se încrucișaseră ocazional. Roy avea o părere destul de bună despre Davis, dar șeriful nu părea să fie prea sigur în privința lui. Era rezervat, deocamdată, presupunea Roy, în așteptarea unor dovezi mai concrete.

– Și a spus ce vrea? întrebă el.

Corrie clătină din cap.

– Nu chiar, a zis doar că s-ar putea să aibă ceva de lucru pentru tine.

Fix la ora trei, sosi Troy, și Corrie îl pofti în biroul lui Roy. Roy se ridică în picioare să-l salute pe șeriful care era cu vreo cinci centimetri mai înalt chiar și decât el, la un metru optzeci și cinci ai lui, și stătea ușor adus de spate. Prea multe ore petrecute în spatele unui birou, fără îndoială. Își strânseră mâinile și se așezară amândoi.

Troy își încrucișă picioarele, scoase o scobitoare din buzunarul de la cămașă și și-o vârî în colțul gurii.

Așteptă un moment, apoi întrebă:

– Mai știi că acum ceva timp a murit cineva la Thyme and Tide? La pensiunea familiei Beldon.

Roy își amintea într-adevăr că citise despre asta. Povestea era aproape una clasică. Un străin care apăruse în miez de noapte, pe o furtună de nedescris, fusese găsit mort a doua zi dimineață. Aparent fără cauză. După articolul inițial de pe prima pagină din *Cedar Cove Chronicle*, Roy nu mai auzise nimic despre străinul cel misterios, deși își mai amintea un detaliu suplimentar. Articolul susținea că bărbatul avea la el acte de identitate false – un permis de șofer conform

căruia era un anume James Whitcomb de undeva din Florida.

– Tot nu avem numele real al acestui necunoscut, se încruntă Troy. Pentru un timp, Joe Mitchell a crezut că era posibil să fi dat peste Dan Sherman.

– Dan? Dar cu siguranţă l-ar fi recunoscut cineva.

– Necunoscutul nostru îşi făcuse multiple operaţii estetice. Cum avea aproximativ aceeaşi statură şi constituţie ca Dan, am adus-o pe Grace să îl vadă. Mi-a părut rău că am rugat-o s-o facă. A fost destul de traumatizant pentru ea, dar e o femeie puternică. O admir pentru asta.

– Deci *nu* a fost Dan.

Roy se gândi că era de la sine înţeles, dat fiind cursul discuţiei.

– Nu.

Răspunsul scurt şi posac al lui dovedea o stare de spirit. Îşi mută scobitoarea în celălalt colţ al gurii.

– Ar fi fost prea uşor.

– Şi ce-ai descoperit după amprentele necunoscutului?

Troy îşi lăsă piciorul jos şi se aplecă în faţă.

– Din nefericire, absolut nimic. Nu avea amprente. Din câte se pare şi le-a pierdut în acelaşi accident care l-a adus în situaţia să facă operaţiile estetice.

– Un simplu ghinion? Sau crezi că e posibil să şi le fi îndepărtat intenţionat?

Cu siguranţă şi asta era o ipoteză, deşi în epoca ADN-ului, nu era la fel de probabilă ca pe vremuri. Pe de altă parte, tehnologia de prelucrare şi analizare a ADN-ului era de dată relativ recentă.

Troy îşi ridică umerii cu o mişcare resemnată.

– Întreabă-mă să te-ntreb. Nu ştiu mai mult decât că avea acte false. A venit în oraş, a tras la o pensiune şi a doua zi a fost găsit mort. La autopsie nu s-a constatat nimic concludent. Nu seamănă deloc cu scenariul obişnuit în astfel de cazuri.

Acum se încruntă Roy.

– Și crezi că ar putea face parte din Programul de Protecție a Martorilor?

În mod bizar, îi trecuse prin cap exact aceeași teorie cu privire la Dan Sherman cu câteva ore în urmă.

– M-am gândit la asta. Și nu exista decât o singură modalitate de a mă lămuri, așa că am mers la sediul FBI de la noi.

– Și au fost dispuși să te ajute?

El dădu din cap.

– Le-am dat tot ce aveam noi și pe urmă m-au contactat acum o săptămână și au spus că nu.

Deci eliminaseră o variantă.

– Și mașina?

– Era închiriată.

– Dar Mitchell are măcar habar care a fost cauza morții?

Troy molfăi puțin scobitoarea.

– După cum am spus, nimic în cazul acesta nu este facil. Sincer îți spun, nu știm. Din câte ziceau Bob și Peggy, părea perfect sănătos când s-a dus să se culce. Bob spunea că părea nerăbdător să ajungă în camera lui, dar Peggy a pus chestia asta pe seama oboselii. Era târziu.

– Și atunci ce crede Mitchell?

– Nu poate spune că e ceva anume, ceva neobișnuit. A eliminat cam toate cauzele posibile. Nu a fost o problemă cu inima. Nu am primit toate rapoartele toxicologice, dar nu a fost vorba despre nici una dintre otrăvurile comune. Cu alte cuvinte, pur și simplu nu știm ce anume l-a ucis. Este ca și cum a murit așa, din senin.

– Și ora morții?

– Din câte spune Joe, se pare că a murit în somn, la puțin timp după ce a sosit la pensiunea familiei Beldon.

Roy trebui să recunoască în sinea lui că acum era chiar și mai curios; cazul acesta era de-a dreptul fascinant.

– Nu cred că ai vrut să ne întâlnim numai ca să discuți lucrurile acestea cu mine. Cu ce te pot ajuta?

Troy Davis își scoase scobitoarea din gură și o aruncă în coșul de gunoi de lângă biroul lui Roy.

– Nu pot clasifica acest caz ca fiind unul de omucidere, dar absolut nimic nu pare să se lege. Avea acte false, dar același lucru e valabil și pentru mulți alții.

Oftă din rărunchi.

– Nu am suficienți oameni care să se ocupe de acest caz. Speram să te pot angaja pe tine ca detectiv particular plătit ca să ne ajuți să aflăm identitatea necunoscutului. Și dacă se întâmplă și să dai peste vreo altă informație, cu atât mai bine. Îți vom fi recunoscători pentru orice am afla în plus.

– Ce altceva îmi mai poți spune? întrebă Roy.

Deja se hotărâse – era exact genul de treabă care îi plăcea la culme – dar se gândi că trebuia să știe exact cu ce avea de-a face înainte de a spune da.

– Numai că necunoscutul nostru era un tip extrem de meticulos în tot ce făcea. Avea hainele împachetate foarte ordonat în geantă. Așa cum ar fi făcut, de exemplu, un absolvent de școală militară. Hainele sunt de foarte bună calitate, chiar printre cele mai moderne. Foarte scumpe. Haina de ploaie e o marcă italiană de top al cărei nume nici măcar nu-l pot pronunța. Costă mai mult decât câștig eu într-o lună.

– Ce fel de mașină a închiriat?

– Chestia ciudată este că – te-ai aștepta la un Lexus sau ceva de genul acesta, având în vedere cât de scumpe erau hainele, dar era doar un Ford Taurus. Interesant, nu? Ai fi zis că-și poate permite să închirieze orice voia, dar a ales cel mai banal vehicul dintre toate.

Ceea ce dădu naștere unei noi întrebări.

– Câți bani avea la el? întrebă Roy.

– Doar câteva sute de dolari. Nimic ieșit din comun.

– OK, spuse Roy ferm. Contează pe mine.

– Super.

Troy se ridică și îi întinse mâna lui Roy.

– Dacă vrei să vii pe la birou, îți dau niște copii după dosare ca să ai un punct de pornire.

Roy abia aștepta. Când Troy plecă, Corrie intră în grabă în cameră cu ochii plini de întrebări.

– Are un caz pentru tine?

– Nu e orice caz, spuse Roy.

Rămase în picioare lângă geam, urmărindu-l pe șerif ieșind din clădire și îndreptându-se spre mașina de poliție parcată în față. Necunoscutul acesta avea să fie cu siguranță cel mai neobișnuit și interesant caz de care se ocupase vreodată.

Olivia băgase niște brioșe la cuptor – rețeta mamei ei – și cânta alături de caseta pe care o pusese cu muzicalul de pe Broadway *The King and I* în timp ce spăla vasele. Se auzi soneria și-și scutură clăbucii de pe mâini și se duse să deschidă. Nici nu se deranjă să dea muzica mai încet.

Îngânând în continuare melodia, deschise ușa și dădu cu ochii de Jack Griffin de partea cealaltă. Venise cu ore bune mai devreme față de când fusese chemat.

– Bună ziua, tineri iubiți, oriunde ați fi, intonă ea, deschizând ușa și mai larg și făcându-i semn să intre.

– Iubiți? Am auzit cumva cuvântul iubiți?

Mișcă sugestiv din sprâncene și intră în casă. Muzica îi învălui pe amândoi și luând-o pe Olivia de mijloc, o lăsă pe spate cu un gest teatral pe brațul lui, apoi o ridică la loc.

– Oh, Doamne, spuse ea păstrând ritmul. Chiar că-mi faci inima să bată mai tare.

Luând-o pe după umeri, Jack se uită în ochii ei și zâmbetul îi pieri încet.

– Vreau să te întorci la cuvântul *iubiți*.

– E vorba de *tineri* iubiți.

– Nu, spuse el luând-o în brațe de-a binelea acum. Lasă *tineri*. Este vorba doar de *iubiți*, așa cum suntem eu și cu tine.

Privirea i se întunecă şi deveni mai intensă. Olivia înţelese că nu mai era vorba de o glumă, ci de o întrebare pe care Jack – tovarăşul ei vesel şi mereu amator de distracţii – i-o punea într-un mod foarte serios.

– Eu...

Brusc, viaţa îi devenise foarte complicată. Jack îi telefonase mai devreme în ziua aceea şi îi sugerase să se întâlnească fiindcă avea să-i zică ceva. Îi păruse bine dispus pentru prima oară de luni întregi. Olivia bănuia că era ceva ce avea de-a face cu Eric. Cu câteva săptămâni în urmă, Jack îi spusese în treacăt că fiul lui ceruse să fie transferat cu serviciul şi avea să se mute de-acasă curând. Îi spusese că avea să-i simtă lipsa băiatului, dar părea mulţumit de hotărârea lui Eric şi energia lui reînviată – şi nu în mică măsură bucuros că avea din nou casa numai pentru el.

Înainte să fie obligată să răspundă, timerul de la cuptor sună, oferindu-i Oliviei scuza perfectă să scape de Jack şi de întrebarea lui.

– Brioşele, spuse ea şi se grăbi spre bucătărie.

Înşfăcă două mănuşi de bucătărie croşetate şi scoase tava. Puse brioşele să se răcească pe blat.

Când se întoarse, Jack era în cadrul uşii. Îi întâlni privirea.

– Eric se mută în weekendul acesta.

– Da? Mă gândeam eu că s-ar putea să fie vorba despre asta.

– Nu voiam să încep aşa, intempestiv, cu întrebarea aceea referitoare la noi doi, dar mi-ai oferit ocazia perfectă când ai venit în paşi de vals la uşă, cântând ceva despre nişte iubiţi.

Ea fusese prinsă de vraja cântecului şi nici nu îi trecuse prin cap să-i sugereze să se arunce în pat cu el.

– Olivia, ascultă-mă, spuse Jack apropiindu-se încet de ea. Eu te ador.

Şi ea simţea acelaşi lucru pentru el, dar îi era şi frică. Nu mai fusese cu un bărbat de când divorţase, cu şaisprezece ani în urmă şi se cutremură la gândul

intimității sexuale. Și o speria și ezitarea aceasta pe care o simțea; căci dacă nu era pregătită după toți anii ăștia, atunci era posibil să nu mai fie pregătită niciodată. Și cu toate astea, *își dorea* pasiune și genul acela de apropiere.

Având sentimentul că era acum ori niciodată, își desfăcu brațele.

– Sărută-mă, prostuțule, intonă ea teatral.

Brusc viața ei se transformase în ceea ce descriau versurile unui musical de pe Broadway – și îi plăcea la nebunie.

Jack se întinse spre ea, și buzele li se întâlniră într-un sărut sălbatic, plin de pasiune. Îi tremurau picioarele și capul i se învârtea. Trecuse mult timp de când fiecare dintre ei se sărutase și simțise o asemenea senzație de abandon complet, ca și cum amândoi își dădeau seama că o astfel de intimitate era reală și cât se poate de irevocabilă. Faptul că aveau să facă dragoste însemna în același timp că totul se va schimba între ei...

Jack se cutremură strângând-o cu putere în îmbrățișarea lui. Muzica se terminase, așa că atunci când sună telefonul, îi făcu să tresară pe amândoi. El nu îl băgă în seamă. Continuă să o sărute cu acea nevoie nebunească de mai devreme.

– Vino la mine acasă, șopti el cu o voce răgușită. Am schimbat așternuturile în dimineața asta.

– Jack! Ție ți se pare că replica asta sună seducător?

– Am visat cum vom sta acolo, în spatele ferestrelor ce dau spre golf și vom face dragoste.

Telefonul mai sună de cinci ori înainte să se oprească în sfârșit. Iar tăcerea păru și mai răsunătoare decât soneria de mai devreme. Olivia îi prinse fața în mâini și îl privi adânc în ochi.

– Asta are vreo legătură cu Stan? întrebă ea fiindcă trebuia să știe.

Se certaseră din pricina lui Stan și, în opinia ei, Jack era pur și simplu nerezonabil. Părea să creadă că Stan o voia înapoi – ceea ce ar fi fost o mare noutate pentru

Marge, care era căsătorită cu el de mai bine de cinci-sprezece ani.

– Nu, spuse el, sărutând-o. Are legătură cu tine şi cu mine. Nu-l băga pe Stan în chestia asta.

– De ce acum?

– De ce *nu*? îi răspunse el.

Ea nu era sigură ce-ar fi putut răspunde. Încercă să gândească, să-şi limpezească mintea de ceaţa provocată de muzică şi de sărutări... când sună la uşă.

Salvată de clopoţel – din nou.

Când se duse în grabă la uşă, îl găsi acolo pe fiul lui Jack, cu o faţă fâstâcită, apăsând în continuare soneria.

– Tată? strigă el iute.

– Eric, ce s-a întâmplat? întrebă Jack venind din spatele Oliviei.

– E Shelly. A intrat în travaliu. Nu are pe nimeni.

– Te-a sunat ea?

– Nu, o prietenă. I s-a rupt apa azi-noapte şi mai are puţin şi naşte. De-acum ar putea fi din moment în moment. Prietena ei nu a mai putut rămâne.

Făcu o mică pauză.

– Ar trebui să fiu acolo cu ea, nu crezi? Poate că are nevoie de mine.

– E adevărat.

– Dar nu mă vrea nicăieri în preajma ei, sau cel puţin asta mi-a spus ultima oară când am vorbit.

Îşi trecu de câteva ori degetele prin păr.

– Ar trebui să fiu acolo. Aşa *simt*.

– Atunci, du-te!

– Am împachetat, sunt gata să plec spre Reno.

– Da, ştiu.

Eric părea să vrea să pună o întrebare, iar Olivia ştiu despre ce era vorba chiar înaintea lui Jack.

– Vrei să meargă şi tatăl tău cu tine?

– Tată, ai face asta pentru mine?

Olivia îl iubi pe Jack chiar şi mai mult pentru felul în care răspunse. Îşi îmbrăţişă fiul, îi aruncă o privire Oliviei prin care se scuza şi spuse:

– Să mergem.

Se întoarse înspre ea și-i întinse mâna.

– Vrei să vii și tu?

Ea se gândi o clipă, apoi decise să nu o facă.

– Mergeți voi doi. Te rog, să mă suni când se naște bebelușul!

Mulțumită că Jack pusese nevoile fiului lui deasupra nevoilor lui însuși, îi luă mâna în mâna ei și i-o strânse încurajator.

Trei ore mai târziu sună telefonul: era Jack, suna de la spital.

– Doi băieței, gemeni identici, spuse el triumfător. Eric a stat cu Shelly, iar ea s-a bucurat că a venit aici să fie alături de ea. Amândoi băieții sunt sănătoși și viguroși.

– Felicitări, bunicule!

– *Sunt* bunicul lor, spuse el. Bebelușii ăia sunt leiți Eric. Nimeni nu se va mai îndoi vreodată cine este tatăl lor. Mai ales fiul meu.

– Și ce o să facă cu slujba?

Eric acceptase transferul și se presupunea că-și va începe noua slujbă în Reno peste o săptămână sau așa ceva.

– Nu știu, asta e treaba lui. Din fericire mai are câteva zile până când va trebui să se hotărască.

Seth și Justine deciseseră să-și numească restaurantul The Lighthouse[1]. Lui Justine îi plăcea numele, fiindcă îi amintea de casa unde crescuse, pe strada Lighthouse Road. Farul de la capătul îndepărtat al golfului era unul dintre cele mai cunoscute puncte de interes ale comunității. Seth fusese și el de acord cu numele, fiindcă sugera de la început că era vorba despre un restaurant cu fructe de mare.

Avea de ani buni în cap ideea de a deschide un restaurant, dar îi plăcea mult să pescuiască, iar banii pe care

[1] Farul

îi făcea erau prea mulţi ca să îi refuze. Aşa cum trăia la bordul vasului său de pescuit, cheltuielile îi fuseseră reduse la minimum şi investise banii cu înţelepciune. După ce se însurase cu Justine, pricepuse că nu îl mai atrăgeau deloc perioadele lungi de pescuit în care trebuia să stea departe de ţărm. Iar acum, având în vedere că aveau să devină părinţi, era cel mai potrivit moment să-şi înceapă noua afacere.

Tatăl lui fusese de acord şi se oferise să investească în restaurant ca partener tăcut. Fusese o mişcare foarte îndrăzneaţă pentru amândoi. Seth făcuse nişte cercetări şi era cât se poate de conştient că aproape jumătate din noile restaurante dădeau faliment în primul an. Era hotărât să reducă riscurile la minimum, să facă totul ca la carte. Meniul, angajaţii, preţurile, decorul, modul de promovare – el şi Justine se gândiseră bine la toate acestea. Seth era un bucătar destul de bun, dar nu avea nici cunoştinţele, nici experienţa de care ar fi fost nevoie pentru a se ocupa de o bucătărie întreagă. Dădu anunţ că angajează personal pentru bucătărie şi ceru sfatul proprietarilor celorlalte restaurante. Curând află că Jon Bowman avea o reputaţie excelentă. Când Jon îşi trimise CV-ul pentru poziţia de bucătar şef, Seth îl studie şi apoi sună pentru a-l chema la un interviu.

În a doua vineri din martie, sosi Jon Bowman şi îşi făcu apariţia în şantierul în plină desfăşurare.

Lucrările de renovare fuseseră terminate numai parţial. O echipă de tâmplari construiau separeuri noi în timp ce electricienii se ocupau de lămpile atârnate din tavan. Duşumelele fuseseră raşchetate şi lustruite, pereţilor li se dăduse primul strat de vopsea, iar ferestrele fuseseră înlocuite. Seth şi Justine deciseseră să păstreze barul original de mahon, care era unul clasic.

Seth îl conduse pe Jon în încăperea ce avea să-i servească drept birou şi îi făcu semn înspre scaun.

– Îmi place ce-aţi făcut aici, spuse Jon aşezându-se. Când intenţionaţi să deschideţi?

– Sperăm să o facem în prima săptămână din mai.

Jon aruncă o privire peste umăr ca și cum ar fi vrut să estimeze câte mai erau încă de făcut.

– Până atunci e foarte probabil ca totul să fie gata, spuse el încrezător.

– După cum știi, suntem în căutarea unui bucătar-șef. Cineva care să supervizeze meniul și să lucreze îndeaproape cu noi, pe măsură ce ne dezvoltăm.

– De asta mă aflu aici. În ultimii trei ani am lucrat la André's. Eu le-am gândit meniul, care pune un accent deosebit pe fructele de mare.

– Și înainte de asta?

Seth îi citise deja CV-ul, dar voia să afle detalii de la Jon. El și Justine se duseseră intenționat să mănânce la André's ca să guste din specialitățile făcute de Jon.

– Am lucrat la VFW în Olympia. Am referințe dacă vrei.

Îi întinse lui Seth o singură foaie de hârtie cu o listă de nume și numere de telefon.

– Unde ai făcut școala?

În CV erau în mod evident foarte puține informații legate de perioada de formare.

El deveni puțin tensionat, dar poate că era vorba numai de imaginația lui Seth.

– Am furat meserie, cum se spune, de ici, de colo. Nu am prea multă școală în sensul acesta. Am început ca bucătar la minut la un bistro unde se servea micul dejun în Tacoma și pe urmă am avansat. Să nu crezi că aș fi în măsură să-mi inaugurez în curând propriul show de televiziune, dacă acesta este genul de bucătar pe care îl căutați.

– Nu este, îl asigură Seth.

Și așa nu și-ar fi putut permite un bucătar care să fi fost o celebritate. Rămăsese la fel de curios în legătură cu pregătirea lui Jon, dar nu insistă.

– Am înțeles că ești și fotograf.

Jon dădu din cap.

– Sunt un bucătar al dracului de bun, dar pasiunea mea este de fapt fotografia.

Nu-şi ascundea dragostea faţă de munca sa, iar asta îi plăcea lui Seth.

– Dacă eşti dispus să îmi dai o şansă, nu o să-ţi pară rău, spuse Jon plin de entuziasm.

Intuiţia îi dicta parcă lui Seth să îl angajeze.

– O să încep să utilez şi să aprovizionez bucătăria şi cămara într-o lună. Ai fi pregătit să începi atunci?

Jon dădu din cap. Discutară despre salariu, beneficii, reţete şi alte detalii. Când terminară, Seth îl duse să-i arate restaurantul şi se bucură când Jon îi oferi sugestii utile de design şi decoraţiuni. Îi plăceau ideile lui şi i le împărtăşi şi lui Justine chiar în seara aceea.

– Mă gândeam eu că Jon Bowman va fi alesul, îi răspunse ea, în timp ce Seth lucra în bucătărie, pregătind cina.

– Şi eu la fel.

Justine stătea în sufragerie, cu picioarele ridicate pe un scaun ca să nu i se umfle gleznele. La şase luni, umflăturile erau doar minore, dar tot îşi făcea griji din pricina lor. Seth preluase gătitul şi fusese foarte inventiv în ceea ce privea modalitatea de a elimina sarea.

– Mă simt ca o focă, se plânse ea, punându-şi mâinile pe mica umflătură rotundă de pe abdomen.

Seth se aplecă peste spătarul canapelei şi o sărută pe gât.

– Eşti atât de frumoasă, murmură el. Nu semeni deloc cu o focă – deşi e perfect adevărat că şi focile au farmecul lor.

– Fii serios, Seth!

– Dar sunt serios.

Ea se întoarse cu faţa la el şi se sărutară, şi el îşi dădu seama – aşa cum făcea în fiecare zi – cât de mult îşi iubea soţia.

– Spune-mi ce știi despre Jon Bowman, spuse el, câteva minute mai târziu în timp ce punea în farfurii fettuccini cu fructe de mare.

– Cum ar fi?

– Despre pregătirea lui. Știi ceva în acest sens?

Justine trebui să se gândească puțin.

– Nu prea multe. Obișnuia să-și vândă fotografiile prin galeria de pe Harbor Street. De ce?

– Mi s-a părut puțin... deranjat când l-am întrebat despre asta.

– La ce școală a mers?

– Nu mi-a zis, dar am vorbit cu două dintre persoanele pe care le-a trecut acolo ca fiind dispuse să dea referințe despre el. Amândoi erau manageri la restaurantele unde fusese angajat și i-au ridicat osanale de-a dreptul.

– I-ai văzut vreodată fotografiile?

Justine se apropie de masa unde Seth îi ținu scaunul.

– Mi-a arătat Maryellen câteva înainte de Crăciun. Sunt absolut fabuloase. Parcă respiră emoție și frumusețe.

– Hmm. Poate ar trebui să cumpărăm și noi câteva. Să le atârnăm la intrare. Ce zici?

– Zic că soțul meu genial tocmai a avut o nouă idee genială.

Își zâmbiră fericiți și complet mulțumiți de turnura pe care o luase viața lor.

capitolul 15

Rosie avea casa în întregime doar pentru ea. De sute de ori de-a lungul timpului tânjise să rămână câteva ore singură, mai ales înainte de o sărbătoare importantă. Zach nu înțelesese niciodată de câtă muncă era nevoie pentru toate sărbătorile în familie. De Paște trebuia pregătită cina, la care invitau de obicei prieteni și alți membri ai familiei – deși totul avea să fie

diferit anul acesta. Pe urmă erau vopsitul ouălor şi coşuleţele de Paşti ale copiilor. Căci deşi Allison şi Eddie erau destul de mari, Rosie se simţea obligată să păstreze tradiţia.

Acum că avea timp să facă toate astea fără întreruperi, se trezi cuprinsă de un sentiment de melancolie. Copiii îşi petreceau ziua cu tatăl lor şi era de la sine înţeles că Janice Lamond avea să găsească un motiv să li se alăture.

Curios însă era faptul că lui Rosie nu îi venea să-şi monteze copiii împotriva celeilalte femei. Normal că murea să afle dacă Janice şi fiul ei se găseau în apartament în acelaşi timp cu copiii ei. Dar refuza să îi târască în divorţul acesta, indiferent cât de tare i-ar fi plăcut să afle tot ce se putea despre ce făcea cealaltă femeie.

Robotind în continuare în bucătărie, Rosie amestecă budinca cu jeleu preferată a lui Eddie şi o puse în frigider să se închege. De Paşti întotdeauna servea şuncă, dar asta numai pentru că aşa voia Zach. Cum nu mai avea nevoie însă să ţină seama de ceea ce-i plăcea şi de ceea ce nu-i plăcea soţului ei, cumpără nişte coaste bune. Era un mic gest de sfidare, unul care o făcea să se simtă - chiar şi aşa, puţin - ca o femeie independentă care îşi făcea propriile alegeri.

Începu să pregătească tortul pe care îl făcea de obicei de Paşti.

Nu prea avea chef, dar se strădui de dragul copiilor. Dat fiind divorţul ce se afla în desfăşurare, considera că viaţa le fusese dată peste cap suficient fără să-i mai supună şi ea altor schimbări. Coastele fripte erau o abatere suficientă de la tradiţie anul acesta, dar de Paştele viitor puteau face ceva complet diferit, cum ar fi fost să meargă într-o excursie.

Tortul în formă de iepuraş alb era preferatul lui Allison. Folosind două torturi rotunde cu diametrul de douăzeci de centimetri, tăia cu măiestrie un strat ca să formeze urechile cu partea centrală pe post de papion. După ce îi turna glazura, folosea fâşii subţiri

de lemn dulce pentru mustăți și bombonele maronii M&M's pentru ochi. În anii din urmă, copiii o ajutau la decorat.

Îi era dor de ei, în ciuda faptului că avea în sfârșit niște timp doar pentru ea, așa cum își dorise întotdeauna, ceea ce o deruta la culme. În plus, își făcea griji și pentru faptul că Allison și Eddie puteau fi influențați de prietena tatălui lor. Ceea ce nu era gelozie, își spuse ea; era doar o reacție perfect normală.

Până când Zach aduse copiii înapoi acasă, Rosie se montase deja cu gândul la soțul ei și asistenta lui perfectă-din-toate-punctele-de-vedere. Probabil că se grăbise să scape de copii, fiindcă nu rămase pe aleea din față nici măcar o clipă mai mult decât era nevoie, observă ea cu ciudă, uitându-se pe furiș pe fereastra sufrageriei. În momentul în care ambii copii se dădură jos, el plecă.

– Am ajuns, strigă Eddie venind pe ușa din față.

Își dădu rucsacul jos din spate și îl aruncă chiar acolo, la intrare.

Allison îl urmă, cu căștile pe urechi, ascultând la CD player. Părea că face asta întruna, deși Rosie nu era deloc de acord. Ar fi vrut să știe exact ce fel de muzică asculta Allison, dar nu se simțea în stare să o ia la întrebări în sensul acesta. În cele din urmă decisese că, dacă Allison avea nevoie de CD-urile ei, era liberă să le asculte, cel puțin pentru moment.

– V-ați distrat bine? întrebă Rosie, încercând să-și infuzeze niște entuziasm în glas.

Eddie ridică din umeri.

– Am stat acasă la tati cea mai mare parte din zi.

– Și vânătoarea de ouă de la Rotary Club?

– Asta e pentru copii mici, o informă Allison, scoțându-și căștile suficient încât să se răstească la ea.

Se lăsă să cadă pe canapeaua din sufragerie, iar Eddie se îndreptă spre consolă după care se lăți pe covorașul din fața televizorului.

Bine, își spuse Rosie. Se părea că nu aveau chef să vorbească cu ea. Ceea ce era în regulă de vreme ce nici ea nu era într-o dispoziție prea vorbăreață.

Allison închisese ochii, iar capul i se mișca în ritmul muzicii pe care o asculta, oricare ar fi fost aceea. După un minut sau așa ceva, ridică din nou capul și o privi pe maică-sa.

- Ce avem la cină?

- Tatăl vostru nu v-a hrănit?

Fiica ei se uită la ea ca și cum aceea era cea mai tâmpită întrebare pe care o auzise vreodată.

- Tata nu gătește.

- V-ați petrecut noaptea la el. Vrei să spui că nu v-a dat nimic de mâncare?

Și acesta era bărbatul care o critica *pe ea* că nu era în stare să facă o cină întreagă din nimic!

- Am mâncat micul dejun la McDonald's.

- V-a dus în oraș la *fiecare* masă? mormăi Rosie.

- Nu chiar, îi răspunse Eddie.

Allison nu se deranjă să răspundă.

- Tata a zis să mâncăm multă șuncă în locul lui mâine, spuse Eddie, cu ochii în continuare ațintiți asupra ecranului televizorului.

- Nu o să avem șuncă.

Allison făcu ochii mari și își smulse căștile de pe cap.

- Ai zis că nu o să avem șuncă?

- Nu, am cumpărat ceva pentru o friptură la cuptor.

- Dar eu *urăsc* friptura, strigă ea.

- Allison...

- Mereu mâncăm șuncă de Paști.

Rosie își simți inima grea.

- M-am gândit ca anul acesta să facem friptură.

Allison sări în picioare și o privi mânioasă pe Rosie.

- Ai făcut-o intenționat!

- Ce am făcut? întrebă Rosie, ținându-și cu greu cumpătul.

– Ştii foarte bine ce ai făcut, spuse Allison şi fugi în camera ei.

Toată casa reverberă din cauza uşii ei trântite.

Rosie îşi privi fiul, aşteptând o explicaţie. Eddie se rostogoli pe o parte şi se uită în sus drept la ea.

– Lui tati îi place şunca.

– Dar tatăl vostru nu o să ia cina cu noi. Mă gândeam să pregătim cina puţin altfel anul acesta. Nici nu mi-a trecut prin cap că lui Allison i-ar păsa cât de puţin de asta.

– Nici nu-i pasă, spuse Eddie, rostogolindu-se la loc pe burtă.

Fără nici o pauză, se întoarse la jocul lui cu invadatori.

– Este doar supărată pe tine şi pe tata din cauza divorţului.

Rosie se prăbuşi pe canapea.

– Am mâncat mult la prânz, continuă Eddie. Aşa că nu ne e prea foame acum la cină.

Instantaneu, bănuielile lui Rosie prinseră viaţă.

– Prânz? întrebă ea, aproape muşcându-şi limba în efortul de a se împiedica să întrebe despre Janice Lamond.

– Tata ne-a dus pe Allison, Chris şi pe mine la un local cu pizza all-you-can-eat.

Rosie zâmbi neutru, în ciuda indignării pe care o simţi copleşind-o. Chris era fiul lui Janice Lamond şi, dacă el era acolo, în apartament, era de la sine înţeles că acelaşi lucru era valabil şi pentru mama lui.

– Trebuie să ies puţin, spuse Rosie, străduindu-se să-şi păstreze vocea egală.

Eddie îşi luă privirea de la ecranul televizorului şi o întrebă:

– Te duci să iei şuncă pentru Allie?

– Da, spuse ea, deşi ideea asta nu-i trecuse prin cap înainte să-i spună Eddie.

Destinaţia sa era apartamentul lui Zach – căci voia să îi zică tot ce avea pe inimă. În drum spre casă, avea

să se oprească la magazinul lui Albertson să ia o șuncă mică la conservă ca să o liniștească pe Allison.

Înainte de a ajunge acasă la Zach, Rosie simțea deja că este gata să explodeze. În mod obișnuit lăsa genul acesta de chestii neplăcute în mâinile capabile ale avocatei ei, dar chestiunea aceasta nu putea sta după Sharon Castor.

Nici măcar un soldat nu ar fi mărșăluit cu pași mai hotărâți decât cei ai lui Rosie când se îndreptă din parcare spre apartamentul lui Zach. Își făcu curaj, gândindu-se că era posibil ca Janice Lamond să fie cu el chiar în acel moment. Cu siguranță nu ar fi fost ceva ieșit din comun pentru el. Era posibil chiar ca ei doi să fie împreună în pat. I se făcu rău la gândul acesta, dar nu se opri să analizeze de ce și cum.

Când Zach deschise ușa la bătăile ei puternice, păru cât se poate de uluit să o vadă.

– Rosie! Ce cauți aici?

– Trebuie să vorbim, se răsti ea.

– Acum?

– De ce, Zach, nu ești singur?

El se dădu la o parte, lăsând-o să intre în apartament. Rosie păși înăuntru, și stomacul i se făcu ghem de durere, o senzație de altfel așteptată. Locuința lui cea nouă era sumar mobilată, dar acele câteva obiecte proveneau din casa *lor*. Soțul ei o adusese pe femeia aceasta în apartamentul lui să stea pe mobila pe care o alesese Rosie, să folosească farfuriile pe care le cumpărase ea și la care ținea și de care fusese obligată să se despartă.

– Ce vrei? întrebă Zach, cu o voce stăpânită.

– Ca o favoare personală față de mine, spuse ea cu grijă, aș aprecia dacă nu ți-ai invita prietena aici în timp ce copiii sunt la tine – cel puțin până la încheierea divorțului.

– Despre ce mama dracului vorbești?

Zach o privi cu o expresie atât de feroce, că ea aproape că nu-i mai recunoscu trăsăturile.

– Janice a fost cu tine în după-masa asta.

– Ce ai făcut, i-ai interogat pe copii în legătură cu ce fac eu? întrebă el.

– Nu, eu nu am făcut nimic. Eddie a zis că nu vrea să mănânce din cauză că s-a îmbuibat cu pizza la prânz cu Chris.

– Şi?

– Consider că am fost cât se poate de clară. Dacă este nevoie să vorbesc cu Sharon despre asta, atunci o voi face.

– Dă-i drumul, spuse Zach rânjind. Fă-te de râs şi mai tare decât te-ai făcut deja. Personal, mie nici c-ar putea să-mi pese mai puţin de-atât.

Rosie refuza să stea aşa şi să schimbe insulte cu el, dar nu ar fi fost ea, dacă înainte de a ieşi, în timp ce se întorcea şi o lua spre uşă, nu i-ar mai fi aruncat o ultimă replică.

– Am cale lungă dacă vreau să te depăşesc.

Zach trânti uşa în urma ei, iar ea se înapoie la locul de parcare. Când urcă în maşină, Rosie descoperi că mâinile îi tremurau atât de tare, că trebuia să stea să se calmeze înainte de a putea conduce.

Strângând cu putere volanul, închise ochii strâns, într-un efort disperat să nu izbucnească în lacrimi.

Maryellen păşi în fusta dreaptă şi şi-o ridică peste şolduri numai pentru a descoperi că nu îşi mai putea încheia nasturele de la betelie. Sarcina nu avea nici măcar şase luni, şi hainele ei obişnuite deja începuseră să nu-i mai vină. Îi era cât se poate de clar că avea nevoie să cumpere câteva ţinute de gravidă.

– Vrei să afle tot oraşul, nu-i aşa? îi spuse bebeluşului, punându-şi mâna pe mica ridicătură de pe abdomen.

Medicul ei era deosebit de atent cu sarcina aceasta din cauza vârstei lui Maryellen. La treizeci şi cinci de ani, era mai bătrână decât majoritatea pacientelor doctorului Abner aflate la primul copil.

Nu numai garderoba avea să i se schimbe, ci întreaga viaţă. Se uită în jur prin casă şi îşi imagină cum avea

să arate totul într-un an. Acolo unde se afla acum biblioteca urma să fie un leagăn sau un țarc pentru bebeluș; nu știa exact ce. Trebuia să găsească spațiu în bucătăria ei compactă pentru un scaun înalt. Al doilea dormitor pe care acum îl folosea pe post de birou sau de atelier de creație avea să devină camera lui.

O cuprinse o senzație extraordinară de entuziasm și de bucurie, diferită de tot ce mai trăise vreodată. Acesta era bebelușul *ei*, copilul ei. De data asta avea să facă totul cum trebuia. De data asta nu mai exista un bărbat care să îi stea în cale.

Plină de elan, se întinse după telefon și formă numărul surorii ei. Se simțea mai apropiată de Kelly decât fusese de ani buni încoace. Ieșirea aceea în weekend le legase pe toate trei. Cât de înțeleaptă fusese maică-sa că o pusese la cale...

– Nu te-am sculat din somn, nu-i așa? întrebă ea când răspunse soră-sa.

Tyler se auzea urlând pe fundal.

– Asta e o glumă, nu?

Maryellen zâmbi.

– Ai ceva planuri pentru prânz?

– Nu, nimic deosebit. Te-ai gândit tu la ceva?

– Putem să ne întâlnim la Pot Belly Deli?

– Desigur.

Kelly își permitea luxul de a fi genul de mamă care să stea acasă. Paul și Kelly așteptaseră acest copilaș timp de ani întregi și erau hotărâți să facă orice sacrificiu era necesar. Opțiunea aceea – să stea acasă cu bebelușul ei – nu era disponibilă și pentru Maryellen. Trebuia să găsească un loc unde să-l ducă, o creșă corespunzătoare, și nici nu era sigură de unde își putea începe căutările.

Chiar înainte de prânz, Kelly sosi la galerie, cu Tyler în cărucior. La cele nouă luni ale lui, băiețelul stătea în funduleț, dând din mânuțele-i grăsuțe, gângurind și dirijând mersul lucrurilor de pe locul lui.

– Hai să luăm niște supă de la local și să mâncăm la debarcader, îi sugeră Kelly.

Era o după-amiază minunată de primăvară, după o săptămână de ploaie, și aerul curat avea să le prindă bine tuturor.

– Mi se pare o idee excelentă, îi spuse Maryellen.

Și era și practică fiindcă era mai ușor să găsească ceva care să-i distragă atenția lui Tyler în mijlocul naturii decât într-un restaurant aglomerat.

Maryellen telefonă și făcu comanda, în timp ce soră-sa se grăbi să găsească o masă de picnic. Mai mulți oameni avuseseră aceeași idee, dar găsi o masă liberă și o ocupă înainte să ajungă Maryellen acolo.

Așezându-se vizavi de soră-sa, Maryellen își deschise caserola cu supă de pui cu orez și o amestecă cu o lingură de plastic. Pescărușii furioși le dădeau roată pe deasupra, cerșind o bucată de mâncare, dar Maryellen și Kelly îi ignoră.

– Voiam să te întreb câteva lucruri despre perioada asta de sarcină, îi spuse sora ei. Dacă nu ai nimic împotrivă.

– Dă-i drumul!

Kelly linse lingura pe dos, cât se poate de copilărească și de matură în același timp. Își scoase biscuiții cu stridii din învelitoarea de celofan și îi dădu unul câte unul fiului ei nerăbdător care instantaneu și-i îndesă în gură.

Maryellen nu știa ce să întrebe mai întâi. Timp de ani buni își urmărise prietenele căsătorindu-se și făcând copii. Toate păreau atât de relaxate în legătură cu asta. Totul părea atât de natural în ceea ce le privea. Ea însă simțea cu totul și cu totul altceva. Deși era foarte entuziasmată și plină de elan la ideea de a deveni mamă, nu le împărtășea câtuși de puțin încrederea. Kelly așteptase ani întregi ca să aibă un copil; cu siguranță ea înțelegea.

– Ție ți-a fost... frică? întrebă Maryellen.

– Mi-a fost groază, recunoscu Kelly. Am citit toate cărţile care mi-au picat în mână.

– Şi eu la fel.

Mama ei făcuse o razie printre rafturile bibliotecii şi îi adusese lui Maryellen o mulţime de cărţi dintre cele mai recent apărute despre sarcină şi naştere.

– Ce s-a întâmplat când l-ai adus pe Tyler acasă de la maternitate?

Kelly râse şi clătină din cap.

– Treci la următoarea întrebare.

– De ce?

– Pentru că Paul şi cu mine nu am putut să cădem de acord în nici o privinţă.

Maryellen se întinse după un biscuit mic şi începu să îl ronţăie.

– Eu nu o să am problema asta.

– Exact. Dar hainele, cum te descurci cu ele? Eu mai am nişte bluze de gravidă absolut încântătoare. Vrei să ţi le împrumut?

Maryellen dădu din cap.

– Ţi le aduc în weekend.

– Ar fi excelent.

Inima lui Maryellen se umplu de recunoştinţă la adresa surorii ei.

– Dar ce o să faci cu creşa? Trebuie să începi să te gândeşti la asta, mai ales că nu ai soţ sau ceva de genul acesta.

Şi aceasta era o altă grijă presantă, desigur. Trebuia să se gândească serios la perspectiva de a iniţia nişte interviuri cu posibile bone şi de a vizita creşele.

– Ascultă, spuse Kelly, sprijinindu-şi cotul de masa de picnic şi înclinându-se înspre ea. Aş putea să o fac eu în primii anişori.

Maryellen rămase mută. Când îşi recăpătă graiul, şopti:

– Ai fi dispusă să faci asta?

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu Paul, desigur, dar nu văd de ce nu aş face-o. Oricum încă un bebeluş nu ar avea cum să îmi dea prea multă treabă în plus, şi oricum

stau acasă. Mi-ar plăcea să te ajut, Maryellen. Pentru ce sunt surorile?

Lui Maryellen i se umplură ochii de lacrimi. Oferta aceasta era complet neaşteptată. Se uită în altă parte, nedorind ca soră-sa să ştie că se chinuia să îşi înăbuşe emoţiile.

– Ştii ce mi-am dat seama acum câtva timp? întrebă Maryellen când fu sigură că nu i se mai auzeau lacrimile din voce. Stăteam în bucătărie şi citeam o revistă pe care mi-a recomandat-o mama şi mi-am dat seama aşa, deodată, că... sunt fericită.

Kelly se întinse după mâna ei.

– Văd şi eu asta. Se simte.

– Îmi doresc cu atâta ardoare copilul acesta!

Îşi apăsă uşor palma pe protuberanţa de pe abdomen şi închise ochii. Coborând uşor capul, şopti:

– Şi pe primul bebeluş mi-l dorisem la fel.

Cuvintele ei provocară o tăcere uluită.

– *Primul* bebeluş? întrebă Kelly tot în şoaptă.

– Eu... eu eram însărcinată când m-am căsătorit cu Clint. Oh, Kelly, eram tânără şi incredibil de proastă. A fost un accident, dar ar fi trebuit să ştim că se va întâmpla fiindcă nu aveam grijă deloc. Şi cu toate astea... a fost un şoc.

– Şi ce s-a întâmplat cu sarcina?

Maryellen privi peste valurile albastre şi agitate ce se vedeau la suprafaţa golfului.

– Clint a vrut să fac avort. Mi-a jurat că mă iubeşte, dar nu era pregătit să fie tată.

– Cum de-a putut să-i treacă prin minte aşa ceva?

Lui Maryellen i se puse un nod în gât, împiedicând-o aproape complet să vorbească.

– Nici mie nu-mi venea să cred că voia să scăpăm de copilul nostru, dar la momentul acela din vieţile noastre, simţea că un bebeluş ar fi... o bătaie prea mare de cap.

– Şi totuşi te-ai căsătorit cu el.

Maryellen dădu din cap, simțindu-se copleșită aproape pe fizic de sentimentele de regret și vinovăție pentru ceea ce făcuse.

– Îl... îl iubeam pe Clint, sau cel puțin așa credeam atunci. I-am spus că nu pot face avort și că nu conta dacă ne căsătoream sau nu. Eu eram hotărâtă să păstrez copilul. Acum dacă mă gândesc retrospectiv, cred că era îngrozit că trebuia să plătească pensie alimentară și de asta... de asta a sugerat să ne căsătorim.

– Nu înțeleg.

– A zis că se căsătorește cu mine dacă sunt de acord să renunț la copil. Acesta era modul lui de a-și dovedi iubirea, de a-mi demonstra că era serios în ceea ce privește relația noastră. A insistat că vor mai fi și alte sarcini, și alți copii.

Nu mai adăugă că de fapt Clint o obligase să aleagă între el și copil. Fie se mărita cu el pe loc, la momentul acela, și făcea avort, fie avea să rupă relația de tot. Chiar și acum, după ce trecuseră atâția ani, Maryellen nu se simțea în stare să povestească nimănui cum de permisese să fie manipulată în halul acela.

– Așa că ai fost de acord?

Maryellen dădu din cap, și părul ei lung îi flutură ușor pe un umăr.

– Nu voiam să o fac, dar îl iubeam pe Clint și credeam că și el mă iubește pe mine. Așa că am fugit cu el și imediat după ce un judecător de pace a ținut ceremonia de căsătorie am mers la o clinică specializată în avorturi. Clint îmi repeta încontinuu că ăsta era cel mai bun lucru de făcut și că luasem decizia potrivită.

– Oh, Maryellen, cred că a fost atât de greu pentru tine!

– Pentru mine *nu a fost* decizia potrivită și mi-am dat seama de acest lucru chiar atunci, când mă aflam la clinică, dar am mers totuși până la capăt. Mi-am repetat de milioane de ori că nu voi avea bebelușul, dar îl voi avea pe Clint.

Nu mult după aceea pricepu ce alegere proastă făcuse. Clint era dominator și obsedat de control și înainte să fi împlinit un an de căsnicie, Maryellen știuse că trebuia să scape.

– Mie nu mi-a plăcut niciodată Clint și acum știu și de ce, spuse Kelly, ținând în continuare strâns mâna lui Maryellen.

– Acesta este motivul pentru care evitam să mă aflu în preajma copiilor. De asta eram prima la fiecare ocazie care făceam remarci negative la adresa copiilor. Mă prefăceam că sunt prea sofisticată și matură ca să vreau ca să am de-a face cu ei în timp ce mi se rupea inima pentru ce făcusem. Pentru ce ratasem prin renunțarea mea...

– Îmi pare atât de rău.

– Am dus toți anii aceștia povara vinovăției și a rușinii.

Nu știuse nimeni altcineva, absolut nimeni. Maryellen reușise de minune să-și ascundă secretul teribil.

Copilul pe care îl purta în pântece acum fusese la fel de neplanificat ca și primul, dar de data aceasta nu mai avea să-și repete greșelile. Nu mai avea să-l implice pe tatăl bebelușului. Jon nu voia copilul. Îi spusese asta cât se putea de clar înainte de Crăciun când o întrebase despre posibilitatea să fi rămas însărcinată. Îi citise ușurarea din ochi când ea îl asigurase că totul era în regulă. De data aceasta avea să-și protejeze copilul nenăscut.

Jack stătea la biroul lui, joi după-amiaza târziu, recitind un articol pe care i-l trimisese Charlotte Jefferson pentru Pagina Seniorilor. Avea impresia că opiniile ei aveau din ce în ce mai mari conotații politice. De la operația pe care o suferise, Charlotte își fixase în minte țelul de a obține o clinică gratuită pentru locuitorii din Cedar Cove. Și ce era al ei era al ei – trebuia să recunoască că găsea o modalitate de a strecura într-un fel sau altul necesitatea unei astfel de clinici în fiecare număr.

Cu creionul în mână începu să facă modificări, să taie cuvinte, să rearanjeze frazele pentru a face mesajul mai clar și să le stilizeze pe alocuri. Charlotte nu fusese niciodată foarte talentată la scris, dar își îmbunătățise în mod evident stilul în anul care trecuse.

Îi vibră telefonul, și Jack se întinse absent după el.

– Tată, vreau să-mi cânți la telefon.

– Vrei să fac ce?

Fiu-său îi ceruse niște chestii cam neobișnuite în ultimele luni, dar aceasta era una dintre cele mai ciudate.

– Să-mi cânți... Mai știi cum îmi cântai când eram mic?

Ca și cum Jack ar fi putut uita vreodată. Îi cântase lui Eric când băiatul fusese țintuit pe un pat de spital, incredibil de slăbit din cauza bolii devastatoare de care suferea. Medicamentele fuseseră experimentale la momentul acela, dar erau singura șansă a lui Eric să învingă leucemia.

– Cântă, pur și simplu! Suntem disperați.

Jack îi auzea pe fundal pe cei doi băieței urlând și zâmbi. Aruncând o privire în jur să se asigure că nu asculta nimeni, începu să îngâne un cântecel pe care îl învățase când era băiețel.

– Doi irlandezi, doi irlandezi...

Țipetele se întețiră, și Eric interveni din nou:

– Nu ne ajuți deloc.

– Ce cauți în oraș? întrebă Jack.

– Shelly a avut nevoie de mine.

Și din câte se părea la fel și Tedd și Todd.

– Habar nu ai ce efort implică să ai doi copii.

– Nu ar trebui să fii în Reno?

Fiul său se frământase mult în legătură cu decizia de a merge mai departe cu transferul în Nevada. Imediat după ce se născuseră gemenii, Eric voise să fie cu ei și cu Shelly. Își luase niște zile de concediu și pentru două săptămâni stătuse în apartament cu Shelly și bebelușii, dar nu mai putea amâna să înceapă lucrul. Acum venea cu avionul în fiecare weekend ca să stea două zile.

La insistenţele lui Shelly, gemenilor le fuseseră făcute teste ADN şi ceea ce îi fusese clar lui Jack din minutul în care se născuseră era acum oficial. Eric era tatăl lor.

– Tată!

Strigă ca să se audă peste ţipetele copiilor.

– Mai eşti acolo?

– Sunt aici, îl asigură Jack.

– Crezi că ai putea să o faci pe Olivia să se căsătorească cu mine?

– Stai o clipă, fiule! Dacă e să se însoare cineva cu Olivia, acela voi fi eu.

Zâmbi când îl auzi pe Eric râzând.

– Deci tu şi cu Shelly aţi hotărât să vă luaţi? spuse el.

– Mda, răspunse Eric. Era şi timpul, nu crezi?

– Timpul a fost cam acum zece luni, dar atunci nu mi-ai cerut părerea.

– Shelly se pregăteşte să se mute la Reno cu mine.

Jack ura gândul de a se despărţi iarăşi de fiul lui cum ura şi gândul că nu-şi va mai vedea atât de des nepoţii, dar era total de acord cu Shelly.

– Deci vrei să-mi iei nepoţii.

– Poţi să ne vizitezi oricând ai chef.

– De asta să fii sigur, răspunse Jack.

Terminară conversaţia câteva minute mai târziu, după ce Jack fu de acord să o roage pe Olivia să ţină cununia civilă pentru Eric şi Shelly. Adevărul era că se simţea foarte recunoscător pentru că avea un motiv atât de bun să-şi vadă judecătoarea favorită. Îşi petreceau o grămadă de timp împreună în ultima vreme, şi acesta era un obicei pe care voia să-l consolideze.

Imediat ce putu pleca de la birou, se îndreptă spre casa Oliviei. O găsi muncind în grădina de trandafiri din spatele casei. Plantase de curând un rând de tufişuri de trandafiri pe care le pigulea – excesiv, în opinia lui, cel puţin. Dar era la fel de adevărat că lui îi plăceau plantele care aveau grijă singure de ele.

– Cum ar fi buruienile? întrebase ea dispreţuitor când îi împărtăşise filozofia lui despre grădinărit.

Astăzi purta o pălărie mare de pai care îi ascundea ochii, o pereche de blugi prespălaţi şi o cămaşă bărbătească veche. Jack se opri să-i admire silueta aplecată deasupra tufişurilor de trandafiri.

– Mi-ar plăcea să mă răsfeţi şi pe mine la fel ca pe trandafirii ăia.

– Ei, mai taci, îl certă ea în glumă. Abia i-am plantat pe ăştia şi au nevoie de atenţia mea.

– Şi eu la fel, se plânse Jack.

– Mai stai puţin pe-aici şi te invit la cină.

El zâmbi, mulţumit de oferta ei. Relaţia pe care o avea cu Olivia era complicată. Dacă gemenii nu s-ar fi hotărât să vină pe lume când veniseră, poate ar fi convins-o să se culce cu el. Dar când el se întorsese de la spital, ea deja avusese timp să se gândească, timp să cumpănească dacă acesta era pasul pe care trebuia să-l facă. Şi hotărâse că da, la un moment dat era normal şi chiar avea să se întâmple – dar spre deosebire de Jack, ea nu se grăbea.

În săptămânile care trecuseră de atunci, el îşi dăduse toată silinţa să o copleşească cu dragostea şi atenţia lui, cam tot la fel cum proceda ea cu trandafirii aceia deosebiţi pe care îi plantase.

– Am primit un telefon de la Eric în după-masa asta, îi spuse el. M-a întrebat dacă vrei să îi căsătoreşti pe el şi pe Shelly.

– Desigur.

Olivia se întinse să ia o stropitoare mare şi turnă apă pe pământul proaspăt fertilizat.

– Ţi-a spus şi când ar vrea să o facă?

– Nu, dar acesta e un detaliu minor, nu crezi?

– Dacă e să judec după cât le-a trebuit să ajungă în punctul acesta, nu pot decât să fiu de acord.

Ridică mâna ca să dea la o parte un fir de păr ce-i atârna aiurea pe faţă şi îşi mânji obrazul cu pământ. Jack privi în jos ca să-şi ascundă un zâmbet.

– Probabil e ceva în aer, fiindcă am primit și eu un telefon de la fiul meu azi, spuse ea pe un ton egal. James și Selina vin în vizită luna viitoare.

– Minunat. De-abia aștept să îi cunosc.

– Eu de-abia aștept să o țin în brațe pe Isabella. Îți dai tu seama că luna asta împlinește un an? Îți jur că habar nu am unde s-a dus anul acesta care a trecut. Abia dacă ne cunoaște pe mine și pe Stan.

Menționarea numelui fostului ei soț îl făcu pe Jack să se crispeze.

– Bănuiesc că Stan va vrea să îl vadă pe James.

– Sigur!

Își îndreptă spatele, cu mâinile în șolduri, și se uită urât la el cu o privire atât de cruntă că îi veni să intre în pământ.

– Să nu-mi zici că iarăși ai un acces de gelozie, nu?

– Cine, eu? întrebă el, dar adevărul era că nu îi plăcea deloc ideea ca Stan să se găsească undeva, oriunde, în apropierea Oliviei.

Îl putea citi pe fostul ei soț mai ușor decât un boboc de clasa I care tocmai învățase alfabetul și nu îi plăcea deloc ce vedea. Poate că Stan Lockhart era însurat cu o altă femeie, dar în mod clar avea interese și în afara casei. Nici lui Stan nu îi plăcea că Jack îi dădea târcoale Oliviei. Bineînțeles, ea nu vedea asta. Și deși nu întrebase niciodată, Jack avea sentimentul că Stan făcuse tot ce-i stătuse în putință să descurajeze relația lor.

– Ce avem la cină? întrebă el, hotărându-se să evite singurul subiect delicat în ceea ce-i privea.

– Mă gândeam să fac o salată orientală cu pui.

– E cea cu struguri și cu tăieței chinezești care mi-a plăcut atât de mult data trecută?

– Ei, ești tu ușor de mulțumit, îi spuse ea zâmbind.

Cât era de adevărat! După ani întregi de când încerca să se gospodărească de unul singur, timp în care mâncase mult prea multe produse fast-food, ceea ce gătea Olivia era mană cerească. Și cu toate acestea, oricât de mult i-ar

fi plăcut mâncarea ei, de fapt pe Olivia venea să o vadă, cu Olivia tânjea să fie și pe Olivia o iubea. Adevărul era că nu îi spusese ce simțea pentru ea. Pentru un om care lucra cu cuvintele, Jack știa că era ciudat de stângaci când trebuia să-și exprime emoțiile. Când era o problemă legată de un argument politic sau de-o convingere morală își putea exprima sentimentele în mod clar și direct. Dar sentimentele...

– Îmi pari preocupat, murmură Olivia, scoțându-și mănușile de grădinărit.

El ridică din umeri urmând-o până în veranda din spate unde își ținea uneltele și apoi în bucătărie.

– Te gândești la ceva anume?

– Nu, la nimic, spuse el și abia apoi înțelese că răspunsul îi ieșise prea rapid și forțat.

Olivia îl studie un moment în timp ce își spăla mâinile. După ce se șterse, deschise frigiderul și scoase o salată mare.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jack, simțindu-se ca un fel de accesoriu inutil.

Voia să îi spună ce simțea, dar se temea că, orice ar fi spus, ar fi sunat jenant sau, oricum, nepotrivit, așa că o lăsă baltă.

– N-ai ce să faci acum, mulțumesc, răspunse ea.

El se duse în sufragerie, dar simți că în ruptul capului nu ar fi fost în stare să stea la un loc. Începu să umble de colo-colo, cu mintea plină de gânduri și mâinile arzându-i să facă ceva, să țină ceva. Îl copleși nevoia de a bea ceva. Uneori i se întâmpla asta, deși asemenea ocazii erau rare după aproape unsprezece ani de când nu mai pusese gura pe alcool. Avea nevoie de o întâlnire, de a vorbi cu îndrumătorul lui.

– Olivia, spuse el, pe un ton mai agitat decât intenționase. De fapt, nu pot să rămân.

– Nu poți?

Se opri în cadrul ușii ce făcea legătura dintre bucătărie și sufrageria propriu-zisă, cu o figură perplexă.

- Trebuie să ajung în altă parte - îmi pare rău, am uitat. Sau, mă rog, nu am uitat, doar că am nevoie de o întâlnire. Nu te superi, nu-i aşa?

- O întâlnire? Oh, adică o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Intră şi ea în sufragerie.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu ştiu. Cred că nu. Îmi cer scuze, dar întâlnirile acestea mă ajută să îmi limpezesc capul şi să scap de gândurile aiurea...

- De ce, ai gânduri negre în momentul ăsta?

- Nu, mă gândesc ce gust bun ar avea o bere rece chiar acum. Asta înseamnă pentru mine „gând aiurea" şi cel mai bun lucru în momentele astea este să mă duc la o întâlnire. Se ţin astfel de întâlniri, la care mă duc şi eu din când în când, undeva în centru. Începe una peste cincisprezece minute.

- Atunci, du-te, îl îndemnă ea.

El era deja la jumătatea drumului spre uşă.

- Îţi mulţumesc că mă înţelegi.

- Jack?

O auzi strigând după el şi se întoarse spre ea cu mâna pe clanţă.

- Mă suni mai încolo?

- Desigur.

capitolul 16

În ciuda hotărârii lui Maryellen să îl scoată pe Jon complet din viaţa ei, era curioasă în ceea ce-l privea. Era o curiozitate nesănătoasă, însă nu se putea dezbăra de ea. Bănuia că asta avea de-a face în principal cu talentul lui. Din fericire, nu se mai întâlnise cu el din întâmplare de la acel incident nefericit chiar de dinainte de Crăciun. Şi nici nu mai auzise nimic despre el de atunci încoace şi era recunoscătoare pentru

asta, dar pe altă parte se simţea şi dezamăgită, ceea ce o deruta complet.

Galeria Bernard, localizată în Pioneer Square, chiar în centrul oraşului Seattle, îi pusese în vânzare lucrările. Era sigură că întreprinderea aceasta avea să se bucure de succes, şi chiar merita un public mai larg, dar adevărul era că îi lipseau vizitele lui inopinate. Îi lipseau discuţiile cu el despre atelier, dar mai mult decât orice îi lipseau fotografiile lui. Talentul lui nu era de ici, de colo. Când sosi un anunţ despre o expoziţie cu lucrările lui în Seattle, Maryellen decise să se ducă şi ea la lansare. Nu se temea deloc că Jon va fi acolo. Experienţa o învăţase că el evita asemenea evenimente; susţinea că erau mult prea sclifosite şi formale şi că nu numai că nu le suporta, dar îl făceau să se comporte absolut aiurea. Îi spusese lui Maryellen că nişte comentarii de genul „deconstructivismul fenomenelor naturale" din fotografiile lui sau modul în care reuşea să perceapă „ne-fiinţa" îl făceau literalmente să-i vină să se suie pe pereţi sau să urle de nebun.

Duminica în care fusese programat vernisajul expoziţiei într-o după-amiază era Ziua Mamei, şi lui Maryellen i se păru firesc să-şi permită această primă sărbătorire. Îşi petrecu ziua cu mama ei şi o scoase pe Grace la un mic dejun întârziat la D.D.'s pe ţărmul golfului. Într-un moment de sentimentalism atât de rar pentru ea, Maryellen îi spuse că spera să fie o mamă la fel de bună pentru copilaşul ei cum fusese Grace pentru ea. Apoi, înainte de a se îndrepta către debarcader să ia feribotul, Maryellen trecu pe la Kelly să-i lase un cadou.

Când ajunse la Galeria Bernard, vernisajul era în plină desfăşurare. Îmbrăcată cu o rochie neagră lărguţă, cu ciorapi negri fini şi un şirag de perle la gât, arăta, după cum îşi spusese când se văzuse în oglindă, destul de elegantă. Şi nu trecu prea mult până când, cu un pahar de vin plin cu suc de mere în mână, se îndreptă spre fotografiile expuse ale lui Jon.

Îl găsi pe domnul Bernard însuși în fața fotografiilor lui Jon. Vorbea cu o pereche de oameni mai în vârstă aparent vrăjiți de una dintre fotografiile lui Jon.

– Domnul Bowman este un tip cam izolat, un fel de pustnic, spunea proprietarul galeriei. Am încercat într-adevăr să îl conving să participe la evenimentul de azi, dar din nefericire a refuzat.

Maryellen zâmbi în sinea ei; presupunerea ei fusese corectă. Dacă ar fi existat vreo șansă ca Jon să participe, nu ar fi riscat să-l întâlnească. Nu avea de gând să-l lase să afle despre sarcina ei.

Galeria Bernard îi expusese fotografiile suspendându-le de tavan. Lucrările erau frumos înrămate și potrivite între ele, fiecare dintre ele semnată și numerotată.

Trecând de la o fotografie la alta, ea se opri să admire pozele lui cu peisaje. O pajiște întreagă plină cu flori de câmp albastre la poalele Muntelui Rainier era atât de vie, cu niște culori atât de intense, că aproape i se tăie respirația. Mai multe scene cu vârfurile acoperite de zăpadă ale Olympic Mountains în spatele apelor limpezi precum cristalul ale Puget Sound sugerau parcă puterea pătrunzătoare a munților.

Următoarea serie de fotografii dezvăluiau o altă față a lui Jon. Imaginile acestea, alb-negre, fuseseră făcute toate în port și în jurul lui. Într-una dintre ele, o ceață matinală învăluia aproape complet Șantierul naval Puget Sound de pe partea cealaltă a golfului. Iahturi cu pânzele subțiri înfășurate în jurul catargelor se ridicau către un cer nevăzut. Totul era atât de frumos, de senin și de misterios...

A doua fotografie la care se uită era complet diferită de orice altă lucrare a lui Jon pe care o mai văzuse vreodată. O etichetă atașată într-o parte spunea că fotografia nu era de vânzare. Maryellen se opri și se uită lung la imaginea unei femei aflată la capătul pontonului ce privea în larg, peste golf. Culmile înzăpezite ale Olympic Mountains se puteau discerne în planul cel

mai îndepărtat. Ziua era însorită, iar femeia era cu spatele la obiectiv. Stătea pe vârfuri, rezemată de balustradă, aruncând floricele de porumb în aer ca să le prindă pescărușii. Aceștia veneau bătând din aripi spre ea, învălmășindu-se în toate părțile.

Deci acum Jon făcea poze cu oameni. Pentru o fracțiune de secundă se trezi întrebându-se cine era femeia care-i captase atenția în așa măsură și simți un junghi neașteptat și complet neavenit de gelozie în inimă.

Rapid însă, sentimentele ei amestecate se estompară văzând fotografia aceea minunată. Nici nu era nevoie să vezi fața femeii ca să simți bucuria simplă și perfectă pe care o trăia hrănind păsările. Maryellen aruncase și ea floricele de porumb pescărușilor și știa ce extraordinar putea fi. Stătuse la capătul aceluiași ponton și...

Stai puțin!

Aceea nu era orice femeie – era chiar *ea*. Jon îi făcuse ei o fotografie pe ponton. Grăbindu-se să vadă următoarea imagine, înțelese spre marea ei ușurare că aceea fusese singura fotografie în care subiectul era ea.

În loc să se simtă însuflețită de descoperire, Maryellen se îmbarcă cu inima grea pe feribotul ce avea să o ducă în cincizeci de minute până în Bremerton. Acea unică fotografie îi spusese mai mult decât voia să știe. Bărbatul o văzuse pe ponton fără ca ea să-și dea seama de prezența lui. Când? În mod evident fusese după întâlnirea lor de Crăciun – probabil în timpul lunii martie, judecând după haina cu care era îmbrăcată. Se dusese de câteva ori în timpul pauzei de masă să hrănească pescărușii, iar el în mod evident dăduse cu ochii de ea. Faptul că îi făcuse această fotografie – singura lui fotografie reprezentând un om – sugera că avusese sentimente reale pentru ea. Și poate că mai avea încă. Dar cu toate astea nu-și putea permite să răspundă acelor sentimente și nici nu putea să acționeze sub imboldul propriei atracții profunde pe care o simțea față de el. *Nu putea* și gata.

În loc să meargă direct acasă, Maryellen se trezi conducând spre casa mamei ei. Grace era în bucătărie, îşi gătea pentru săptămâna ce urma. De curând căpătase obişnuinţa de a găti şi congela tot ce avea nevoie pentru următoarele şase zile – până duminica următoare când începea din nou întregul ciclu.

– Încerc câteva reţete noi, îi spuse lui Maryellen, în timp ce aranja iute nişte legume, borcane şi alte ingrediente pe blat. Ai luat cina?

– Încă nu. Am mâncat mult la micul dejun întârziat, cel care a fost aproape un prânz.

Pofta de mâncare i se dusese, dar asta mai mult din cauza gândurilor ce o frământau decât din cauza stomacului plin.

– Ce s-a întâmplat? întrebă maică-sa.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? Este Ziua Mamei şi mi-ar plăcea să mai petrec ceva timp cu mama mea. Asta nu înseamnă că s-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

Grace rupse o bucată de folie de aluminiu din cutie şi acoperi o caserolă mică pe care tocmai o scosese din cuptor.

– Dacă nu te deranjează că-ţi spun asta, să ştii că cine se scuză se acuză.

– Poate că ar trebui să mă duc acasă, totuşi.

Poate că la urma urmei nu fusese o idee atât de bună. Maică-sa putea să o citească mult prea bine.

– Te-ai întâlnit cu el? o întrebă Grace din senin.

Maryellen nici nu se mai obosi să întrebe la cine se referea. Era cât se poate de evident.

– Nu, spuse ea. Nu.

Şi ca să-şi întărească spusele clătină din cap.

Punând ceainicul pe aragaz, Grace încălzi apă. Se părea că de fiecare dată când aveau ceva important de vorbit, maică-sa făcea ceai. Ceea ce arăta că, indiferent ce avea să urmeze, era ceva semnificativ în opinia mamei, ceva ce necesita o atenţie deosebită din partea fiicei.

– Mamă...

– Stai jos şi nu mă mai contrazice, îi spuse maică-sa ferm.

Scoase scaunul de bucătărie şi o împinse uşurel pe Maryellen în direcţia aceea.

În doi timpi şi trei mişcări, ceaiul fu pus la infuzat în ceainicul aşezat acum în mijlocul mesei.

– Ştii deja că eu eram gravidă cu tine când tatăl tău şi cu mine ne-am căsătorit.

Maryellen ştia asta şi nu o interesa deloc să afle dacă părinţii ei s-ar fi căsătorit dacă mama nu ar fi fost însărcinată.

– În timpurile acelea, oamenii se căsătoreau în astfel de circumstanţe.

– Timpurile s-au schimbat, se simţi Maryellen obligată să îi amintească.

Statisticile arătau că o treime din toţi copiii se năşteau acum în afara unei căsătorii. Alte femei îşi creşteau copiii singure, şi la fel avea să facă şi ea.

– E artist, nu-i aşa?

– Mamă.

Întrebările o exasperau.

– Ţi-am spus deja că nu răspund la nici o întrebare legată de tatăl copilului, aşa că te rog nu-mi mai pune nici una.

– Ai dreptate, ai absolută dreptate.

Grace bătu în masă ca şi cum s-ar fi supărat pe ea însăşi pentru că se amestecase.

– Nu am vrut să... De fapt, plănuisem să-ţi povestesc despre tatăl tău şi despre mine. Am petrecut mai bine de treizeci şi cinci de ani împreună şi... ei bine, nu ştiu dacă am fost cea mai bună soţie pentru el. Mă gândesc că poate ar fi fost mai fericit cu o altă femeie. De altfel, este perfect posibil ca exact acesta să fi fost motivul pentru care a plecat.

– Mă îndoiesc, spuse Maryellen, fericită că avea ocazia să vorbească cinstit despre taică-său.

Nu putea face asta cu Kelly, care îl privea ca pe un adevărat sfânt, fără prihană. Kelly refuza să accepte

adevărul despre tatăl lor; habar nu avea de ce, dar era incapabilă să îl vadă în alt fel.

– Știi, aproape că nu-mi aduc aminte vreun moment în care tata să fi fost fericit. Intra mereu în pasele acelea ale lui posomorâte, iar eu și cu Kelly știam că trebuie să-l evităm.

Grace dădu din cap.

– Părea atât de preocupat de propria persoană și atât de nemulțumit tot timpul.

Amintirile lui Maryellen despre tatăl ei nu erau toate urâte, dar în lunile care trecuseră de la dispariția sa numai acestea ieșiseră la iveală.

– Nu te poți învinovăți pe tine pentru asta, mamă.

– Nici nu o fac, spuse Grace ușor fâstâcită. Ceea ce încerc să spun de fapt și nu prea reușesc este asta:

Răsuflă adânc.

– În ceea ce-l privește pe tatăl bebelușului tău, sfatul meu este să îți urmezi intuiția. Nu face ceea ce consideră ceilalți că este mai bine, fă exact ce îți spune inima ta să faci.

– Dar asta fac, mamă, asta fac.

– Nu pot să-ți cer mai mult de atât.

Maryellen zâmbi și se întinse să o apuce pe maică-sa de mână.

– Îți mulțumesc, mamă – simțeam nevoia să aud asta. Acum, ce zici să îmi dai caserola aceea cu paste de acolo? Brusc mi s-a făcut foame.

Aproape o săptămână mai târziu, vineri după-amiază, Grace se gândea încă la conversația ei cu Maryellen. Se ruga să fi spus ceea ce trebuia. Dacă Maryellen se hotărâse să îl țină pe tată departe de ea, trebuia să existe un motiv. Uneori simțea o anumită nesiguranță la fiica ei – ca și cum se îndoia de propria ei decizie –, dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, Maryellen nu discuta cu ea. După ce se năștea bebelușul, era posibil ca Maryellen să se răzgândească.

Asistenta ei, Loretta Bailey, ajunse la bibliotecă devreme pentru ca Grace să poată pleca spre ceea ce denumise în termeni foarte vagi o „întâlnire". Imediat ce Loretta își făcu apariția, Grace își luă puloverul, grăbită să plece înainte de a fi copleșită de întrebări inutile.

– Mulțumesc, Loretta, strigă ea în urmă în timp ce ieșea pe ușă.

– O, pentru puțin. Te întâlnești cu prietenul acela drăguț al tău?

Probabil că i se citea ceva pe față, se gândi Grace oftând, fiindcă și Maryellen îi pusese aceeași întrebare mai devreme când se întâlniseră să ia prânzul împreună.

– Cliff m-a rugat să îl duc la aeroport.

După tot ce făcuse el pentru ea în ultimele luni, era o rugăminte absolut neînsemnată.

– Vrea să ducă niște amintiri pe care le-a găsit pe domeniul bunicului lui la un muzeu în Arizona.

– O, așa este, bunicul lui a fost un faimos cowboy de la Hollywood, nu-i așa?

– Cowboy-ul Cântător, Tom Houston însuși.

– Sunt prea tânără să-mi amintesc show-ul lui de televiziune, dar sigur îmi amintesc că am auzit despre Cowboy-ul Cântător, spuse Loretta. Frații mei se apucaseră și ei să chiuie ca el fără să reușească să facă altceva decât să sperie pisicile din cartier.

Grace izbucni în râs și se îndreptă spre locurile de parcare rezervate pentru angajații bibliotecii.

Când ajunse acasă la Cliff, acesta își făcuse deja bagajele și era gata. Lăsase în grija vecinilor caii, așa cum se ocupa și Cliff de ai lor când erau plecați.

Ea ajunse câteva minute mai devreme, așa că Grace ieși în padocul unde păștea mai mulți dintre caii lui de rasă. Și cum stătea așa, lângă gard, o frumușică iapă maronie tropăi ușor apropiindu-se de ea.

– Bună, Ciocolățico, spuse ea mângâind gâtul lung și zvelt al iepei.

– Ai putea să o faci să-ți mănânce din palmă, dacă ai vrea, spuse Cliff din spatele lui Grace. Ca și pe mine de altfel.

Spunea lucruri de genul acela numai ca să o facă să roșească; Grace era absolut convinsă.

– Ești gata de plecare? întrebă ea îndepărtându-se de Ciocolățică.

Era mai ușor să nu bage în seamă comentariul decât să reacționeze la el.

– Când vrei tu.

Cliff își puse bagajul în spate, în mașina ei, și pe urmă se sui pe locul din dreapta. Grace ieși în trombă din curte, lăsând un fuior de praf în urma ei. Doi mânji alergară de-a lungul gardului în paralel cu mașina și ea le admiră viteza și frumusețea. Grace înțelese de ce Cliff alesese să locuiască atât de departe de oraș. Simțea cum o cuprinde o stare de calm și seninătate ori de câte ori îi vizita mica fermă. Înțelese brusc că, după atâția ani petrecuți în oraș, nu ar fi deranjat-o absolut deloc viața la țară. Și nici nu se așteptase vreodată să-i treacă prin minte așa ceva.

– Îți mulțumesc că faci asta pentru mine, spuse Cliff când ea întoarse și intră pe șosea.

– Măcar atât pot face și eu. Tu ai făcut atâtea pentru mine.

Fără a clipi măcar, Cliff zise:

– Dacă te simți obligată în vreun fel, atunci îți sugerez să te gândești serios la relația noastră – la ce putem face de aici încolo.

Spuse cuvintele acestea cumva aparent în glumă, iar ea îi răspunse la fel.

– Ceea ce facem de aici încolo e să ne îndreptăm spre aeroport. Acum, vrei să termini cu chestiile astea?

– Probabil că nu. Ți-ar plăcea dacă aș face-o?

Ea zâmbi și își păstră privirea ațintită asupra șoselei din fața ei.

– Probabil că nu.

Cliff chicoti.

– Ce face Maryellen?

– A început să poarte haine de gravidă. Nu este too mai ce mi-aș fi dorit eu pentru ea, dar mă minunez cât este de fericită. Este foarte încântată în legături cu copilul.

Făcu o pauză, apoi gândind cu voce tare spuse:

– Sunt aproape convinsă că tatăl este unul dintre artiștii pe care îi cunoaște.

Inițial nu intenționase să o facă, dar Grace îi povesti despre conversația pe care o avusese cu Maryellen duminică.

Cliff ascultă cu atenție.

– Îmi place mult felul în care poți fi atât de deschisă și de onestă cu fiicele tale.

– Tu nu ești cu Lisa?

Cliff nu răspunse imediat.

– Nu chiar. Evităm orice subiect referitor la maică-sa. Este ca și cum Susan este o fantomă. Cred că Lisa se teme să spună ceva ce m-ar răni, chiar dacă mă îndoiesc că fosta mea soție mai are puterea asta.

– Ce vrei să spui?

Deși Grace nu voia să se amestece în ceea ce nu o privea, era curioasă în legătură cu mariajul lui. El făcuse câteva remarci ocazionale, dar nimic concludent, care să îi ofere o imagine reală a vieții lui de dinainte de divorț. Într-un fel, informațiile despre căsniciile – și divorțurile – altora o ajutau să-și înțeleagă mai bine problemele propriei căsnicii.

– Cred că unul dintre motivele pentru care m-am simțit atras de tine a fost datorită lui Susan.

Ceea ce o alarmă instantaneu pe Grace.

– Vrei să spui că semăn cu ea?

– Absolut deloc. Nici că ați putea fi mai diferite. Din punct de vedere fizic, de exemplu. Ea e înaltă și subțire, în timp ce tu ești mai micuță și... rotunjoară.

– Mulțumesc foarte mult, murmură Grace printre dinți.

Bărbatul nu intenționase să facă o remarcă negativă, dar, desigur, un bărbat nu avea cum să înțeleagă de cât efort era nevoie ca să-și păstreze greutatea în limita ce putea fi descrisă drept „rotunjoară". Aruncând o privire peste umăr, îl văzu studiind-o cu o expresie amuzată pe figură.

- Nu e vorba de coapsele mele, nu-i așa?

El izbucni în râs.

- Mare păcat că ești la volan, altfel aș găsi un pretext să te sărut chiar acum.

- Ba nu o vei face!

- Nu pentru că nu aș vrea.

Clătină din cap.

- Tu chiar nu-ți dai seama cât de tare îmi placi?

Mâinile ei se crispară pe volan, strângându-l și mai tare.

- Atunci explică-mi comentariul pe care l-ai făcut despre Susan.

- N-am vrut să zic decât că tu și cu mine avem foarte multe în comun.

- Ce anume, mai exact?

- Ei bine, pentru început, și eu știu cum este atunci când persoana pe care o iubești intră într-o relație cu altcineva. E o experiență care te istovește emoțional - ai senzația că orice nesiguranță, orice îndoială pe care ai simțit-o vreodată în legătură cu propria persoană a fost perfect întemeiată. Aveam senzația că, dacă Susan avea o aventură, s-a întâmplat pentru că era ceva în neregulă cu mine.

Intră în traficul mai consistent format din mulțimea de mașini ce se îndreptau spre Narrows Bridge. Ea reduse viteza în timp ce urca pe podul de un kilometru și jumătate.

- Vrei să spui că și un bărbat judecă la fel? întrebă ea surprinsă de revelație.

- Desigur - dar pe urmă facem tot ce putem ca să compensăm în alte privințe.

- Cum ar fi?

El ridică din umeri.

– Eu, unul, m-am îndrăgostit de cai. Am ignorat ceea ce se petrecea în spatele meu fiindcă numai aşa puteam să rezist. Ştii, se presupune că un bărbat nu suferă, nu? adăugă el stânjenit.

– Complet ridicol!

– Da, mă rog, eu, unul, am învăţat că într-un fel sau altul nu se poate să nu ai parte de durere. Cred că, dacă eu şi Susan am fi continuat genul de relaţie pe care o aveam la momentul acela, mai devreme sau mai târziu, suferinţa ar fi ajuns să mă ucidă. Ea a fost mai curajoasă decât mine şi a hotărât să pună punct căsniciei noastre. Şi ce-i cel mai ciudat, sentimentul pe care l-am avut eu a fost acela de recunoştinţă.

– Şi ce au toate acestea de-a face cu mine? întrebă Grace.

– O, da – de fapt de aici începuserăm discuţia noastră, nu?

Zâmbi.

– Când ne-am întâlnit noi prima oară...

– Vrei să spui când ai plecat cu cardul meu?

– Ştii, m-am gândit de-o sută de ori de-atunci la semnificaţia acelui moment.

– Termină ce voiai să spui, zise ea pe un ton prefăcut sever.

– În ziua aceea când am venit la bibliotecă să schimb cardul de credit, am fost de-a dreptul fascinat de tine. Trebuie să recunosc că asta m-a descumpănit fiindcă eram divorţat de cinci ani şi nu eram câtuşi de puţin interesat de o altă relaţie. Şi apoi, dintr-odată, a fost ca şi cum a explodat o bombă şi am văzut viitorul într-o cu totul şi cu totul altă lumină.

Pentru încrederea în sine a lui Grace, vorbele lui erau absolut minunate, deşi interesul lui o descumpănise la început. Cu toate astea, ajunsese să se simtă din ce în ce mai bine datorită lui. Foarte mult timp avusese nevoie de răspunsuri în ceea ce-l privea pe Dan, dar odată cu trecerea lunilor, luarea unei hotărâri clare părea a fi din

ce în ce mai incertă, iar ea apucase să se obișnuiască cu această stare de fapt.

– Acum îmi dau seama ce m-a atras pe mine la tine. Sau, cel puțin, în parte.

Ea îl privi scurt și întrebător.

– Crezi că Dan este cu o altă femeie.

Ea dădu din cap, încercând să-și înghită amărăciunea pe care o evocau încă acele cuvinte.

– Ai fost nevoită să te descurci cu emoțiile pe care le simte cineva care a fost trădat în dragoste, în căsnicia sa – exact ce am simțit eu în legătură cu relația lui Susan.

Poate că avea dreptate. În adâncul sufletului ei, Grace era într-adevăr încredințată că Dan era cu altcineva. O femeie pe care o iubise atât de mult, încât fusese dispus să renunțe la întreaga lui viață de până atunci. Atâtea amănunte legate de dispariția lui nu aveau sens, încât nu putea concepe o altă ipoteză.

Grace ieși de pe autostradă în Tacoma și o luă pe șoseaua din spate spre aeroport. Drumul pe care i-l arătase Dan.

– Pot să-ți spun teoria mea în legătură cu încurcătura cu cardurile? întrebă el.

Ea izbucni în hohote de râs.

– De-abia aștept să o aud.

– Ei bine, în opinia mea, a fost soarta. Destinul. Sau, mă rog, cum vrei s-o numești.

– Nu a fost de vină chelnerița de la Pancake Palace?

– Ea a fost doar un instrument al sorții.

Grace era și amuzată, și intrigată de teoria lui.

– Deci eram sortiți să ne întâlnim.

– Fără îndoială.

Părea convins de ce spune.

– Am ajuns să cred că întâlnirea noastră a fost un dar. Un fel de compensație pentru toată durerea prin care a trebuit să trec din cauza divorțului.

Grace se simți sufocată de emoție.

– E foarte frumos din partea ta să spui asta, Cliff.

– Pe bune. Într-o zi, când vei fi tu pregătită, sper că vom putea fi mai mult decât iubiți platonici.

Ce denumire demodată și atât de frumoasă, se gândi Grace.

– Mie mi-ar plăcea.

El nu mai spuse nimic și rămase cu privirea ațintită pe fereastră în timp ce se apropiau de terminal.

– Știu că este important să-l găsești pe Dan. Sau măcar să afli ce s-a întâmplat cu el.

– Mi-ar plăcea să pot pune punct așa cum se cuvine acestei povești, dar s-ar putea să nu am niciodată parte de acest final. Ceea ce în momentul acesta trebuie să accept. Trebuie să îmi văd de viața mea.

– Chiar așa?

Expresia din ochii lui îi dezvăluia o vulnerabilitate ce o cutremură până în străfundul sufletului.

– Pentru că, dacă tu chiar vorbești serios, aș vrea să te gândești cum ar fi dacă am fi împreună, Grace.

– Te referi la...

Ea înghiți în sec și trase pe dreapta ca să-l lase pe Cliff să coboare.

– Te referi la posibilitatea de a avea o relație... serioasă?

Mâna lui era pe încuietoarea portierei.

– Da, răspunse el simplu.

Fără nici un alt cuvânt, deschise portiera; ea îl opri punându-și mâna pe brațul lui.

– Drum bun!

– Mulțumesc.

Cu toate astea, mâna ei rămase unde era. Se aplecă înspre el, iar el se dădu mai aproape de ea pentru un sărut care dură suficient încât șoferul mașinii din spate să înceapă să claxoneze impacientat. Cliff aruncă o privire rapidă peste umăr, apoi se întoarse spre ea.

– Acesta este răspunsul tău?

– Nu știu, spuse ea, dar zâmbi cald. O să mă gândesc la asta cât ești plecat.

– Așa să faci, spuse el zâmbind cu ochii în ochii ei.

*

Olivia era prea agitată să stea la un loc. Stan trebuia să sosească din minut în minut și odată cu el și James, Selina și nepoțica lor, Isabella Dolores Lockhart.

– Cât e ceasul? întrebă Charlotte.

Maică-sa era la fel de entuziasmată de vizita aceasta ca și ea.

– Nu știu de ce ai fost de acord să îl lași pe Stan să îi aștepte la aeroport.

– Mamă, era normal. Doar Stan locuiește în Seattle.

– Da, știu, dar din câte se vede durează o veșnicie, murmură ea agitată.

– Au ajuns! strigă Justine de pe scaunul unde era cocoțată aproape de fereastra din față.

Stan deschise ușa de plasă, și amândouă, Olivia și Charlotte, ieșiră în grabă pe verandă. Olivia alergă pe trepte în jos, cu brațele deschise, gata să-și îmbrățișeze fiul în momentul în care cobora din mașină. În doar câteva minute, Olivia o luase deja pe Isabella adormită în brațe. Copilașul își rezemă capul pe umărul Oliviei, iar ei i se topi inima de dragoste pentru acest prim nepot al ei.

– Bunico, spuse James, îmbrățișând-o pe Charlotte. Arăți fantastic.

– Ei bine, măcar nu am murit încă, îl asigură Charlotte și făcu un pas în față, așteptând să îi fie prezentată Selinei. Bănuiesc că nu mi-a sosit încă ceasul.

James își petrecu brațul pe după mijlocul soției sale și o prezentă. Ochii negri ai Selinei sclipiră de bucurie când îi îmbrățișă pe Charlotte și apoi pe fiecare membru al familiei, rând pe rând.

Seth și Justine apărură tocmai când se terminau saluturile pline de voioșie.

– Ia te uită la tine, surioară, spuse James, punând mâna pe abdomenul lui Justine. Mai ai puțin, mămico.

– Mai am luni bune înainte, se plânse ea.

– O, în cazul acesta să știi că te-ai îngrășat.

– Ai grijă ce spui, îi șopti Seth un sfat printre dinți.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară scurt.

– Bine ai venit în familie, îi spuse James lui Seth.

– Mulţumesc.

Când în sfârşit Olivia îi mână pe toţi în casă, se simţi cuprinsă de o istoveală plăcută. Erau atât de rare momentele cu întreaga familie la un loc.

– Unde este Marge? îl întrebă pe fostul ei soţ.

Când îşi făcuseră planuri privind această întâlnire, Olivia o pusese pe lista de invitaţi şi pe a doua lui soţie.

– Marge nu a putut veni, spuse Stan, părând însufleţit de un real regret. Te roagă să o scuzi.

– Te rog să îi spui că este oricând bine-venită aici.

– Aşa o să fac, îi promise Stan.

Olivia observă, însă, că el nu întrebase de Jack. Lăsă această remarcă pe mai târziu, să o analizeze pe îndelete.

Când Olivia şi Charlotte se apucară să pună masa pentru cină, Stan o luă pe Isabella. Bebeluşul se ghemui în braţele lui şi adormi din nou aproape instantaneu. Olivia zâmbi văzându-şi fostul soţ în balansoarul ei cu nepoata lor în braţe. Arăta atât de relaxat şi se potrivea atât de bine cu peisajul... Ultima oară când îl văzuse aşa era pe vremea când James era micuţ, iar gemenele aveau cinci ani... Olivia clipi să-şi alunge lacrimile de nostalgie ce i se iviră în ochi din cauza acestor amintiri. Se grăbi înapoi în bucătărie.

– Povesteşte-mi tot, îi spuse fiului ei, imediat ce Selina şi Justine se apucară să ducă mâncarea pe masa din sufragerie.

– Ce face Marina militară? Au de gând să vă aducă şi pe voi acasă? Mi-ar plăcea mult să fiţi staţionaţi aici, în garnizoana din Bremerton.

– Îmi pare rău, mamă, dar din câte se pare trebuie să mă mulţumesc cu încă doi ani în San Diego.

Îi venea greu să-şi mascheze dezamăgirea, dar Olivia încercă.

– Atunci mă bucur mult că măcar familia Selinei este acolo.

– Părinții mei îl iubesc pe James, îi spuse noră-sa.

– Dar nu a fost așa de la început, spuse James, mângâind-o pe soția lui pe fund în timp ce trecea pe lângă el cu un bol mare cu salată verde.

– Și nu fără motiv, îl tachină Olivia. Ai lăsat-o însărcinată pe fiica lor.

Olivia aflase că James și Selina se căsătoriseră abia înainte cu o lună înainte de nașterea Isabellei. Fusese dezamăgită că ambii ei copii se hotărâseră să se căsătorească fără a avea de față măcar un părinte. Mai întâi James și apoi, câteva luni mai târziu, și Justine fugise la Reno să se mărite cu Seth. Cu toate acestea, considera că fiul și fiica ei își aleseseră perechea așa cum trebuia, ceea ce era o sursă de mare bucurie pentru ea și Stan. Bucurie și ușurare.

Curând familia se adună în jurul mesei. Olivia și Charlotte gătiseră și făcuseră prăjituri zile întregi, ca să fie sigure că James avea ocazia de a se bucura de toate mâncărurile lui favorite. Erau ardei umpluți și salată Caesar cu crutoane făcute în casă, plus spaghete cu fructe de mare. James luă câte două porții din fiecare fel.

– Păstrează-ți ceva loc și pentru desert, îl avertiză Charlotte.

– Bunico, mi-ai făcut prăjitură cu nucă de cocos?

James semăna din nou cu un băiețel peste poate de încântat de desertul lui favorit.

– Bineînțeles, îi răspunse Charlotte. Numai pentru tine.

– Asta este prăjitura despre care vorbea James? întrebă Selina. Cea care zice el că îți ia trei zile să o faci? Ați vrea să îmi dați și mie rețeta?

Întrebarea timidă îi era adresată direct lui Charlotte.

– Mai întâi iei o nucă de cocos proaspătă.

Văzând ochii măriți de uimire ai Selinei, Olivia se aplecă foarte aproape de nora ei și îi șopti:

– Există şi o variantă prescurtată, să ştii.

– Dar eu nu o folosesc niciodată, îi spuse Charlotte. Sau, în orice caz, nu atunci când este vorba despre James.

– E foarte răsfăţat, spuse soţia lui veselă, cu ochii râzându-i. Şi nici eu nu mă pot abţine să nu-l răsfăţ. Este atât de *drăgălaş*.

Remarca aceea stârni un val de înţepături prietenoase din partea tuturor referitoare la cât de drăgălaş era James.

După cină, se aşezară la masă, bând cafea, depănând amintiri, râzând, împărtăşindu-şi istorii de familie de mult uitate. Puţin mai târziu, Selina plecă să culce copilul.

Olivia o conduse sus la vechea cameră a lui James, şi Stan le urmă cu bagajul.

Pe drumul înapoi, când să coboare scările, Stan îşi puse mâna pe umărul Oliviei să o oprească. Când şe întoarse spre el, văzu că bărbatul studia pozele înrămate aliniate pe casa scărilor. Deşi erau divorţaţi de foarte mulţi ani, ea păstrase acolo fotografia de la nunta lor. Nu din motive sentimentale, ci mai degrabă pentru că i se părea important pentru copiii lor.

Privirea lui Stan stărui asupra pozei de la şcoală a lui Jordan, făcută în anul în care se înecase.

– Uneori mă întreb...

Nu termină fraza, dar nici nu era nevoie; şi Olivia avusese adesea exact aceleaşi gânduri. Se întreba cum ar fi fost vieţile lor dacă ar fi plouat în ziua aceea sau dacă Jordan ar fi decis să se plimbe cu bicicleta în loc să se ducă să se scalde în lac cu prietenii lui.

– Mamă, strigă James din sufragerie. Bunica spală vasele.

– Să îndrăznească numai, mormăi Stan, sărind treptele care mai rămăseseră. Charlotte, stai jos chiar în clipa asta! Eu spăl vasele.

– Tu?

Din câte se părea, Marge îl dresase mai bine decât reușise să o facă Olivia.

Stan se opri când văzu masa din sufragerie plină ochi cu grămezi de farfurii, cești, pahare și boluri.

– Sau, mă rog, s-ar putea să am nevoie de ceva ajutor.

– Te ajut eu, se oferi Seth.

– Nu, insistă Olivia. Justine e moartă de oboseală. Du-o acasă ca să nu fie extenuată mâine.

Marea deschidere a localului The Lighthouse era programată pentru săptămâna aceea, iar a doua zi era Ziua Porților Deschise, în care fuseseră invitați cei de la Camera de Comerț. După ce petrecuseră zece ore în acea zi pregătind totul pentru Ziua Porților Deschise, cei doi aveau nevoie de puțină odihnă. Din fericire, Justine își abandonase slujba de la bancă, iar Seth nu mai lucra în port.

Olivia își îmbrățișă fiica și ginerele și aproape că îi goni pe amândoi spre ușă. James se alătură și el micului grup ca să-și ia rămas-bun.

– Hei, mi se pare grozav că vă deschideți un restaurant, spuse el, ieșind cu ei.

Olivia se grăbi spre bucătărie, suflecându-și mânecile lungi de mătase. Văzu că Stan curățase masa, în timp ce Charlotte își luase lucrul de mână și tricotând deschisese televizorul să se uite la *Jeopardy*, programul ei preferat.

În bucătărie, Olivia descoperi chiuveta plină cu apă și clăbuci de detergent pentru oale și cratițe.

– Nu e nevoie să faci tu asta, îi spuse lui Stan.

– Dar vreau să o fac.

Puse farfuriile și tacâmurile la grămadă în mașina de spălat vase, în timp ce ea turna ce mai rămăsese în diverse caserole pe care le puse în frigider.

– Uitasem ce ardei umpluți delicioși faci.

– Mă bucur că ți-au plăcut.

Apoi el nu mai spuse nimic. Ei i se păru puțin ciudată sobrietatea lui neașteptată, după toată sporovăiala veselă din timpul cinei și de după.

– Bănuiesc că la urma urmei ție aș putea să-ți spun, zise el brusc, cu spatele la ea și clătind niște vase.

– Ce să-mi spui? râse ea. Că te părăsește Marge?

Zâmbi la propria ei glumă.

– Da – sau cam așa ceva.

Voioșia din ochii lui pierise.

– Marge și cu mine ne separăm.

Olivia nu-și putu ascunde șocul. Remarca ei prosteacă, făcută complet în glumă, fusese corectă.

– O, Stan, îmi pare atât de rău.

– Mda, și mie.

– Dar de ce vă...

Ridică o mână.

– Nu, nu este nevoie să-mi spui mie. Pur și simplu nu mă așteptam la asta.

– Nici eu.

Își îndreptă din nou atenția asupra vaselor.

– A fost un an destul de greu pentru noi, așa că am hotărât săptămâna trecută că ar fi mai bine pentru toți să luăm o pauză departe unul de celălalt.

Olivia nu știa ce să spună.

Întinzându-se după un prosop, Stan se șterse pe mâini, ținându-și în continuare ochii ațintiți în jos.

– În seara aceasta, aici, cu James și Justine, văzându-i pe amândoi copiii noștri atât de fericiți și de îndrăgostiți – nu știu, cred că s-a întâmplat ceva.

– S-a întâmplat?

– Nu sunt sigur cum să-ți explic asta. Suntem bunici, Olivia, și în curând o să avem doi nepoți.

– Da...

– Stând la masă cu copiii noștri am înțeles cât de tare mi-aș dori să schimb trecutul. Mi-aș dori ca tu și cu mine să fim din nou un cuplu.

– Of, Stan...

–Ştiu, ştiu, nu ar fi trebuit să spun asta, dar este adevărat. Adevărul acesta m-a izbit parcă în moalele capului în timpul cinei. Tu şi cu mine am fost predestinaţi să fim împreună. Am făcut o greşeală îngrozitoare când te-am părăsit şi nu am cum să nu regret teribil chestia asta.

De-a lungul anilor, şi Olivia regretase de sute de ori divorţul lor. Dacă ar fi fost mai puternică, mai capabilă să-şi revină după moartea lui Jordan, s-ar fi luptat pentru căsnicia ei, s-ar fi luptat să nu i se destrame familia. Dar era prea târziu să recupereze acum ceva ce era de domeniul trecutului. Olivia recunoştea chestia asta şi, în adâncul inimii lui, la fel şi Stan. Era sigură de asta.

capitolul 17

Maryellen rămase impresionată de The Lighthouse. Justine şi Seth făcuseră o treabă excelentă cu renovările la Captain's Galley. Mama ei venise şi ea, iar acum sorbea dintr-un pahar de vin, discutând cu Olivia într-un colţ al restaurantului. Aparent aveau o mulţime de lucruri să-şi spună, căci îşi apropiaseră capetele şi rămăseseră aşa din momentul în care sosise Grace.

Aperitivele de pe platourile lor de argint erau puse pe mesele lungi acoperite cu feţe de masă din in alb. Anticipând un festin, Maryellen mâncase pe sponci toată ziua, iar acum era moartă de foame. Luând o farfurie de porţelan în mână de mărimea unui bol de salată, se aşezase la coadă la bufet şi sporovăia cu ceilalţi membri ai Camerei de Comerţ.

Poate că expresia era un clişeu, dar Justine arăta cu adevărat înfloritoare, se gândi Maryellen, urmărind cum cei doi îşi salutau oaspeţii. Ea şi Justine discutaseră despre bebeluşi şi ajunseseră la concluzia că sorocul le era la câteva săptămâni una de cealaltă. Se ştiau practic

de când se născuseră, dar în afară de faptul că mamele le erau cele mai bune prietene, nu avuseseră prea multe în comun. În primul rând, Maryellen avea cu şapte ani mai mult, iar în copilărie diferenţa asta de vârstă era una considerabilă. Justine era abia în clasa a cincea când Maryellen absolvise liceul.

În anii ce trecuseră de atunci încoace, viaţa le purtase în direcţii opuse. Abia acum, că erau amândouă gravide şi că aveau să nască la puţin timp una de cealaltă, începuseră să-şi petreacă timpul împreună. Îşi comparau în mod regulat notiţele referitoare la sarcină şi de curând petrecuseră o zi întreagă în căutare de mobilier pentru bebeluşi.

Maryellen stătea într-unul dintre separeurile tapiţate de curând şi făcea conversaţie de salon cu Virginia Logan, proprietara librăriei aflate două uşi mai încolo de Harbor Street Gallery. În timp ce discutau despre hotărârea consiliului local de a aranja uriaşe ghivece de piatră de-a lungul străzilor principale, le apropie Justine.

– Maryellen, spuse ea, întinzând mâna. Şi Virginia... Mă bucur mult că aţi venit.

– E minunat aici.

– Da, este, confirmă şi Virginia.

– Deci ce părere aveţi? le întrebă Justine pe amândouă. Aveţi să-mi faceţi vreo sugestie? Ar trebui să schimb ceva?

Maryellen înţelegea cât de importantă era această afacere pentru tânăra pereche. Şi cu toate acestea, Justine voia opiniile lor sincere, nu doar complimente şi laude.

Acesta era, de altfel, chiar motivul pentru care se hotărâseră să aibă această Zi a Porţilor Deschise.

– Absolut totul este fabulos, spuse Virginia, întinzându-se după încă o chifteluţă cu crab.

O băgă în gură şi pe urmă închise ochii să o savureze.

– Mâncarea asta este incredibilă.

Maryellen încuviinţă din cap.

– Este în întregime meritul bucătarului nostru. E absolut fantastic.

– Unde l-aţi găsit? întrebă Virginia.

– Am auzit despre el. Omul a venit la noi în căutare de slujbă, şi Seth a vorbit cu el şi l-a angajat. Nu cred că am înţeles până acum cât e de bun. Vrea vreuna dintre voi să facă turul bucătăriei?

Virginia clătină din cap.

– Eu, una, nu, dar oricum, mulţumesc.

– Eu aş merge, spuse Maryellen, mai mult din politeţe decât din dorinţa de a studia modul în care funcţiona restaurantul în interior.

Cu Maryellen după ea, Justine îşi croi drum printre oamenii ce sorbeau din pahare cu vin şi gustau gama largă de mâncăruri oferite. Trecând pe lângă masa unde era aranjat bufetul, Maryellen luă un şerveţel şi un vârf de sparanghel murat. Înainte de a rămâne însărcinată nu îi plăcuse deloc sparanghelul. Iar acum parcă nu se mai putea sătura. Dar, la urma urmei, existau şi pofte mai afurisite.

Justine îi deschise uşa şi amândouă se dădură la o parte ca să facă loc unei chelneriţe care trecu cu un platou plin cu cheesecake cu anghinare într-o crustă crocantă de foaie de plăcintă fină. Maryellen o încercase mai devreme şi se minunase de cât de bune erau aromele şi texturile neaşteptat amestecate.

Bucătăria sclipea de la aparatura de oţel inoxidabil şi de la şirul de tigăi şi cratiţe atârnate deasupra spaţiului de lucru. Doi bărbaţi cu coifuri de bucătar înalte lucrau de zor, mişcându-se prin încăpere aproape sincronizaţi.

– Să te prezint bucătarului nostru şef, spuse Justine. Jon, ea este o bună prietenă de-a mea, Maryellen Sherman. Maryellen, acesta este bucătarul despre care ţi-am vorbit, Jon Bowman.

Făcu o pauză, încruntându-se uşor.

– Dar staţi! Voi doi vă cunoaşteţi de la galerie.

Dacă ar fi fost timp, Maryellen s-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi rupt-o la sănătoasa. În schimb, se trezi obligată să zâmbească larg şi să întindă mâna, rugându-se ca Jon să nu spună şi să nu facă nimic ca să o pună în dificultate.

– Mă bucur să te revăd, spuse Jon, dar privirea lui se aţinti drept asupra abdomenului ei.

– Maryellen şi cu mine trebuie să naştem în aceeaşi lună, spuse Justine ca şi când ar fi încercat să explice interesul mult prea evident al lui Jon pentru sarcina ei.

– Înţeleg.

Acum se uită în ochii lui Maryellen, cu o privire piezişă.

Ei îi veni să se apuce de blatul mesei, căci avu senzaţia că o lasă picioarele.

– Eşti un bucătar foarte bun, murmură ea. Hmm, aperitivele sunt excelente.

– Mulţumesc, spuse el posomorât.

În mod evident nu se pricepea mult mai bine la discuţii banale de când îl cunoscuse ea.

– Acesta este Ross Porter, patiserul nostru, spuse Justine, luând-o de lângă Jon. L-am capturat şi pe el tot de la André's, spuse ea cu un zâmbet larg. Vino să vezi camera de refrigerare. Cine ar fi putut spune acum un an că voi deveni atât de pasionată de astfel de lucruri? râse Justine.

Maryellen nu mai înţelese nimic din restul turului deşi o urmă ascultătoare pe Justine prin bucătărie; vedea totul ca în ceaţă.

– În legătură cu angajaţii...

Maryellen înţelese prea târziu că îi era imposibil să se concentreze, astfel încât să pună o întrebare coerentă.

– A, te referi la angajaţii de la vechiul local Captain's Galley? întrebă Justine. Am păstrat câteva chelneriţe şi una dintre fetele de la recepţie. S-ar putea să o cunoşti, Cecilia Randall. Tatăl ei era barman. S-a mutat în California puţin înainte să cumpărăm restaurantul.

Maryellen știa doar vag angajații de la Captain's Galley, dar se bucură să afle că unii dintre ei fuseseră păstrați. Îi vâjâia capul. S-ar fi mirat dacă ar fi reușit să pună o întrebare cât de cât inteligibilă.

– Ați făcut o treabă excelentă, spuse ea când reveniră în salonul principal al restaurantului.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

– Mulțumesc, spuse Justine tocmai când i se alătura și Seth.

Bărbatul o cuprinse de talie și îi zâmbi.

Maryellen era impresionată de cât de repede se transformaseră într-o pereche în toată puterea cuvântului, în doi parteneri cu toate conotațiile acestui termen. Impresionată și puțin invidioasă. Investiția într-un restaurant fusese o mișcare foarte îndrăzneață, dar amândoi păreau hotărâți să o facă să meargă.

Imediat ce îi veni bine, Maryellen reuși să găsească o scuză și plecă. Îi bătea inima atât de puternic, că aproape îi era imposibil să gândească în timp ce conducea spre casă. Știa fără ca Jon să fi spus ceva că bărbatul va dori să vorbească cu ea, și încă foarte curând. Voia să îl liniștească, să îi spună că nu avea de gând să-i ceară nici un fel de sprijin financiar. În mod evident nu îl interesa deloc bebelușul și, în ceea ce o privea, Jon Bowman era liber de orice obligație. Odată ce înțelegea și el asta, era sigură că omul avea să poată pune capul pe pernă fără griji.

Maryellen nu ajunsese acasă decât poate de-o oră, când se auzi soneria de la ușă. Deja? Din câte se părea, confruntarea dintre ei urma să aibă loc chiar în acea seară. Cu siguranță nu avea cine altcineva să fie.

Deschise ușa și dădu de silueta lui impresionantă de înger răzbunător, de privirea lui cruntă cu care se uită drept spre ea.

– Aaa, mă gândeam că s-ar putea să vrei să vorbim, spuse ea lăsându-l să intre.

El făcu niște pași mari până în mijlocul holului.

– Ai spus că noaptea noastră împreună nu a avut urmări.

– Am mințit.

Sinceritatea ei păru să-l deconcerteze și mai tare.

– De ce?

– Fiindcă era evident că tu îți făceai griji că s-ar putea să fiu însărcinată. Voiai să ieși ușor din povestea asta, și eu ți-am oferit prilejul, așa că nu ai nici un motiv să te înfurii acum.

– Pe dracu' nu am! urlă el.

– Te rog.

Îi făcu semn să ia loc.

– Urletele nu rezolvă nimic. Îmi pare rău că a trebuit să afli astfel și că ai fost șocat, chiar îmi pare rău pentru asta, dar nu ai de ce să fii supărat.

El nu îi băgă în seamă sugestia de a sta jos.

– Nu am de ce să fiu *supărat*? strigă el. Cum dracului să nu am? Ești însărcinată – cu copilul meu.

Tonul lui răstit îi cerea parcă să îl contrazică.

– Da, dar...

Vocea i se stinse. Nu avea nici o intenție să pretindă că *nu era* el tatăl copilului ei.

– Nu ai nimic de spus?

Începu să meargă încolo și încoace, tulburat.

– Te rog frumos, vrei să stai jos?

Chiar dacă el nu era dispus să stea jos, ea, una, simțea o nevoie imperioasă să se așeze. Se lăsă să cadă pe canapea și își puse mâna pe abdomen.

– Te rog...

– Te rog ce? Te rog să pleci?

– Nu... Probabil e mai bine să afli adevărul.

– *Probabil*!

Cuvântul îi ieși ca o explozie de pe buze.

Maryellen ridică o mână.

– Ascultă – ești supărat și...

– Supărat? repetă el. Vorba asta nu exprimă nici a mia parte din ce simt eu. Habar nu ai de nimic în ceea ce mă privește.

– Habar nu am...?

Clătină din cap.

– Nu-ți face griji. Nu contează.

– Ceea ce contează este copilul meu, insistă Jon.

– Vrei să încetezi să te fâțâi pe aici? Mă amețești îngrozitor.

– Foarte rău, fiindcă, dacă mă opresc, s-ar putea să fac ceva ce voi regreta.

– Asta e o amenințare, Jon?

Nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat violent, dar nici nu-l văzuse vreodată în halul acesta de ieșit din minți.

– O amenințare?

Se uită la el ca și cum întrebarea ei fusese ultimul șoc pe care îl mai putea suporta în ziua aceea.

– Nu, Maryellen, nu este o amenințare.

Pe urmă, ca și cum fusese sleit și de ultimul dram de energie pe care îl mai avea, se prăbuși pe un scaun.

– Îmi cer scuze pentru ce-am făcut. Bănuiesc că aveai dreptul să știi.

– Să fie al dracului, firește că aveam.

Era pregătită să facă față furiei lui. Era exact ceea ce anticipase și, onest vorbind, ceea ce merita. Dacă i-ar fi dat însă o clipă, ar fi putut să-l liniștească, să-i spună că nu avea nevoie de sprijinul lui și că-și puteau vedea fiecare de viața lui.

– Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic, îi spuse Maryellen. Este copilul *meu*.

El se încruntă.

– Copilul *tău*? Mda – și al meu.

– Jon, eu nu îți cer absolut nimic. În ceea ce mă privește, tu nu faci parte din viața acestui copil. Intenționez să îl cresc singură.

– O, în nici un caz!

– În nici un caz ce? strigă ea.

Crezuse că asta era ce voia el să audă. Că îl elibera de orice obligație.

– *Vreau* să fac parte din viața copilului meu.

- Asta este imposibil!

- Ei e imposibil, pe dracu'!

Sărise din nou în picioare, cu pumnii strânşi.

Maryellen se ridică şi ea.

- Cred că ar trebui să pleci.

- O să mai vedem noi, spuse el şi ieşi valvârtej pe uşă, lăsând-o pe Maryellen tremurând şi confuză.

De ce, Doamne, de ce trebuia să fie totul atât de complicat? Nu se aşteptase la asta. Da, sigur că pe Jon îl luase complet pe nepregătite faptul că avea să devină tată şi că probabil îl dăduse peste cap, dar odată ce aflase totul, ea presupusese că îi va fi absolut recunoscător dacă îl scutea de orice responsabilitate.

În loc de asta, însă, el voia lucruri - lucruri la care ea nu era pregătită nici măcar să se gândească.

Acesta era foarte posibil unul dintre momentele cele mai pline de mândrie din viaţa lui Jack Griffin. Stătea cu fiul lui şi cu Shelly în Colchester Park, care dădea înspre Puget Sound. Priveliştea panoramică a oraşului Seattle în depărtare îi tăia respiraţia. În aer plutea miros de vară; rondurile de flori erau pline de lalele, brazii înalţi de cincisprezece metri străjuiau intrarea ca nişte santinele atente la cei care veneau în parc.

Stând aproape de apă, cu spatele spre Puget Sound, Olivia se uita la tânăra pereche, în timp ce Jack îi ţinea pe Tedd şi pe Todd în braţe la fel de mândru cum ar fi fost orice bunic în situaţia lui. Din fericire, bebeluşii dormeau duşi. La trei luni, amândoi se dezvoltaseră foarte frumos şi, deşi erau identici, Jack putea găsi diferenţe între ei. Tedd era mai activ decât fratele lui şi întotdeauna adormea ultimul. Todd părea mulţumit să-şi sugă degetul, în timp ce Tedd prefera suzeta. Amândoi băieţii îi aminteau foarte tare de Eric când era bebeluş şi Jack descoperea tot timpul câte ceva din fiul lui la cei doi nepoţi.

Fosta soție a lui Jack nu reușise să ajungă la nuntă. El presupuse că Vicky stătuse deoparte ca să evite să dea ochii cu el. Bob Beldon, partenerul lui de la Alcoolicii Anonimi, îi sugerase că Jack avea o părere prea bună privind importanța pe care i-o acorda Vicky, dar Jack era aproape convins că își înțelesese foarte bine fosta soție. Nu se despărțiseră în cei mai buni termeni și ce mai rămăsese din relația lor la momentul divorțului se dezintegrase rapid când el continuase să bea. Alcoolul îi consumase viața de-a dreptul în următorii câțiva ani.

Închizând ochii, se forță să se concentreze asupra jurămintelor de căsătorie pe care le repeta Eric. *Să o iubească și să o respecte.* Inima lui Jack se umplu de dragoste, gata să dea pe dinafară, pentru fiul, nepoții, nora lui – și pentru judecătoarea Olivia Lockhart. Faptul că o cunoscuse, că petrecuse timp în compania ei, îi schimbase viața și numai în bine.

Shelly repetă și ea jurămintele, iar apoi cavalerul de onoare al lui Eric, un prieten de la muncă pe nume Bill Jamison, îi întinse inelul cu diamant pe care Eric îl strecură pe degetul lui Shelly.

– Vă declar soț și soție, spuse Olivia, iar glasul ei răsună în tot parcul.

Și apoi Eric și Shelly se sărutară, în timp ce Olivia și toți prietenii adunați acolo se ridicară și îi priviră aplaudând. Mai multe persoane, printre care domnișoara de onoare a lui Shelly, Karen Morrison, făcură fotografii.

Cu brațul pe umerii lui Shelly, Eric se întoarse către Jack.

– Pun pariu că te-ai întrebat dacă vei ajunge să apuci ziua asta.

– Adică ziua în care să te însori tu cu Shelly, sau ziua în care să-mi țin nepoții în brațe?

Jack se simțea cu adevărat binecuvântat, în ciuda greșelilor lui din trecut.

– Amândouă, răspunse fiul lui.

Eric îl luă pe Tedd din braţele lui Jack, iar Shelly se întinse după Todd. Curând amândoi copiii erau puşi în cărucioare şi toată lumea era gata de plecare.

– Mulţumesc, Olivia, spuse Eric.

– Da, şi eu îţi mulţumesc din inimă.

Shelly o îmbrăţişă năvalnic şi apoi adăugă:

– Pentru tot. Şi ţie, Jack.

– Ar trebui să ne îndreptăm spre aeroport dacă vreţi să prindeţi avionul, spuse Bill.

Era cel mai responsabil membru al grupului, notă Jack, cel care îi făcea pe toţi să se ţină de program.

– Nu-mi place că m-am însurat şi trebuie acum să mă grăbesc să plec aşa, spuse Eric.

Jack şi Olivia îi conduseră până în parcare.

– Mergeţi, îşi îndemnă Jack fiul şi se îmbrăţişară pentru o ultimă oară. Dar să mă suni mâine, ai înţeles?

– Aşa voi face, promit.

Eric fixă cei doi băieţei pe scaunele de copii de pe bancheta din spate a maşinii prietenului lui.

Înainte ca Jack să se mai poată gândi la vreun motiv pentru care să-i mai întârzie, cei doi tineri se depărtară în trombă, lăsându-l singur cu Olivia. Aceasta urmări cu privirea maşina lui Bill care ieşea din parcarea de la Colchester Park.

– Sper că o să le meargă bine, murmură el mai mult pentru sine decât pentru Olivia.

– O să le meargă, îl asigură ea.

Jack o trase mai aproape, punându-şi braţul pe umerii ei. Aceste două săptămâni ce trecuseră nu fuseseră prea bune pentru ei. James venise acasă în vizită şi tot timpul Oliviei – pe bună dreptate – fusese dedicat fiului ei şi familiei acestuia. Toate bune şi frumoase, dar Jack se gândea că fostul ei soţ era mult prea adesea acasă la ea. Fapt pentru care nu prea îl putea învinovăţi pe Stan, chiar dacă nu îi convenea deloc. James era şi fiul lui.

– Când i-am văzut pe Eric și pe Shelly cu gemenii mi-am adus aminte de o mulțime de lucruri, îi spuse ea cu o privire visătoare.

Lui Jack nici măcar nu îi trecuse prin cap că era posibil ca Oliviei să îi vină greu.

– Îmi cer iertare, șopti el cu o voce șocată. Nu m-am gândit.

– O, Jack, nu ai pentru ce să-ți ceri iertare. Văd gemeni tot timpul – doar că acum îmi este, of, nu știu, cumva... mai greu. Dat fiind că îl am pe James acasă și că l-am văzut atât de des pe Stan în astea două săptămâni. Și faptul că te-am văzut pe tine cu bebelușii în brațe m-a făcut să-mi amintesc.

Își trecu brațul în jurul mijlocului lui, și Jack se simți mai bine datorită apropierii de ea.

În continuare îmbrățișați se înapoiară la apă. Jack nu voia să plece. Ziua era absolut minunată și îți simțea inima plină. Acum viața fiului lui intrase pe un făgaș normal. Și prețuia lunile pe care le petrecuseră împreună, în ciuda problemelor care, privind retrospectiv, păreau de-a dreptul minore.

– Am senzația că nu am mai vorbit cu tine de ani întregi, se plânse Olivia.

– Și asta din vina cui?

Lui Jack îi plăcea să o tachineze. Se simțeau atât de bine unul în compania altuia, încât îi trecu prin cap că ar fi fost un moment bun să-și dezvăluie sentimentele, dar ezită din nou. Amânase atâta vreme, încât de fiecare dată când se gândea la asta, îl cuprindea o senzație de panică.

– Oricât mi-ar fi fost de drag să îi am pe James și pe toți ceilalți acasă, spuse ea, mă bucur că mi-am recăpătat existența liniștită de dinainte.

– Eu mă bucur că te-am recăpătat *pe tine*, spuse el. Nu vreau să par egoist, dar mi-a fost dor de tine.

– Și mie.

Întoarse capul și îl sărută scurt pe obraz.

Lui Jack începu să îi bată inima și mai tare.

– Chiar aşa?

Olivia râse uşor şi dulce.

– Desigur.

Merseră mai departe agale, braţ la braţ, fără să-i bage în seamă pe cei din jur. Era încântat că o avea pe Olivia doar pentru el, şi în ciuda celor spuse, nu simţea deloc că ar fi fost egoist.

– Stan mi-a mărturisit ceva, îi spuse ea dintr-odată.

Jack se încruntă; ultima persoană din lume despre care voia să vorbească era fostul ei soţ.

– A, da? spuse el, încercând din răsputeri să pară interesat.

– Din câte se pare, el şi Marge au probleme.

Jack putea înţelege asta. Bărbatul era foarte atent la mişcările pe care le făcea. Sau, bine, Jack avea idei preconcepute în privinţa asta, dar nu îl putea suferi pe Stan Lockhart şi nu fără motiv.

– Nu are de gând să divorţeze, nu-i aşa?

– Sper că nu.

– Şi eu la fel.

Clopote de alertă începuseră să bată în capul lui Jack. Bob sugerase că Jack făcea prea mare caz de situaţia aceasta cu fostul soţ decât ar fi fost necesar. Instinctul lui însă îi spunea altceva.

– Îmi fac griji în privinţa lui, continuă Olivia.

– Îţi faci griji pentru Stan?

Jack o spuse pe un ton ce sugera că era o mare pierdere de vreme.

– E băiat mare – poate avea grijă de el şi singur.

– Da, ştiu că poate, dar asta chiar l-a dat peste cap.

– Problemele conjugale nu sunt niciodată uşor de rezolvat.

Jack se străduia să pară înţelept şi matur şi generos chiar când vorbea despre situaţia neplăcută a celuilalt bărbat. Nu îi dorea răul lui Stan, dar voia ca un lucru să fie cât se poate de clar: Olivia era un teritoriu interzis pentru el.

– Bietul Stan, murmură ea clătinând din cap.

Jack o trase în brațele lui cu totul.

- Dacă vrei să îți fie milă de cineva, să-ți fie milă de mine.

- *Tu* ai nevoie de mila mea?

- Da.

Zâmbi.

- Mi-am scrântit glezna în dimineața asta, și durerea este groaznică!

Începu să meargă șchiopătând exagerat.

- Jack!

Se trase din îmbrățișarea lui și îl plesni peste umăr.

- Ești cel mai mare mincinos.

- Au!

Își frecă brațul.

- M-a durut.

- Foarte bine. Așa meriți.

- Dacă Stan are parte de mila ta, atunci ar trebui să am și eu.

Olivia râse.

- Nu e o competiție.

- Ascultă, vorbesc serios. Nu m-ar mira, să știi, dacă Stan ar vrea să îl ajuți să treacă peste perioada asta.

- Jack, acum ești ridicol.

- Nu prea cred.

Veselia îl părăsise și își îndesă mâinile adânc în buzunare.

- Ce ai zice dacă ți-aș mărturisi că m-am îndrăgostit de tine? întrebă el.

Mult timp Olivia nu răspunse nimic. Jack se opri din mers și se întoarse să o privească. Ea îi întoarse o privire fermă.

- Aș spune că vorbești ca un puști nesigur pe el și că încerci să înscrii puncte într-o întrecere imaginară cu fostul meu soț.

Jack strânse din dinți.

- Așa mă gândeam și eu.

Apoi, fiindcă simțea că nu avea nici un rost să continue această conversație, întrebă:

– Acum eşti gata să mergem?
– Dacă eşti tu.
– Sunt.
Adevărul era că de-abia aştepta.

Grace înfipse săpăliga în pământul moale şi îl întoarse. Nu mai plantase ceva în grădină de ani buni. Terenul odinioară plin de dovlecei şi roşii fusese de mult transformat în gazon. Cliff se oferise să are cu tractoraşul bucata de pământ, şi acum ea scotea buruienile ca să poată el pregăti solul.

Buttercup, care era ocupat să alerge după fluturi în spatele ei, lătră când maşina de patrulă a lui Troy Davis întoarse şi intră pe alee.

Grace se ridică în picioare, scoţându-şi mănuşile de grădinărit înainte să meargă la poartă să îl întâmpine.

– Bună, Troy, spuse ea.
– Grace.
Îşi duse degetele la pălăria de uniformă.
– Ai puţin timp?
– Sigur. Vino înăuntru!

Simţi cum i se strânge stomacul. Ar fi vrut să întrebe dacă vizita lui avea vreo legătură cu Dan, dar mai trecuse o dată prin toate astea mai devreme în acelaşi an.

– Ai mai găsit un cadavru la care vrei să mă uit? întrebă ea, încercând să facă totul să pară o glumă.
– De data asta, nu.
– Vrei o cafea? întrebă ea.

Troy clătină din cap şi se aşeză pe un scaun în sufragerie.

– Stai jos, Gracie!

Seriozitatea tonului lui îi spuse că se întâmplase ceva foarte rău. Se aşeză nedumerită şi foarte îngrijorată pe pernele canapelei.

– E vorba de Dan?
Troy dădu din cap.

– Am primit un raport privind o rulotă de la doi turiști care au făcut niște trasee în adâncul pădurii.

– Rulota lui Dan? E și el acolo?

– E trupul lui. S-a sinucis.

Grace icni simțind cum îi îngheață aerul în piept. Mult timp nu putu să respire. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru astfel de vești, dar nimic nu ar fi putut diminua șocul pe care-l simți când află că soțul ei era mort.

– A lăsat o scrisoare ce îți este adresată.

Troy bagă mâna în buzunarul cămășii și scoase un plic pe care i-l întinse.

– S-a sinucis – dar când?

– Din estimările noastre actuale, se pare că acum mai bine de un an. S-a împușcat în aprilie anul trecut.

– Dar asta nu e posibil! strigă ea. L-a văzut John Malcom în mai, nu mai știi? Așa că *nu se poate* să fie cadavrul lui Dan. Sunt absolut sigură.

Era disperată să dovedească că trupul era al altcuiva. Era o înscenare totul. Trebuia să fie doar o înscenare bine ticluită. Era pur și simplu imposibil ca bărbatul mort să fie soțul ei.

– Grace, scrisoarea are o dată...

– E imposibil să fi fost aprilie, continuă ea să argumenteze. El a trecut pe acasă primăvara trecută – mi-am dat seama când m-am întors de la serviciu în ziua aceea. Am simțit. Nu-ți amintești când ți-am povestit cum că toată casa mirosea a brad? Când Dan muncea în pădure, întotdeauna mirosea ca un pom de Crăciun... Am recunoscut parfumul. Fusese în casă.

– Probabil că se întorsese. Înainte de treizeci aprilie... Îmi pare rău. Dar mă tem că nu există nici o îndoială. El este.

Acum ea începuse să tremure atât de tare, că se gândi că nu se va mai putea ține pe picioare.

– Vrei să sun pe cineva?

Grace se uită fix la el, în gol, incapabilă să răspundă.

– Pe Olivia?

Grace dădu din cap, pe urmă își acoperi fața cu palmele, luptându-se să-și înăbușe lacrimile. Atâtea luni presupusese că Dan fugise cu o altă femeie. Cum de se înșelase John Malcom atât de tare? Lucra cu Dan; nu avea cum să nu-l recunoască.

Troy intră în bucătărie și folosi telefonul de acolo. Stătu câteva minute și când se întoarse, împinse un scăunel spre ea și se așeză chiar în fața ei.

– Îmi pare rău, Grace. Îmi pare foarte rău.

Ea se închisese în ea și aproape că nu-l auzi. Îi văzu buzele mișcându-i-se, dar nu recunoscu cuvintele care ieșiră de pe ele.

– Olivia vine încoace.

Ea dădu din cap, deși nu înțelegea ce i se spunea.

– Vrei să chem fetele?

Ea se uită la el în gol.

Troy o bătu ușor pe mână.

– Nu-ți face griji pentru nimic deocamdată. O să vorbesc eu cu Olivia și o să văd ce consideră că trebuie făcut, bine?

Ea dădu din nou din cap, fără să știe cu ce fusese de acord.

Buttercup se auzi afară că voia înăuntru, așa că Troy se ridică și deschise ușa să intre retrieverul auriu. Câinele alergă imediat la Grace și i se vârî sub palme, împungând cu botul. Grace își petrecu ambele brațe în jurul gâtului lui.

În timp ce Troy ieșea afară să o aștepte pe Olivia, Grace luă scrisoarea. Nu-și dădu seama cum și de unde își făcu curaj să o deschidă.

30 aprilie

Draga mea Grace,

Îmi pare rău. Mai rău decât vei putea ști vreodată. Dacă ar exista o cale prin care să te scutesc de toată grozăvia asta, îți jur că aș fi urmat-o. Îți jur

că aș fi făcut orice. Am încercat, să știi, dar nu am cum să scap din iadul în care s-a transformat viața mea. Nu mai pot duce povara vinovăției mele nici măcar încă o zi. Am încercat să uit, am încercat să las războiul în urma mea, dar amintirile s-au adunat și mă apasă din toate părțile nelăsându-mi nici măcar o speranță de scăpare.

Cu ani în urmă în Vietnam, în timpul unei patrule, am fost atacați de inamic. Din cauza aceasta unii dintre noi am fost separați de restul unității. Disperați să ne găsim calea de întoarcere la bază, am dat din întâmplare peste un sătuc. Ce s-a întâmplat apoi m-a bântuit fără încetare toți anii aceștia. O tânără femeie cu un bebeluș au ieșit din umbre. Femeia avea în brațe fetița nou-născută, dar eu am crezut că ascunde o grenadă. Numai că nu avea nici o armă. Era doar copilul ei. Din instinct am tras. Am omorât o mamă și copilașul ei în disperarea mea să supraviețuiesc războiului – disperarea mea să mă întorc acasă în viață. Am văzut-o căzând, am văzut groaza care i se întipărise pe față, am auzit țipetele familiei ei. Pe urmă au urmate alte împușcături și alte mame și alți copii au căzut, parcă fără de număr. Au trecut aproape patruzeci de ani de atunci, și amintirile nu au pălit deloc. Le aud în continuare țipetele noaptea. Aud țipetele alea, le aud blestemele, le aud ura izvorâtă din inimi. Și cea mai mare ironie este că nu m-ar putea urî niciodată mai tare decât mă urăsc eu.

Nu există iertare pentru mine. Nimic nu mă poate absolvi de păcate. Nici tu, nici fiicele noastre și cu siguranță nici Dumnezeu însuși.

Îmi pare rău, dar este mai bine pentru toți cei implicați dacă se termină totul acum și aici. Nu le-am scris lui Maryellen și lui Kelly. Nu am putut. Nu am fost niciodată soțul pe care îl meritai tu și nu am fost nici un tată bun. Te iubesc. Mereu te-am iubit.

Dan

Grace mai citi încă o dată scrisoarea, lăsându-şi privirea să zăbovească pe fiecare cuvânt, unul câte unul, încercând să asimileze ce se spunea. Când termină, nodul din gâtul ei se făcuse atât de mare că aproape o sufoca, împiedicând-o să vorbească, şi lacrimi începuseră să-i curgă năvalnic pe faţă.

- Este Dan, îi spuse Oliviei care îngenunche în faţa ei.

Pe urmă hohotele ce i se ridicau parcă din rărunchi o copleşiră şi începu să bocească. O răvăşiră suspine adânci şi hohote, zguduind-o în toată fiinţa ei.

Căutase răspunsuri, avusese nevoie de o explicaţie concretă, dar nu voise *asta*. Niciodată nu îi trecuse prin minte aşa ceva. Moartea lui Dan în urma unui foc de armă pe care şi-l trăsese în cap nu era nici pe departe finalul la care se aşteptase. Bărbatul fusese atât de singur, captiv în propriul lui iad. Fusese prins într-o buclă temporală, ţintuit acolo de sentimentele de vinovăţie şi de ruşine create de un război pe care nu voise niciodată să-l poarte.

Lacrimile o inundară şi curseră până îi secară ochii.

- Fetele...

- S-a dus Troy după ele, îi spuse Olivia. Ar trebui să ajungă din moment în moment.

- Şi eu care credeam că e cu o altă femeie.

- Ştiu.

Olivia îi mângâia părul în timp ce Grace se abandonase complet în braţele primitoare ale prietenei ei.

- Şi tot timpul acesta el era mort.

- Da.

- Aproape de la început.

- Aşa se pare.

- A plecat în noaptea aceea şi pe urmă s-a întors, mai ştii?

- Probabil că s-a răzgândit.

Grace suspină.

- S-a întors fiindcă nu a fost în stare să meargă până la capăt atunci.

Își amintea cât de furios fusese el, ce scandal îi făcuse Dan spunându-i că trăise un iad de treizeci și cinci de ani încoace. Ea presupusese că se referea la căsnicia lor, când de fapt tot timpul nu fusese vorba decât despre război.

Atâtea piese din puzzle păreau să-și găsească acum locul.

– Troy i-a găsit portofelul și verigheta în rulotă.

Grace ridică capul.

– Dar și-a lăsat verigheta acasă.

O găsise în noaptea când îi aruncase toate hainele afară din casă. Și faptul că găsise verigheta îi provocase criza aceea uriașă de nervi. Crezuse tot timpul că el *voise* ca ea să o găsească. Se gândise că era modalitatea lui Dan de a-i da peste nas că acum era îndrăgostit de altcineva. Cât de tare se înșelase...

– Aceea era verigheta pe care o cumpărase cu cardul VISA, șopti Grace.

Când Dan dispăruse a doua oară, Grace se întorsese acasă și găsise dormitorul întors cu fundul în sus. El dispăruse și nu luase nimic cu el, dar golise toate sertarele și răvășise totul prin cameră. Ceea ce nu înțelesese ea atunci era că el căutase ceva. Ce căutase, pricepu acum, era verigheta. Cum nu reușise să o găsească, se dusese la Berghoff și cumpărase alta. Dintr-un motiv sau altul – loialitate? vinovăție? ambele? – voise să aibă verigheta pe deget când își zbura creierii.

– Mamă!

Kelly se repezi înăuntru cu Paul și copilașul ei. Suspinele fiicei ei îi sfâșiară inima, și Grace își deschise larg brațele să o primească. Maryellen ajunse imediat după sora ei.

Toate trei se strânseră în brațe, formând un cerc strâns, plângând, suspinând, îmbrățișându-se și mai tare. Apoi Grace le sărută pe fiecare și șopti.

– Trebuie să facem aranjamente pentru înmormântare. E timpul ca tatăl vostru să-și găsească liniștea și odihna.

capitolul 18

Daniel Sherman fu îngropat trei zile mai târziu în cadrul unei ceremonii private la care participară doar familia şi câţiva prieteni. Bob Beldon, prieten din copilărie al lui Dan, ţinu cuvântarea de aducere aminte. Cei doi fuseseră în echipa de fotbal american a liceului şi pe urmă, după ce absolviseră, se înrolaseră în armată în programul destinat prietenilor ce doreau să rămână împreună după terminarea şcolii[1]. Maryellen nu înţelesese cât de apropiaţi fuseseră odinioară Dan şi Bob. După Vietnam lăsase ca prietenia aceea ca şi pe celelalte să se stingă, scufundându-se din ce în ce mai adânc în propriul lui iad.

Maryellen se întoarse de la înmormântare epuizată şi fizic, şi psihic. Simţind nevoia să se gândească în linişte la evenimentele prin care trecuse în ultimul an, parcă aproape de galerie şi o luă pe jos spre apă.

Zona de lângă foişor, acolo unde se ţineau concertele din Golf în fiecare seară de joi în timpul verii, era pustie. Maryellen se aşeză pe la jumătatea rândurilor de scaune şi se uită drept înainte, gândindu-se la relaţia complexă pe care o avusese cu tatăl ei. El o iubise, aşa după cum ştia acum, în măsura în care fusese el în stare să iubească pe cineva. Şi o iubise şi pe Kelly - poate chiar mai mult. Şi o iubise pe mama lor.

Grace fusese foarte afectată de moartea lui. Maryellen pusese suferinţa intensă a mamei ei pe seama faptului că nu fusese pregătită pentru un astfel de şoc. Pentru ea ar fi fost mai uşor să creadă că Dan era cu o altă femeie - mai uşor să accepte asta, într-un fel, decât ideea că-şi luase singur viaţa.

Cât despre propriile ei sentimente, Maryellen era confuză. Era vorba despre tatăl ei şi îl iubise, însă învăţase

[1] În engleză, *buddy plan*, este un program special menit ca stimulent pentru tinerii ce doresc să se înroleze în forţele armate americane. *(n.tr.)*

de la o vârstă foarte fragedă că trebuia să îl evite pe Dan când acesta era stăpânit de întuneric. Scornise expresia asta când avea numai cinci ani. „Stăpânit de întuneric." Acum însă totul avea sens. Tatăl ei fusese bântuit de sentimentul de vinovăție din vremea războiului, o vinovăție de care nu se putuse scutura și pe care nici nu o putuse împărtăși.

Maryellen înțelegea asta, de vreme ce și ea trăia măcinată de durere și de păreri de rău. Și ea se lupta cu trecutul. Tot timpul acesta crezuse că nu avea nimic în comun cu tatăl ei și, fără să știe, de fapt se dovedea că erau chiar mai asemănători decât s-ar fi putut gândi vreodată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz și apoi alta, luând-o complet pe nepregătite. Maryellen nu era deloc genul impresionabil; refuza să fie. Nu își permitea să fie. Își zăvorâse toate emoțiile într-un ungher al sufletului când renunțase la căsnicia ei. Emoțiile erau prea costisitoare.

Zgomotul cuiva care se apropia o făcu să se îndrepte și să-și șteargă lacrimile de pe față. Și nu știa de ce, dar nu se miră deloc când văzu că intrusul era Jon.

– Am citit despre tatăl tău. Îmi pare rău.

Rămase la ceva distanță de ea, jos, lângă foișor, și se uită spre apă.

Cerul azuriu era senin, fără urmă de nor și nu se simțea nici o adiere de vânt.

– Mulțumesc.

Feribotul care făcea legătura între Bremerton și Cedar Cove se apropia de ponton. Maryellen se concentră asupra lui ca să nu se mai uite la Jon. Nu pleca, iar ea voia să fie singură. Dacă ea nu spunea nimic, poate el pricepea aluzia și pleca.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta acum...

– Atunci nu-mi spune, spuse ea rugătoare.

– Mi-ai luat dreptul de a alege.

Spre cinstea lui, din tonul vocii se vedea că îi pare rău.

- Dacă mi-ai fi spus despre copil am fi putut...

- Am fi putut ce? țipă ea. Scăpa de el?

Furia ei păru să-l șocheze. Înțepeni o clipă, apoi se repezi spre ea printre rânduri, până îi ajunse chiar în față.

- Nu, Maryellen, am fi putut vorbi despre asta ca niște oameni civilizați. În schimb, tu m-ai înșelat. M-ai făcut să cred că totul era în ordine și de fapt nu era.

Ea își lăsă capul în jos și își plecă privirea.

- Te înșeli. Totul este cât se poate de bine. Eu o să am un copil.

- Aici te înșeli. Nu tu o să ai un copil, *noi* o să avem un copil.

- Ba nu.

Simți un fior rece pe șira spinării, o senzație înțepătoare de panică subită.

- Și tatăl are drepturile lui.

Maryellen simți că-i îngheață sângele în vene.

- Cât mă costă?

- Poftim?

El se încruntă, evident contrariat.

- De câți bani este nevoie să mă lași - să ne lași pe mine și pe copil - în pace? se răsti ea.

El o privi lung, pentru un moment ce i se păru cât o eternitate.

- Vrei să mă plătești ca să stau departe de copilul meu? Asta este ceea ce sugerezi?

Ea dădu din cap.

- În nici un caz!

Părea supărat și scârbit. Apoi o buimăci complet când întrebă:

- Cine ți-a spus?

- Să-mi spună ce?

Se părea că exista ceva de care se putea folosi împotriva lui.

– Dacă nu știi, atunci al dracului să fiu dacă o să-ți mai dau o armă pe care s-o folosești împotriva mea.

Ea derula prin minte cu viteza luminii toate lucrurile pe care le știa despre el, destul de puține de altfel. Lucra ca bucătar-șef, era un fotograf talentat și moștenise o bucată de pământ absolut incredibilă de la bunicul lui. Cam asta era tot ce aflase despre el – pe lângă un alt mic detaliu. Era un amant fabulos. Acest ultim gând îi făcu stomacul să se strângă.

– Când mi-ai făcut fotografia aceea?

El nu răspunse, dar rămase pe loc, în aceeași poziție.

– Am văzut-o în Seattle. *Eu* eram, Jon. Ce, credeai că nu o să mă recunosc?

Nu fusese singura care umblase cu înșelătorii.

Când ridică ochii îi văzu privirea mâhnită, ca și cum ea ar fi văzut ceva ce el nu intenționase niciodată să-i arate. Ei bine, ea știa ce făcuse el și nu îi plăcea defel.

– Nu m-am gândit că o vei vedea vreodată, recunoscu el îndesându-și mâinile în buzunare.

– Sigur că nu. Ce-ai făcut, Jon, m-ai urmărit? Când ai făcut fotografia aceea?

El se așeză pe bancă, la câțiva metri de ea. Își păstră privirea ațintită asupra apei și culmilor zimțate ale munților Olympic Mountains de pe fundal.

– Amândoi suntem adulți. Ar trebui să putem să ajungem la un acord cu privire la copil.

– Dacă nu vrei bani, atunci *ce* vrei?

– Pe fiul meu, răspunse el. Sau fiică-mea.

– De ce? De ce contează copilul meu pentru tine? E vorba de vreun fel de vanitate masculină? Sau de răzbunare? Sau de ce?

El clătină din cap.

– Un copil e un copil și asta e al dracului de mult, mult mai mult decât m-am așteptat să primesc eu vreodată de la viața asta.

Vocea îi era încărcată de mânie.

– Am renunțat la multe de-a lungul anilor, dar nu am de gând să renunț la ceva ce e sânge din sângele meu.

Acum Maryellen începuse să se teamă de-a binelea. Interesul lui pentru copil era complet neașteptat pentru ea. Îi interpretase complet greșit atitudinea atunci, înainte de Crăciun. Date fiind reacția lui și propria ei experiență din trecut, crezuse că nu va vrea să aibă nimic de-a face cu copilul lor.

– Foarte bine, spuse ea fără tragere de inimă, hai să discutăm. Cât de tare vrei să te implici?

– Vreau custodie comună.

– În nici un caz!

Reacția ei fu puternică și spontană.

– Așa ceva nu se poate.

– De ce nu?

– Ce știi tu despre cum să îngrijești un bebeluș?

El ridică din umeri.

– Cam la fel de multe ca tine.

– Tu muncești noaptea, spuse ea ca un argument.

– Iar tu muncești ziua. Este aranjamentul perfect. Copilul nostru va sta cu unul dintre părinții lui în permanență.

Deja stomacul lui Maryellen era făcut nod.

– Ar fi prea greu – n-am face decât să ducem și să aducem copilul înainte și înapoi.

– M-ai întrebat ce vreau, așa că ți-am spus, continuă Jon. Custodia comună este primul punct de pe listă, dar mai vreau și să fiu la maternitate când se naște.

– Vrei să fii acolo? De ce ai vrea asta?

El îi ignoră întrebarea.

– Ai ales pe cineva care să te însoțească în sala de nașteri?

– Pe mama.

– Bine, poate să meargă mama ta cu tine. Dar după ce se naște copilul, vreau să fiu eu cel dintâi care îl ține sau o ține în brațe.

– Nu.

Totul devenea mult prea complicat, totul era acum cât se poate de nerezonabil.

Voia din suflet să o lase pur și simplu în pace. Trecuse deja printr-o experiență traumatizantă în ziua aceea și nu era pregătită să aibă de-a face cu alta.

– Și altceva mai vrei? întrebă ea cumva sarcastic.

– O, da, mai sunt niște chestii pe lista mea.

– De asta mi-era frică.

– Și răspunsul tău va fi același, nu?

Gândind retrospectiv, acum i se părea că fusese naivă să creadă că bărbatul acesta va fi precum Clint și că îi va cere să scape de copil. Fusese chiar și mai naivă să nu se gândească la faptul că Jon era foarte posibil să vrea să se implice în viața lui.

– De ce nu poți fi și tu precum alți bărbați? mormăi ea nervoasă.

„Precum Clint, de exemplu."

– Eu? întrebă el la fel de pornit. De ce nu poți fi tu precum alte femei care se folosesc de un copil ca să stoarcă bani sau ca să manipuleze bărbatul.

– Ai o părere foarte distorsionată despre femei.

– Nu mai distorsionată decât a ta despre bărbați.

Ceea ce era adevărat.

– *Touché.*

El lăsă conversația să treneze un moment, apoi spuse întorcându-se spre ea:

– Putem ajunge la un compromis, Maryellen? Vrei să mă lași de bunăvoie să fac parte din viața copilului meu? Să fiu tată pentru copilul meu?

Faptul că o întreba asta chiar în ziua în care ea își îngropase propriul tată era o ironie pe care nu avea s-o uite niciodată.

– Trebuie să iau decizia asta chiar acum?

– Da, mi-e teamă că trebuie.

– De ce?

– Pentru că am fost să vorbesc cu un avocat. Dacă nu reușim să rezolvăm chestiunea asta între noi, atunci te voi da în judecată.

*

În ziua în care Grace își condusese soțul pe ultimul drum, stătuse cu fiicele ei lângă mormânt și le ținuse aproape ca toate trei să-și poată lua rămas-bun de la Dan cum se cuvenea. Coșmarul se sfârșise. Avea răspunsurile de care avusese nevoie. Nu se așteptase însă la profundele păreri de rău care veniseră odată cu ele. Timp de trei zile avu coșmaruri groaznice. Întrebările și îndoielile care o torturaseră tot timpul de la dispariția lui fuseseră risipite de scrisoarea pe care o lăsase; acum știa că nu era ea de vină pentru nefericirea ce-l făcuse să-și aleagă un astfel de sfârșit. Dar descoperise că răspunsurile erau la fel de chinuitoare ca și întrebările.

Dan alesese să-și ia viața. Alesese mai degrabă să moară decât să-și accepte trecutul, decât să facă față viitorului, decât să caute ajutor sau tratament de specialitate. Ceea ce îi scrisese Dan în scrisoarea aceea îi explica stările proaste și dispoziția sumbră, dar nu îi oferise alinarea de care avea nevoie ea. Nu explica de ce soțul ei nu fusese în stare să-i mărturisească totul ei și să-i ceară ajutorul. Fusese o soție rea, greșise față de căsnicia lor. Dan nu mai fusese niciodată la fel după Vietnam; ea știuse asta și ar fi trebuit să găsească un remediu pentru problema lui.

Cu prietenii și familia aproape în ultimele zile, îi venise ușor să-și alunge din minte întrebările ce nu-i dădeau pace, dar acum era singură. Fetele erau amândouă la casele lor. Făcuseră pace cu tatăl lor și își reluaseră existența normală. Dar Grace nu era sigură că mai putea face asta vreodată. Ultimul lucru pe care îl făcuse Dan îi schimbase perspectiva asupra căsniciei ei – asupra întregii vieți.

Fierse apă și pe urmă puse ceaiul la infuzat în timp ce ea se schimba de costum, își punea o salopetă și un tricou fără mâneci. O usturau ochii de la lacrimile pe care le vărsase, dar măcar acum erau uscați. Abia își turnase ceaiul când se auzi soneria de la ușă. Grace se cam aștepta să vină Olivia și ar fi fost foarte bucuroasă

să o primească pe cea mai bună prietenă a ei. Avea sentimente contradictorii, însă; nu voia să fie singură, dar nici nu prea avea chef de musafiri. Olivia ar fi înțeles asta.

Însă la ușă era Cliff Harding cu un buchet de boboci galbeni de trandafiri în mână.

Clipi, uimită să îl vadă și pe neașteptate, spre marea ei rușine, se trezi că izbucnește în plâns. Își acoperi fața cu palmele și hohoti și mai tare. Cliff deschise ușa de plasă și păși înăuntru, luând-o imediat în brațe.

Grace se agăță de el. Simți trandafirii apăsându-i pe spate și spinii micuți străpungând materialul bluzei și chiar și așa se agăță de el plângând și suspinând, făcând să răsune întreaga casă.

Cliff o conduse la canapea. O ținu în brațe în timp ce ea se cutremura de suspine.

Ea nu-și dădea seama cât timp trecuse, dar când nu mai avu lacrimi, ridică capul și trăgând adânc aer în piept dădu să se justifice:

- Nu am... nu am vrut... să fac asta.

- Mă bucur că ai făcut-o, spuse el încet.

Neînțelegând la ce se referea el, ea își ridică ochii întrebători spre el.

- Te face să te simți foarte bine să aibă cineva nevoie de tine. De mine nu a mai avut nevoie nimeni de foarte mult timp.

Grace își apăsă capul pe umărul lui Cliff respirând întretăiat. Se bucură de căldura lui, de sentimentul de ocrotire și putere pe care i-l dădea.

- Nu m-am așteptat niciodată să se termine așa, șopti ea.

- Știu.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și o sărută pe creștet.

- Îmi pare rău, Grace. Nici nu pot să-ți spun ce rău îmi pare.

- Mi-a scris o scrisoare... A fost bine, măcar așa am primit o explicație. În toți anii ăștia am crezut... m-am

gândit că era altcineva, o altă femeie care îl putea face fericit.

Mâna lui îi mângâie părul.

– Dar prietenul care l-a văzut în oraş?

– Din câte spune şeriful, e imposibil să fi fost Dan.

– Deci a fost o simplă confuzie?

Grace dădu din cap.

– Cam aşa ceva.

Îşi suflă nasul într-un şerveţel, gândindu-se că precis arăta ca naiba.

– Asta explică şi cadourile de Crăciun făcute bucăţi pe care le-am găsit.

De fapt, dovedea gradul extrem la care ajunsese depresia lui. Simţea că nu mai este demn de nimic bun, în aşa măsură încât distrusese tot ce iubea, inclusiv cadourile pe care le primise de la familia lui. Lumea lui era pustie, mohorâtă şi sumbră. Se simţea captiv în întuneric şi nu-şi putea găsi calea de ieşire.

– Ai aflat de unde a avut banii să-şi cumpere rulota?

– Asta nu ştiu. Noi nu am avut treisprezece mii de dolari în toţi anii cât am fost căsătoriţi. Cum Dan lucra numai o parte din an, deseori trăiam luni întregi cu un singur salariu, economisind, încercând să supravieţuim de la o lună la alta. A fost nevoie să facem împrumuturi ca să plătim studiile fetelor. Nu înţeleg cum de a reuşit să pună deoparte atâţia bani.

– Probabil că plănuia asta de ani întregi.

Şi Grace se gândise la asta.

– Nu-mi dau seama dacă a intenţionat să se sinucidă imediat... Cred doar că a vrut să evadeze cumva. Dan iubea pădurea. Se simţea mai liniştit acolo decât oriunde în altă parte. Starea lui de spirit s-a înrăutăţit şi mai tare după ce şi-a pierdut slujba de tăietor de lemne. Iar eu m-am gândit...

– Te-ai gândit că depresia îi fusese cauzată de pierderea slujbei, după cum era şi normal.

– Aşa e, spuse ea. Acum îmi dau seama că şi-a pierdut orice sentiment de linişte când a părăsit pădurea.

De asta și-a cumpărat rulota. Voia să locuiască acolo o vreme, cred, ca să mediteze la viața lui...

Oftă.

– *Mi-ar plăcea* să cred asta, dar adevărul este că nu am de unde să știu nimic. S-a întors acasă o dată, de asta sunt sigură.

Pe de altă parte, Grace nu înțelegea de ce venise acasă pentru atât de puțin timp. Se simțea cuprinsă de milă pentru el și își dori din nou să fi fost mai atentă și mai receptivă.

– Pot face ceva pentru tine? întrebă Cliff.

Grace clătină din cap.

– Sunt atât de obosită... Nu am dormit mai mult de două sau trei ore la un loc de când a fost găsit Dan.

El îi atinse tâmpla cu buzele.

– Dormi acum, o îndemnă el.

Ea îl luă de mână.

– Nu vreau să pleci.

– Nu plec. O să fiu aici când te trezești.

– Promiți?

Era important pentru ea din motive pe care nu voia să le analizeze.

– Promit.

O conduse în dormitor, unde ea se întinse pe pat, iar el o acoperi cu o pătură, se aplecă și o sărută pe obraz. Apoi ieși încet din dormitor și stinse lumina.

Grace închise ochii și auzi cum ușa camerei se închide și ea cu un zgomot ușor. Și, deși ar fi tentat-o să adoarmă, de fapt avea nevoie să-și odihnească ochii pentru o clipă. Însă somnul o cuprinse fără veste. Trei ore mai târziu, când se trezi, se făcuse noapte, și camera era cufundată în întuneric.

Îi trebui un moment să se orienteze și auzi pe cineva în bucătărie. Dând la o parte pledul cu care o învelise Cliff, se dădu jos din pat și ieși pe hol.

– Cliff?

– Aici sunt.

Apăru purtând şorţul ei şi cu un zâmbet ghiduş pe buze.

– Am pregătit cina.

– Tu ştii să găteşti?

El ridică din umeri.

– Nu te aştepta la ceva ieşit din comun.

Masa era pusă, şi totul era la locul lui. O aromă îmbietoare venea dinspre cuptor. El pusese trandafirii într-o vază pe masă şi întinsese faţa de masă cea mai fină şi cele mai bune farfurii de porţelan. Se simţi învăluită de căldura gestului lui plin de grijă.

– A sunat Olivia, spuse Cliff. Am vorbit puţin. Şi a trecut şi Maryellen pe aici. Poate îi dai un telefon mai încolo.

– Dar Olivia? A zis să o sun?

– Doar dacă vrei. Era mai degrabă îngrijorată că rămăseseşi singură, dar am asigurat-o că stau eu aici cu tine. Nu plec nicăieri, Grace.

Cuvintele lui o liniştiră. Se simţise atât de singură şi de disperată după ce fusese descoperit cadavrul lui Dan. Nici după ce dispăruse, nu se confruntase cu sentimentul acesta de singurătate îngheţată.

Cliff luă mănuşile de bucătărie şi scoase o tavă din cuptor.

– Sper că îţi place musacaua, ce zici?

Ea nu prea avea poftă de mâncare, dar dădu din cap. Dacă el tot se străduise, măcar atât putea şi ea, să facă un efort ca să-şi arate recunoştinţa. Însă când se aşeză la masă, îşi dădu seama că de fapt îi era o foame de lup.

– Eşti un bucătar excelent.

– Mulţumesc.

Zâmbi, din câte se vedea mulţumit de lauda ei.

– Nu ştiu însă să fac nici prea multe feluri şi nici prea complicate.

Când terminară masa, îşi băură pe îndelete cafeaua şi apoi, fiindcă ea simţea nevoia să facă ceva cu mâinile,

începu să se ocupe de vase. Cliff insistă să o ajute și nu acceptă în ruptul capului refuzul ei.

– Am vorbit serios cu ce i-am spus Oliviei, să știi, zise Cliff punând o farfurie întinsă în mașina de spălat vase.

– Cum adică?

– Adică nu te las. Stai liniștită, să nu crezi că m-apuc să-mi fac tabără în mijlocul sufrageriei tale, dar vreau să știi că sunt aici pe termen lung.

Se rezemă de blat și oftă.

– Astăzi, în ziua în care ți-ai îngropat soțul, probabil că nu este cel mai potrivit moment să-ți spun asta, dar să știi că țin mult la tine, Grace.

Vorbele lui rămaseră parcă suspendate în aer între ei.

– Și eu țin la tine, spuse ea încet.

Știa că era predestinat să îl aibă pe Cliff în viața ei, așa cum era sigură că ziua venea negreșit după noapte.

– Și tu ții la mine?

– Ei, hai, nu te preface atât de uimit.

– E doar că... la naiba, nu poți spune asta unui bărbat exact când este cu prosopul de șters vase în mână.

– Ba sigur că pot, îl tachină ea, și știi de ce? Fiindcă nici *eu* nu am de gând să te las prea curând.

Și pe urmă se îmbrățișară din nou. Nu se sărutară; ziua înmormântării lui Dan nu era chiar cea mai firească zi în care să o facă. Dar *cu siguranță* avea să vină din nou timpul pentru asta, și amândoi aveau să-și dea seama.

– Ești sigur că prietenul tău nu o să se supere că i te răpesc într-o seară de vineri? o întrebă Stan pe Olivia în timp ce stăteau la rând la cinematograf.

– Jack e ocupat.

O sunase și o invitase să meargă cu el la ședința consiliului școlii, dar îl refuzase. Cum Jack era atât de paranoic în legătură cu Stan, nu îi spuse că se ducea la un film cu fostul ei soț. Avea să-i zică mai târziu, însă;

doar că nu voia să stârnească o discuție prea mare în legătură cu asta.

- E aproape ca pe vremuri, spuse Stan.

- Nu chiar. Cumperi tu pop-corn sau eu?

- Tu, spuse el.

- Ei, atunci cred că putem spune că e ca pe vremuri.

Cu trei copii mici, o seară în doi în oraș era un eveniment foarte rar. Era o mare chestie dacă mergeau la un film la șase luni. Și ca să nu piardă timpul, în general Stan cumpăra biletele, iar ea stătea la coadă la snackuri.

- Și oricum, unde e Clark Kent? întrebă Stan intrând în sală.

Desigur, era curios.

- A trebuit să meargă la o ședință.

- Și o să-i spui despre asta? Nu mi-ar plăcea să fiu eu o sursă de probleme între voi doi.

- Bineînțeles că o să-i spun.

Nu era genul care să păstreze secrete, iar Stan trebuia să fi știut asta. Întrebările lui o enervau.

Se așezară pe rândurile din spate, și imediat Olivia luă o mână de popcorn.

- Ție chiar îți place tipul acesta, nu-i așa?

Cu gura plină, ea dădu doar din cap. Adevărul adevărat era că îi plăcea. Jack era inteligent, vorbăreț și avea simțul umorului; o contrazicea tot timpul și o făcea să râdă. Era și puțin nesigur pe el, dar era dispusă să îi treacă cu vederea acest inconvenient.

Stan părea pe punctul să îi mai pună încă o întrebare când începură avanpremierele, ceea ce o bucură pe Olivia. Nu voia să-și petreacă seara discutând despre relațiile ei personale.

După film, se opriră să bea o cafea și să mănânce un desert la Pancake Palace. Și asta făcuse parte din vechiul lor traseu de ieșit în oraș. Dar când se așezară unul în fața celuilalt, Olivia își spuse hotărâtă să nu-l lase pe Stan să divagheze spre subiecte delicate prin remarci nostalgice, de exemplu, sau prin întrebări despre Jack.

Luase legătura cu ea fiindcă avea nevoie de sfaturi în legătură cu căsnicia lui. Deci acesta avea să fie subiectul conversației lor.

– Tu și cu Jack...

– Stai puțin!

Olivia ridică o mână.

– Seara asta subiectul ești tu sau sunt eu?

Stan își plecă ochii.

– Nu mi-a fost niciodată ușor să accept o înfrângere.

Olivia trebui să-și muște limba ca să nu-i amintească că el fusese cel care-și făcuse bagajele și plecase din casa lor. El fusese cel care dăduse divorț și care insistase că mariajul lor se terminase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

– Marge vrea să ne despărțim.

– De ce?

– Spune că nu mă mai iubește – că a fost ceva special între noi la un moment dat, dar că acum nu a mai rămas nimic. Deja a depus actele pentru divorț.

– Și tu ce părere ai despre asta?

Stan nu se uită în ochii ei.

– Mă doare al naibii de tare.

Apoi, fiindcă propria ei experiență o făcuse să o cunoască întru câtva pe Marge, Olivia întrebă:

– Crezi că a cunoscut pe altcineva?

Stan îi aruncă o privire scurtă, dând încet din cap.

– Și eu mă gândesc la asta de ceva timp.

Olivia nu se simți deloc mai bine sau răzbunată fiindcă avusese dreptate. Simți doar multă tristețe și pentru fostul ei soț, și pentru a doua lui soție. Și Stan, și Marge avuseseră odinioară o căsnicie solidă, dar din câte se părea, vechile istorii aveau obiceiul să se repete. Își aminti că Marge fusese și ea tot căsătorită când îl cunoscuse pe Stan.

– Îmi pare rău.

El încerca să nu pară prea afectat, dar Olivia îl cunoștea suficient de bine ca să-i recunoască durerea din

ochi. Pentru prima oară se uita la el şi nu mai vedea bărbatul extraordinar de chipeş ce fusese odată. Stan părea îmbătrânit şi cumva uzat, cu pielea aceea palidă şi plină de riduri.

Vorbiră timp de aproape o oră, şi ea fu surprinsă să constate că era aproape nouă când plătiră pentru cafeaua şi plăcinta consumate.

– Nu am dormit prea bine în ultima vreme, îi mărturisi el în timp ce se înapoiau spre casa de pe Lighthouse Road. Trebuie să-ţi spun, Olivia, că toată treaba asta cu divorţul m-a dat peste cap complet.

Ea îl bătu uşor pe mână.

– Ştii, întotdeauna în viaţă lucrurile se rezolvă. Într-un fel sau altul. Nu renunţa încă la Marge.

Stan trase maşina pe marginea drumului. Soarele era tocmai la spus şi ultimele raze aruncau o lumină aurie peste apele tremurătoare ale golfului.

– Mereu mi-a plăcut felul în care se vede casa de aici, spuse el, lăsând motorul să toarcă.

Şi Olivia simţea la fel. Îşi amintea când văzuse prima dată casa aceea veche cu panoul pe care scria „De vânzare" la vedere în curtea din faţă. Simţise fiori pe şira spinării. Nici nu avusese nevoie să facă turul casei, să o vadă în interior, ca să ştie că acesta era căminul pe care şi-l dorea pentru familia ei. Deşi preţul fusese puţin cam mare pentru ei, împreună reuşiseră să încropească banii de avans şi să obţină un împrumut. Gemenii fuseseră patru pe atunci şi era prima oară când avusese fiecare camera lui. Din nefericire casa nu fusese suficientă ca să-i ţină familia unită după pierderea lui Jordan. Şi cu toate acestea, în mai multe privinţe, Olivia o vedea ca simbol al tuturor lucrurilor bune din căsnicia lor.

– Marge a plecat de acasă weekendul trecut, recunoscu Stan.

Olivia nu ştiuse asta.

– Îmi pare foarte rău, Stan.

El oftă şi se uită într-o parte.

– Îţi mulţumesc că nu te bucuri că ai avut dreptate. De fapt, asta meritam, nu-i aşa?

– Noi doi am divorţat acum foarte mulţi ani.

– Da, ştiu, dar tu te-ai purtat foarte civilizat în toată istoria asta, Liv, chiar foarte.

Ea nu era sigură că lucrurile stăteau întocmai aşa.

– Nu cred că rezist să mă duc acum acasă. Nu în seara asta, spuse el, părând obosit şi dezolat.

– Şi ce-o să faci?

– O să mă duc pur şi simplu la hotel.

Olivia ştia că era posibil ca asta să fie numai o şmecherie, un pretext, dar îi părea într-adevăr rău pentru el şi îl înţelegea că nu vrea să se înapoieze într-o casă goală.

– Nu e nevoie să faci asta. Poţi dormi în vechea cameră a lui James şi să pleci dimineaţă spre Seattle.

Lui îi dispăru ceva din încordarea de pe faţă.

– Nu ai avea nimic împotrivă?

– Nu, dar să ştii că am o întâlnire mâine. Ar trebui să plec înainte de ora nouă.

Ea şi Jack aveau să meargă la Sol Duc Hot Springs ca să facă el nişte cercetări pentru un articol despre călătorii. Cum maşina ei era mai bună, se ducea ea după el.

– Nici o problemă, plec până în opt. Şi mai devreme dacă vrei.

– Oricând înainte de nouă e în regulă.

Stan îşi parcă BMW-ul în spate, lângă garaj, şi înainte să urce, Olivia îi dădu un set de prosoape curate.

Era prima oară când dormeau în aceeaşi casă de la divorţ încoace. În timp ce se pregătea de culcare, femeia se întrebă dacă făcuse ce trebuia când îl poftise să rămână.

De dimineaţă îndoielile îi dispăruseră. Se trezi la şapte şi, în timp ce făcea cafeaua, auzi duşul la etaj.

Îngânând o melodie, se mira să aude pe cineva sunând la uşă.

Alergă să răspundă.

- J-Jack? se bâlbâi ea instantaneu făcându-şi griji că bărbatul îl va auzi pe Stan şi îşi va imagina chestii complet neadevărate.

- Am venit cu daruri.

Ţinea două pahare de cafea şi o pungă albă de hârtie de la patiserie.

- Prăjituri cu sirop de arţar, spuse el îmbietor. Preferatele tale. Mă gândeam să luăm micul dejun aici înainte să plecăm încolo.

- Eu...

- Olivia, strigă Stan ţopăind în jos pe scări.

Se opri brusc atunci când îl văzu pe Jack. Era îmbrăcat cu un capot vechi al lui Justine şi o pereche de papuci pufoşi de-ai ei.

- Îl mai ştii pe Stan, nu? murmură ea ce-i veni în minte, probabil cel mai inept lucru pe care l-ar fi putut spune.

- O, da, îl mai ştiu pe Stan.

Privirea lui Jack era piezişă şi îngheţată.

Stan, străduindu-se din răsputeri să pară demn, îşi înfăşură capotul de mătase mai strâns pe el.

- În mod evident, nici că aş fi putut pica într-un moment mai nepotrivit.

- Dimpotrivă, spuse Jack. Nici că ai fi putut pica într-un moment mai bun.

- Îmi pare rău.

Stan aruncă o privire rugătoare spre Olivia şi se grăbi în sus pe scări.

Jack şi Olivia se uitau unul la celălalt.

- Doar nu crezi că Stan şi cu mine... ne-am culcat împreună.

Sigur Jack avea mai multă încredere în ea decât atât!

- Cum spui tu, Olivia.

Era un răspuns atât de copilăresc că ea nici nu știu cum să reacționeze.

– Te vrea înapoi.

Ea mai auzise chestia asta. Dar Jack nu știa cât de tare suferea Stan. Iar lucrurile nu stăteau *deloc* așa cum păreau!

– Poți să mă crezi sau nu, continuă Jack. Este fix treaba ta. Dar eu vreau să-ți spun ceva. Trebuie să alegi. Ori el, ori eu. Tu decizi.

– Adică să-i spun fostului meu soț că nu mai vreau să-l văd?

Cu siguranță până și Jack nu avea cum să nu-și dea seama că nu avea nici un drept să îi ceară așa ceva.

– Exact asta vreau, sau totul s-a terminat între noi.

– Nu reacționez niciodată prea bine la ultimatumuri, îi spuse Olivia.

Jack așeză cafeaua și prăjiturile cu sirop de arțar pe masa de sufragerie.

– Ceea ce îmi spune tot ce vreau să știu.

Se întoarse și o luă spre ușă.

Olivia era atât de șocată, încât nu știu ce să facă. Șocată și apoi furioasă. Îi luă mai bine de zece secunde să se hotărască să fugă după el. Până atunci Jack ajunsese deja la vechea lui rablă de mașină.

– Vrei să spui că Stan mă vrea înapoi?

– Mi-a arătat cât se poate de limpede asta de luni întregi.

Mâna lui Jack era pe mânerul portierei.

Cum îndrăznea să plece și să o lase așa! Dacă ceea ce spunea el *era* adevărat, atunci ar fi putut măcar să încerce să nu renunțe la ea.

– Jack Griffin, tu ții vreun pic la mine? strigă ea.

El se întoarse și o privi crunt.

– Eu sau el. Trebuie să te hotărăști.

Deci marele bărbat o ținea una și bună cu asta.

– Te înșeli. Nu eu sunt cea care hotărăște, tu ești. Tu ești cel care a luat-o la sănătoasa cu coada între

picioare. Tu eşti cel care dă ultimatumuri în stânga şi-n dreapta.

– Ce vrei să fac?

În sfârşit o întrebare la care putea să răspundă.

– Ce vreau eu, Jack Griffin, este să *lupţi* pentru mine. Să-mi demonstrezi că eşti demn de toată încrederea pe care o am în tine.

capitolul 19

Maryellen se simţea cam cât de gravidă era omeneşte posibil. Era greu de crezut că mai avea încă şase săptămâni până la naştere. Nu mai auzise nimic de Jon de la jumătatea lui iunie, din după-amiaza când îşi îngropase tatăl. Nu era atât de inconştientă să-şi închipuie că el avea să dea înapoi, să nu meargă mai departe în justiţie cu acţiunea pe care o iniţiase. În cele trei săptămâni care trecuseră de atunci fusese tot timpul în alertă, aşteptându-l să-şi pună în practică ameninţările.

Cum vara era în plină desfăşurare, Maryellen era prinsă cu fluxul constant de turişti. Galeria mergea bine, dar mai mulţi clienţi de-ai ei se arătaseră dezamăgiţi că nu mai expunea lucrări ale lui Jon. Auzise pe la colţuri că acestea făcuseră furori la Galeria Bernard din Seattle. Se spunea că se vindeau aproape concomitent cu momentul în care erau primite. Problema era, la fel cum fusese şi în vremea când i le expunea ea, că el aducea lucrări foarte sporadic şi că era nevoie de un stoc mult mai mare. Acum judeca motivele pentru care o făcea într-un mod cum nu o mai făcuse înainte. Bărbatul obişnuia să gătească la André's, iar acum lucra cinci zile pline la The Lighthouse, care îşi câştigase deja reputaţia de unul dintre cele mai bune restaurante din zonă. Noua afacere a lui Seth şi a lui Justine părea cât se putea de înfloritoare cu Jon la cârmă.

Maryellen se bucura de succesul celor doi. Ceea ce o deranja, adică ceea ce o supăra de-a dreptul, era tușa măiastră a lui Jon. Era bun, era perfect, era parcă prea de tot. Se revărsa talentul din el ca apa dintr-un pahar plin ochi. Își proiecta și-și construia singur casa, făcea fotografii geniale și era un bucătar-șef extrem de talentat. În afara ușoarei lipse de abilități sociale – ce putea fi de fapt interpretată că o dovadă de autenticitate, și prin urmare un plus, omul nu avea nici un defect. Dacă o dădea într-adevăr în judecată pentru a împărți custodia copilului lor, era cât se poate de probabil că avea să câștige. În afară de cazul în care reușea ea să scormonească și să găsească niște mizerie undeva în trecutul lui... Își dăduse seama că omul avea secrete și recunoscuse chiar și el că existau chestii pe care ar fi putut să le folosească împotriva lui.

Gândul acesta o îngrijora. Nu ar fi vrut deloc să se ajungă până în situația în care să se lupte pentru custodie într-o sală de judecată. Planul ei era să-și crească singură copilul. Presupusese că, atunci când Jon avea să afle despre copil, dacă avea să o facă vreodată, se va simți ușurat că nu-l implicase în nimic. Dar – exact așa cum se întâmpla cu multe alte chestii din viața ei – se înșelase amarnic.

Pe la ora închiderii, Maryellen era obosită și prost dispusă. O dureau picioarele, se simțea grasă și complet neatrăgătoare și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să pregătească cina. Îi era poftă de pește cu cartofi prăjiți, așa că se opri la o cafenea mică, aproape de Colchester Park, unde se serveau din cele mai bune.

Se așeză la o masă afară, peste stradă de apă, cu imaginea orașului Seattle profilându-se pe fundal, în depărtare. Își ridică picioarele pe banca de vizavi, puse recipientul de carton pe masă și își linse degetele, savurând gustul sărat al cartofilor prăjiți. În parcare apăru o camionetă pe care o recunoscu imediat, ceea ce o făcu să înghețe. „Nu, te rog, nu." Jon trebuia să fie la The Lighthouse,

trebuia să facă fotografii sau să lucreze la casă. Trebuia să fie oriunde în altă parte decât aici.

Şi Jon păru la fel de surprins să o vadă. Coborî şi rămase o clipă lângă camionetă, părând nesigur dacă să vorbească cu ea sau nu.

– Nu te-am urmărit până aici, dacă la asta te gândeşti, spuse el cu o voce egală.

– Ştiu.

Refuza să-i permită să-i strice masa, aşa că se întinse după sare.

– Justine are tot felul de probleme din cauza retenţiei de apă, spuse el încruntându-se. E normal ca tu să mănânci atâta sare?

– Eu sunt perfect sănătoasă.

Cât de tipic bărbătesc din partea lui să încerce să îi spună ce să facă. O senzaţie de enervare extremă o cuprinse dintr-odată, năvalnic, şi se stinse la fel de repede.

– Şi copilul?

Îşi îndreptă atenţia spre burta ei.

– Fetiţa se dezvoltă foarte bine.

– Fetiţa?

Maryellen dădu din cap.

– Am făcut periodic ecografii, dată fiind vârsta mea.

– Deci ştii de mult timp?

– Nu – abia de curând i-am rugat să-mi spună.

– O fetiţă.

Rosti cuvântul cu o reverenţă aproape religioasă.

– Te-ai gândit la nume pentru ea?

– Mă gândeam să-i zic Catherine Grace.

Trăsăturile feţei lui se înmuiară.

– Numele mamei mele era Katie. I-ar plăcea mult să ştie asta.

– Poţi să îi spui.

Nu intenţiona să ţină bebeluşul secret. Poate că această mică concesie din partea ei avea să îl convingă de buna ei credinţă.

– Mama e moartă de cincisprezece ani.

– Îmi pare rău.

Maryellen regretă imediat că spusese ceva.

– Vreau ca fiica mea să facă parte din viața mea, spuse Jon cu o voce fermă.

– Poate putem ajunge la un compromis.

Asta nu făcuse parte din planul ei, dar nu voia nici să ajungă prin tribunale.

– Cum ar fi?

– Ce zici de weekenduri? sugeră ea.

Lui i se goli fața de orice emoție în timp ce îi cântărea oferta.

– Nu vreau să tot mișc copilul înainte și înapoi – să stea ziua cu tine și noaptea cu mine, îi explică ea cu glas întretăiat. Vreau să aibă o existență stabilă și să fie înconjurată de dragoste. Te rog să încerci să înțelegi.

El dădu din cap, parcă în pofida voinței lui.

– Bine, dar weekendurile mele libere uneori nu sunt aceleași ca ale tale.

– Putem rezolva de la caz la caz.

– Atunci suntem de acord în legătură cu bebelușul și cu mine? întrebă el ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu exista nici o neînțelegere. Va rămâne cu mine două nopți pe săptămână.

– Da.

– Mulțumesc.

El păru ușurat și poate chiar mișcat de compromisul pe care îl făcuse ea.

– Intenționez să fiu un tată cât se poate de bun.

Se întoarse spre camioneta lui, din câte se părea uitând complet motivul pentru care se oprise la cafenea.

– Ascultă-mă, mai ușor cu sarea!

– Da, domnule.

Maryellen mimă un salut milităresc, zâmbi și, spre marea ei mirare, îi zâmbi și Jon. Se urcă în camionetă și plecă, dar în timp ce vehiculul se făcea nevăzut, pricepu că fusese foarte nedreaptă cu Jon Bowman. Ținea

cu adevărat la copilul lor nenăscut – şi la ea. Şi în tot calvarul acesta, bărbatul se purtase frumos, ca un om de onoare. Ea era cea care se purtase urât cu el.

Lui Maryellen îi pieri pofta de mâncare şi împinse caserola la o parte. Copilul se mişca înăuntrul ei, întinzându-se şi dând din picioare ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că orice copil merita şi o mamă, şi un tată.

– Toate lucrurile la timpul lor, Catherine Grace, murmură ea, mângâindu-se uşor pe abdomen, toate la timpul lor.

Timp de cinci luni Roy McAfee căutase informaţii despre necunoscutul care murise la pensiunea familiei Beldon. Până în acel moment aflase că biletul de avion fusese cumpărat dintr-un orăşel din sudul Floridei. Acelaşi orăşel în care şi locuise „James Whitcomb", după cum spuneau actele lui false. Roy călătorise până acolo, arătase poza bărbatului autorităţilor din zonă şi se întorsese cu mâna goală.

Următoarea pistă pe care o avusese în vedere fusese să ia legătura cu medicii esteticieni din Florida, dar nici unul nu recunoscuse „lucrarea" sau cazul personajului. Un doctor sugerase că, din câte se părea, operaţiile fuseseră făcute cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, căci tehnicile se schimbaseră între timp. Şi deşi era o observaţie interesantă, nu îi era neapărat de mare ajutor.

La şase luni după moartea lui, necunoscutul nu fusese încă identificat. Şi în ciuda zilelor şi nopţilor pe care le petrecuse trudind la acest caz, Roy nu înaintase câtuşi de puţin. Raportul toxicologic nu dezvăluise nimic care să lămurească misterul. Din cauza constrângerilor legate de buget, Troy Davis nu comandase alte teste, mai detaliate.

Roy ştia că ţinutul nu dispunea de prea multe fonduri – şi curiozităţile nu erau în mod evident ceva care să acopere prin buget. Şi neavând dovezi clare cum

că se întâmplase ceva rău care să conducă la moartea omului, nu era nimic de investigat.

Corrie intra în birou cu o cafea mare, aburindă.

- Iar te gândeşti la mortul ăla.

Fiindcă tot nu aveau un nume pentru el, când vorbea despre el, soţia lui îi zicea „mortul ăla".

Roy mormăi ceva neinteligibil printre dinţi.

- Nu am de gând să renunţ.

- Troy nu are bani să continue finanţarea anchetei.

- Nu e nevoie să-mi aminteşti chestia asta.

După ultimul raport, la care avusese foarte puţine informaţii noi de adăugat, Davis îi spusese să renunţe. Lui Roy nu-i plăcuse deloc chestia asta, dar mai erau o mulţime de alte cazuri care aveau nevoie de atenţia lui. Şi chiar şi aşa, cazul acesta îl scotea din sărite, cam la fel cum se întâmplase cu dispariţia lui Dan Sherman.

- Deja am cheltuit mai mulţi bani decât am primit pentru asta.

Nici acest argument nu era unul nou. De la început, Corrie nu fusese deloc încântată să-l vadă atât de implicat în ancheta aceea. Şi nu credea că ea-şi putea explica această atitudine mai mult decât ar fi putut el justifica timpul şi banii pe care îi băgase în acest caz.

- Nu pot să nu mă gândesc că mortul a venit în Cedar Cove pentru un anumit motiv, murmură Roy, sucind şi răsucind argumentele în mintea lui iar şi iar.

Nu crezuse nici un moment că aceea fusese o vizită întâmplătoare. Un alt aspect care îl sâcâia era cum de bărbatul ştia despre Thyme and Tide. Pensiunea nu era pe şoseaua principală. Trebuise să iasă de pe autostradă şi să parcurgă mai multe drumuri secundare până să ajungă la ea.

Fie necunoscutul se rătăcise complet din cauza furtunii, fie alesese intenţionat pensiunea familiei Beldon. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, care era motivul?

– Poate era un ucigaş plătit, sugeră Corrie, pe urmă clătinând din cap. Sau am citit eu prea multe romane poliţiste.

Roy se gândise şi el la posibilitatea aceasta.

– Caz în care ar fi avut o armă la el, dar omul acesta nu avea nimic.

– În afară de situaţia în care urma să i-o lase cineva undeva.

Corrie ridică din umeri.

– Aşa se întâmplă prin filme.

– Ucigaşii plătiţi au armele la ei.

Corrie se sprijini de marginea biroului lui.

– Când ai vorbit ultima oară cu Bob Beldon?

Roy trebui să se gândească înainte de a răspunde.

– Acum câteva luni, cred.

Nevasta lui avea darul de a pune întotdeauna exact întrebările potrivite.

– Mi-a jurat că nu l-a mai văzut pe bărbat înainte de noaptea aceea, spuse el încet.

– Da, dar îmi aduc aminte că mi-ai spus că ceva din reacţia lui a fost uşor dubios.

Senzaţia aceea pe care nu o putea defini îl mai cuprindea şi acum când şi când. Roy nu îl bănuia pe Bob de nimic necurat şi nici nu credea că acesta îi ascundea informaţii, dar se întâmpla deseori ca oamenii să ştie lucruri fără să aibă habar că le ştiu. Era foarte probabil ca Bob să fi avut vag senzaţia că îl ştie pe om de undeva – însă într-atât de vag, încât nu i se păruse că merită menţionat. Poate că îl întâlnise pe tip la slujba pe care o avusese înainte sau într-o vacanţă.

– Cred că o să le fac o vizită lui Bob şi lui Peggy, spuse Roy.

Corrie zâmbi atotştiutoare.

– Mă gândeam eu că o să ţi se pară o idee bună.

Peggy lucra în grădina de zarzavaturi când el trase maşina pe alee. Se vedea de la depărtare cu pălăria mare de paie şi un coş mare, cu o foarfecă în mână,

culegând și punând ceva în coș. Se dădu jos din mașină și îi făcu semn cu mâna; îi făcu și ea semn la fel de vesel. Deși cei doi aveau cam aceeași vârstă ca el și Corrie, nu se prea întâlniseră să socializeze. Nu era sigur de ce.

Roy mai văzu încă o mașină parcată în fața casei, una pe care nu o recunoscu. Probabil era a unui oaspete. Ușa de la intrare se deschise înainte să apese pe sonerie și pastorul Dave Flemming ieși pe verandă. Dave era pastor metodist și era un tip foarte amabil; Roy îl întâlnise în mai multe rânduri. Știa că pastorul Dave oficiase slujba de înmormântare a lui Dan Sherman, care fusese mică și discretă, și se întâlnise cu Grace de câteva ori de atunci încoace ca să o ajute să treacă peste tragedie.

– Bună, Roy, ce faci? întrebă pastorul Flemming, întinzându-i mâna. Mă bucur să te văd.

– Și eu.

– Ești un tip foarte căutat azi, Bob, spuse Dave ieșind pe ușă.

– Cu mine ai treabă? întrebă Bob.

– Dacă ai o clipă.

– Cu siguranță.

Deschise ușa de plasă și îl invită pe Roy înăuntru.

– Pastorul Flemming m-a rugat să antrenez echipa de baschet a parohiei.

– Nu știam că te interesează sportul.

– Nu am mai jucat de ani întregi, îi spuse Bob în timp ce îl conducea pe Roy în bucătărie.

Îi oferi un pahar de ceai cu gheață, pe care Roy îl refuză clătinând din cap.

Se așezară vizavi unul de celălalt la masă.

– Din câte se pare, i-a povestit Grace cum că eu și Dan eram cei mai mari sportivi din ținut acum o sută de ani, murmură Bob.

– Tu și cu Dan ați fost colegi de școală?

Bob dădu din cap.

– La un moment dat am fost şi foarte buni prieteni. De fapt, ne-am înrolat în armată voluntari, la un loc, şi am făcut instrucţie împreună.

De cât timp locuia în Cedar Cove, Roy nu-şi amintea să-i fi văzut pe cei doi bărbaţi schimbând mai mult decât un simplu salut din cap.

– Nu cred că ai venit să mă întrebi despre Dan, nu-i aşa? întrebă Bob.

– Nu. Încerc în continuare să mă lămuresc cine a fost vizitatorul vostru.

– Şi ai aflat ceva? se aplecă Bob uşor către el.

Roy scutură din cap.

– Ştiu că ai trecut în revistă detaliile istoriei din noaptea aceea de câteva ori deja.

– Cu tine şi cu Troy.

Bob părea plictisit.

– Îţi mulţumesc pentru cooperare.

Bob dădu din cap.

– Nu e problemă.

– Mai spune-mi încă o dată ce îţi aminteşti.

– Stai să mă gândesc.

Bob se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Era târziu. Se terminaseră ştirile şi era pe punctul de a începe show-ul lui Jay Leno. Am văzut lumina farurilor pe fereastră şi am întrebat-o pe Peggy dacă aveam oaspeţi trecuţi în registrul de rezervări. Mi-a spus că nu.

– Care a fost prima ta reacţie când l-ai văzut? întrebă Roy.

El rămase cu ochii închişi.

– Adevărul este că ştii ceva? Mi s-a părut cumva cunoscut, ceea ce este foarte ciudat fiindcă nu am apucat să îi văd prea bine trăsăturile feţei. Şi am cam uitat de chestia asta a doua zi dimineaţă, cu toată vânzoleala de aici.

– Cunoscut? insistă Roy. În ce fel?

Bob se încruntă încurcat.

- Nu ştiu. N-aş putea spune că a fost ceva clar.
- Mersul? Poziţia corpului, atitudinea?
- Poate.
- Şi altceva?

Bob deschise ochii şi clătină din cap.

- Am avut... un sentiment straniu de strângere de inimă.
- Cum adică strângere de inimă? îl descusu Roy.

Bob se gândi un moment, după care ridică din umeri.

- A fost o chestie de intuiţie - am avut senzaţia că omul acesta ne va face necazuri.
- Necazuri, repetă şi Roy.
- Bănuiesc că parţial am avut dreptate, dat fiind faptul că a doua zi dimineaţă l-am găsit mort.

Bob oftă cu putere şi clătină din cap.

- Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult de-atât.
- M-ai ajutat deja, spuse Roy, ceea ce păru să-l mire pe Bob.
- Cum?
- Încep să am impresia că îl cunoşteai *într-adevăr* pe bărbatul acesta. Vreau să te mai gândeşti. Lasă-ţi mintea să lucreze în privinţa asta şi te rog să mă anunţi dacă îţi mai trece prin minte ceva nou.
- Crezi că motivul pentru care a venit aici am fost eu? spuse Bob părând şocat.
- Da, Bob, exact asta cred.

În sfârşit, Rosie urma să aibă înfăţişarea de la tribunal. Aştepta de-aproape şase luni ziua aceasta. Sharon Castor, avocata ei, i se alătură în drum spre scaunele din faţă ale sălii de judecată şi se aşezară.

- O avem pe doamna judecător Lockhart, şopti Sharon.

Faptul că avea o femeie judecător o mai linişti pe Rosie, de vreme ce o femeie avea să-i înţeleagă situaţia mult mai bine ca un bărbat. Deşi el continua să nege, era clar

că Zach avea o relație cu Janice Lamond. Dacă ar fi fost cinstit în legătură cu aventura asta, divorțul s-ar fi sfârșit de luni bune. Îl socotea vinovat pentru întârzieri, îl socotea vinovat pentru tot. El, desigur, o blama *pe ea*. O acuza pe Rosie că tărăgănase totul și că fusese complet nerezonabilă. Ea îl acuza că mințise. Și așa mai departe, la nesfârșit.

– Asta e de bine, nu-i așa? șopti Rosie, aplecându-se ușor către Sharon.

– Lockhart e corectă, chiar dacă dă uneori niște verdicte mai puțin obișnuite.

Nu asta voia să audă Rosie. Voia ca toată procedura să se desfășoare simplu și rapid. După șase luni de hărțuială pentru fiecare detaliu, era gata ca divorțul să se pronunțe o dată pentru totdeauna. Era gata să înceapă o viață nouă și să lase amărăciunea și necazurile în urmă.

Zach se apropie de masa lui cu avocatul lângă el.

Rosie nu se uită spre Zach, dar îi simți privirea arzătoare care parcă trecea prin ea. Își îndreptă spatele și refuză să-l ia în seamă. O înțepau ochii din cauza lipsei de somn. Capul îi zvâcnea din cauza celei mai nenorocite migrene pe care o avusese în ultimii zece ani și avea senzația că i se va face fizic rău. Însă Zach nu va ști niciodată nimic din toate astea. Ar fi murit mai degrabă decât să îl lase să vadă efectele pe care le avea aventura lui asupra încrederii ei în sine, demnității ei și chiar asupra inimii ei, la propriu. Divorțul acesta aproape că o distrusese emoțional.

Se anunță intrarea judecătoarei, și toți cei din sala de judecată se ridicară scurt, după care se așezară imediat la loc.

– Bună dimineața, onorată instanță, spuse Sharon Castor, ridicându-se încă o dată în picioare.

– Bună dimineața.

Judecătoarea Lockhart răsfoi paginile dosarului, trecând în revistă anumite amănunte.

– Văd că ați ajuns la o înțelegere cu privire la pensia alimentară.

– Da, onorată instanță.

– Am citit planul pentru creșterea copiilor.

Rosie își ținu respirația. Rezistase cât de mult putuse în privința custodiei comune. Nu era ceea ce își dorea ea. Se gândise, dat fiind timpul pe care Janice și Chris îl petrecuseră cu Zach, că el intenționa să îi implice în viața lui și astfel să facă parte din viața copiilor ei. Și știind asta, se luptase cu el cu toate argumentele posibile. Războiul dintre ei devenise urât și plin de înverșunare. Rosie regreta lucrurile pe care le spuseseră și le făcuseră, dar în vâltoarea argumentației, nu se putuse abține și lăsase să iasă la iveală tot veninul din ea. Nu se știuse capabilă de un astfel de comportament. Nu știuse că Zach era capabil să o trateze cu un dispreț atât de mare.

– Se pare că ați fost de acord cu custodia comună.

– Da, onorată instanță.

Judecătoarea Lockhart făcu un gest spre document.

– Scrie aici că minorii, de cincisprezece și nouă ani, vor locui cu tatăl lor trei zile pe săptămână în prima și a treia săptămână a fiecărei luni și patru zile pe săptămână în a doua și a patra săptămână. Corect?

– Da, onorată instanță.

– Trebuie să-și facă bagajele și să se mute de acasă la apartamentul lui – și înapoi – la trei sau patru zile. Nu este cam multă trambalare pentru copiii ăștia? întrebă judecătoarea încruntându-se.

– Onorată instanță, spuse avocatul lui Zach ridicându-se. Pentru clientul meu este important să aibă custodia comună a copiilor lui.

– Eu nu am nimic împotriva motivației pe care o aduce el și nici cu noțiunea de custodie comună, spuse judecătoarea Lockhart, dar în concepția mea, nu părinții, ci copiii sunt cei care au nevoie de o casă stabilă.

– Și clientul meu este exact de aceeași părere, spuse Otto Benson, iar Zach dădu din cap.

– Doamnă Castor, şi clienta dumneavoastră este de acord?

Sharon se uită la Rosie, care se ridică în picioare. Vorbi direct cu judecătoarea.

– Eu vreau ce este mai bine pentru copiii mei.

Judecătoarea îi privi cu atenţie şi pe Zach, şi pe Rosie.

– Domiciliul familiei se află la 311 Pelican Court. De cât timp locuiţi la adresa aceasta?

– De trei ani, onorată instanţă.

– Şi intenţionaţi să păstraţi casa?

– Da, onorată instanţă, răspunse Sharon în numele lui Rosie.

Judecătoarea puse jos hârtiile şi oftă din rărunchi.

– În cazul acesta, vă voi pune cuvintele la încercare. Amândoi mi-aţi spus că principala dumneavoastră preocupare în acest divorţ sunt cei doi copii. Exact asta am şi vrut să aud. Amândoi păreţi hotărâţi să faceţi în continuare parte din viaţa lor şi vă felicit pentru asta. Sper că vorbiţi serios. Sunt de acord să accept termenii şi condiţiile pe care le-aţi supus judecăţii acestei curţi cu o singură excepţie: custodia comună.

– Onorată instanţă! strigă Zach sărind în picioare.

– Ascultaţi-mă până la capăt, domnule Cox, spuse ferm judecătoarea, iar Zach se aşează la loc.

Rosie îşi încrucişă încrezută braţele, plină de satisfacţie că judecătoarea fusese atât de introspectivă încât îl citise din prima pe soţul ei.

– După cum am mai spus, este important pentru copii să aibă un cămin stabil. Voi doi – nu copiii – sunteţi cei care aţi decis să puneţi capăt acestei căsnicii. Prin urmare, copiii vor rămâne în casă şi părinţii sunt cei care se vor muta din casă şi apoi vor reveni la câteva zile.

– Dar onorată instanţă...

– Acestea sunt condiţiile mele. Fie acceptaţi în clipa asta, fie amânăm pronunţarea divorţului.

Îngrozită, Rosie se uită la Zach. Cum ar fi putut accepta așa ceva după ce se luptaseră pentru fiecare detaliu?

– V-ați hotărât? întrebă judecătoarea.

Zach și avocatul lui vorbeau în șoaptă. Imediat apoi, Otto se ridică în picioare.

– Onorată instanță, clientul meu este de acord.

Sharon aruncă o privire la Rosie și dădu și ea din cap.

– Și clienta mea este de acord.

– Foarte bine, spuse judecătoarea Lockhart, căsătoria dumneavoastră este desfăcută. Sper că puteți face lucrurile să meargă pentru binele copiilor voștri.

Și Rosie spera același lucru.

– Sună-l, o îndemnă Charlotte pe Olivia. Se simte foarte prost și la fel și tu.

– Nu, mamă.

Olivia puse ceașca de ceai jos.

– De data asta, nu.

Era în continuare furioasă pe Jack și refuza să ia legătura cu el. Dacă putea atât de ușor să renunțe la ea, atunci ea, una, se considera mai câștigată fără el. Dar întrebă:

– De unde știi că se simte prost?

Mama ei puse lucrul de mână la o parte și se întinse să ia ceainicul din mijlocul mesei de bucătărie. Își umplu din nou ceașca și apoi și pe cea a Oliviei.

– Întreabă de tine în fiecare săptămână când mă duc să-i duc articolul meu.

Ceea ce suna bine. Și cu toate astea, Olivia nu văzuse nici o dovadă clară a preocupării lui. Dacă Jack ținea la ea așa de mult pe cât *spunea*, atunci trebuia să-i urmeze sfatul și să lupte pentru ea.

Sună telefonul și Olivia ridică absentă receptorul.

– Alo.

– Seth sunt.

Ginerele ei avea vocea schimbată.

– Lui Justine tocmai i s-a rupt apa şi a intrat în travaliu. Plecăm spre spital chiar acum.

– Dar e prea devreme, ţipă Olivia.

Cu trei săptămâni şi jumătate prea devreme, iar asta nu avea cum să fie bine nici pentru Justine, nici pentru bebeluş.

– Nu s-a deranjat nimeni să îi spună şi bebeluşului asta.

Ceea ce se ghicea în vocea lui Seth era un început de panică.

– Plec şi eu chiar acum, îl asigură ea. Totul va fi bine. În fiecare zi se nasc copii mai devreme de nouă luni încheiate.

– Da, ştiu. Doar că m-a luat pe nepregătite. Poţi să-l suni pe Stan pentru mine?

– Sigur că da. Respiră adânc şi ne întâlnim la spital.

Imediat Seth închise, Olivia formă numărul de la birou al lui Stan şi primi îndată legătură.

– Stan Lockhart.

– Bună, bunicule, spuse ea dând pe dinafară de grijă şi bucurie amestecate. Justine a intrat în travaliu şi e în drum spre spital. Vrei să ne întâlnim acolo?

Stan râse, fericit şi la fel de emoţionat.

– N-aş rata asta pentru nimic în lume. Spune-i că ne vedem curând, bunico.

– Nu e nevoie să te grăbeşti, spuse mama ei în timp ce Olivia punea telefonul la loc în suport. Lucrurile astea durează.

Asta spunea vocea experienţei, dar Olivia ştia că nu ar fi rezistat să se afle oriunde altundeva în afară de spital. Urma să se nască un copil în familia lor, iar ea simţea mult prea multă bucurie ca să nu dea pe dinafară. Nu putea sta la un loc, aşa că începu să se fâţâie de colo-colo prin casă.

– Du-te, o îndemnă Charlotte câteva minute mai târziu. Am eu grijă de tot aici. Sună-mă mai încolo!

– Mulțumesc, mamă.

Olivia își sărută mama pe obraz, își luă în grabă poșeta și cheile de la mașină și ieși pe ușă.

Aproape o oră stătu de una singură în salonul de așteptare. Seth ieșea din când în când și îi dădea diferite frânturi de informații; până acum totul mergea bine. Sosi și Stan, cu o înfățișare buimacă, două ore mai târziu. Se așezară să bea cafea și să stea de vorbă.

– Mai ții minte noaptea în care s-a născut James?

– Nu cred că aș putea uita.

Se cutremură intenționat exagerat.

– Abia am reușit să ajungem la spital.

Curând râdeau, prinși în vârtejul amintirilor primilor lor ani de căsnicie.

– Mai știi Ajunul Crăciunului când te-ai apucat să asamblezi bicicleta lui Jordan? întrebă ea.

– Nu-mi mai zice, gemu Stan. Din câte îmi amintesc, instrucțiunile erau în japoneză și tu ai fost aceea care a spus că nu are cum să fie prea greu să se asambleze o bicicletă.

– M-am înșelat.

– Dar atunci când te-ai apucat tu să o înveți pe Justine să facă pâine?

Olivia își dădu ochii peste cap, amintindu-și. Străduindu-se să ajute, Justine ridicase – și scăpase – o pungă de făină de cinci kilograme care explodase la impact. Ani întregi după aceea, Olivia găsise urme de făină unde cu gândul nu gândeai prin bucătărie – sub chiuvetă, în spatele frigiderului, în fundul sertarelor.

Orele trecură pe nesimțite în timp ce ei se adânceau mai mult și mai mult în râsete și amintiri.

Aproape de ora nouă, își făcu apariția Seth cu un zâmbet pe față larg de la o ureche la alta, cel mai mare zâmbet pe care îl văzuse vreodată Olivia. Aproape că uitase motivul pentru care se aflau la spital. Sări în picioare, gata să primească veștile.

-Avem un fiu, spuse Seth. Leif Jordan Gunderson. E voinic, pentru un copil născut înainte de termen. Două kilograme opt sute. Doctorul spune că e prematur, dar că plămânii par să îi funcţioneze normal.

Olivia izbucni în lacrimi.

Când ajunse acasă, Olivia se simţea fericită, dar extenuată.

Mama ei îi lăsase un bileţel pe masa din bucătărie.

Gândeşte-te la ce ţi-am spus.
Lui Jack îi este dor de tine.
Sună-l.

Mama

Jack. Olivia nu se mai gândise deloc la el de când plecase la spital. De fapt, se simţise excelent aducându-şi aminte de tot felul de lucruri cu Stan. Brusc nu mai era sigură de ce voia. Brusc, avea mult mai multe chestii la care să se gândească decât îşi dăduse seama. Dacă fostul ei soţ voia să revină în viaţa ei, atunci poate că trebuia să îl lase. Poate că trebuia să ia în considerare *toate* opţiunile. Poate că *nu era* prea târziu pentru ea şi Stan...

Pregătindu-se de culcare, Olivia se gândi la divorţul ei şi îi veni în minte perechea pe care o văzuse mai devreme, dimineaţă. Decizia ei să le impună să-şi respecte cuvântul şi să pună mai presus de orice binele copiilor lor fusese una foarte îndrăzneaţă. Copiii trebuiau să rămână în casă, şi părinţii aveau să se mute de colo-colo. Toată lumea care locuia la 311 Pelican Court avea să traverseze o perioadă de mari transformări şi spera din suflet că, spre binele copiilor, puteau face să funcţioneze aranjamentul acesta.

Cât despre ea... ei bine, Olivia voia să mai aştepte. Să vadă cum mergeau lucrurile pe strada Pelican Court la numărul 311- şi să stea cu ochii şi asupra reşedinţei de pe Rosewood Lane nr. 204. Să se asigure astfel

că Grace într-un final avea să-și recapete încrederea în ea și echilibrul emoțional.

Cât despre cei doi bărbați din viața ei, cine ar fi putut spune ce avea să se întâmple la numărul 16, Lighthouse Road?

SERIA „C

Cedar Cove, un orășel mi
niciodată nimic, este de f
cuitorii lui își continuă po
Grace Sherman părea să
de probleme — până când
lăsând în urmă fără regre
de ani. Grace își petrece
divorț în căutarea unui râ
petrecut fără știrea ei, car
devotat să plece fără să las
Fiica ei, Maryellen, chinu
trecut, refuză ani la rând s
Și totuși, John Bowman,
expune în galeria ei de ar
și o face să accepte o schim
idila care începe să se na
Lockhart și redactorul șe
fin, este pusă în pericol pe
ei soț, divorțează și dorește
o va indemna inima să alea
Viața merge mai departe i
care zi noi speranțe și înc
și deschizând drumuri plin

Debbie Macomber este
York Times, cu peste 200
re vândute în întreaga lu
mai mult de 990 de săpt
ruri, și 16 dintre ele au o

Lira

DAR COVE"

e unde aparent nu se întâmplă
apt plin de evenimente, iar lo-
veștile de viață surprinzătoare.
duce o viață fericită și lipsită
soțul ei dispare într-o bună zi,
te o căsnicie de peste treizeci
următoarele șase luni până la
spuns. Ce lucru îngrozitor s-a
să îndemne un soț și un tată
vreo explicație?
ită de un secret dureros din
se mai implice în vreo relație.
artistul ale cărui fotografii le
ă, găsește calea spre inima sa
bare radicală în viața ei.
scă între judecătoarea Olivia
al ziarului local, Jack Grif-
neașteptate, când Stan, fostul
e să se întoarcă la ea. Pe cine
gă?
Cedar Cove, aducând cu fie-
eputuri, întrebări și rezolvări,
e de posibilități uimitoare.

uătoarea numărul 1 a *New*
de milioane de exemplа-
me. Romanele ei au rămas
ămâni pe lista de bestselle-
cupat prima poziție.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1989-1
9 786063 319891